Seria Alina Marinescu - Vol. 6

"Nu ai nicio şansă de a rămâne un cititor distant cu o carte în mână. Te transformi într-un martor care se implică în poveste şi se afundă în ea, simţind direct şi acut absolut tot ce simt personajele."

Spy Magazine

MONICA RAMIREZ

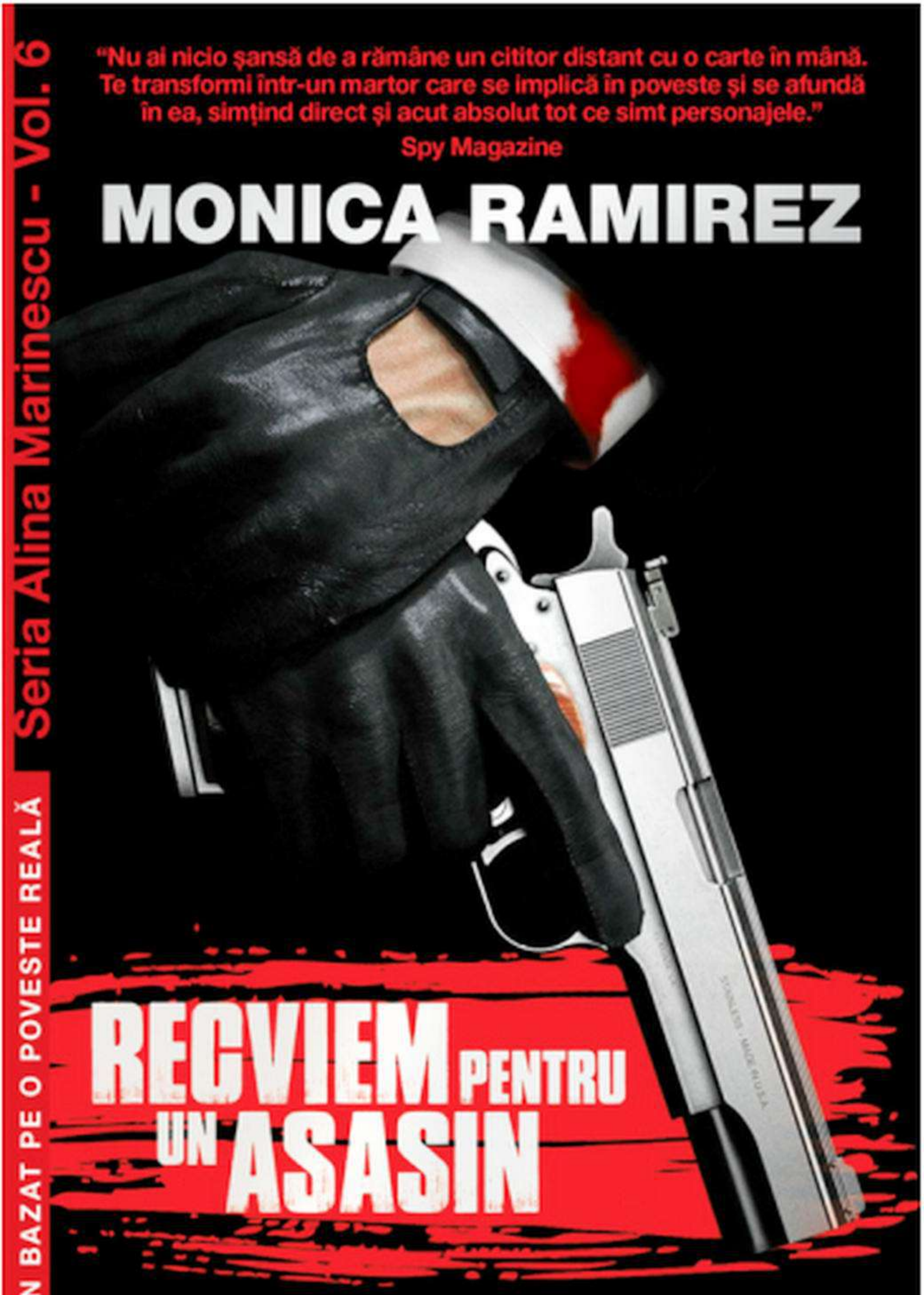

REQVIEM PENTRU UN ASASIN

ROMAN BAZAT PE O POVESTE REALĂ

În momentul în care eşti convins că ai totul, vei rămâne fără absolut nimic. Din nou.

RECVIEM PENTRU UN ASASIN

Monica Ramirez

Recviem pentru un asasin

Copyright @ Monica Ramirez
Requiem fon an Assassin - Blue Ink Waters Press, 2015 - prima ediție
Copyright @ Librex Publishing pentru ediția prezentă
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

Librex Publishing
Str. Episcop Radu nr. 30, București
redacție: 0723 193 019
email: comenzi@librex.ro
www.librex.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Recviem pentru un asasin / Monica Ramirez - Ed. a 2-a - Bucureşti:
Librex Publishing, 2017
ISBN: 978-606-8894-05-8

Coperta/Tehnoredactor: Silvia Furnea

DTP: Aimee Consulting&Advertising
www.aimee.ro

Tipar: ARTPRINT
email: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform *Legii dreptului de autor.*

MONICA RAMIREZ

RECVIEM PENTRU UN ASASIN

Seria Alina Marinescu
volumul 6

Traducere din limba engleză realizată de autoare

LIBREX

București, 2017

Monica Ramirez locuiește în SUA, unde a publicat nouă romane. Bucureşteancă, absolventă a Belford University din California, cu o diplomă de Creative Writing, membră a EWA – Espionage Writers of America, și a Romanian Crime Writers Club, a debutat în România la editura Tritonic cu *Asasin La Feminin*, primul volum tradus în limba română din Seria Alina Marinescu, apărut la editura Blue Ink Waters Press din America în ordinea care urmează: *The Unwilling Assassin, Whispered Identities, Balance of Power, Beyond Smoke and Shadows, Abyss*, *Requiem for an Assasin*. Editura Boson Books i-a publicat cele două romane istorice de dragoste, I*ntimate Strangers Affair* și *Kit Black*, precum și thriller-ul *Blackout*. Au mai apărut în România: Seria Alina Marinescu, *Kit Black, Cum se scrie un best-seller - Tehnica americană pentru a transforma o idee într-un roman de succes, Traficantul de Umbre, Seducția apei, Viață dublă la Veneția, Fantoma de pe lac*. În prezent, Monica are în lucru *Cealaltă jumătate de vis*, un thriller/romance/fantasy.

www.monica-ramirez.weebly.com

Simți cum se rupe ceva în tine atunci când începi să citești un ultim volum al unei serii căreia nu doar că i-ai „devorat" paginile, ci parcă ai trăit în adevăratul sens al cuvântului toate întâmplările, toate emoțiile emanate de personaje trecându-ți prin fiecare fribră nervoasă. Dar, cel și cel mai greu vine momentul în care ești nevoit să învălui ultima pagină cu acel lacăt cartonat – dar care, din fericire, nu are cheie, deci vei putea oricând să reiei magia Umbrelor –, să tragi aer în piept și să încerci să diseci la rece – pentru că sufletul îți plânge șiroaie de lacrimi, și consideri că trebuie să fii rațional măcar la exterior – toată acea poveste remarcabilă, fără de care simți că dacă nu ai fi citit-o, viața ți-ar fi fost mai goală.

Am încercat pe cât de mult am putut să amân finalul, m-am străduit să citesc ultima pagină cât de încet am putut, deoarece am vrut să nu ajung să îmi opresc ochii pe acel cuvânt care va striga sus și tare că acela este cu adevărat sfârșitul, și care îmi va lua toate speranțele de la o viitoare continuare a acestei serii. Dar nu am putut decât să apuc lacomă câteva minute, să le strâng cu putere în palmă și să zăbovesc atât cât mi s-a permis în acel amalgam de litere încărcate cu poveste, ca la final să rămân secată de putere, lăsând cursul vieții personajelor să se continue în imaginația mea.

Am început această postare cu finalul, așa că voi continua cu începutul și cu modul prin care s-a încheiat *Abis*. Știm, cei mai mulți dintre noi, chiar și cei care ați citit de-abia primul volum, că Monica Ramirez ar fi vrut să încheie povestea Alinei neconținând și acest al șaselea volum. *Recviem pentru un asasin*, din câte îmi aduc eu bine aminte din ceea ce a spus autoarea, ar fi fost ceva neplanificat, dar mai mult decât potrivit, consider eu. După ce am terminat *Abis*, după ce am ajuns în punctul în care Monica a pus

punct și acelei părți, încercam să îmi dau seama cum m-aș fi simțit și în cel fel aș fi acceptat acel sfârșit, dacă Recviem pentru un asasin nu ar fi urmat. Când știi și ești convins că nu acela este finalul, când vezi dovada faptului că va mai fi o parte, imaginația nu prea te ajută foarte mult, deoarece acel ceva te influențează și te determină ca, în sinea ta, să răsufli într-un fel ușurat.

Dar apoi urmează acel moment în care diseci totul, în care realizezi că titlul volumului șase nu aduce ceva bun cu el, că acea cămașă nu este întru totul imaculată și că acel sânge aparține, până la urmă, cuiva. Cuiva poate drag, vreunui personaj de care te-ai atașat și pe care îl vezi ca fiind vital pentru adevăratul final perfect pentru tine. Recviem-ul va fi explozibil, va fi diferit, vă va purta într-un uragan continuu de evenimente și nu vă va lăsa o clipă să vă bucurați sau nu de acel moment.

Să vă înarmați cu multă răbdare, să vă scoateți la înaintare tot curajul de care dispuneți și – pentru orice eventualitate – dormiți foarte bine în noaptea de dinainte să vă apucați să îl citiți. Pentru că o să aveți enormă nevoie să fiți odihniți, deoarece paginile vă vor zbura de-a dreptul din fața ochilor, orele o vor lua la goană mâncând pământul fără să le observați, și o să vă treziți la final – după un citit îndelungat – sleiți de puteri. Luați în seamă ceea ce vă spun: ca să faceți față uraganelor, trebuie să vă pregătiți temeinic înainte!

Codul Elite menționa cum că, atunci când vei face parte din organizație, nu vei putea avea o familie, deoarece te-ar fi slăbit, te-ar fi sensibilizat și ți-ar fi stat în cale în a da tot ce ai avea mai bun din tine. Dar aici, mai mult ca niciodată, am simțit cum acest cuvânt, cum termenul de familie a făcut parte dintotdeauna din agenție. Doar că nu toți au fost capabil să observe. Fie că a fost vorba de o afecțiune

părintească, fie una prietenească sau de iubire pură, agenții au știut cum să își păstreze, unul față de celălalt, viu acest termen și să-l fructifice chiar și foarte greu vizibil în ochii celor mai mari. Și mai cred că, oricât de greu de atins ai fi, oricât de dur și impenetrabil ai vrea să pari în fața celorlalți, până la urma tot va exista ceva care să te facă să îți dezvălui adevăratul eu. Pentru că, așa cum am spus mai sus, Recviem pentru un asasin este un uragan, și nu doar prin numeroasele evenimente care se petrec în el, ci și prin tot ceea ce ni s-a dezvăluit de către anumite personaje. Și nu pot decât să fiu uimită și șocată, în același timp.

Au fost unele dezvăluiri de la personaje de la care nu m-aș fi așteptat în veci, destăinuiri pe care nu le-aș fi imaginat niciodată ca făcând parte din acel om, dar și răsturnări de situație ce m-au împins să citesc cu și o mai mare rapiditate. Categoric este cel mai bun volum al seriei, și nu vă gândiți că spun acest lucru deoarece celelalte ar fi fost mai slabe din punct de vedere al scrierii sau al felului cum au acționat personajele, ci l-am considerat ca fiind așa prin prisma a tot ceea ce s-a întâmplat, a tot ceea ce mi-a trasmis și a tot ceea ce m-a făcut să realizez.

Despre personaje nu aș ști ce să mai spun. Alina, Alex, Marius, Brett, Scott, Ford și ceilalți și-au jucat rolurile cu mână de experți, și-au încasat loviturile mai mult sau mai puțin afectați și au știut – în stilul lor de agenți operativi – cum să meargă mai departe și cum să își îndeplinească cât mai bine obiectivele. Mereu, când a fost vorba de „Alina Marinescu", mi-a fost extraordinar de greu să aleg un personaj pe care să-l consider ca fiind mai slab sau care să fie introdus în poveste doar pentru a mării numărul de pagini. Nicidecum de acest gând vreodată!

Monica Ramirez a știut cum să își joace cartea de la început și până la sfârșit, a știut cum să își modeleze

personajele și cum să le facă să te îndrăgostești dar și să te înspăimânți de ele și de „meseria" pe care o aveau. Eu încă mai sper că a existat – sau va exista cândva – un moment în care un astfel de agent să fi trecut pe lângă mine, în haine de civil, mergând concentrat pe ceea ce avea de îndeplinit.

Nu voi afla niciodată, dar tare mi-ar plăcea – și aș fi de-a dreptul mândră să îmi spună cineva la ureche – să existe această posibilitate, deoarece ceea ce s-a întâmplat de-a lungul acestei serii mi-a dat un imbold de a fi mai atentă cu oamenii din jur și să apreciez mult mai mult ceea ce ni se oferă din umbră. Pentru că știu că acolo, undeva, aceste Umbre există cu adevărat și își pun viața în pericol în fiecare moment, pentru ca nouă să ne fie bine. Iar pentru asta, le mulțumesc.

Așa cum am precizat la început, povestea din această serie continuă și va continua să meargă înainte, de această dată doar cu ajutorul imaginației mele. Dar chiar și cu acest sfârșit nu pot să nu observ o scânteie ce nu a fost stinsă de apă și să fiu conștientă că Monica nu a pus stop la tot ce s-a întâmplat în serie. Simt că nu a încheiat toate socotelile și că acolo, îngropat adânc în străfundurile poveștii, se coace ceva, ceva ce nu știu dacă voi ajunge să aflu vreodată. Pentru că – de ce nu? – nu este o regulă ca toate misterele să fie elucidate la sfârșitul poveștii. Și mai cred că, într-un fel, este mult mai bine că a fost lăsat așa. O să îmi fie dor de povestea asta, groaznic de dor!

Andreea Pandelea
andreeapandelea.blogspot.ro

Nicicând nu mi-a fost atât de greu să scriu o recenzie ca acum. Încă sunt în starea aceea ciudată în care am intrat după ce am dat și ultima pagină a acestui volum care încheie o serie ce va rămâne pentru totdeauna în sufletul meu. Monica are un har special de a te face să rămâi conectat la lumea ei plină de neprevăzut și întuneric. O lume în care speranța și clipele unice de fericire încă mai reușesc să-și facă loc, printre picături, să răzbească prin pânza groasă de păianjen a abisului.

Cartea a cincea s-a terminat într-o notă prea feerică pentru muritorii de rând, iar autoarea, gândindu-se mai bine, sigur și-a zis să intervină înainte ca noi să ne facem prea multe vise în legătură cu ce s-a întâmplat. Ni le-a spulberat chiar în ultima clipă, prin *Recviem pentru un asasin*, nelăsându-le să se materializeze pe de-a-ntregul. Cred că i se părea că nu era totul complet, pentru ca un astfel de moment să dureze atât de mult, așa că s-a „jucat" puțin cu viețile personajelor noastre. Puțin mai mult, dacă mă întrebați pe mine! Și, deși totul părea un final decent, liniștit și oarecum rezonabil pentru încheierea seriei, asta nu era suficient. Pentru nimeni. Erau încă multe de pus în balanță, așa că volumul acesta a venit ca o urmare firească, pregătit să răstoarne totul în cale și să așeze lucrurile pentru binele tuturor.

Cuvintele acelea de la începutul descrierii, cum că vei rămâne iarăși fără absolut nimic, chiar când erai convins că ai parte de tot ce ai nevoie, descriu cum nu se poate mai bine acest amalgam de situații periculoase duse la extrem, de emoții și sentimente ce te lovesc toate deodată, de momente limitate, de neprevăzut și surprize pe toate gusturile. Dacă până acum crezi că ai „văzut" tot ce poate da seria asta mai bun, mai absolut din ea, eu zic să-ți reconsideri gândurile, că nu știi ce te așteaptă în continuare. Eu nu fac decât să te

avertizez, cititorule! E alegerea ta ce vei face pe mai departe.

A fost o întreagă aventură, aș putea spune chiar nebunie, să iau parte la fiecare moment din această serie. Încă de la Asasin la feminin, am simțit că o să fiu prinsă în acest vârtej de dragoste și ură, de clipe de extaz și durere, de confuzie și vinovăție, de lumină și întuneric. N-a fost decât începutul a ceva ce n-o să uit prea curând. Poate chiar… niciodată!

De la Alina Marinescu am deprins multe lucruri vitale, având în vedere vasta ei experiență aproape ireală, dar atât de cutremurătoare. În loc să-și trăiască adolescența, cu toate visele și emoțiile specifice perioadei, i s-a impus mult prea devreme să ia în piept viața cu toate nuanțele ei, tânăra neavând posibilitatea de a refuza ceea ce i s-a aruncat cu înverșunare în față. A fost practic obligată să facă ce vor alții pentru ea, refuzându-i-se, fără drept de apel, șansa de a alege și de a-și lua singură în mâini propriul destin. Însă, dincolo de agentul perfect, eroina noastră nu a încetat vreodată să fie femeie, mamă și, mai presus de tot, om. Și-a păstrat firea iubitoare și caldă, dorințele și speranța, spiritul rebel și naivitatea, lumina din interior, chiar dacă lumea o rănea voluntar sau nu. Și-a menținut sufletul intact, deși, de multe ori, acesta i-a sângerat până aproape că a secat, nemaipermițându-și să simtă altceva, înafară de un gol imens. Aproape că se pierduse, fără cale de întoarcere, pe sine. Dar a luptat pentru a ajunge din nou la liman, la fel de mult pe cât au luptat cei care o iubeau, având același scop unic. Și încă luptă! Continuă să lupte așa cum știe mai bine, pentru ca fiicele sale să nu aibă parte de soarta pe care a avut-o ea.

Alina ne arată de câte ori e nevoie să mori pentru a te întoarce din nou, ca să le dai peste nas tuturor celor care îți vor dori întotdeauna răul. Este pregătită să o facă din nou, doar pentru a lăsa lumea un loc mai bun pentru cei pe

care-i iubește. Deși moartea i-a răpit prea multe ca să mai poată rămâne întreagă după atâtea lovituri de grație, nu-i mai este frică de ea. Nu-i mai este frică de nimic. Acum este liberă. Nu chiar așa cum își dorise la început, dar e liberă. O libertate dulce-amară pentru care a îndurat destule. Iar, în cele din urmă, a triumfat. Pentru prietenii săi. Pentru bărbații din viața sa. Pentru fiicele sale. Pentru ea. Finalul nu este însă aici, dar nu se știe nici dacă vom pune punct cu adevărat, așa că povestea agenților noștri nu face decât să își urmeze firul pe mai departe, înfruntând pe oricine și orice i-ar sta în cale.

Totul s-a desfășurat ca un simplu joc de șah, dar acum s-a terminat. S-a bucurat de adversari pe măsură care, răbdători, au știut când să-și facă mutarea și să- și țină în șah oponenții, ceea ce a fost absolut incredibil de urmărit. Cu fiecare detaliu în parte, personajele, acțiunea și răsturnările de situație creionate de autoare au reliefat un scenariu remarcabil ce-ți zgândăre imaginația până în străfundurile ei cele mai îndepărtate, chiar și după ce ai ajuns la sfârșit.

Viața atârnă doar de un singur fir de ață și depinde doar de noi cât de mult ținem de el, cât de mult îl îngrijim pentru a nu se deșira, pentru a nu ajunge să se rupă într-un final. Orice s-ar întâmpla cu persoana noastră sau cu cei din jur, oricât nu am mai suporta să ne ducem existența într-o lume mizeră, haotică, o lume care ne vrea controlați până în vârful degetelor de la picioare, avem nevoie să ne legăm de un motiv care să ne țină aproape, acel ceva care să ne mențină încă vii, umani.

Andreea Ilie
Shattering Words

Mulțumiri

În primul rând, aș dori să mulțumesc familiei mele: Sergio, soțul meu și primul cititor al acestei serii, Anais, scriitoarea și actrița mea talentată, Aliea, graficiana mea în devenire pe care mă bazez cu coperțile viitoarelor romane, Andreas și Aiden, care mă binedispun în fiecare zi, Nona și Gems, cei mai minunați bunici din lume. Le mulțumesc mult pentru suportul moral, dar mai ales pentru dragostea lor necondiționată. Și pentru răbdare. Cu toții au crezut în mine chiar și atunci când mi-am pierdut încrederea în abilitatea mea de povestitor.

Le sunt profund recunoscătoare tuturor cititorilor mei. Fără voi n-aș fi nimic.

Sunt persoane cărora aș dori să le mulțumesc, fără însă s-o pot face. Dar ei știu cine sunt. Cei care nu se mai află printre noi au rămas vii în inima mea și acum există din nou, chiar dacă doar între filele acestor cărți. Just like I promised.

Pentru Marius și Roger

PARTEA ÎNTÂI

PREZENT MODIFICAT

Nu presupune niciodată nimic.
Nu-ți ignora instinctul.
Nu privi peste umăr.
E posibil ca cineva să aştepte s-o faci
pentru a confirma cine eşti.
Ghidează-te după ritmul celor din jur.
Integrează-te. Nu-ți crea obişnuințe.
Asumă-ți identitatea falsă.
Nu provoca inutil duşmanul.

Robert Grenier – Director Operativ Filiala CIA
Islamabad, Pakistan

PROLOG

Se rezemă de un copac, inhalând adânc aerul tare și rece. Vara se transformase pe negândite într-o toamnă înnegurată. Speranță, încredere, credință, toate sfărâmate precum lemnul putrezit. Vântul se înteți, șuierând printre frunze, parcă profitând de absența soarelui ascuns după o pătură groasă de nori gri închis. Dar nu-i păsa. Începu din nou să alerge. Poate datorită vremii mohorâte, poate dintr-un alt motiv, frânturi de imagini din timpul perioadei de antrenament îi trecură prin fața ochilor...

Fantome alergând prin ceață. Siluete îmbrăcate în negru, păstrând ritmul cu o perseverență aproape obsesivă, respirația îngreunată șuierând printre buzele arse. Înainte. Mereu înainte. Împotriva vântului. Împotriva tuturor. Împotriva propriilor trupuri. Frigul umed li se infiltra în bocanci pentru a urca de-a lungul trupului, înfigându-se în mușchi cu dinți mai ascuțiți decât moartea. Vântul puternic mugea în jurul lor. Li se strecura în ochi, le zgâria obrajii, îngropându-se apoi în hanoracele transpirate și în pantalonii de camuflaj, înțepându-le carnea cu ace ca de gheață. Picioarele le erau puternice, musculatura bine definită în continuă perfecționare, adevărate pistoane excelent calibrate pentru a face față orelor interminabile de antrenament draconic. Fiecare dintre ei căra câte un rucsac plin cu bolovani de râu. Alergau într-un grup compact, păreau aproape un singur organism, aplecați ușor înainte, mușchii tensionați lucrând la unison pentru a distribui greutatea în mod egal. În curând, rucsacii aveau să poarte un alt gen de încărcătură: echipament de teren și dispozitive sofisticate, la fel de diferite față de bolovanii de râu pe cât sunt oamenii față de animalele sălbatice. Erau cei mai buni dintre cei mai buni. În alt timp și spațiu, ar fi făcut parte din elita forțelor speciale cu nume celebre precum Legiunea Străină, SAS ori

Delta Force, Beretele Negre ori Spetsnaz. Însă ei se numeau simplu, Elite. Numele nu avea aceeași rezonanță misterioasă pentru simplul fapt că Organizația Operațiuni Antiteroriste Ultra-Secrete Elite nu exista. Nicio armată din lume și niciun serviciu de informații nu aveau vreo dovadă palpabilă că o astfel de organizație fusese creată vreodată. Nu existau liste cu numele agenților operativi, nu li se cunoșteau gradele și nici unitățile, organizațiile ori locurile de unde fuseseră recrutați. Umbre strecurându-se prin ceața densă, vântul rece sfredelind pământul și urmându-le pașii pentru a le șterge urmele, ajutându-i astfel să dispară în obscuritatea burniței mărunte.

Fantome care nu existaseră niciodată. Soldații umbrelor. Detașamente inexistente.

Zâmbi aproape trist la fragmentele acelea de amintiri. Elite se metamorfozase de-a lungul timpului. Moralitatea era zdrențuită și cauzele drepte purtau nuanțe estompate de gri. Oare când încetase să pună misiunile pe primul plan, îngrijindu-se mai degrabă de jocurile de culise? Oare de când devenise războiul intern dus cu Consiliul - structura secretă ce fondase organizația Elite, supervizându-i toate operațiunile - mai important decât protecția inocenților lumii? Era un război perfid, în care bătăliile se declanșau pe neașteptate, fără ca nimeni să știe prea bine de ce parte a baricadei se afla. Dar cel mai important era faptul că nimeni nu mai putea face diferența între îngeri întunecați și trădători. Și, până la urmă, poate nici nu mai conta. Alianțele se formau și se dezintegrau între două pahare cu vin, un fel de truc al discuțiilor civilizate, în spatele cărora se ascundeau intenții vicioase. Ordinele de execuții erau aruncate de-a dreapta și stânga, ca și cum ar fi fost niște simple rapoarte neimportante, victimele acelei decăderi incluzând agenți, conștiințe și, probabil, însăși continuitatea idealului comun. Oamenii se schimbau peste noapte și nu-i mai păsa nimănui, fiecare pășind dintr-o barcă în alta în

funcție de intensitatea valurilor. Elite devenise o marionetă, ori poate chiar păpușarul, depinde din ce unghi priveai teatrul de operațiuni, aliații și inamicii depinzând de direcția din care bătea vântul.

Cerul se întunecă total, devenind aproape opac. Vântul prinse tot mai multă curaj, răzvrătind crengile copacilor. Stropii reci de ploaie se prăvăliră din cer, aterizând cu zgomot pe materialul jachetei negre de teren. Însă el continuă să alerge spre punctul de extracție. Furtuna se înteți tot mai mult, ca și cum tumultul lui interior s-ar fi înălțat la cer pentru a-l târî în propria-i disperare. Dacă bătăile aripilor unui fluture ar putea provoca un uragan, oare ce cataclism s-ar putea naște din zbuciumul unui suflet pietrificat? O limbă de foc linse cerul pe deasupra copacilor, tunetul dezlănțuindu-se ca un bici prin aerul încărcat cu electricitate. Ori poate lumina provenise de la o lanternă și sunetul nu fusese altceva decât o împușcătură?

Cine ar fi putut spune? El încetase să mai poată simți ceva.

✦

REALITATE PARALELĂ

Cartierul General Elite - Milano, Italia

Alex.

Alex Therein se opri din mers, fără să-și poată reprima un oftat. Patru zile infernale petrecute într-o junglă din Africa Centrală în căutarea unei baze teroriste, numai pentru a descoperi că locul fusese abandonat cu doar câteva zile înainte. Era extenuat și avea mare nevoie de un duș. Își dădu părul din ochi, mâna lăsându-i o dungă maronie pe frunte. Își impuse o expresie neutră și se întoarse să-l privească pe Brett Taylor, mâna de fier din spatele organizației Elite. Un bărbat înalt și bine făcut, cu păr alb și ochi de un albastru rece precum fundul oceanului, Brett era un personaj retras cu trecut militar. Detaliile acelui trecut erau consemnate în dosare inexistente, așa că întreaga sa carieră era un secret absolut.

–Te aștept în biroul meu, continuă Brett.

Alex arcui o sprânceană.

–Te derenjează dacă scap de noroiul ăsta mai întâi?

Brett îi studie cu un ochi critic echipamentul murdar.

–Ai o oră.

Alex își stăpâni o grimasă și se îndreptă către vestiare, oprindu-se pe drum în biroul lui pentru un schimb curat de haine și un prosop. Își lăsă hainele pe o bancă și agăță prosopul pe ușa dușului, mușchii obosiți protestând vehement în timp ce se dezbrăcă de echipamentul murdar. Rămase sub apa fierbinte un timp îndelungat înainte de a începe să se spele, mulțumindu-se să inhaleze adânc aburul dens. Când termină, întinse mâna după prosop, dar nu descoperi decât metal rece. Murmură o înjurătură și deschise ușa.

–Bănuiesc că-ți aparține? întrebă o voce de femeie.

Un braț bronzat se strecură prin ușa întredeschisă, întinzându-i prosopul. Alex îl luă și-l înfășură în jurul taliei,

după care păși afară din duș. O tânără atractivă îl aștepta sprijinită de peretele opus, privindu-l cu o expresie amuzată. Părul șaten îi ajungea până la umeri, ochii albaștri în care se oglindea o provocare ascunsă studiindu-l cu interes.

–Deci tu ești legendarul Alex, comentă pe un ton ușor ironic.

Alex întoarse capul s-o privească, dar nu-i răspunse. Arcui o sprânceană, ducându-și mâinile la prosop.

Femeia îi oferi un zâmbet arogant.

–Fă-ți treaba. Timiditatea nu mă caracterizează.

Alex o privi fix în ochi în timp ce-și scoase prosopul, apoi îi întoarse spatele.

–Mă bucur să te cunosc, Alex, continuă ea din spatele lui. Eu sunt Jenka. Jenka Petrovic.

Alex își trase hainele curate pe el, lăsându-și cămașa descheiată. Se așeză pe bancă pentru a se încălța. Jenka păși mai aproape, continuând să-i studieze fiecare mișcare. Alex își ridică privirea la ea.

–Vrei ceva de la mine?

–Nu ne cunoaștem suficient de bine ca să-ți pot spune ce-mi doresc de la tine, îi răspunse ea, păstrând tonul ironic. Ridică din umeri. Am fost transferată aici de curând și mi-am zis că poate n-ar fi rău să-mi cunosc colegii.

Alex își încheie cămașa, apoi își trecu degetele prin părul ud. Își adună echipamentul murdar de pe jos și se ridică de pe bancă, părăsind dușurile fără a-i arunca o singură privire. Jenka se ținu după el pe coridoarele întortocheate. Când ajunseră în dreptul biroului lui Brett, Alex îi aruncă o privire peste umăr. Ea îi oferi un zâmbet larg și se strecură pe lângă el.

Brett își ridică privirea de la ecranul computerului din fața lui.

–Văd că deja ați făcut cunoștință.

–E un fel de-a spune, replică Jenka.

–Jenka tocmai a terminat perioada de antrenament și-a fost transferată la noi. După rezultatele obținute, cred că

are potențial. Brett zâmbi în direcția ei, după care își mută privirea la Alex. Vreau să te ocupi personal de instruirea ei. Te va însoți în toate misiunile pentru a învăța cât mai multe de la tine. Consider-o umbra ta personală.

Alex îi aruncă o privire neutră Jenkăi, care îi oferi încă un zâmbet strălucitor.

–Mâine dimineață la cinci, te aștept în biroul meu. Dacă întârzii un minut, stai la ușă toată ziua, îi spuse pe un ton glacial, după care se întoarse pe călcâie și părăsi biroul lui Brett, fără să-l întrebe dacă mai avea ceva de adăugat.

Zâmbetul pieri instantaneu de pe buzele Jenkăi. Brett întinse mâna după ceașca cu ceai de pe colțul biroului, privind-o în timp ce sorbea din lichidul cald.

–Te ții după el toată ziua. Vreau rapoarte zilnice cu tot ce face.

–Adică îi supraveghez toate mișcările și-ți raportez doar ție? întrebă Jenka pentru a se asigura că înțelesese bine. Știa cum mergeau lucrurile în Elite, doar nu activase cinci ani ca agent operativ fără să învețe cum stă treaba.

–Exact, confirmă Brett. Îmi raportezi doar mie.

–Am înțeles.

–Ai grijă cu el, nu-i da motive să te suspecteze.

Jenka zâmbi aproape răutăcios.

–Nu-ți face griji. Va fi atât de exasperat de prezența mea sâcâitoare, încât nu va avea timp să realizeze că sunt cu mult mai mult decât un recrut cu caș la gură.

Înclină ușor din cap, după care părăsi biroul.

Brett o urmări cu privirea. Jenka urma să aibă o mare surpriză. Nu avea să fie atât de ușor pe cât credea ea să-l păcălească pe Alex. Dar era o experiență bună, plus că-i îngrădea libertatea de mișcare lui Alex. Poate suficient de tare încât să facă o greșeală cât de mică, oferindu-le astfel un indiciu în legătură cu ce se întâmplase cu adevărat în Africa de Sud, atunci când echipa lui fusese trimisă să o

execute pe Alina Marinescu. Brett era convins că Alex îi ascundea ceva și nu-i plăceau deloc misterele pe care nu le putea manipula în voie.

Pentru restul lumii, Alex părea un om de oțel care nu cunoștea frica în timpul misiunilor sau în afara lor. Brett realiza însă că cel mai bun agent operativ Elite nu reușise să-și distrugă complet orice urmă de conștiință. Desigur, în comparație cu un om normal, Alex era mai mult o fantomă, o iluzie creată cu ajutorul oglinzilor, și așa trebuia să fie ca să poată ucide pe oricine i se ordona. Alex reprezenta un mister pentru oamenii din jurul lui... un fel de cavaler modern. Un înger al morții. Pe cât de misterios și seducător, pe atât de letal. Procesul nemilos de antrenament la care fusese supus îl transformase în asasinul prefect.

Dar Alina îl schimbase de când apăruse în viața lui; dacă până atunci Alex se considerase mort din punct de vedere emoțional, ceva se trezise la viață în inima lui din acel moment. Alina devenise motivul principal pentru care începuse să-și dorească din nou viața, chiar cu prețul pierderii controlului absolut pe care-l prețuia atât de mult.

Brett zâmbi trist. Până la urmă, era singurul care înțelegea complexitatea relației dintre cei doi, singurul care înțelegea personalitatea complexă a celui pe care-l considerase timp de mulți ani drept unicul agent capabil să preia frâiele organizației Elite. După ce văzuse atât de multă moarte în jurul lui, Alex nu putea rămâne întreg la minte fără un control strict al emoțiilor. Era felul său de a se proteja de realitatea în care era nevoit să supraviețuiască. Înainte de Alina, nu existase nimic altceva în afară de munca pe care o făcea. Din punctul lui de vedere, moartea n-ar fi reprezentat decât o alegere nedemnă. Așa că decisese să trăiască doar pentru misiunile în care era trimis, pe care le executa, bineînțeles, la modul superlativ. Nu neapărat din mândrie, ci pentru că era singurul lucru care-i mai rămăsese.

Asta încercase să-i insufle și Alinei: un asasin desăvârșit trebuia să devină complet rece, fără să dezvăluie vreodată cine era și ce simțea cu adevărat, pentru a nu da acces nimănui la orice slăbiciune s-ar fi ascuns pe dinăuntru. Pe de altă parte, era și o formă de onestitate. Un mod excelent de a controla totul, începând de la emoții, până la nevoi și dorințe personale. Problema era că odată cu apariția Alinei în viața lui Alex începuseră să apară primele fisuri în tot acel control autoimpus. Nu-i păsa de nimeni și de nimic, dar îi păsa de ea. Poate chiar prea mult pentru binele lui. Asta nu însemna că-i arătase vreodată ce simte cu adevărat. Alex nu se mișca, nu gesticula și nu se exprima ca un om normal. Dimpotrivă. Economia totală de gesturi, cuvinte și mișcări nu erau egalate decât de aura lui letală. Singura poartă prin care-i fusese îngăduit Alinei să patrundă câteodată erau ochii lui verzi-albăstrui, însă doar pentru câteva fracțiuni de secundă, niciodată suficient de mult timp pentru a realiza dacă întrezărise ceva real. Pe de altă parte, Brett știa că, în ciuda expresiei impenetrabile, trăirile lui interioare erau extreme.

Inițial, Alex și Alina fuseseră recrutați de către cea mai importantă și secretă divizie a Securității din România, Secțiunea Specială de Operațiuni. Agenții operativi SSO reprezentau elita Poliției Secrete comuniste. Asasinii. Cum Alex activase timp de mulți ani ca agent dublu, lucrând din umbră pentru organizația Elite, fusese nevoit să evadeze atunci când se aflase la un pas de a fi descoperit. Așa că o recrutase pentru a doua oară pe Alina, de data asta pentru Elite. La ceva timp după, îi murise în brațe după o misiune dezastruoasă în Irak... sau cel puțin așa rămăsese situația timp de șapte ani. De fapt, Brett înscenase totul pentru a-l infiltra sub o nouă identitate adânc în inima Al-Qaedei. Problemele începuseră atunci când Alex reînviase subit în mijlocul unei operațiuni sub acoperire, numai pentru a descoperi că, după aproape șapte ani în care își

căutase moartea într-un mod cât se poate de activ, Alina se îndrăgostise complet și iremediabil de Marius Stephano, un agent special al Brigăzii Antitero din CIA.

Brett oftă și sorbi din ceaiul deja rece. Își dorea să conducă lumea din umbră și câteodată chiar reușea. Singurul lucru pe care îl prețuia la rândul lui era controlul absolut, de aceea își permitea să se amestece în mod direct în viețile personale ale agenților lui operativi pentru a-i ține sub control. Însă odată cu apariția Alinei, ordinea perfectă a lumii lui fusese aruncată în aer. Alina poseda acel ceva interior care îl irita și îl impresiona în același timp. Într-un fel o respectase, chiar dacă existența ei îl iritase la culme. În ciuda faptului că nu-și eradicase complet orice urmă de conștiință, Alina devenise un asasin profesionist de excepție. Sfidând toate regulile impuse.

Alina fusese o rebelă înainte de recrutarea ei ca agent operativ și rămăsese o rebelă și după. Nu se sfiise să se răzvrătească fățiș împotriva regulilor cu care Alex încercase să o modeleze. Brett îi apreciase rebeliunea, chiar dacă făcuse tot posibilul să i-o suprime. Până la urmă, realitatea în Elite se afla de cealaltă parte a oglinzii față de societatea normală. Lucruri lipsite de importanță în lumea reală, cum ar fi un gest, o frază, poate chiar un zâmbet, încrederea în cineva, puteau deveni greșeli fatale în realitatea de dincolo. Rebeliunea instinctivă a Alinei se manifestase din plin împotriva celor care doriseră să o plaseze sub control, însă învățase repede regulile jocului și devenise chiar foarte bună în jocul ei aproape zilnic cu moartea. Ba chiar învățase să manipuleze jocurile de culise și pericolele lumii întunecate din care ajunsese să facă parte fără acceptul ei în prealabil. Elite nu o putuse controla. Nimeni nu putuse, nici măcar Alex. Chiar dacă jucase după regulile ce i se impuseseră, nu se adaptase sistemului și nu-și vânduse sufletul, păstrându-și compasiunea, umanitatea și emoțiile. Până la un punct.

După care, ceva se întâmplase. Dintr-un motiv sau altul, Alina manipulase o situație pentru a se erija într-o trădătoare. Până la urmă, se dovedise că totul nu fusese decât un joc al oglinzilor, însă până să descopere asta, Brett ordonase deja lichidarea ei. Misiunea avusese loc în Africa de Sud și totul păruse real. Alina fusese ucisă, indiferent de părerile de rău ale tuturor celor implicați. Acum, însă, Brett începea să aibă mari îndoieli cu privire la acel final subit. Cu timpul, Alina devenise mult mai sofisticată și controlată în emoțiile pe care le afișa, începând un fel de joc psihologic personal cu Elite și demonstrând nu numai că poate să joace după regulile ei proprii, ci că poate deveni chiar mai bună decât Brett la propriul său joc.

Ceea ce-l neliniștea cel mai tare era vestea că Marius Stephano fusese ucis în timpul unei misiuni, și asta cam în aceeași perioadă în care Elite o vânase pe Alina. Ceea ce era o coincidență cam prea mare pentru gustul lui. Din proprie experiență, știa prea bine că în lumea lor coincidențele nu reprezentau nimic altceva decât o simplă aparență.

Sydney, Australia

Mă scufund în apa fierbinte și-mi sprijin capul de marginea căzii cu un oftat de mulțumire. Închid ochii, acceptând toropeala plăcută. A trecut un an de când Alex mi-a înscenat moartea pentru a mă ajuta să fug din Elite și oricine a spus vreodată că fericirea nu doare, s-a înșelat amarnic. Câteodată îl privesc pe Marius cum se joacă cu fiicele noastre și mi-e greu să cred că totul se întâmplă cu adevărat. Tot aștept ca următorul sunet pe care-l aud să provină de la inima mea care explodează de atâta fericire. Dacă e să se întâmple ceva rău pe viitor, atunci amintirile anului care a trecut vor străluci în mintea mea precum un tărâm magic într-o mare de umbre întunecate. Viața de familie s-a dovedit a fi o experiență încântătoare pentru

toți cei implicați. Pentru fete a fost o perioadă plină de descoperiri. Pentru mine și Marius a avut un iz de déjà vu, ca și cum am trăi în fantezia la care am visat atât de mult timp, fără s-o putem împărtăși unul cu celălalt. Câteodată suntem confuzi, copleșiți de sentimente conflictuale, dar delicios de vii.

Nu mi-e ușor să recunosc faptul că mi-e dor de Elite. Mă rog, poate atunci când spun că mi-e dor e o ușoară exagerare și nu mă refer neapărat la sediul Elite. Doar că după ani și ani de luptă față în față cu răul, o slujbă normală îmi dă sentimentul că-mi pierd timpul fără rost. Mi-e dor de serile petrecute în compania lui Jason, de conversațiile cu tentă filozofică cu Ford. Timpul călătorește pe altă lungime de undă în Elite, iar eu descopăr că sunt bulversată de fluxul ordonat al evenimentelor după care se ghidează lumea din afară. Chiar e o altă lume, una din care mi-am dorit cu ardoare să fac parte. Viața alături de Marius e departe de-a fi plictisitoare, dar am uitat sentimentul acela permanent de pericol pentru simplul fapt că ne iubim și vrem să fim împreună. M-am implicat total în viața mea normală și mi-e groază să mă gândesc ce s-ar putea întâmpla dacă într-o zi aș pierde totul. Probabil inima mi-ar sângera încetișor, până când s-ar usca total și-aș muri înaintea următorului pas. Dar nu vreau să mă gândesc acum la prostiile astea iraționale. În momentul ăsta, vreau să mă agăț de un sentiment luminos.

Somnul mă cuprinde încet, dar simt pe piele un curent de aer rece și întredeschid un ochi. Marius stă lângă cadă, cu un pahar de vin roșu în mână. Mă privește cu o intensitate ce-mi aprinde instant scânteia dorinței în pântece.

–Marius, șoptesc cu un zâmbet în colțul gurii. Nu te-am auzit când ai intrat.

Îmi întinde paharul cu vin și-l beau cu lăcomie, fără să-mi iau ochii de la el în timp ce-și scoate geaca și o aruncă neglijent într-un colț. Înalt și suplu, dar foarte bine făcut,

părul negru, în care i se ghicesc câteodată reflexe aurii de parcă zeii l-ar fi înmuiat într-o baie de lumină, e dat ca de obicei după urechi și îi atinge umerii. Pometi înalți, buze pline, bine definite, ochii de un negru strălucitor, conturați de gene dese. Îngerul meu propriu și personal.

–Cum a fost azi la muncă? îl întreb, urmărindu-l cu privirea în timp ce-și scufundă o mână în apa caldă pentru a mă dezmierda în interiorul coapselor.

–Nu vreau să vorbim acum despre muncă, îmi șoptește.

Mâna îi urcă tot mai sus și mă cutremur atunci când palma lui îmi atinge centrul dorinței. Șoldurile mi se înalță o idee, încurajând contactul. Un oftat îmi scapă printre buze.

–Fetele dorm? mă întreabă cu voce joasă.

–Da, șoptesc, răspunsul semănând mai degrabă cu un suspin.

–Înseamnă că suntem singuri, îmi spune cu un aer enigmatic, de parcă mi-ar destăinui secretul vieții eterne.

Își apleacă capul și-mi atinge buzele cu ale lui. Nu un sărut, mai degrabă o tachinare. Îmi înfig mâna în tricoul negru și-l privesc în ochi.

–Treci în cadă. Acum.

Buzele i se curbează într-o umbră de zâmbet și pășește în cadă, fără să se mai sinchisească să-și scoată hainele de pe el. Mă lupt cu cureaua, pe care reușesc s-o scot într-un final și o arunc în cel mai înepărtat colț, după care trec la nasturele și fermoarul blugilor. Când reușesc, Marius se lasă în genunchi și mă ridică deasupra lui. Gem prelung în momentul în care simt cum mă pătrunde, înfășurându-mi picioarele în jurul lui pentru a-l acapara tot mai adânc. Trupurile ni se unduiesc cu lăcomie, fără să ne pese de apa care se revarsă peste marginea căzii. Dar nu e suficient. Avem nevoie de mai mult. De mult mai mult. Marius se ridică cu mine în brațe, atent să rămână adânc îngropat în mine, și pășește afară pentru a mă propti de un perete. Mișcările îi devin tot mai ritmice, tot mai puternice.

Gemem la unison și deschid ochii pentru a privi imaginea noastră reflectată în oglinda de pe peretele opus. Privirea mi-e înceţoşată, dar nu pot să nu fiu fascinată la vederea dansului primordial al trupurilor noastre împreunate. Îmi văd mâinile înfăşurate în jurul gâtului lui, acoperite parţial de părul negru şi acum umed. Văd aburul ce se ridică din umerii lui puternici şi cizelaţi. Admir felul în care muşchii bine conturaţi ai feselor se contractă şi se relaxează atunci când mă penetrează într-o ritmicitate corelată perfect cu respiraţiile noastre întretăiate. Înăuntru şi afară, înăuntru şi afară... Tot mai repede, tot mai puternic, tot mai insistent, până când mintea îmi e cuprinsă de o amorţeală aurie. Şi mă văd pe mine, privind peste umărul lui cu ochi pe jumătate închişi, şuviţe de păr ude lipite de obrajii ce parcă mi-au luat foc. Îmi văd pulpele înfăşurate în jurul lui, forţându-l tot mai adânc. Ne apropiem cu fiecare secundă de punctul culminant, o simt prin toţi porii.

Marius mă penetrează adânc şi devastator pentru o ultimă oară, împingându-mă peste marginea abisului. Muşchii i se contractă şi rămâne nemişcat, urmându-mă. Îi simt vibraţia începutului unui geamăt prin diafragmă şi mă las cuprinsă de valurile fierbinţi ale extazului. Îşi lasă capul pe spate, un geamăt prelung evadându-i printre buzele întredeschise. Simt cum oasele mi se lichefiază şi pulpele mele îşi slăbesc strânsoarea. Mă scurg pe trupul lui şi Marius mă întoarce cu faţa la oglindă, păşind în spatele meu pentru a-şi lipi trupul de al meu. Obraz la obraz, ne privim în oglindă. Două trupuri încă străbătute de valuri de plăcere, două suflete ce aparţin împreună. Două fantome care pretind că există, îmi trece prin minte. Numai că atunci când suntem împreună, mă simt aproape normală.

Privirea lui Marius se fixează în a mea în oglindă şi mă întorc pentru a-l săruta cu lăcomie. Încercăm să ne îndepărtăm cât mai puţin în timp ce-şi smulge tricoul ud de pe el. În câteva secunde, dorinţa ne dă din nou târcoale

cu limbi de foc prin toate terminațiile nervoase. Buzele lui îmi coboară pe gât și apoi pe sâni. Tresar, respirând tot mai sacadat.

–Îmi îndeplinești o dorință? îi șoptesc.

–Orice.

Gem atunci când îi simt limba fierbinte pe piele.

–Iubește-mă.

Marius își ridică ochii întunecați la mine și mă întoarce din nou cu fața la oglindă.

–Privește, îmi șoptește la ureche.

Îi simt limba pe ceafă și un fior îmi străbate tot trupul, dar îmi mențin ochii deschiși. Ciudate jocuri... ciudate și periculoase, îmi sună în minte cu ecou. Dorința pentru el îmi inflamează toți porii, circulându-mi prin vene cu iuțeala focului. Inspir adânc, luptându-mă cu pleoapele tot mai grele, fermecată și în același timp înfricoșată la vederea senzualității cu care-mi iubește trupul.

Încă de la început, am cedat cu bună știință dependenței de Marius. Odată cu trecerea timpului, a crescut și s-a amplificat, devenind aproape o obsesie pentru amândoi. Iar acum nu mai există limite, nimic nu mai poate controla dorința nimicitoare pe care o simțim unul pentru celălalt. Și, dintr-o dată, mi-e frică. Prețuiesc momentele și amintirile noastre împreună. Ador scrificiile pe care le-a făcut pentru mine. Dacă am rămas întreagă la minte în toată perioada asta, e doar datorită sentimentului că iubesc și sunt iubită cu aceeași intensitate.

Mâinile lui îmi ating abdomenul. Mușchii mi se contractă sub degetele lui iscusite. Apoi alunecă în sus, cuprinzându-mi sânii, pe care îi dezmiardă cu mișcări aproape leneșe. Mă forțez să privesc în timp ce mâinile lui îmi coboară pe trup pentru a mi se strecura între pulpe. Îi simt răsuflarea fierbinte și sacadată pe gât, singurul indiciu că e la fel de excitat ca și mine. Îi simt trupul gol lipit de al meu și mă întreb în treacăt când și-a scos hainele.

E atât de ciudat... sunt complet vrăjită, paralizată, incapabilă să mă mai mişc. Nu pot decât să-i privesc mişcările în oglindă. Îmi înăbuş un suspin şi tremur din tot corpul de dorinţă. Îi simt trupul tare lipit de al meu şi-i doresc săruturile şi atingerile cu o disperare născută din simplitatea erotică a fiecărui gest. Îl doresc la fel de mult pe cât îmi doresc aerul pe care-l respir. Mă întorc brusc cu faţa la el şi-l împing pe gresia rece. Îl încalec şi rămânem nemişcaţi, cu frunţile lipite.

Pupilele îi sunt mărite la maximum. Ochii i-au căpătat o nuanţă de un negru desăvârşit, un firicel de smarald conturându-i ca un cerc de început de furtună. Îl privesc şi ştiu în acel moment cât de tare mă iubeşte. Atât de mult, încât nu va mai exista loc niciodată în inima lui pentru altcineva. Îşi înclină capul pentru a-mi atinge buzele cu ale lui. Un sărut atât de lent şi erotic, încât mă simt pierdută atunci când se termină. Mâinile lui mi se aşează uşor pe şolduri, parcă cerând permisiunea să facă următorul pas. Trupul meu alunecă cu uşurinţă peste al lui şi gem adânc atunci când mă penetrează până la capăt. Ritmul devine tot mai insistent. Tot mai adânc, mai fierbinte. Ne întâmpinăm mişcările unul celuilalt, mâinile ni se încleştează cu o forţă aproape supraomenească.

Şi pentru câteva momente, uit de teama de a mă lăsa sedusă de viaţa noastră în doi. Nu-mi mai doresc nimic altceva decât să mă pierd în el. În aceeaşi fracţiune de secundă în care şi el se va pierde în mine. Suntem una, un trup şi un suflet. Şi doar pentru acel moment în timp şi spaţiu, uit că gresia de sub noi se poate transforma oricând în nisip mişcător.

–Nu te mai gândi, îmi şopteşte atât de încet, încât mă întreb dacă doar mi s-a părut. Nu mai gândi... Simte-mă cum te iubesc...

⌖

Milano, Italia

Jenka se ținea scai de el ca o lipitoare, mereu lângă el, zâmbind larg și flirtând fără nicio jenă, jucând rolul recrutului exuberant aproape la perfecțiune. Răbdarea lui Alex se apropia de sfârșit. Știa prea bine că nu era decât o înscenare pentru a-l împinge să facă greșeli, totul sub un auspiciu al coincidenței. Însă mirosise de la o poștă că totul nu era decât un filaj subtil pus la cale de către Brett. Era clar, superiorul lui îl ținea sub observație. Tipic pentru Brett. În ceea ce-l privea pe Alex, nu era decât un joc ce-i punea sub lupă controlul absolut. Acceptarea calmă a situației. De fiecare dată când pleca de acasă, era extrem de atent pentru a descoperi o eventuală echipă de filaj. De fiecare dată când revenea, cerceta toată casa în căutarea microfoanelor și a camerelor de luat vederi. Se forța să aleagă mereu drumuri cunoscute pentru a nu-i da de bănuit lui Brett că-i intuia următoarele mișcări. Cât despre Jenka, dacă făcea abstracție de rolul idiot pe care trebuia să-l joace, trebuia să accepte că era un agent operativ destul de bun. Ceea ce i se păruse suspect de la bun început. Era mult prea sigură pe ea pentru un simplu recrut.

Își luă haina din cuier și părăsi biroul, numai pentru a o descoperi pe Jenka în fața ușii. Oftă, neputându-și stăpâni o expresie iritată. Jenka îi zâmbi binedispusă, părând să nu observe.

–Pleci?

–Da, răspunse Alex simplu.

–Ce zici dacă te invit la cină? Fac cinste.

–Poate altă dată.

Jenka păși în fața lui, forțându-l să se oprească.

–Nu prea mă ai la suflet, nu-i așa?

–Contează?

–Da, contează, îi răspunse ea pe un ton rănit.

Alex păstră un aer neutru. Drăguț din partea ei să apeleze la simțul lui de *fair play*. O tehnică veche, una pe care

probabil Brett i-o sugerase drept cea mai bună soluție.

–Hai, te rog. Doar o cină, asta-i tot ce-ți cer, insistă Jenka.

–Bănuiesc că n-ai de gând să renunți.

Jenka râânji, clătinând din cap. Alex își îngădui o umbră de zâmbet.

Jenka îl surprinse cu un restaurant mai degrabă elegant. Savoir Provençale era un local renumit pentru decorul și mobilierul rafinat, aflat chiar în Galleria Vittorio Emmanuelle din Piazza dell Duomo. Spațiul era generos, mesele aranjate într-un mod absolut savant, ospătarii îmbrăcați la patru ace. Un loc ideal pentru o cină romantică în doi. Rămaseră mai mult tăcuți pe parcursul cinei, dar imediat ce terminară de mâncat, Jenka își îndreptă atenția către ringul de dans.

–Dansează cu mine, îi ceru cu un zâmbet sfidător. Pe jumătate ordin, pe jumătate rugăminte.

Alex sorbi din paharul cu vin roșu și se ridică de la masă, incapabil să refuze o astfel de provocare. Îi întinse mâna și o conduse pe ringul de dans. O luă în brațe, trăgând-o mai aproape în timp ce pășeau în ritmul muzicii, părând să nu-i observe ocheadele ce probabil se doreau senzuale. Mâna lui Jenka începu să alunece de pe pieptul lui tot mai jos, oprindu-se la șlițul pantalonilor. Îl privi fix, așteptând o reacție, dar masca impasibilă a lui Alex era de neclintit. Începu să-l maseze ușor, după care îi deschise șlițul și își strecură mâna înăuntru.

Alex își înclină capul pentru a-i atinge buzele cu ale lui. Mâna lui i se strecură în interiorul bluzei și îi cuprinse un sân. Jenka gemu înfundat, adâncind sărutul. În secunda următoare, Alex își retrase mîna și se îndreptă pentru a o privi cu o expresie glacială. Jenka rămase nemișcată, cu ochii pe jumătate închiși și buzele întredeschise.

–Javră insensibilă, mârâi iritată.

–Crezi că e suficient? Putem sări peste partea asta a jocului? comentă Alex în timp ce o conducea înapoi la masă.

Jenka râse fals.

–Bine, mă predau... e clar că ai mai multă experiență la chestia asta decât mine. Promit să nu mă mai joc de-a recrutul obsedat sexual.

–Nu ești recrut. Nu o întrebare, o afirmație.

Jenka îl privi iritată.

–Iar tu ești mult prea bun pentru secolul ăsta.

Se așeză la masă și bău cu lăcomie tot vinul din pahar, urmărindu-l cu privirea pe Alex în timp ce-și lua geaca de pe spătarul scaunului.

–Pleci fără desert? întrebă pe un ton forțat indiferent.

–A fost o zi lungă.

Alex scoase câteva bancnote din buzunar și le lăsă pe masă, după care se îndreptă către ieșire, fără să-i mai arunce o altă privire. Odată ajuns în foaier, se opri în fața unui telefon public. Formă numărul mesageriei vocale secrete despre care nu știa nici măcar Elite și introduse parola. Se întoarse cu fața către restaurant, scanând cu privirea zona din jur în timp ce asculta vocea robotică care-l informa că are trei mesaje. Selectă primul mesaj. Zgomot de fond, apoi o voce pe care o cunoștea prea bine:

–Sunt eu… Inaya. Am ceva pentru tine, ceva foarte important. Sună-mă imediat ce asculți mesajul ăsta. Sunt în Sarajevo, numărul de telefon la care mă poți suna e înregistrat la sfârșitul mesajului. Azi e marți, ora două după-amiaza. Aștept să mă suni până la patru.

Inaya! Un fior de teamă i se declanșă pe șira spinării. În timpul anilor petrecuți sub acoperire, Inaya fusese omul lui de legătură cu Elite. Nu știuse prea multe despre ea, în afară de faptul că era agent Elite cu o identitate falsă construită extrem de elaborat, infiltrată chiar în inima Kabulului. Închise ochii, amintindu-și...

Inaya, o frumusețe exotică, privindu-l cu ochii ei mari și negri în care se oglindea dorința. Cunoscând prea bine regulile Elite și tradițiile islamice inflexibile legate de identitatea ei falsă, nu răspunsese niciodată avansurilor mai mult decât

evidente. Cu excepția unei singure nopți, când agonia dorului de Alina, combinat cu prea mult alcool, îl făcuseră să-și piardă auto-controlul de neclintit. Cedase, strecurându-se în patul ei cu așternuturi răcoroase pentru o noapte pasională de dragoste. A doua zi se blestemase în gând pentru acea unică greșeală, jurându-și că nu avea să se mai repete vreodată. Și se ținuse de cuvânt. La scurt timp, Inaya fusese transferată la o filială Elite necunoscută, ceea ce-l făcuse să suspecteze că Brett aflase cumva despre cele întâmplate. Brett afla mereu. Într-un fel, se simțise aproape ușurat. De atunci, nu mai auzise nimic despre Inaya și nici nu încercase să afle ceva despre viața ei.

Alex își masă tâmplele, întrebându-se cu o undă de îngrijorare de ce îl contactase tocmai acum. În cel de-al doilea mesaj, vocea Inayei părea o idee iritată.

–Alex, sună-mă! E urgent, am nevoie de ajutorul tău. E marți seara, contactează-mă imediat ce poți.

În al treilea mesaj, Inaya aproape îl implora s-o sune. Ce naiba căuta în Sarajevo? Alex formă numărul, schimbându-și ușor poziția corpului pentru a urmări cu privirea un bărbat care se îndrepta către toaletă.

–Alo? răspunse Inaya după primul apel.

–Sunt eu, spuse Alex simplu.

–În sfârșit! Un oftat de ușurare. O să trec direct la subiect. Acum câteva zile, am dat peste cineva cu care știu sigur că ai vrea să te întâlnești.

Alex rămse tăcut, sesizând tremurul ușor al vocii ei. Inaya era speriată. Poate chiar mai mult decât atât.

–Abu al Khayr Mujahid, continuă ea cu voce scăzută.

Alex inspiră adânc. Abu al Khayr îl înlocuise pe Bashir Al-Fadhee în ierarhia Conducătorilor Aleși ai organizației Al'Qaeda.

–Ești sigură?

–Altfel nu te-aș fi contactat.

Cu câteva luni în urmă, Elite primise informații incomplete în legătură cu presupusa moarte a lui Abu al

Khayr într-un bombardament executat de drone ale armatei americane. Cadavrul nu fusese recuperat pentru a i se putea confirma identitatea.

–L-am urmărit de la Moscheea Regele Fahd, continuă Inaya pe un ton controlat de data aceasta. Știu unde se ascunde.

–Și de ce-mi spui mie asta, n-ar trebui să-l contactezi pe Brett?

Urmă un moment de tăcere.

–E complicat… o să-ți explic totul când ajungi aici, răspunse Inaya într-un târziu. Te rog, Alex, te implor, am nevoie de tine.

–Stai departe de Abu al Khayr, o istrui Alex pe un ton cam prea ferm, coborându-și apoi vocea atunci când un grup de clienți ai restaurantului trecu pe lângă el. Încerc să ajung cât pot de repede.

Își masă din nou tâmplele cu o mână, gândindu-se la un plan. Ar fi putut să-i paseze informația lui Brett ca venind din partea unui informator personal. Cel mai probabil, șeful lui l-ar fi bătut la cap să-i dezvăluie identitatea acelui informator, ceea ce nu era de dorit. Era mai bine dacă se ocupa personal de acea situație. Ar fi putut culege mai multe informații, după care putea oricând să apeleze la o filială locală Elite dacă avea nevoie de ajutor.

–Deocamdată, nu-i spune nimic lui Brett, îi ceru Inaya.

–Plec spre tine în seara asta. Te sun când ajung la aeroport și stabilim un punct de întâlnire.

Legătura se întrerupse. Alex puse receptorul la loc în furcă și se întoarse pe călcâie pentru a părăsi restaurantul. Se opri cu un oftat imperceptibil atunci când dădu nas în nas cu Jenka.

–Deci, unde plecăm? îl întrebă cu un zâmbet larg.

Alex o fixă cu o privire rece.

–Nu plecăm nicăieri.

O ocoli și se îndreptă spre ieșire, dar Jenka se grăbi

după el.

–Să știi că există două variante pentru jocul ăsta, Alex, îi spuse atunci când ajunseră la mașina lui.

Alex se întoarse s-o privească.

–Poți să mă lași în drum, ceea ce înseamnă că va trebui să-l contactez pe Brett și să-l informez că ai plecat spre o destinație necunoscută după o conversație bizară prin telefon cu o persoană la fel de necunoscută. Cred că va fi extrem de interesat să afle toate detaliile.

Alex își încleștă maxilarul, singurul semn al furiei crescânde.

–Sau mă iei cu tine și nu scot o vorbă, se grăbi Jenka să adauge.

Alex se apropie încet de ea, forțând-o să păşească înapoi.

–Ești spionul lui, spuse cu voce joasă în care se ghiceau inflexiuni de metal.

Jenka înghiți cu noduri.

–Dacă mă iei cu tine, promit să nu-i raportez lui Brett nimic din ceea ce nu-ți dorești.

–De ce?

–Pentru că, fie că-ți place sau nu, am picat împreună în jocul lui și trebuie să păstrăm măcar aparențele. Jenka ridică din umeri. Plus că n-am avut niciodată încredere în Brett…

Sydney, Australia

Alina se sprijini de Marius, amândoi urmărind cu privirea din pragul ușii cuplul de prieteni cu care-și petrecuseră seara. Le mai făcu o dată cu mâna când ajunseră la mașină.

–A fost plăcut să-i revedem, spuse în timp ce Marius închidea ușa.

Marius încuviință din cap, dar nu răspunse, mulțumindu-se să se îndrepte către bucătărie.

–E ceva în neregulă? Ai fost îngrozitor de tăcut toată seara.

–Ce-ar putea fi în neregulă? comentă Marius în timp ce deschidea frigiderul pentru a lua o sticlă cu apă.

Alina îl privi pe sub gene.

–Nu mă vrăji. Ce s-a întâmplat? Ești îngrijorat că nu ne-am mai mutat de ceva timp? Crezi că Elite ne poate găsi?

–Nu, răspunse Marius fără s-o privească.

Și în acel moment, Alina realiză.

–Ți-e dor… ți-e dor de CIA.

Nu o acuzație, ci mai degrabă o stare de fapt. Nici măcar nu știa ce să simtă în legătură cu asta, având în vedere că în ultimul timp simțise cam la fel. Marius își întoarse privirea către ea, neștiind ce-ar putea spune. N-o putea minți, îi promisese că nu avea s-o facă niciodată. Și chiar dacă ar fi încercat, știa că Alina ar fi simțit imediat.

–Nu de CIA… doar de importanța a ceea ce făceam acolo. Importanța lucrurilor pe care le făceam amândoi.

–Și de ce n-ai spus nimic până acum? îl întrebă Alina pe un ton ușor trist.

–Pentru că nu e nimic de spus. Am făcut o alegere. Te-am ales pe tine și pe fete. Marius se apropie și o luă în brațe. Nu era decât o slujbă, Alina. Voi sunteți toată viața mea.

–Știu, șopti Alina, rezemându-și fruntea de umărul lui. Dar erai mult prea bun și știu cât însemna asta pentru tine.

–Mă descurc destul de bine și cu noua funcție, îi reaminti Marius cu un zâmbet.

Postul de specialist pe probleme de securitate la o companie de comunicații nu-i oferea prea multe ocazii de a-și arăta adevărata valoare. Dar compania era într-o expansiune continuă, așa că fusese deja avansat de două ori.

–Ai fi perfect indiferent ce-ai face, îi spuse Alina, atingându-i buzele cu ale ei.

Chair dacă o conștientiza sau nu, Marius avea nevoie de aprecierea ei și de certitudinea că nu-i pierduse admirația datorită alegerii pe care o făcuse. Sigur că nu-i era ușor să se adapteze la o muncă plictisitoare în lumea reală după un statut

de zeu în lumea umbrelor. Dar Alina era convinsă că, în timp, Marius avea să-și găsească locul potrivit. Până atunci, trebuia să-i fie alături în momentele mai dificile, arătându-i mereu cât de mult îl iubește. Și trebuia s-o recunoască că și ea ducea dorul vieții de agent operativ. Realizaseră lucruri cu adevărat impresionante împreună. Însă în comparație cu iubirea ce-i unea, trecutul acela nu mai reprezenta decât un vis urât.

Marius o strânse tandru la piept. Oare ar fi putut s-o adore vreodată mai mult decât acum? Cuvintele nu erau niciodată suficiente pentru a exprima ceea ce simțea cu adevărat. Alina îi oferise ceva cu adevărat de neprețuit. Oare merita să-l iubească și să-l accepte, în ciuda trecutului lor întunecat? Cum puteau aprecia siguranța și libertatea la justa lor valoare? Prin faptul că nu mai erau nevoiți să fie atenți la orice privire, gest, ori gând, sau că puteau adormi unul în brațele celuilalt fără teama coșmarurilor distrugătoare? Oare știa cât însemna pentru el căminul pe care-l construiseră împreună? Cât de fericit îl făceau zâmbetele inocente ale fiicelor lor? Viața normală, în toată simplitatea și splendoarea ei. Oftă și închise ochii. Nu i-ar fi putut explica ce simte nici dacă ar fi adunat toate cuvintele din lume ca pe niște mărgăritare pierdute la marginea orizontului.

–Te iubesc, îi șopti, știind prea bine că trebuia să se mulțumească doar cu atât.

Milano, Italia

Alex parcă mașina și coborî. Jenka se grăbi să-l urmeze.

–Acum poți să-mi spui unde mergem?

–O să vezi, îi răspunse el pe un ton glacial, oprindu-se în dreptul unui telefon public.

Jenka oftă a exasperare și privi în jur. Aeroportul Internațional Milano-Malpensa era mai aglomerat decât s-ar fi așteptat, mai ales la ora aceea destul de târzie.

Alex prinse receptorul între ureche și umăr și formă un

număr.

–Sunt la aeroport. Dă-mi un punct de întâlnire, spuse după câteva momente.

Jenka făcu un pas mai aproape. Alex îi aruncă o privire peste umăr care o făcu să pășească înapoi. Îl urmări cum scrie ceva pe o bucată de hârtie, dar se prefăcu că-și studiază unghiile de la mâini atunci când el se întoarse pentru a scana cu privirea ghișeele diferitelor companii aeriene.

–Probabil ajung destul de târziu. Nu risca inutil până atunci. Te sun când aterizez. Privirea îi deveni aproape umană în timp ce ascultă ceea ce-i spunea persoana de la celălalt capăt al firului. Ne vedem în curând, adăugă pe un ton șocant de cald.

Jenka își trase o palmă mentală, străduindu-se să nu rămână cu gura căscată.

Destinația lor deveni mai mult decât evidentă în momentul în care Alex se îndreptă direct către ghișeul care aparținea companiei aeriene Bosniace. O brunetă frumoasă foc îi oferi un zâmbet care părea real. Alex îi zâmbi înapoi, părând s-o dezbrace din priviri. După reacția femeii, Jenka bănui că nu-i displăcea deloc. Într-un mod cu totul uimitor, certitudinea că probabil nu era singura femeie cu care Alex își folosea șarmul ca pe o armă o făcu să se simtă oarecum mai bine.

–Cum ajungem cel mai rapid la Sarajevo?

Când sosi momentul să plătească, Alex îi făcu semn să scoată cardul ei de credit. Jenka îi zâmbi acru, dar se execută. Dacă dădeau de bucluc, nu avea cum să scape de partea ei de responsabilitate. Dorise să intre în joc și acum Alex o invita să facă fix asta. Plus că Brett probabil urmărea activitatea de pe cardul lui, dar nu și de pe al ei, având în vedere că dacă și-ar fi respectat ordinele, ar fi trebuit să fie câinele lui de pază, nicidecum complicele lui.

Avionul în care se îmbarcară părea cu cincizeci de ani cam prea vechi pentru gustul Jenkăi. Alex îi făcu semn să se

așeze pe scaunul de la geam, după care ocupă locul de lângă ea. Jenka privi în jur, observând că în interior avionul părea chiar mult mai antic. Stomacul i se strânse într-un ghem.

–Care parte a avionului e mai sigură în cazul în care ne prăbușim?

Alex o privi cu o slipire de amuzament în ochi.

–Ți-e frică să zbori?

–Mi-e frică să mă prăbușesc, bombăni Jenka. Ai picat vreodată cu un avion vechi ca ăsta?

De data asta, Alex nu-și putu abține un zâmbet.

–De obicei, încerc să mă parașutez din avioane înainte să se prăbușească.

–A, da? Atunci bănuiesc că ai fost suficient de prevăzător încât să împachetezi și vreo două parașute în rucsac, nu?

Alex închise ochii și-și sprijini capul de spătarul scaunului. Avionul începu să ruleze pe pistă. Jenka nu avea de unde să știe, dar chiar se prăbușise cu două avioane de transport Elite și scăpase nevătămat de ambele dăți. Însă ceva îi spunea că asta n-ar fi făcut-o să se simtă mai bine.

–Relaxează-te și încearcă să dormi, o sfătui.

Jenka se prinse cu ambele mâini de brațele scaunului în momentul decolării, dar se relaxă puțin odată ce aparatul de zbor urcă la o anumită altitudine. Inspiră adânc și-și întoarse privirea la Alex, care citea ceva pe ecranul unui PDA.

–Ce naiba căutăm în Sarajevo?

–Un informator, răspunse Alex fără să-o privească.

–Se întâmplă vreo chestie importantă, sau e doar o vizită de rutină?

–Strict secret.

–Firește.

Pentru o fracțiune de secundă, fu tentată să-l întrebe dacă avea măcar un miligram de încredere în ea, însă renunță. Știa deja răspunsul. Îngerul întunecat nu avea încredere în nimeni. Îi făcu semn unei stewardese și, în ciuda privirii

glaciale pe care i-o aruncă Alex, își comandă un whisky dublu.

✦

REGULILE JOCULUI

Sydney, Australia

Domnule Sinclair? Domnul McPherson dorește să vă vadă în biroul dânsului.

–Desigur, îi răspunse Marius secretarei, ridicându-se de pe scaun.

În timp ce randamentul pe probleme de securitate al Companiei Phoenix nu se putea compara nici pe departe cu eficiența calculată a CIA-ului, atmosfera generală era una destul de formală. Liam McPherson, un paraplegic între două vârste cu păr grizonat, ochi negri și o atitudine distantă, era președintele și fondatorul companiei. Dependent de un scaun cu rotile datorită unui tragic accident de mașină ce avusese loc în urmă cu douăzeci și cinci de ani, McPherson era un șef destul de aspru și morocănos, fără a fi un tiran precum Brett. După părerea lui Marius, omul deborda de o sinceritate oarecum abruptă, chiar dacă lipsită de o cruzime inutilă. Din câte intuia, McPherson era într-un permanent război cu o armată de demoni interiori, afișând un aer permanent serios atât în afaceri, cât și în viața personală. Pe scurt, o atitudine la care Marius se putea raporta fără mari probleme.

Liam McPherson își ridică privirea de la contractele pe care le studia atunci când șeful Departamentului de Securitate își făcu apariția în biroul lui. Oftă imperceptibil, admirându-i atitudinea permanent demnă. Dacă ar fi avut un fiu, și-ar fi dorit unul exact ca Marius Sinclair. Îi plăcea la nebunie acea precizie militară din gesturile lui. Marius era mereu politicos, onest și nu se sfia niciodată să nu fie de acord cu părerile cuiva, fie el și președintele companiei pentru care lucra. Liam detesta lingăii. Marius era un bărbat de o verticalitate impecabilă. Extrem de arătos, fără a face caz de acest aspect, dispunând de o inteligență

sclipitoare și o personalitate covârșitoare, fără nicio urmă de obrăznicie. Ferm, dar corect cu subordonații. Nu-l auzise niciodată ridicând tonul la cineva. Nu numai că rezolva mereu problemele - chiar și cele care provocau dureri de cap, ulcer și istericale - dar o făcea mereu cu un calm de neclintit. În schimb, recalcitranții erau reduși la tăcere cu o singură privire glacială. Liam îl adora și se considera extrem de norocos să-l aibă alături.

–M-ai chemat? întrebă Marius pe un ton scăzut.

Ca de obicei, Liam fu tentat să-l întrebe dacă petrecuse ceva timp într-o unitate de forțe speciale. Postura lui dovedea o pregătire fizică intensă, iar tonul era respectuos, dar nu submisiv.

–Da, mulțumesc pentru promptitudine. Te rog, închide ușa și ia un loc, avem de discutat ceva foarte serios, îi spuse în limba italiană.

–Desigur, răspunse Marius în aceeași limbă, fără să pară nicio secundă surprins de abordarea ciudată și o idee cam prea formală.

Ceea ce-l intrigă la culme pe Liam. La fel și accentul nativ.

–Mă gândesc la modul cel mai serios să deschid o filială în Europa. Italia, mai precis. Am citit de curând în dosarul tău că vorbești fluent limba italiană. Pot să întreb cum ai ajuns la performanța asta?

–Prima mea soție a fost italiancă, așa că am locuit acolo pentru o vreme, minți Marius fără să clipească.

–Înțeleg. Liam arcui o sprânceană. Divorțat?

–Văduv.

–Îmi pare rău, condoleanțe.

Marius continuă să-l privească în mod deschis.

–Mulțumesc. A trecut mult timp de atunci.

–După câte am văzut în dosarul tău, te poți face înțeles în multe locuri de pe glob.

–Mi s-a spus că am un talent nativ în ceea ce privește limbile străine, replică Marius cu lejeritate.

Liam era din ce în ce mai intrigat de acel bărbat misterios care răspundea mereu doar cu strictul necesar. Probabil își prețuia nespus de mult intimitatea, ori trecutul lui era atât de întunecat, încât era absolut necesar să rămână un secret absolut. Liam înclina să creadă că a doua variantă era cea corectă.

–Motivul pentru care te-am chemat, Marius, este că aș dori să conduci negocierile pentru proiectul European. Crezi că te-ar interesa așa ceva?

Marius se gândi pentru câteva momente înainte să răspundă.

–Asta implică și o eventuală relocare în Europa?

–Nu, dar vei fi nevoit să călătorești foarte mult.

–Înainte de a da un răspuns concret, aș dori să mă pot consulta și cu soția mea.

–Bineînțeles, fu de acord Liam. Privi la ceas. E aproape ora prânzului. Ce-ar fi să discutăm detaliile în timp ce servim masa?

Dintr-o dată, se auzi un țipăt sfâșietor și apoi altul, urmat de ceea ce păreau a fi împușcături. Liniște pentru câteva momente, apoi un vuiet de panică generală.

–Ce naiba?! exclamă Liam, înclinând ușor capul pentru a asculta mai atent.

Marius era deja în picioare, abordând o inexplicabilă atitudine de luptă. Ușa se trânti de perete. Shirley Rogers, secretara lui Liam, dădu buzna în birou, părând că se împleticește în propriile picioare.

–Bărbați mascați! țipă isteric. Trag în toate direcțiile!

Marius o prinse de talie, susținând-o înainte să se prăbușească la podea.

–Vino aici și ascunde-te sub birou! o îndemnă Liam, mutându-și scaunul cu rotile pentru a-i face loc.

Marius aproape o luă pe sus.

–Ascunde-te și nu scoate un sunet, îi ordonă cu voce calmă.

Femeia dădu din cap în semn că a înțeles, acoperindu-și gura cu o mână tremurândă. Liam îi zâmbi încurajator. Marius se îndreptă spre ușă. Se lipi de perete și inspectă cu grijă coridorul.

–Un bărbat înarmat se îndreaptă spre noi. Rămâi unde ești.

Liam înghiți în sec în timp ce-l privea cum se ascunde după ușă. Nu-l deranja prea tare să fie folosit pe post de momeală, dar nu putea să nu spere din tot sufletul că Marius știa ce face. Atacatorul avea să-l zărească în trecere, un bătrân lipsit de apărare în cărucior cu rotile, așa că probabil avea să intre fără să-și facă mari probleme. Ceea ce se și întâmplă. Îmbrăcat în negru din cap și până în picioare, cu chipul protejat de o cagulă neagră, bărbatul păși în birou, îndreptând arma automată spre Liam.

–Cine ești și ce naiba vrei? îl întrebă Liam, forțându-se să rămână calm.

Marius ieși de după ușă și păși în spatele atacatorului. Ce urmă ținea mai mult de domeniul ficțiunii: cu o mișcare atât de fluidă și rapidă, încât Liam fu convins că visează, Marius îi rupse gâtul, după care, fără niciun cuvânt, luă arma din mâinile bărbatului mort și ejectă încărcătorul pentru a vedea că era plin. Îl introduse la loc cu o mișcare experimentată și-i întinse arma lui Liam. După o percheziție corporală amănunțită, descoperi încă un pistol Beretta M9 într-un toc de la subraț. Verifică încărcătorul și trase piedica.

–Stai aici, îi șopti lui Liam, pregătindu-se să părăsească biroul.

–Pe naiba, răspunse șeful său. Cineva trebuie să-ți acopere spatele. Liam manevră căruciorul cu rotile și se apropie de ușă. Știu cum să folosesc chestia asta, arătă spre armă. Am făcut armata și-am fost cel mai bun trăgător din plutonul meu.

Marius îl privi gânditor pentru câteva clipe, apoi încuviință din cap.

–Bine. Așteaptă să ajung la capătul coridorului, după care poți să mă urmezi.

Fără să mai aștepte un răspuns, alunecă de-a lungul ușii precum umbra unei fantome și dispăru pe coridor. Neauzit, se deplasă până ajunse la o intersecție de coridoare. O femeie se afla la podea, acoperindu-și capul cu mâinile, iar lângă ea zăcea un bărbat rănit la piept. Marius se lăsă pe un genunchi și o atinse pe umăr, făcându-i semn să tacă atunci când femeia ridică privirea la el. Îi luă o mână și o puse pe rana bărbatului, indicându-i să aplice presiune. O undă de speranță apăru în ochii femeii atunci când observă pistolul din mâna lui.

–Pe unde au luat-o? întrebă Marius cu voce joasă.

Femeia îi făcu semn în direcția coridorului din dreapta.

–Nu te mișca și nu scoate un sunet. Continuă să aplici presiune pe rană.

Femeia dădu din cap în semn că a înțeles, ștergându-și lacrimile cu mâna liberă, apoi se folosi de ambele mâini pentru a aplica presiune pe rana bărbatului de lângă ea.

–Ai văzut câți sunt? o întrebă Marius.

Femeia ridică din umeri, îi arătă două degete, apoi clătină din cap. Nu era sigură. Marius o bătu încurajator pe spate, după care se ridică și o luă pe coridorul din dreapta, mișcându-se cu precizia unei pantere în căutarea prăzii. Descoperi două cadavre și mai mulți răniți care gemeau înfundat, făcându-le semn să se furișeze în siguranța zonei de unde venise. Cei care se puteau deplasa, îi ajutară pe ceilalți. Starea de panică inițială se transformase într-o atmosferă de șoc general, câteva femei plângând pe înfundate.

În primă fază, Marius se temuse că în spatele atacului se afla de fapt Elite, dar renunțase rapid la idee. Armele și echipamentul atacatorilor nu corespundeau profilului organizației, plus că haosul general nu caracteriza precizia letală cu care operau agenții Elite. Atacatorii erau în mod clar amatori. Niciun agent profesionist nu și-ar fi împărțit

oamenii în două echipe, izolându-i unii de alții într-un spațiu atât de mare, mai ales din moment ce clădirea dispunea de propriul personal de securitate. O astfel de lovitură necesita un protocol de cel puțin doi câte doi, plus o echipă de acoperire. Și agenții profesioniști n-ar fi lăsat martori în urmă, în special cei aflați pe ruta de evacuare. Scările și lifturile se aflau în spatele lui, așa că atacatorii aveau să fie nevoiți să se întoarcă tot pe acolo. Asta dacă nu plănuiau să coboare șapte etaje în rapel. Întrebarea era oare care fusese obiectivul acelui atac? La etajul acela nu se aflau decât birourile celor care făceau parte din consiliul de conducere, inclusiv ale președintelui și vice-președintelui companiei. O potențială răpire, ori atacul era pur și simplu opera unor dezaxați? Sau existau alte motive? Seiful companiei și laboratoarele importante se aflau tot la acel etaj, numai că în partea din spate a clădirii. Și unde naiba era personalul de securitate? Dispăruseră cu toții, o luaseră la goană ca un stol de vrăbii speriate?

Ajunse la o nouă intersecție de coridoare și privi cu grijă pe după colț. Trei atacatori mascați alergau în direcția lui. Doi dintre ei cărau rucsaci ce păreau destul de grei. Bunuri furate? Arme? Decise să elimine doi dintre ei. Pe cel de-al treilea avea de gând să-l ia la întrebări. Se rostogoli în mijlocul coridorului și ateriză pe un genunchi, țintind arma cu ambele mâini. Apăsă de trei ori pe trăgaci. Primii doi se prăbușiră aproape la unison, cu câte o gaură în mijlocul frunții. Al treilea căzu imediat după ei, cu mâinile încleștate pe genunchiul drept. Gemu prelung, tavălindu-se de durere. Marius se apropie de el, aplecându-se după arma ce-i zburase din mână.

–Cine v-a trimis? întrebă pe un ton calm.

Bărbatul continuă să geamă, dar nu răspunse. Marius îl împușcă în celălalt genunchi. Bărbatul urlă prelung. Marius ținti la glezna dreaptă.

–Nu te grăbi cu răspunsul, abia am început să ne distrăm.

–Nu! Stai! Stai! îl imploră bărbatul cu disperare.

–Vreau un nume, ceru Marius pe un ton amenințător.

–Dylan K… Kale. Eu… noi…

–Mâinile sus!

Marius înjură printre dinți. Fusese la un pas să afle cine pusese atacul la cale, iar acum sosirea poliției încurcase totul.

–Lasă armele la podea și pune mâinile la ceafă! strigă liderul echipei SOT.

Marius se conformă și nu opuse rezistență atunci când fu încătușat. Explicațiile puteau aștepta până când poliția securiza clădirea.

–El e! exclamă Liam din spatele lui. Marius, ești ok?

–Da, totul e-n regulă.

–Doar v-am spus că este șeful echipei de securitate și nu-și făcea decât datoria! se răsti Liam pe un ton furios atunci când dădu cu ochii de cătușe.

–Îmi pare rău, domnule, dar trebuie să fim foarte atenți, încercă să explice liderul echipei SOT. Până când reușim să înțelegem ce s-a întâmplat cu adevărat aici, toate persoanele înarmate vor fi arestate. Inclusiv dumneavoastră.

–Arestați? Dar noi suntem victimele, fir-ar să fie, am fost atacați!

–E foarte posibil să fie adevărat, domnule, dar până nu știm sigur, asta e situația.

–Calmează-te, Liam, interveni Marius pe un ton calm. E procedura standard, n-o să dureze prea mult până când vom fi eliberați. Cooperează, e cel mai bine pentru toată lumea.

Liam întoarse capul să-l privească. Inspiră adânc, încercând să se calmeze.

–Ai dreptate. Dar nu vă permit să-mi puneți cătușe! Nu pot manevra porcăria asta de cărucior cu cătușe la mâini, își îndreptă tirada către liderul SOT, care dădu din cap în semn că a înțeles.

Datorită dificultății de a-l băga pe Liam într-o mașină a poliției, căruciorul lui fu suit în microbuzul SOT. Fiind aproape convins că erau nevinovați și ca un fel de scuză

pentru faptul că le pricinuia și mai multe necazuri, liderul SOT îi permise lui Marius să-și însoțească șeful.

–Despre ce vorbim aici? bombăni Liam. Ai vreo idee de ce naiba am fost atacați?

–Eram la un pas să aflu, dar poliția a sosit prea repede, răspunse Marius pe un ton scăzut. Am ucis doi atacatori și pe un al treilea l-am rănit pentru a-l putea interoga.

–Eterna problemă cu polițiștii… niciodată nu-s prin preajmă atunci când ai nevoie de ei. În schimb, când n-ai nevoie, apar ca ciorile! Ți-ai făcut o idee în legătură cu cine ne-a atacat?

–Nu sunt profesioniști, asta e foarte clar. Poate doar hoți în căutare de ceva valoros. Cei doi pe care i-am ucis aveau niște rucsaci mari și grei, dar nu știu dacă înăuntru erau obiecte furate, ori doar arme și amuniție.

Liam făcu o grimasă.

–Seiful și laboratoarele cu prototipe sunt la etajul vizat, e posibil să fi fost vorba despre o spargere. Nu înțeleg ce s-a întâmplat cu personalul care asigură securitatea. Cum a pătruns în clădire o armată de oameni înarmați, fără să-i oprească nimeni? Și n-am zărit niciun om de-al nostru în timpul atacului.

–E posibil să fi existat un aranjament cu cineva dinăuntru. Ceva plănuit de mult timp. Poate au introdus treptat armele și echipamentul în clădire, păstrându-le ascunse până în momentul loviturii. Atacatorii ar fi putut pătrunde dându-se drept angajați ai companiei, ori poate chiar clienți, urmând să se echipeze după ce-au trecut de punctele de control.

Liam îi aruncă o privire admirativă.

–Te-ai descurcat extraordinar, îți sunt foarte recunoscător. Ai salvat multe vieți. Mă întreb câți angajați am pierdut. Oftă, clătinând din cap. Ai văzut ceva victime în drumul tău?

–Doi morți și zece răniți. Posibil mai mulți.

–Și de ce spui că atacatorii nu erau profesioniști?

–Pentru că n-au ucis pe absolut toată lumea care le-a ieșit în cale. Plus că au fost prinși. Chiar dacă nu le-aș fi tăiat calea, mai devreme sau mai târziu tot ar fi fost încercuiți de SOT. Nu era decât o chestiune de timp. O lovitură profesionistă nu se execută atât de neglijent.

Liam dădu din cap în semn că a înțeles, întrebându-se în sinea lui cum de știa Marius atât de multe detalii în legătură cu executarea unor lovituri profesioniste.

Sarajevo, Bosnia

În mod normal, Jenka ar fi căzut în genunchi pentru a săruta pământul imediat ce părăsiră avionul antic, dar nu avu ocazia, fiind nevoită să se grăbească pentru a putea ține pasul cu Alex.

–Închiriază o mașină, îi ceru el peste umăr, îndreptându-se către cel mai apropiat telefon public.

Jenka schimbă direcția fără niciun răspuns. O jumătate de oră mai târziu, erau deja pe drum într-o Skoda ce văzuse vremuri mai bune. Jenka privea tăcută afară pe geam, simțindu-se cam amețită după zborul nu prea confortabil.

Sarajevo, orașul cafenelelor și al teatrelor, al cartierelor înghesuite la poalele dealurilor, străjuit pe trei laturi de Alpii Dinarici. Un amestec cosmopolit de stiluri, de la construcţii din epoca socialistă ascunse cu grijă sub o paletă largă de pasteluri delicate, şi până la faţade cu cornişe din perioada austro-ungară. Muezinul lansă apelul la rugăciunea de dimineață, acompaniat de sunetele grave ale clopotelor unei biserici ortodoxe. Pe ici pe colo, încă se mai zăreau consecințele celui mai lung asediu din istoria militară modernă. Urmele gloanțelor erau încă vizibile pe fațadele unor clădiri, dar între timp apăruseră turnuri noi din sticlă și oțel profilate pe fundalul munților din împrejurimi, precum și moschei construite cu fonduri provenite din Arabia Saudită. Biblioteca Națională, distrusă de un incendiu în timpul asediului, era încă în mare parte în ruine.

Traversară orașul și Alex continuă să conducă până ajunseră la periferie. Parcă mașina pe o alee acoperită cu pietriș alb, în fața unui restaurant. Jenka se îndreptă către intrarea principală, dar Alex o prinse de braț și-i făcu semn să-l urmeze către o ușă laterală. Intrară într-un foaier spațios pe două nivele. În dreapta se afla o scară în spirală. Partea din față a restaurantului era înțesată cu mese și scaune din lemn, câte o lumânare arzând pe fiecare masă. Cei câțiva clienți erau răspândiți care încotro, de parcă ar fi ales cele mai îndepărtate mese unii față de alții. Un ospătar își făcu apariția prin ușile batante, fără să le arunce nici măcar o privire. În stânga zăriră o arcadă impresionantă și păși într-un alt spațiu luminat cu zeci de lumânări. Pe peretele din dreapta, acoperit în întregime de oglinzi, se reflecta un amestec bizar de candelabre, carafe de vin, fotolii capitonate și instrumente muzicale, beculețe de Crăciun, televizoare alb-negru și un bol imens în care înota un peștisor auriu. Peretele din stânga era de fapt un set de uși duble din sticlă, prin care se zărea grădina interioară. Un balcon interior din lemn, poziționat destul de aproape de tavan, înconjura toată încăperea. În mijlocul meselor se afla un mic ring de dans, lângă care un bărbat cânta în surdină la o chitară.

Se așezară la bar și Alex comandă într-o limbă pe care Jenka n-o recunoscu. Câteva minute mai târziu, barmanul le puse în față două căni cu cafea aburindă, o pâine imensă și rotundă, unt și un castron plin ochi cu măsline verzi.

–Ce naiba facem în locul ăsta bizar? întrebă Jenka, fără să se aștepte la un răspuns.

Alex scană încăperea cu privirea, memorând fețe, căi de acces și rute de evacuare în caz de urgență.

–Mâncăm. Am ajuns prea devreme.

–Am călătorit cu cel mai vechi avion din lume, un hârb de mașină, habar n-am ce căutăm aici, și tot ce-mi poți spune e că mâncăm?

Privirea lui Alex se opri la ea, umbra unui zâmbet plutindu-i pe buze. După care se reîntoarse la observarea atentă a încăperii.

Douăzeci de minute mai târziu, o femeie cu păr castaniu strâns la spate într-un coc elegant intră și privi în jur. Jenka o privi cu atenție, admirând rochia roșie oarecum provocatoare. Putea să jure că-i ținea sub observație în mod discret, în ciuda faptului că privirea ei alunecă pe deasupra lor pentru a se opri la o masă din apropierea ușilor duble, unde se afla un bărbat brunet cu trăsături asiatice, îmbrăcat într-o geacă din piele. Femeia se îndreptă spre el și luă loc la masă fără niciun cuvânt.

Afară începu să plouă, sunetul contopindu-se în mod straniu cu muzica în surdină. Jenka oftă, simțind cum o cuprinde nerăbdarea. Clienții veneau și plecau, barmanul continua să le umple cănile cu cafea aburindă, chitaristul alterna piesele țigănești cu cele flamenco.

–Chestia asta mă scoate din minți, bombăni iritată. Ce naiba facem aici? Pe cine așteptăm?

Femeia în roșu păși în spatele lui Alex și Jenka se tensionă. De aproape îi putea distinge cele câteva fire de păr alb de la tâmple și ridurile fine de sub ochii căprui, dar toate acele detalii adăugau cumva la farmecul pe care-l emana.

–Te superi dacă-l invit la dans? i se adresă femeia într-o engleză perfectă.

Jenka se relaxă.

–Nu.

Femeia puse o mână pe umărul drept al lui Alex, lăsând-o apoi să-i alunece pe braț. Alex întoarse capul în direcția mâinii ei, expresia feței rămânându-i de nepătruns. Femeia o privi din nou pe Jenka.

–Și te superi foarte tare dacă acceptă?

Jenka zâmbi.

–Nu.

Fără un cuvânt, Alex o luă de cot și o conduse pe ringul de dans. Dansară tăcuți pentru câteva momente.

–Îmi pare rău pentru scena de teatru, dar trebuia să fim absolut siguri că n-ați fost urmăriți, spuse femeia într-un târziu. Își ridică privirea la el și Alex zări teamă în ochii ei. Ești singurul agent operativ Elite în care am încredere.

–Ce vrei să spui?

–Tu chiar n-ai idee ce fac eu aici?

Alex se opri din dans și o trase mai aproape, studiind-o cu atenție. Cu coada ochiului, o zări pe Jenka în timp ce se apropia de ei cu o mină îngrijorată. Mâna dreaptă îi era geantă, arma scoasă pe jumătate.

În momentul acela, se dezlănțui Iadul. Focuri de arme automate izbucniră în grădină, ușile duble din sticlă explodând la unison. Siluete întunecate pătrunseră în restaurant. Alex întinse mâna după Inaya, dar ea i-o luă înainte, rostogolindu-se pe podea în direcția foaierului. Alex și Jenka o urmară cu armele în mâini. Un zgomot asurzitor făcu ca totul să vibreze în jur, adăugând la vacarmul general. Lumina puternică a reflectoarelor inundă restaurantul exact în momentul în care Alex identifică zgomotul infernal drept elicele unui elicopter. Jenka se prăbuși la podea în spatele lui. Restul clienților urlau îngroziți, plonjând în spatele meselor răsturnate. De undeva din restaurant țâșni o strălucire puternică precum un fulger și elicopterul explodă, prăbușindu-se în grădină.

Bărbatul cu geacă de piele apăru de niciunde lângă Alex și o ridică pe Jenka, aruncând-o pe un umăr de parcă ar fi fost o simplă păpușă din paie.

–Urmează-mă! strigă pentru a se face auzit în cacofonia generală.

Alex îl urmă în direcția foaierului. Inaya se afla chiar sub arcada imensă, făcându-le semn să se grăbească. Bărbatul o depăși și Inaya se luă după el. Fără alte opțiuni viabile, Alex o urmă. Focurile de arme se auzeau acum din toate direcțiile. Bărbatul îi conduse în fugă pe un coridor întunecat. Alex abia dacă distingea părul bălai al Jenkăi

atârnând în dezordine în fața lui. Dintr-o dată, părul dispăru undeva în stânga lui și Alex aproape se ciocni de un perete. Se opri, încercând să vadă ceva în bezna totală. Se auzi scăpăratul unui băț de chibrit și în lumina palidă o zări pe Inaya în timp ce aprindea o lampă cu gaz. Se aflau într-o cameră mică cu pereți din piatră, fără ferestre și obiecte de mobilier. Inaya închise și încuie ușa masivă din lemn.

–Alex, dă-mi o mână de ajutor, îi ceru, îndreptându-se spre un cerc mare din metal îngropat pe jumătate în podea.

Alex apucă un mâner ruginit și trase, ridicând o parte din podea și dezvăluind o scară din lemn ce se pierdea într-un abis întunecat. Bărbatul în geacă din piele o așeză cu grijă pe Jenka lângă deschizătură. Era conștientă, dar sângera dintr-o rană în umărul stâng.

–Poți să mergi singură? o întrebă.

Jenka dădu din cap în semn că da și-i întinse o mână pentru a o ajuta să se ridice.

–Alex, tu primul, spuse bărbatul. O ajutăm împreună să coboare.

Inaya coborâse deja, iluminând tunelul de sub ei cu lampa. Alex se mișcă rapid până ajunse la jumătatea scării, apoi se întinse pentru a ghida picioarele Jenkăi pe fiecare treaptă în parte. Când ajunseră jos, îi petrecu un braț pe după umăr și o urmară pe Inaya. Bărbatul închise trapa în urma lor. După zece minute de străbătut tunele întunecate și scări abrupte, ajunseră la o altă ușă. Inaya o deschise și păși în ceea ce părea a fi un hambar. O camionetă era parcată în partea din față. Ascultară cu atenție, dar liniștea era deplină, ceea ce însemna că nu fuseseră urmăriți.

–Espen, se prezentă într-un târziu bărbatul în geacă din piele, întinzându-i mâna lui Alex. Mă bucur să te cunosc, chiar dacă circumstanțele nu sunt tocmai grozave.

Alex îi strânse mâna.

–Elite? îl întrebă, scrutându-l cu privirea.

Inaya și Espen schimbară o privire.

–Știu că probabil în momentul ăsta ai un milion de întrebări la care dorești răspunsuri. Promit să-ți răspund la toate, dar deocamdată nu suntem în siguranță și trebuie neapărat să ne ocupăm de rana prietenei tale, răspunse Inaya în locul lui Espen pe un ton blând.

Espen deschise porțile hambarului, după care se sui la volanul camionetei și porni motorul. Inaya și Alex o așezară cu grijă pe Jenka pe bancheta din spate, apoi se înghesuiră pe scaunul din față.

–O cheamă Jenka, spuse Alex, privind peste umăr cu îngrijorare.

⌖

Jenka ar fi putut jura că aude râsete de copii în timp ce se lupta să-și recapete cunoștința, lăsând în urmă ceața gri ce părea că o înghițise cu totul. Încercă să se miște, dar un val de durere îi smulse un geamăt prelung, așa că renunță. Ce se întâmplase? O durere surdă îi pulsa în umărul stâng. Deschise ochii și privi în jur. Se afla într-o cameră necunoscută. Ferestrele erau deschise, la fel și ușile duble ce dădeau spre o grădină. Își mută cu grijă picioarele peste marginea patului și se ridică în șezut. Amețeala o copleși. Își impuse să respire adânc și așteptă câteva minute pentru a-și recăpăta echilibrul. Se ținu de pat pentru a reuși să se ridice în picioare și ieși în grădină. Simțindu-se extenuată în urma efortului depus, se așeză greoi pe o bancă. Gardul înalt ce împrejmuia grădina era invadat de trandafiri cățărători și iasomnie. Vița de vie se încolăcea pe o arcadă din metal, proiectând umbre întunecate peste răsadurile de rozmarin și lavandă. O gospodină misterioasă gătea ceva într-o bucătărie ascunsă vederii, mirosul răspândindu-se în aer pentru a se amesteca cu aroma îmbătătoare a citricelor.

Patru băieți apărură în fugă după un colț al casei, oprindu-

se brusc atunci când dădură cu ochii de ea. Doi dintre ei păreau să aibă în jur de cinci sau șase ani, unul brunet cu ochi mai negri decât nopțile fără lună, celălalt șaten cu ochi de o culoare nedefinită. Al treilea avea în jur de trei ani și părea copia fidelă a băiatului brunet, cu excepția faptului că avea ochi de un albastru deschis precum cerul senin. Al patrulea era un bebe chel și grăsuț, încă în pamperși, care abia se ținea pe picioare și nu se putea abține din chicotit. Opt perechi de ochi o studiară pe Jenka din cap și până în picioare. Apoi, ca la un semnal secret, băieții o rupseră la fugă în direcția de unde apăruseră.

–Mama! Mama! îi auzi Jenka strigând, după care urmă un șuvoi de cuvinte pe care nu le înțelese.

Câteva minute mai târziu, Inaya își făcu apariția, acum îmbrăcată într-o pereche de blugi și un tricou simplu de culoare albă. Părul îi era desfăcut, atingându-i umerii, iar zâmbetul de pe buze era la fel de fermecător și prietenos.

–Ești foarte norocoasă, spuse în timp ce se așeză lângă Jenka pe bancă. Glonțul a ieșit pe partea cealaltă și n-a afectat nimic important. O să doară ca naiba vreo săptămână, dar cam atât.

Jenka întoarse capul s-o privească.

–Mulțumesc pentru informații, dar mai degrabă aș vrea să știu cine ești.

Femeia oftă.

–Varianta scurtă ori lungă?

–Oricare dorești.

–Numele meu e Inaya. M-am născut în Afganistan și-am fost recrutată de Elite. Asta e varianta scurtă. Cea lungă ți-o spun cu altă ocazie. După ce-am trecut la statut activ de agent operativ, am fost omul de legătură dintre Elite și un agent infiltrat în organizația Al'Qaeda.

–Alex, murmură Jenka.

Inaya încuviință din cap.

–Alex. Eram foarte tânără, iar el era cel mai atrăgător,

extravagant și misterios bărbat pe care-l întâlnisem vreodată. Cum era și firesc, m-am îndrăgostit de el într-o clipă. Privirea Inayei rătăci printre răsadurile cu flori. Dar asta e o altă poveste lungă. După, am fost trimisă aici, împreună cu Espen, pentru a ține sub observație mișcările Al'Qaedei din regiune. La început trimiteam rapoarte săptămânale la sediul central Elite, dar în timp mi-am câștigat o oarecare independență.

Jenka deschise gura să întrebe ceva, dar Inaya i-o luă înainte.

–Tot o poveste lungă, de care nu avem timp acum. Ți-am povestit toate astea ca să înțelegi de ce l-am contactat pe Alex și nu pe Brett. N-am încredere în nimeni altcineva cu siguranța familiei mele.

–Când spui *familie*, te referi la Espen și cei patru băieți pe care i-am zărit mai devreme? întrebă Jenka, privind-o cu uimire.

–Cam asta vreau să spun, zâmbi Inaya. În fine, aproximativ. Espi și Ian sunt copiii noștri. Pe Petar și Gabro i-am luat de la un orfelinat. Părinții lor au fost uciși în război.

Mintea Jenkăi o luă la goană. Femeia aceea cu o atitudine atât de deschisă era agent operativ Elite. Trecuse prin multe și probabil cunoștea detalii incredibile despre anii petrecuți de Alex sub acoperire. La un moment dat, chiar fusese îndrăgostită de el. Trăia în casa ei, printre trandafiri și iasomnie, și avea copii împreună cu un alt agent operativ Elite. Deschise gura pentru a pune zeci de întrebări, dar Inaya îi puse o mână pe braț pentru a o opri.

–Am cina pe aragaz și Alex cu Espen trebuie să se întoarcă dintr-un moment în altul. Deocamdată trebuie să-ți schimb bandajul și să-ți găsesc ceva de îmbrăcat. Se ridică de pe bancă și-i făcu semn s-o urmeze în dormitor. Putem discuta mai multe după.

O jumătate de oră mai târziu, cele două femei intrară

în bucătărie, Jenka simțindu-se mult mai bine după un duș și cu un bandaj curat, îmbrăcată în hainele Inayei. În centrul încăperii trona o masă mare din lemn masiv, alături de care se afla o masă mai mică din trestie, probabil mult mai adecvată pentru copii. Plante aromatice și flori uscate, plus funii împletite de usturoi și ardei iuți atârnau de-a lungul rafturilor burdușite cu oale și cratițe într-o dezordine încântătoare. Cei trei băieți mai mari se agitau în jurul lui Espen, în timp ce mezinul se ridica de zor pe vârfuri, încercînd să ajungă la un cuțit lăsat pe masa mică.

Alex studia niște hărți întinse pe masa mare de alături, acompaniat de trei bărbați pe care Jenka nu-i mai văzuse până atunci. Mezinul reuși să ajungă la cuțit și-l trase spre el, dar se dezechilibră și căzu. Cuțitul rămase într-un echilibru precar, legănându-se pe marginea mesei. Deși părea că nu e atent la ce se întâmplă în jur, Alex prinse cuțitul din zbor și-l puse pe un raft. Cel mic se bosumflă și începu să scâncească. Alex ocoli masa și-l luă în brațe, apoi se așeză cu el pe un scaun. Luă o portocală dintr-un castron aflat în centrul mesei și o decoji, oferindu-i fructul copilului. Băiețelul uită de supărare și începu să morfolească încântat, grăbindu-se să se alăture celorlalți copii. Alex privi în urma lui, o umbră de tristețe oglindindu-se în ochii verzi-albăstrui. Totul nu dură decât o fracțiune de secundă, apoi își recompuse masca de agent operativ. Se ridică de pe scaun și se reîntoarse la cei trei bărbați, care continuau să studieze hărțile. Espen dispăru împreună cu copiii într-o altă încăpere și se întoarse fără ei, câteva minute mai târziu. Inaya își văzu de treabă cu oalele de pe aragaz.

Dezamăgită de faptul că toată lumea o ignora cu desăvârșire și sătulă de durerea sâcâitoare din umăr, Jenka își drese vocea.

–Poate să-mi spună și mie cineva ce naiba se întâmplă? Ce căutăm aici și cine ne-a atacat?

Se opriră cu toții din ceea ce făceau, privind-o cu un

amestec ciudat de iritare și amuzament. Inaya preluă frâiele.

–Jenka, ce-ar fi să vii încoace? interveni Inaya. Mi-ar prinde bine o mână de ajutor. Între timp, pot să-ți explic eu tot ce vrei să știi.

Jenka oftă și se îndreptă către aragaz. Inaya îi făcu semn să amestece în oale, în timp ce ea se apucă să taie legume pentru o salată.

–Cât de multe știi despre zona asta?

Jenka ridică din umeri și recită aproape pe pilot automat:

–Balcani, sud-estul Europei. Înconjurați de mări. Neagră, Adriatică, Ionică și Marmara. Delimitarea e oarecum supusă interpretărilor geografice mai mult sau mai puțin subiective.

Inaya zâmbi cu subînțeles.

–Politica specifică?

–Complicată și turbulentă. Probabil doar un nativ o poate înțelege cu adevărat.

Inaya râse și îndreptă vârful cuțitului spre ea.

–Bine, te iert de data asta, dar numai pentru că cina e aproape gata. Adevărul e că Balcanii s-au aflat de-a lungul timpurilor la frontiera marilor imperii, devenind astfel teatrul numeroaselor războaie, invazii, cuceriri, revolte și confruntări. De unde și trecutul turbulent la care te referi. Cam asta e caracteristica specială a Balcanilor, istoria zbuciumată și adeseori violentă. Tendințele de împărțire în entități politice și militare rivale au dus la consacrarea termenului de *balcanizare*, ce sugerează violența, rivalitatea religioasă și confruntările etnice. Cel mai bun exemplu e războiul fostei Iugoslavii. Inaya clătină din cap cu tristețe. Știm prea bine rezultatul acelui război oribil. Și așa ajungem la Sarajevo. În prezent, ascunzătoarea ideală pentru mulți extremiști islamici, care s-au folosit de război pentru a se infiltra în zonă și a stabili o structură teroristă extrem de complexă.

Jenka strâmbă din nas.

–Mersi mult pentru lecția de istorie, dar aș vrea să

ajungem la subiect. Ce naiba căutăm noi aici?

Inaya privi peste umăr la bărbații care continuau să se sfătuiască în timp ce studiau hărțile.

–Espen s-a născut și-a crescut aici. Arborele lui genealogic se întinde până la Imperiul Bizantin. Are zeci de oameni de legătură și informatori de-a lungul Balcanilor, contacte și loialități ce s-au transmis din generație în generație timp de sute de ani. Ceea ce-a făcut ca infiltrarea noastră în zonă să fie extrem de profitabilă pentru Elite. Numai că acum viețile noastre sunt în mare pericol. Cineva știe că în Sarajevo funcționează o celulă care transmite informații vitale. Oamenii noștri au început să fie hărțuiți prin toată regiunea, unii chiar uciși. Un cod de onoare nescris ne impune să-i ajutăm. Dacă n-o facem cu foarte mare atenție, atunci vom fi descoperiți și uciși.

Inaya își ridică privirea de la legumele pe care le tăia, ochii ei suspicios de strălucitori.

–Espen și Alex pun la punct un plan pentru a-i ajuta pe toți cei implicați să dispară. Oamenii noștri, noi, copiii, toată lumea. Bineînțeles, rămâne de văzut dacă nu e deja prea târziu…

Vocea aproape i se frânse, dar își reveni rapid.

–Așa ajungem la Abu al Khayr Mujahid, cel mai căutat lider regional al Al'Qaedei. E aici, invitat să țină o predică la Moscheea Regelui Fahd. Imamul e Nezim Halilovici, un Bosniac extremist care nu-și dorește nimic mai mult decât să agite apele și așa cam tulburi. L-am ținut sub observație încă de când am ajuns aici.

În momentul acela, cei patru băieți își făcură din nou apariția. Era clar că cei mari își făcuseră câte un duș și se îmbrăcaseră cu haine curate, special pentru cină. Mezinul era gol și ud leoarcă, ceilalți urmărindu-l cu prosoape și haine. Espen îl prinse și-l șterse cu delicatețe, după care îl îmbrăcă cu hainele curate. Inaya întoarse capul să-i privească. Espen îi zâmbi și îi șopti cuvinte de neînțeles. Momentul era atât

de intim, încât Jenka se simți vinovată pentru simpla ei prezență. Înjură iritată printre dinți, concentrându-și privirea pe oalele din fața ei.

Sydney, Australia

Telefonul sună de două ori înainte ca Alina să răspundă.

–Alina, deschide televizorul! auzi vocea impacientată a lui Brooke, o fostă clientă căreia îi decorase noua casă, acum devenită prietenă bună.

–Ce s-a întâmplat? întrebă Alina, prinzând telefonul între ureche și umăr pentru a o muta pe Anjolie pe celălalt șold.

–Compania lui Marius… au fost atacați, explică Brook cu voce temătoare.

Alina scăpă telefonul și fugi în sufragerie pentru a aprinde televizorul. Se lăsă pe genunchi în fața lui, strângând-o pe Anjolie la piept.

–… doar șapte morți confirmați deocamdată, relată reporterul de la fața locului.

Pe fundal se vedea clădirea Companiei Phoenix, înconjurată de mașini de poliție. Tărgile cu răniți erau încărcate în ambulanțe.

–Marius, șopti Alina îngrozită.

Rămase cu privirea la ecran pentru câteva momente, apoi se ridică și luă telefonul de pe jos cu mâini tremurânde. Îl sună pe Marius, rugându-se în gând să-i răspundă. Niciun răspuns. Frica aproape o paralizează. O sună înapoi pe Brooke.

–Pot să vii să iei fetele?

–Sunt pe drum spre tine. Ai aflat ceva?

Alina înghiți în sec.

–Încă nu. Văd la televizor că au afișat un număr de telefon unde putem suna.

–Așteaptă până ajung acolo, după care poți să suni.

–Bine, te aștept.

Alina își îndreptă din nou privirea la ecranul televizorului,

mintea învolburându-i-se cu un miliard de probabilități. O operațiune Elite? Și dacă da, asta însemna că știau totul? Oare se îndreptau chiar în momentul acela către ea? Frica îi strânse stomacul într-un ghem. Trebuia să fie pregătită pentru orice. Formă din nou numărul lui Brooke.

–Brooke, nu veni la noi acasă, spuse imediat ce prietena ei răspunse. Ne întâlnim la Greenwood Plaza, mă găsești în secțiunea pentru copii, spuse în timp ce se îndrepta în grabă spre camera fetelor.

–De ce? Aproape am ajuns!

–Trebuie să cumpăr câteva chestii, răspunse Alina în timp ce îndesa două pături mici într-o geantă de voiaj.

–Bine, atunci ne vedem acolo. Fii atentă, condu cu grijă!

Alina închise telefonul, își îndesă poșeta în geanta de voiaj și scoase un Glock de 9mm din sertarul noptierei. Controlă încărcătorul, după care îl introduse la loc. Se îndreptă către fereastră și scană strada cu privirea. Pustie. Ceea ce era bine. Sau nu. În garaj, se lăsă pe vine lângă mașină și căută sub ea cu privirea. Nu văzu nimic, nicio bombă, niciun dispozitiv de urmărire. Totul părea în ordine. Cu toate astea, își ținu respirația atunci când porni motorul. Deschise larg toate ferestrele garajului, apoi se reîntoarse în casă după fete. Le puse pe rând în scaunele lor, strângând bine chingile. Se sui la volan și oftă, apăsând butonul telecomenzii pentru a deschide ușa automată a garajului.

–Ok, hai să vedem, murmură pentru sine.

Conduse mașina încet până la marginea trotuarului și privi cu atenție în dreapta și în stânga. Nimeni. Demară în trombă și apăsă pe accelerație, cu ochii în oglinda retrovizoare. Ajunse la magazin cu cinci minute după Brooke, care o îmbrățișă strâns.

–Ești ok? Ai aflat ceva?

–Nu. Am încercat să-l sun, dar nu-mi răspunde. Trebuie să mă duc acolo.

–Ești sigură că vrei să faci asta?

–Trebuie să-l găsesc. Ai grijă de fete, te sun când aflu ceva. Alina își strânse fiicele la piept înainte de i le înmâna lui Brooke. Să fiți cuminți, le spuse pe un ton blând. Mă duc să-l găsesc pe tati. Le sărută pe obrajii bucălați și pe frunte, forțându-se să se dezlipească de ele.

–Ai grijă! Și sună-mă imediat ce afli ceva! strigă Brooke după ea.

O oră mai târziu, Alina parcă mașina cât de aproape îi permise poliția de clădirea Companiei Phoenix. Îi explică unui polițist că soțul ei lucrează în clădire și fu condusă la un post de comandă SOT.

–Îmi caut soțul, îi explică din nou unui ofițer din forțele speciale ale poliției Australiene.

–Avem două liste, una cu numele decedaților și a răniților, una cu numele celor care au fost interogați și eliberați. Dacă doriți, puteți arunca un ochi. Ofițerul își drese vocea. Ați venit singură?

Alina se încruntă, nefiind sigură că-i plăcea întrebarea aceea.

–De ce întrebați?

Ofițerul oftă cu un aer încurcat.

–Știți… în caz de ce e mai rău. Puteți suna pe cineva cunoscut dacă e nevoie?

Alina răsuflă ușurată. Tipul nu-și dorea decât să fie drăguț. În lumea normală, nu orice întrebare reprezenta o capcană ascunsă.

–Da, mulțumesc pentru grijă, îi zâmbi recunoscătoare.

Ofițerul înclină din cap și-i întinse listele. Alina le parcurse rapid cu privirea, dar nu descoperi numele lui Marius.

–Numele soțului meu nu e pe niciuna dintre liste. Asta ce înseamnă?

Ofițerul ridică din umeri cu regret.

–Mă tem că nu prea multe. În momentul ăsta, toate informațiile de care dispunem nu reprezintă nici măcar cincizeci la sută din toată povestea asta complicată. Îmi

pare rău.

Alina dădu din cap în semn că a înțeles.

–Îmi puteți spune unde au dus morții și răniții?

–Morții la Morga Glebe. Răniții sunt împrăștiați în patru spitale, o informă ofițerul, înmânându-i o bucată de hârtie pe care se aflau numele și adresele spitalelor.

–Pot s-o păstrez?

–Sigur. Fiți tare și mult noroc, îi ură ofițerul.

Alina îl privi pentru câteva momente.

–Mulțumesc.

Sarajevo, Bosnia

Jenka era pe jumătate adormită când ușile duble ce dădeau înspre grădină de deschiseră. Sări ca arsă, bâjbâind pe întuneric după armă.

–Pot să intru? o opri vocea lui Alex.

Jenka se forță să nu geamă, blestemând durerea din umăr.

–Sigur.

Alex nu aprinse lumina, doar se așeză pe marginea patului.

–Cum te simți?

–Inaya zice că o să fiu bine.

–Mâine e o zi destul de grea, va trebui să te deplasezi singură, poate chiar să alergi. Crezi că te descurci?

–Bănuiesc că n-o să am încotro.

Alex încuviință din cap, mutându-și privirea spre grădină.

–Inaya e o persoană foarte specială.

–În general, ori doar pentru tine?

Alex întoarse capul s-o privească și zâmbi.

–Ambele.

–Și ea pare să gândească la fel despre tine. După câte am înțeles, într-o vreme chiar a fost îndrăgostită de tine.

Alex clătină din cap.

–Au trecut mulți ani de atunci. Acum îl iubește pe Espen.

–De unde știi?

–Știu, replică el pe un ton misterios. N-a fost niciodată nimic între noi... cu excepția unei singure nopți.

Jenka arcui o sprânceană, dar rămase tăcută.

–Îmi era îngrozitor de dor de cineva la care fusesem nevoit să renunț și eram mult prea beat să-mi mai pese că Inaya nu era... ea. A fost o mare greșeală. Una care a avut consecințe.

–Ce s-a întâmplat?

Alex întoarse capul și o privi, dar nu-i mai răspunse.

–L-ai informat pe Brett în legătură cu Abu al Khayr? schimbă Jenka subiectul.

–Nu, și n-ai s-o faci nici tu. Nu încă.

Jenka îl privi încruntată.

–Nu mai înțeleg nimic, Alex. Având în vedere faptul că n-am dat fuga la Brett să-i spun că ai dispărut într-o misiune necunoscută, drept pentru care acum sunt implicată și eu până peste cap în toată povestea asta, poate ieși puțin din zona ta de confort și-mi explici ce se întâmplă.

Alex o studie un timp îndelungat, ca și cum ar fi dorit să se asigure de loialitatea ei.

–Într-un fel sau altul, Brett a aflat despre noaptea mea cu Inaya. A transferat-o la o filială necunoscută și mi-a interzis să mă mai interesez de ea. Privirea îi alunecă din nou către grădină și oftă, ca și cum îi era dificil să se deschidă în felul acela în fața cuiva. Am auzit tot felul de zvonuri… că Brett i-ar fi făcut viața un iad, că ar fi trimis-o într-o misiune cu mult peste capacitățile ei, din care nu s-ar mai fi întors... Și m-am învinuit mereu pentru asta. Până la urmă, într-un fel sau altul, toți cei care se apropie de mine au de suferit.

Rămaseră tăcuți o perioadă de timp.

–Și crezi că Brett chiar a încercat s-o omoare?

Alex își ridică privirea către tavan și oftă din nou.

–Nu știu.

–Bun, să presupunem că ar fi fost așa. De ce-ar fi fost

atât de deranjat de o singură noapte pe care ați petrecut-o împreună?

–Ești un agent operativ foarte bun, Jenka, dar nu suficient de bun încât să încerci să ghicești cum gândește Brett, răspunse Alex în timp ce se ridică de pe pat. Ai grijă de tine mâine.

Îi mai aruncă o privire înainte de a părăsi camera prin grădină, închizând cu grijă ușile după el.

Jekna se lăsă să cadă la loc pe pernă, uitând de durerea din umăr. Alex își deschisese sufletul în fața ei. Atât cât putuse în acel moment, dar era absolut șocată că o făcuse chiar și atât.

⌖

În seara următoare, Alex și Espen se aflau deja pe drum pentru a colecta oamenii de legătură și a-i transporta la un mic aeroport părăsit, unde aștepta un elicopter. Inaya împachetase puținele lucruri pe care aveau să le ia cu ei.

–Unde o să vă duceți? întrebă Jenka din spatele ei.

Inaya se întoarse și-i zâmbi. Îi puse un braț pe după umeri și ieșiră împreună în grădină.

–Italia, răspunse într-un târziu. Espen are un văr acolo, stareț la o mănăstire de călugări din Bolzano. O să ne ascundem vreun an, poate chiar doi.

–Și după?

–Depinde… nimic nu va mai fi la fel. Dar noi găsim mereu motive să fim fericiți.

Jenka aproape se înecă.

–Cum adică?

Inaya făcu câțiva pași prin grădină, studiind fiecare floare și copac în parte, ca și cum ar fi vrut să și le întipărească în memorie pentru totdeauna.

–Valoarea unei persoane nu constă în ceea ce i se întâmplă

în viață, ci în ceea ce face după. Atâta timp cât suntem împreună, ne putem adapta la absolut orice situație. O să ne trezim în fiecare dimineață pentru a urmări soarele cum răsare, o să găsim un motiv să râdem în fiecare zi, o să dormim toată luna august afară sub cerul înstelat. Și-o să găsim mereu un motiv pentru care să fim fericiți.

–Asta ați făcut și în Elite? V-ați adaptat?

Inaya își întoarse privirea spre ea.

–Elite m-a controlat doar din punct de vedere fizic, sufletul meu nu i-a aparținut niciodată.

–Păi, ce să zic, ăsta e chiar un concept foarte interesant, nu se putu abține Jenka să comenteze. Mă întreb cum reușești să-ți trăiești viața în condițiile impuse de tine. Elite nu prea acceptă condiții, cel puțin nu din câte știu eu.

Inaya îi ignoră sarcasmul.

–Nu pot să divulg cum am ajuns în situația de a-mi stabili propriile reguli, dar îți pot spune altceva. Mi-am dat seama de la bun început ce-și doreau de la mine, și-am făcut tot posibilul să le dau înzecit. Le-am câștigat încrederea, ceea ce a însemnat că nu mi-au mai analizat fiecare gest și cuvânt. Mi-am dat silința, am devenit unul dintre cei mai buni agenți operativi, pentru că am realizat cât de multă libertate se află în simplul fapt de a da ordine în loc să le primești. Acum e rândul meu să-ți pun o întrebare mai personală.

Inaya se apropie de Jenka și-i puse o mână pe umăr.

–Ești îndrăgostită de Alex?

Jenka avu nevoie de câteva momente înainte de a se gândi la un răspuns. Nu era interesată de o legătură amoroasă cu Alex, dar decise să intre în joc. Poate mai afla ceva interesant.

–Chiar dacă aș fi, el n-ar tolera așa ceva.

–Ai privit lucrurile și prin prisma lui? Toți cei care s-au apropiat de el, toți cei pe care i-a iubit vreodată n-au sfârșit-o prea bine. Și Alex e convins că doar el e responsabil pentru tot. Din punctul lui de vedere, cel mai prețios dar pe care

ți-l poate face e să nu-ți îngăduie să-l iubești.

Jenka rămase tăcută.

–Ți-am spus deja că am fost îndrăgostită de el, dar nu ți-am spus că am petrecut o singură noapte împreună, continuă Inaya.

Jenka își simți inima cum o ia la goană. Oare era posibil ca Inaya să-i spună toată povestea? Ar fi fost prea frumos.

–Vrei să știi și ce s-a întâmplat după?

Jenka încuviință din cap. Privirea Inayei alunecă peste umărul ei.

–O singură noapte când mi-am îngăduit să uit că sunt îndrăgostită de un bărbat pe care nu-l pot avea niciodată. O singură noapte în care am rămas însărcinată cu copilul lui Alex.

Jenka uită să mai respire, dar se strădui să-și păstreze o expresie neutră.

–Alex știe?

–Nu, clătină Inaya din cap. La ce-ar fi folosit? Brett a aflat cumva și-a avut grijă să mă trimită în celălalt capăt al pământului. M-a amenințat că dacă încerc să-l contactez pe Alex, îmi face un avort cu mâna lui. Era atât de furios, încât am fost convinsă că mă va ucide pe loc.

–Și copilul? întrebă Jenka aproape în șoaptă.

–Brett mi-a îngăduit să duc sarcina la bun sfârșit. După care m-a căsătorit fictiv cu Espen și ne-a trimis cu copil cu tot în Sarajevo. Probabil nu se aștepta să ne îndrăgostim unul de altul și să devenim o familie reală. Dar informațiile trimise de noi erau mult prea valoroase, așa că a acceptat ideea. Inaya se așeză pe bancă, indicându-i Jenkăi să se așeze lângă ea. Vreau să-mi faci o mare favoare, îi spuse pe un ton blând. După ce se termină toată nebunia asta, vreau să-i spui lui Alex că nu mai e singur pe lume.

Jenka întoarse capul s-o privească.

–Vrei să spui că…

Inaya încuviință din cap cu un zâmbet.

–Da, exact asta vreau să spun.

Sydney, Australia

Alina alese să meargă la Morga Glebe în primă fază, dar rămase un sfert de oră în mașină până reuși să-și facă curaj să intre. Odată intrată, însă, anii de experiență ca agent operativ își spuseră cuvântul și trată totul ca pe o misiune, trecând pe pilot automat.

–Avem șase trupuri care au rămas neidentificate, o informă recepționera. O femeie și cinci bărbați.

–Îl caut pe soțul meu, explică Alina.

Femeia o privi cu părere de rău și se ridică de pe scaun.

–Vă rog, semnați în registru, după care vă conduc.

Alina o urmă, așteptându-se să intre într-o cameră cu frigidere pentru cadavre. În schimb, intrară într-un frigider imens. Cadavrele în saci negri cu fermoar erau înșirate peste tot pe niște rafturi speciale.

–Luați asta, îi întinse recepționera o jachetă groasă. E foarte frig.

Alina se îmbrăcă, încercând să nu privească în jur. Femeia îi puse o mână pe umăr, privind-o cu o mină îngrijorată.

–Ați mai văzut vreodată un cadavru?

Alina aproape izbucni în râs la ironia ascunsă a acelei întrebări.

–Da, sigur.

Femeia îi puse un braț în jurul umerilor și o strânse încurajator.

–Bine, dar dacă simțiți că vi se face rău, mă anunțați imediat, da?

Alina încuviință din cap, străbătută de un fior rece.

–Sunt cu toții în zona asta, îi indică femeia peretele din dreapta lor.

Scoase o pereche de mănuși din cauciuc din buzunarul

halatului alb și le puse cu o dexteritate izvorâtă din ani de practică. După care desfăcu fermoarul primului sac negru, suficient de mult cât să descopere o față. Alina inspiră adânc și privi. Nu era Marius. Clătină din cap.

–Următorii doi au răni prin împușcare la cap. Sunteți sigură că puteți face față?

Alina dădu din cap în semn că da. Femeia trase fermoarele. Niciunul nu era Marius. Ambele cadavre aveau o gaură perfect rotundă chiar în mijlocul frunții. Continuară până când Alina văzu toate cadavrele. Marius nu se afla printre ele.

✦

AMINTIRI DIN VIITOR

Sarajevo, Bosnia

Planul pentru operațiunea de salvare era finalizat și, după toate aparențele, misiunea avea să fie una extrem de periculoasă și imprevizibilă. Doi dintre oamenii de legătură din zonă fuseseră deja uciși înainte ca Alex și Espen să poată ajunge la ei. Cel mai probabil, restul se aflau sub supraveghere.

Cum mai avea de așteptat câteva ore până la demararea operațiunii, Alex se refugiase în grădina casei Inayei, urmărindu-i cu privirea pe cei patru băieți în timp ce se jucau. Jenka observă cum tindea să-l privească mai ales pe mezin, așa că decise să nu mai aștepte. După ce se termina totul, era foarte posibil să nu mai aibă timp.

–Te uiți la copilul greșit, îi spuse, așezându-se pe bancă lângă el.

Alex întoarse capul s-o privească.

–Ce vrei să spui?

–Bănuiesc că te tot uiți la Espi și te gândești cum ar fi fost să ai un fiu. Chestia e că, de fapt, chiar ai unul. Numai că nu e Espi.

Alex sări ca ars de pe bancă și o prinse cu mâinile de ambele brațe, ridicând-o în picioare.

–Despre ce naiba vorbești?

–Hei, calmează-te, că nu sunt eu de vină! se smulse Jenka din strânsoarea mâinilor lui. Dacă-ți spun adevărul, n-am de gând s-o fac pe sacul de box.

Alex inspiră adânc pentru a se calma, așteptând-o să continue.

–Am avut o discuție foarte interesantă cu Inaya. Din spusele ei, se pare că a rămas însărcinată în noaptea pe care ați petrecut-o împreună… Brett a șantajat-o cu siguranța copilului să nu-ți spună nimic. Ai un fiu, Alex. Gândește-te puțin, cam ce vârstă ar avea dacă Inaya mi-a spus adevărul?

Alex rămase câteva momente pe gânduri.

–În jur de șase ani.

–Privește-l puțin pe Ian și zi-mi dacă vezi ceva ciudat.

Alex continuă s-o scruteze cu privirea pentru câteva secunde, de parcă nu înțelegea ce încerca să-i spună, după care întoarse încet capul pentru a privi în direcția băieților. Inaya tocmai îi schimbase pampersul lui Espi și îl mângâia tandru pe Ian pe păr. Băiatul privi în sus la ea și-i zâmbi. Alex începu să tremure ca scuturat de friguri. Era zâmbetul lui… ochii lui. Armura de gheață din jurul inimii lui explodă în milioane de bucăți, un suspin agonizant alunecându-i printre buzele tremurânde. Jenka îi luă o mână și-l strânse cu putere, urmărind cum lacrimile începură să-i curgă în voie pe obraji.

Câteva ore mai târziu, totul era pregătit pentru drumul spre micul aeroport părăsit. Toți oamenii de legătură care se mai aflau încă în viață erau ascunși în două căruțe, sub movile de fân. Espi și Inaya tocmai îi suiau pe copii într-o a treia căruță. Alex privi cum Inaya îl ajută pe Ian să se urce, sărutându-l apoi cu dragoste pe obraz. Inima îl durea de parcă tocmai ar fi suferit un atac de cord. Avea un fiu. Un fiu care supraviețuise în ciuda tuturor probabilităților, un fiu care era iubit și protejat, bucurându-se de o copilărie fericită și normală. Știa prea bine că ar fi trebuit să fie recunoscător pentru asta, dar nu era. În inima lui domnea haosul. Se simțea pierdut, gol pe dinăuntru, sfâșiat între viața pe care era nevoit să o ducă și una mult visată alături de fiul său.

–Seamănă cu tine, e al naibii de frumos, spuse Jenka din spatele lui.

Alex aprecie încercarea ei de a-i îndulci puțin suferința, dar nu răspunse, de frică să nu se înece cu propriile cuvinte. În schimb, se sprijini de una dintre căruțe și-și încrucișă

brațele la piept, simțind că i se înmoaie genunchii. Jenka se sprijini lângă el, așteptând răbdătoare.

–Probabil n-o să-l mai văd niciodată, șopti Alex după un timp. Pentru siguranța lui, nu poate exista absolut nicio legătură între noi. Niciodată…

Jenka îi puse o mână pe braț.

–Știu, Alex. Și știu cât trebuie să-ți fie de greu.

Zece minute mai târziu, se aflau deja pe drum. Alex și Jenka urmau cele trei căruțe într-o mașină Lada veche de când lumea. Mai aveau de făcut o ultimă oprire înainte de-a se îndrepta spre punctul de evacuare. Un ultim om de legătură de recuperat. O femeie. Alex încetini și coti pe o stradă lăturalnică, cele trei căruțe continuându-și drumul. În curând, zăriră o firmă luminoasă ce-i anunța că ajunseseră la Castelul lui Dragan. În timp ce hotelul nu se putea compara nici pe departe cu un castel, arăta destul de îngrijit, dacă nu chiar elegant.

–Bună seara și bine ați sosit, le spuse recepționera cu un zâmbet amabil. Mă numesc Tatjana Dragan și sunt la dispoziția voastră.

–Suntem așteptați de o prietenă, care e cazată aici, explică Alex. Puteți s-o anunțați că ne găsește în restaurant? O cheamă Nina Subic.

–Cu cea mai mare plăcere, zâmbi Tatjana. O sun chiar acum.

Restaurantul rustic era mic, dar degaja o atmosferă intimă, cu un foc vesel arzând într-un șemineu cât un perete întreg. Într-un colț, doi bărbați erau absorbiți într-un joc de darts, cu alți câțiva făcându-le galerie de pe margine.

–Vă torn niște Slivovic? întrebă barmanul cu un zâmbet larg.

Alex încuviință din cap.

–Două.

–Ce-i aia? se interesă Jenka pe un ton suspicios.

Alex o luă de braț și o conduse la o masă de lângă foc.

–O să-ți placă, îi spuse pe un ton oarecum amuzat. Ai încredere în mine.

Se așezară la masă, întinzându-și picioarele către foc. Câteva momente mai târziu, ospătarul le puse băuturile pe masă. Jenka mirosi lichidul incolor, după care luă o înghițitură. Alcoolul îi alunecă lin pe gât, declanșându-i o căldură plăcută în abdomen. Alex zâmbi slab atunci când o văzu că arcuiește o sprânceană, dând aprobator din cap în direcția lui.

–Îmi place, declară Jenka pe un ton satisfăcut. Ce-i chestia asta?

–Silvovic, o băutură tradițională. Toamna, după ce se coc prunele, se pun într-un butoi din lemn și se lasă acolo în jur de o lună. După ce-au fermentat, lichidul se distilează și se transferă în butoaie din cupru.

–Văd că-ți cam place locul ăsta, comentă Jenka cu o undă de ironie în glas.

Privirea lui Alex alunecă spre focul din șemineu.

–Balcanii sunt speciali. O zonă turbulentă, dar foarte specială în felul ei.

Ușa restaurantului se deschise și o femeie își făcu apariția. Expresia lui Alex se transformă într-o fracțiune de secundă într-una serioasă. Se ridică în picioare pentru a o întâmpina pe Nina Subic, o femeie tânără cu o expresie la fel de tristă ca cea din fotografia pe care le-o arătase Inaya cu câteva ore mai devreme. Privi cu teamă în jurul ei, după care se îndreptă spre masa lor și luă loc.

–Mulțumesc din suflet că ați venit după mine. Nu mai dura prea mult până mă găseau și mă ucideau, le spuse cu voce tremurândă.

Ospătarul se opri la masa lor.

–Vă aduc ceva?

Nina refuză, privindu-l cu o expresie temătoare.

–Aveți ceva clienți în perioada asta? întrebă Alex pe un ton degajat.

–A, nu! clătină din cap ospătarul. În perioada asta a anului e destul de lejer. Ăștia probabil sunt de prin zonă, făcu semn cu o mână, indicându-i pe bărbații strânși în jurul jucătorilor de darts. M-am și mirat când i-am văzut că apar… de obicei nu avem prea mulți clienți din afară, doar oaspeții hotelului.

Alex schimbă o privire rapidă cu Jenka.

–Plecăm imediat, spuse Alex după ce ospătarul se îndepărtă. Mișcați-vă repede și mergeți direct la mașină.

Lăsă câteva bancnote pe masă și se ridicară cu toții, deplasându-se cu un calm aparent către ieșire. Afară o rupseră la fugă până ajunseră la mașină. În momentul în care Alex porni motorul, ușa restaurantului se dădu de perete și bărbații pe care-i văzuseră înainte ieșiră în grabă, fiecare dintre ei ținând acum o armă în mână. Alex demară în trombă, zgomotul atrăgându-le atenția. O cotiră pe strada principală, roțile mașinii derapând pe praful de la marginea drumului.

–Capul jos! strigă Alex cu o secundă înainte ca gloanțele să șuiere pe lângă ei.

Acceleră atât cât îi permise mașina mult prea veche, îndepărtându-se de hotel. Jenka privi peste umăr, scrutând cu privirea drumul întunecat din spatele lor.

–N-avem prea mult timp până ne prind din urmă.

Alex scoase un dispozitiv electronic din buzunar și i-l înmână.

–Activează-l când îți spun. Elicopterul ar trebui să apară în aproximativ zece minute și va trebui să se ghideze după semnal ca să știe de unde ne ia.

Farurile mai multor mașini apărură în spatele lor. Alex se concentră la drumul aproape scufundat în întuneric, dorindu-și o mașină ceva mai potentă. Farurile se apropiau văzând cu ochii.

–Activează dispozitivul, spuse pe un ton tensionat, fără să-și ia ochii de la drum.

Fără să reducă viteza, coti brusc mașina pe un drum neasfaltat. Derapară pe pământul bătătorit, metalul ruginit gemând înfundat atunci când trecură peste o groapă. Nina țipă, acoperindu-și gura cu o mână. În față se zărea o pădurice. Imediat ce trecură de prima linie de copaci, Alex puse o frână bruscă.

–Jos, repede!

Coborî din mașină, ocolind-o din câțiva pași pentru a deschide portbagajul, de unde scoase o geantă de mărime medie. Jenka aproape sări afară, deschizând ușa din spate pentru a o apuca pe Nina de braț, trăgând-o după ea. Alex îi aruncă o armă, făcându-i semn să-l urmeze înainte de a dispărea printre umbre. Zgomotul elicelor unui elicopter le ajunse la ureche, la fel și cel al mașinilor care-i urmăreau. În câteva secunde, elicopterul se afla deasupra lor, curentul puternic de aer măturând pământul și ridicând un val de praf în aer.

–Acum! strigă Alex, vocea lui pierzându-se în zgomotul infernal.

Elicopterul se apropie tot mai mult de sol, câteva perechi de mâini făcându-le semn să se apropie. Jenka și Nina alergară aplecate spre aparatul de zbor. De undeva din stânga lor, izbucni șurierul gloanțelor. Alex se întoarse și trase foc după foc. Cele două femei ajunseră la elicopter, Jenka împingând-o pe Nina la bord. Privi peste umăr la Alex, care continua să tragă în direcția urmăritorilor. După câteva secunde, se întoarse și alergă spre elicopter, câteva siluete întunecate urmărindu-l îndeaproape.

–Alex, grăbește-te! strigă Jenka înainte să se cațere la bord.

Întoarse din nou capul și simți cum stomacul i se strânge într-un nod dureros atunci când una dintre siluete începu să învârtă ceva ce semăna cu un lasou deasupra capului. Îl lansă cu o mișcare bruscă și Jenka privi cu groază cum bucla trecu pe deasupra lui Alex și plonjă la sol, încurcându-se în

picioarele lui. Alex căzu ca secerat. Arma îi zbură din mână. Jenka se prinse cu mâinile de marginile ușii elicopterului, pregătindu-se să sară jos, dar Espen o opri.

–N-ai cum să-l ajuți! îi strigă, după care îi făcu semn pilotului să ridice aparatul de zbor.

Siluetele întunecate îl încercuiră pe Alex, două dintre ele aplecându-se să-l întoarcă pe spate. Alex ridică ochii la elicopter și zâmbi slab, privirea întâlnindu-i-se cu cea a Jenkăi.

–Nu! Nu putem să-l părăsim! se luptă Jenka să scape din mâinile lui Espen.

Elicopterul se ridică tot mai mult. Rămase cu privirea la Alex până când fața lui dispăru în negura unei nopți fără lună.

Sydney, Australia

Marius oftă. Nu răspundea nimeni la telefonul de acasă și Alina nu-i răspundea la telefonul mobil. Prin minte îi trecură tot felul de scenarii… era la cumpărături, ori cu un client. Aflase despre atac și îl căuta. Poate Elite își făcuse apariția la ușa lor… Nu, Elite nu avea de unde să știe unde sunt. Cel mai probabil, aflase despre atac și-l căuta, caz în care le lăsase pe Anjolie și Sage cu Brooke. N-ar fi avut încredere în nimeni altcineva. Formă numărul lui Brooke.

–Alo? auzi vocea ei.

–Bună Brooke, Marius la tefelon.

–Of, slavă Domnului! exclamă femeia cu ușurare în glas. Ești teafăr?

–Da. Alina e cu tine?

–Nu, a încercat să te sune pe mobil și n-a răspuns nimeni. Am văzut ce s-a întâmplat la televizor. Alina a plecat să te caute.

–Fetele sunt cu tine?

–Da, suntem la mine acasă.

–Dacă te sună Alina, spune-i că sunt ok. Am fost la poliție să dau declarații despre ce s-a întâmplat. O sa încerc să dau de ea. Dacă nu reușesc, o să vin la tine. Știi cumva unde s-a dus mai întâi?

–Cred că la tine la birou.

–A plecat de mult?

–De vreo oră și jumătate.

–Mersi, o să ajung și eu în curând.

Marius întrerupse convorbirea, dorindu-și ca telefonul său mobil să nu fi rămas în geaca pe care o lăsase la birou. Ceea ce însemna că avea să stea acolo mult și bine, cel puțin până termina poliția cu scena crimei.

–E totul în regulă? întrebă Liam.

–Soția mea a aflat despre atac și acum mă caută.

–Probabil e la birou, cu toate că ar putea foarte bine să cutreiere spitalele și morgile, îi sugeră Liam.

–Nu-mi răspunde la telefonul mobil. A plecat acum mai bine de o oră, ceea ce înseamnă că a trecut deja pe la birou. Trebuie să aflu unde au dus cadavrele.

–O să cer o listă. Tu suni la morgi, eu la spitale. Liam le făcu semn ofițerilor de poliție de la capătul coridorului. Hei, avem nevoie de ajutor!

Frustrarea lor crescu în următoarea oră. Indiferent unde sunau, Alina le-o luase înainte și tocmai trecuse pe acolo. Într-un final, Marius o sună înapoi pe Brooke.

–Alo? îi răspunse femeia pe un ton nerăbdător.

Pe fundal se auzea plânsetul unui copil.

–Deci nu s-a întors încă.

–Nu! Și fetele încep să-și piardă răbdarea. O vor pe mami!

–Vin imediat și-o aștept acolo. Alina e mereu cu un pas înaintea mea. La un moment dat, va fi nevoită să renunțe.

–Bine, te aștept.

–Renunțăm? întrebă Liam.

–Mai devreme sau mai târziu, Alina va trebui să se întoarcă la fete. Vrei să te duc acasă?

Liam clătină din cap.

–Dacă nu te deranjează, aș vrea să merg cu tine. Vreau să mă asigur că familia ta e bine.

Marius înclină din cap.

–Bun, atunci chem un taxi.

Budapesta, Ungaria

Filiala Elite era destul de mică comparativ cu sediile Elite cu care era obișnuită Jenka. Se așeză la un terminal liber, așteptând legătura video cu Brett. Își simțea mintea amorțită. Imaginea lui Alex culcat la pământ, privind în sus la elicopter, i se perinda încontinuu prin fața ochilor. Ecranul din fața ei se trezi la viață și Jenka abordă o mină neutră.

–Unde naiba ai fost? întrebă Brett pe un ton răstit. Și unde naiba e Alex?

Jenka îi făcu un raport sumar, atentă să nu menționeze faptul că Alex aflase că are un fiu.

–Am scăpat cu greu, dar Alex a fost luat prizonier înainte să poată ajunge la elicopter, termină pe un ton calm. Nu știu dacă nu cumva e deja mort, adăugă, forțându-se să nu arate cât de tare o afecta acel adevăr.

–De ce nu m-ai informat despre aventura asta de la bun început? o întrebă Brett, studiind-o cu atenție.

–N-am avut timp. Informatorul lui Alex l-a identificat pe Abu al Khayr și ne-am grăbit să ajungem acolo cât mai repede.

Brett zâmbi cu un aer atotștiutor.

–Asta e o scuză complet neplauzibilă, comentă pe un ton amuzat. Am fost convins că ești suficient de isteață pentru a nu cădea în plasa șarmului lui Alex. Se pare că te-am supraestimat pe tine și l-am subapreciat pe el. Din nou.

Jenka rămase tăcută, dar continuă să-l privească drept în ochi.

–Ai merita să te aduc la sediul central sub arest, adăugă Brett pe un ton amenințător.

Jenka inspiră adânc, impunându-și să rămână calmă.

–Cel mai important în momentul ăsta, e să-l găsim pe Alex. Poate dăm și peste Abu al Khayr pe parcurs. Îți promit că după ce se termină totul, mă supun fără comentarii oricărei decizii pe care o vei lua.

Brett o studie cu atenție pentru un moment îndelungat.

–De acord. Vreau să mă ții la curent cu fiecare progres în parte, oricât ar fi de mic, mai spuse, după care întrerupse transmisiunea.

Jenka oftă a ușurare. Brett era ultimul om pe care și l-ar fi dorit drept dușman.

Sarajevo, Bosnia

–Pentru cine lucrezi?

Un val de durere însoți întrebarea, trezindu-l pe Alex din starea de semi-leșin, dar nu mai avea suficientă putere pentru a răspunde. Auzi pași în jurul lui și propria-i respirație anevoioasă. O mână i se înfipse în păr, ridicându-i capul.

–Cine te-a trimis?

Aceleași întrebări iar și iar, urmate de metode destul de rudimentare în ideea de a cauza durere. Deocamdată doar șocuri electrice și lovituri. Interogatorul său părea să aibă o răbdare fără sfârșit, păstrând un ton calm de fiecare dată când îi adresa o întrebare. Alex se concentră pe durere. *Las-o să te cuprindă cu totul, să te înghită... Urmeaz-o în abisul cel mai întunecat...*

–Hei, hei! Nu-mi leșina, că mai avem de discutat.

Un pumn în stomac îl readuse la realitate. Alex clipi. Transpirația îi intra în ochi, dar reuși să-și fixeze privirea pe bărbatul din fața lui. Abu al Khayr.

–Lasă-l pe mâna mea, spuse un bărbat din spatele lui Abu al Khayr. Am învățat câteva trucuri utile de la Sârbi. Îl fac eu să vorbească.

–Ai învățat cum să bați un om până la moarte, răspunse

Abu al Khayr pe un ton disperțuitor. Tu și oamenii tăi sunteți la fel de grosolani ca hoții de buzunare. Aici e nevoie de o abordare diferită.

Prima incizie o simți extrem de rece, bisturiul alunecând alene de-a lungul coastelor. Alex tresări atunci când un val de sânge fierbinte i se scurse în jos spre talie, absorbit rapid de betelia pantalonilor. Lanțurile cu care fusese suspendat de mâini se loviră între ele în timp ce se lupta pentru a-și elibera picioarele. Fără niciun succes. Îl imobilizaseră mult prea bine, cu mâinile deasupra capului și picioarele ancorate în niște cătușe din metal fixate în podea. Bisturiul mai alunecă încă o dată de-a lungul primei tăieturi, de data asta afundându-se în mușchi. Alex scrâșni din dinți, dar nu-și putu abține un geamăt. Primul sunet pe care-l scosese, primul semn de slăbiciune. Închise ochii, luptându-se cu greața ce-l cuprinse în valuri. Când îi deschise din nou câteva minute mai târziu, respirația îi redevenise regulată, durerea aflându-se sub control. Ridică capul și întâlni privirea interogatorului său.

–Cred că până la urmă o să apreciezi foarte tare ospitalitatea noastră, rânji Abu al Khayr.

Alex își coborî privirea la tăietura din dreptul coastelor. Era lungă de vreo cincisprezece centimetri, sângele pulsându-i afară cu fiecare respirație în parte. Inspiră adânc, forțându-se să mențină durerea sub control. Reuși, dar cu greu. Pierdu bătălia câteva secunde mai târziu, atunci când Abu al Khayr manevră bisturiul pentru o a treia tăietură. De data aceea, Alex nici măcar nu mai încercă să rămână conștient.

Sydney, Australia

Marius nu era de găsit nicăieri. Alina se așeză pe un scaun în sala de așteptare a spitalului, încercând să gândească logic. Unde s-ar fi dus dacă nu era rănit? Acasă. Dar sunase

deja acasă, fără niciun răspuns. Atunci unde? Închise ochii și analiză toate probabilitățile ca pe un scenariu al unei misiuni. Ah, desigur! Deschise ochii și se ridică în picioare, grăbindu-se să găsească un telefon public. Al ei rămăsese fără baterie.

–Brooke, spuse imediat ce prietena ei răspunse.

–În sfârșit! Unde ești?

–Marius te-a contactat cumva?

–Da, e teafăr și îngrijorat pentru tine. E pe drum spre noi.

Alina închise ochii și oftă ușurată.

–Fetele mai au puțin și devin isterice! O vor pe mami și o vor acum!

–Vin cât pot de repede.

O jumătate de oră mai târziu, Alina ajunse acasă la Brooke, găsindu-l pe Marius cu ambele fete în brațe. Îl îmbrățișă strâns.

–Marius, am crezut… , începu să-i spună, fără să-l observe pe bărbatul din căruciorul cu rotile care-i privea cu interes.

–Știu, o întrerupse Marius. Nu acum, mai târziu, o avertiză în șoaptă.

Alina îi urmări privirea, descoperind că nu erau singuri.

–Alina, Liam McPherson, făcu Marius prezentările.

–Mă bucur să vă cunosc, domnule McPherson, zâmbi Alina. Am auzit multe lucruri despre dumneavoastră.

–Plăcerea e de partea mea, cu toate că aș fi preferat să ne cunoaștem în circumstanțe diferite, îi răspunse Liam. Dă-mi voie să-ți spun că aveți două fiice absolut minunate. Și, te rog, spune-mi Liam. M-ar ajuta să nu mă simt ca un moș inutil, ceea ce am și fost azi în timpul atacului. Compania îi este foarte îndatorată lui Marius pentru modul exemplar în care s-a comportat.

–Știm până la urmă ce s-a întâmplat? întrebă Alina.

Marius o aduse la zi cu toate evenimentele petrecute.

Între timp, Liam îi studie pe amândoi cu un interes

crescând. Discutau ca de la egal la egal, Marius explicând totul cât se poate de clar și fără menajamente. Alina îl asculta cu atenție, fără istericale și cu o expresie neutră, punctând ici-colo cu câteva întrebări la obiect. Calmă… mult prea calmă pentru o femeie normală, căreia soțul tocmai îi explica cum aproape fusese ucis. Liam era fascinat. Fetele începură să protesteze că rămăseseră doar în brațele tatălui lor și Alina se așeză pe un scaun. Marius se lăsă pe genunchi în fața ei și le transferă cu grijă în brațele ei. Alina le sărută pe rând pe frunte, privindu-și apoi soțul cu un zâmbet jucăuș. Liam sesiză o intimitate profundă între cei doi, o legătură indestructibilă ce nu ținea seama de împrejurări. Aproape se simțea ca un intrus privindu-i.

–Și de ce-ați fost duși la sediul poliției? întrebă Alina.

–Au arestat toate persoanele înarmate, inclusiv pe Liam, îi explică Marius. Ne-au pus să dăm declarații în legătură cu cele întâmplate, după care ne-au eliberat.

–Și ați aflat până la urmă cine a pus la cale atacul?

–Încă nu, clătină Marius din cap. Probabil mâine o să aflăm mai multe.

–Ceea ce-mi aduce aminte că trebuie să contactez toți angajații pentru a le oferi ajutorul meu în caz de nevoie, interveni Liam. Crezi că mă poți ajuta cu asta mâine? i se adresă lui Marius. Trebuie să aflu numele decedaților și răniților, pentru a discuta cu familiile lor. O să am nevoie de o listă cu toate numerele de telefon.

-Sigur că da, răspunse Marius. Mâine la prima oră ne ocupăm de tot.

–Perfect. Până atunci, sper să aflu ce s-a întâmplat cu echipa de securitate. Încă nu-mi pot explica faptul că au dispărut fără urmă. Din câte mi-am putut da seama, azi am fost complet descoperiți.

Marius încuviință din cap.

–Te duc acasă, se oferi.

–Nici vorbă de așa ceva, refuză Liam. Rămâi cu familia ta, în momentul ăsta au nevoie de tine cu mult mai mult decât mine. Cheamă-mi un taxi, mă descurc fără probleme.

Zece minute mai târziu, Marius îl conduse pe Liam la taxi. Când se reîntoarse, Alina îl aștepta într-un colț mai retras al sufrageriei.

–Fetele au adormit și Brooke ne gătește ceva pentru cină, îl informă pe un ton scăzut. Crezi că Elite e implicată în toată povestea asta?

–Din câte am văzut, n-au fost profesioniști. Așa că nu.

Marius o trase în brațele lui.

–Și acum ce facem? întrebă Alina după un timp.

–Așteptăm până mâine. Sper să aflăm suficiente informații, încât să ne dăm seama cine, cum și de ce.

–Vrei să încerc să iau legătura cu Jason? Poate ne ajută cu ceva, oferi Alina.

Marius clătină din cap.

–Cred că cel mai bine ar fi să nu implicăm pe nimeni care are vreo legătură cu Elite. Nici măcar pe Jason.

Alina îl sărută pe buze.

–Atunci sună-l pe Oliver.

Marius o privi, părând să ia în considerare propunerea ei. Alina îi citi în ochi cât de tare își dorea s-o facă. Plus că nu avea ce să strice.

–Haide, sună-l, îl încurajă cu tandrețe.

Marius continuă s-o privească, întrebând-o tacit dacă era sigură că asta își dorea.

–Fă-o, insistă ea pe un ton ferm.

Marius îi atinse buzele cu ale lui, după care scoase din buzunar telefonul pe care-l cumpărase înainte de-a ajunge la Brooke. Formă un număr și așteptă, privirea lui fixându-se în cea a Alinei.

–Sunt eu, spuse simplu atunci când auzi vocea lui Oliver.

Sediul CIA – Langley, Virginia

Oliver tresări atât de puternic, încât aproape căzu cu scaun cu tot.

–Marius! Privi în dreapta și în stânga pentru a se asigura că nu era nimeni prin preajmă, după care se forță să continue pe un ton ceva mai scăzut. De ce suni aici?

–Știi de atacul armat din Sydney?

–Da, informațiile ne-au parvenit acum o oră. Futu-i, să nu-mi spui că acolo lucrezi tu.

–Bine, atunci n-o să-ți spun.

–Futu-i, repetă Oliver. Am dreptate, nu-i așa?

–Da. Trebuie neapărat să vorbesc cu Roger.

–Futu-i! Marius, ești absolut sigur de chestia asta?

–Da, sunt sigur. Ce s-a întâmplat cu vocabularul tău?

–A evoluat, chicoti Oliver. Dă-mi câteva secunde, revin imediat. Își scoase căștile și se grăbi spre biroul lui Roger.

–Unde arde? îl întrebă șeful său atunci când Oliver dădu buzna în biroul lui.

–Păi… ăăăă… M-Marius vrea să vă vorbească, domnule, se bâlbâi Oliver.

Roger arcui o sprânceană.

–Mai știe și altcineva de chestia asta?

–Nu, domnule.

–Bun, vezi să rămână așa. Fă-mi legătura.

–E deja făcută. Linia unu.

–Mulțumesc, Oliver, poți pleca.

Oliver dădu din cap în semn că a înțeles, fără să-și poată stăpâni un oftat de dezamăgire. Murea de curiozitate să afle ce anume se întâmplase, astfel încât să-l determine pe Marius să ia legătura cu ei. În anul ce trecuse, Marius aproape devenise o legendă printre agenții CIA. În ciuda faptului că versiunea oficială era că fusese ucis la datorie, mulți se îndoiau că acesta era purul adevăr. Marius căzut la datorie cam în același timp în care Elite o vânase pe Alina era o coincidență cam prea mare. Desigur, Oliver știa adevărul

de la Roger. De ce risca Marius totul acum, prin simplul fapt că îi contacta? De fapt, dacă stătea să se gândească mai bine, nici nu era un risc atât de mare. Roger aranjase personal evadarea celor doi. Ceea ce-l neliniștea cel mai tare era faptul că Marius n-ar fi riscat niciodată siguranța Alinei și a fetelor fără un motiv foarte bine întemeiat.

Roger așteptă până când Oliver închise ușa după el înainte de-a ridica receptorul la ureche.

–Marius, nici nu știu dacă ar trebui să mă bucur că te aud. Ce s-a întâmplat?

–Atacul din Sydney, trecu Marius direct la obiect.

–Ce-i cu el?

–Vreau să aflu cine se află în spatele lui.

–Din puținele informații care ne-au parvenit, se pare că a fost vorba despre o lovitură executată de un grup de amatori.

–De acord. Am un nume și descrierea fizică a unuia dintre atacatori.

–Perfect. Spune-mi.

–Dylan Kyle. Aproximativ treizeci de ani, păr șaten deschis, ochi albaștri, de statură medie.

–Australian?

–După accent, aș zice mai degrabă american. Coasta de vest.

–Altceva?

–Nimic, deocamdată. Mâine o să știu mai multe.

–Pot să întreb de unde pornește interesul tău subit pentru incidentul ăsta?

Marius oftă.

–Bănuiesc că o să afli cât de curând.

–Ești implicat în vreun fel?

–Lucrez la Compania Phoenix ca specialist pe probleme de securitate. Am fost acolo.

–Am înțeles.

–Te contactez mâine cu mai multe informații.

–Marius…

Roger și-ar fi dorit să-l întrebe atât de multe lucruri. Era și Alina implicată? Erau în siguranță? Erau interesați să lucreze din nou pentru CIA în orice calitate și sub orice gen de aranjament? Oftă, realizând că nu era momentul potrivit pentru toate întrebările acelea.

–Mulțumesc pentru ajutor, aveți grijă de voi, se mulțumi să spună.

Milano, Italia

După nenumărate încercări eșuate de a-l localiza pe Alex, Jenka fu chemată înapoi la sediul central pentru o conferință de urgență cu un Brett extrem de morocănos.

–Intră și ia loc, o invită Brett, ridicându-și privirea de la monitorul din fața lui. M-ai dezamăgit foarte tare.

–Pentru că nu i-am spionat fiecare mișcare și gând lui Alex?

–Pentru că nu ți-ai respectat ordinele.

Jenka ridică din umeri.

–Bănuiesc că nu mă pricep atât de bine la înșelătorie pe cât am crezut inițial. Sunt convinsă că o să găsești pe altcineva cu mult mai bun decât mine.

Brett îi aruncă o privire amenințătoare.

–Dacă aș fi în locul tău, aș fi mult mai atent cu vorbele pe care le folosesc. Încă n-ai mers suficient de departe încât să cazi în dizgrație, dar ești periculos de aproape.

–Bănuiesc că există ceva ce-aș putea face pentru a fi iertată, replică Jenka, privindu-l pe sub sprâncene.

–Aici ai dreptate. Brett întoarse monitorul cu fața spre ea. O să faci cunoștință cu Abu al Khayr Mujahid în persoană.

Jenka tresări, dar rămase tăcută. Își îndreptă privirea către monitor, unde descoperi o femeie blondă care stătea nemișcată pe unul dintre scaunele speciale aflate în camerele pentru interogatorii.

–Raifa Zednenka, o bosniacă destul de faimoasă încă din timpul războiului pentru abilitățile ei de interogator. A extras informații de la sute de deținuți, explică Brett, în vocea lui simțindu-se o undă de admirație. Abu al Khayr a contactat-o acum două zile, propunându-i să-l ajute cu interogatoriul unui subiect foarte important. Cum Raifa se află acum la noi, o să te dai drept ea și în felul ăsta ajungi la Abu al Khayr.

Postura Jenkăi deveni aproape rigidă.

–Interogatoriu… stai puțin, că nu înțeleg. Vrei să torturez pe cineva pentru informații, numai ca să-i fac pe plac lui Abu al Khayr? Jenka se foi pe scaun, cuprinsă de suspiciune. Pe cine?

–Nu contează pe cine, răspunse Brett, susținându-i privirea. Importantă e posibilitatea de a te infiltra în bârlogul lupului. Poate chiar să-l găsești pe Alex.

–Și ce fac dacă Alex *e* subiectul foarte important? întrebă Jenka îngrozită. Îl torturez?

–O echipă de suport se va afla la fața locului, pregătită să intervină imediat ce le dai semnalul. Dar înainte de asta, va trebui să intri în computerul lui Abu al Khayr și să ne transferi toate datele.

–Cum naiba pot să fac asta și în același timp să previn ca Alex să fie torturat?

Brett o privi tăcut pentru câteva momente.

–Fii inventivă… și foarte puternică.

–Puternică? Vrei să spui sărită de pe fix!

–Numește-o cum dorești, dar nu mă dezamăgi din nou, tonul lui Brett căpătă inflexiuni amenințătoare.

–Și ce se întâmplă dacă Abu al Khayr o cunoaște deja pe Raifa?

–Nu s-au întâlnit niciodată. Totul a fost aranjat printr-un intermediar, care a suferit un accident subit. Asta e tot. Pregătește-te pentru misiune. Briefing-ul oficial în zece minute.

Jenka rămase pe loc, privindu-l cu o expresie șocată. *Asta e tot?!* Inspiră adânc pentru a se calma.

–Habar n-am cum să fiu *inventivă* atunci când vine vorba despre tortură.

–Folosește-ți emoțiile, Jenka. Restul va veni de la sine. Brett o fixă cu o privire glacială. O să faci chestia asta și o s-o faci bine, îi spuse pe un ton calm, dar Jenka percepu amenințarea din spatele cuvintelor.

✦

PROTOCOL EXTREM

Sarajevo, Bosnia

Sunt pe poziție, murmură Jenka atunci când oamenii lui Abu al Khayr își făcură apariția la punctul de întâlnire, îndreptându-se spre ea.

–Totul e sub control. Am triangulat zona, simulatoarele au ales deja câteva locații probabile, îi răspunse vocea lui Mark în ureche.

Mark Vann, un tânăr brunet de statură mijlocie, cu ochi căprui închis și un nas cam ascuțit, preluase de curând Departamentul pentru Comunicații și Operațiuni Cibernetice. Cu numai doi ani înainte, fusese numit *Spectrul*, devenind ținta unei operațiuni complexe a FBI-ului. Mark reușise să spargă toate barierele cibernetice, dovedindu-le experților că sistemele de securitate erau un fel de joacă de copii pentru capabilitățile lui. După care făcuse ceva ce inflamase spiritele hacker-ilor de pretutindeni, fiind catalogat drept un trădător al cauzei: acceptase să colaboreze cu instituțiile guvernamentale. FBI-ul îi ceruse expertiza de nenumărate ori, numindu-l conferențiar cu drepturi depline la baza de de la Quantico. Directorul CIA-ului trăsese niște sfori și-l transferase aproape peste noapte la sediul central din Virginia. Într-un final, Brett făcuse uz de influența de care dispunea, recrutându-l în numele organizației Elite.

Degetele lui Mark zburară pe deasupra tastaturii, ajustând frecvența pe care se afla Jenka pentru o calitate mai bună a comunicațiilor.

–Dacă ne confruntăm cu o destinație finală aflată sub pământ, e posibil să intervină ceva zgomot static. Dar nu-ți face griji, legătura e solidă și n-ar trebui să ne creeze mari probleme.

–Asta e prima veste bună pe ziua de azi, bombăni Jenka.

–Relaxează-te, Jenka, până acum totul a decurs conform planului, interveni vocea lui Brett.

Jenka încercă să nu intre în panică atunci când unul dintre oamenii lui Abu al Khayr scoase o eșarfă neagră din buzunar, indicându-i că trebuie să o lege la ochi. Înclină din cap în semn că acceptă. Câteva minute mai târziu, se afla pe bancheta din spate a unei mașini, înghesuită între doi bărbați care miroseau de parcă nu mai beneficiaseră de un duș de prea mult timp. Îi era mult prea cald și se simțea mizerabil, dar ceea ce-o neliniștea cel mai tare era probabilitatea de a fi nevoită să participe la o sesiune de tortură ce-l avea drept subiect pe Alex.

Călătoria nu dură prea mult. Fu scoasă cu grijă din mașină și condusă într-o clădire destul de mare, judecând după distanța pe care o parcurse pe orbește, ghidată de aceiași bărbați urât mirositori. La un moment dat, cineva îi scoase eșarfa de la ochi și se trezi în ceea ce părea o hală a unei fabrici părăsite. În fața ei se afla Abu al Khayr în persoană, care-i zâmbea, studiind-o din cap și până în picioare cu o expresie admirativă.

–Raifa, e o adevărată onoare să te cunosc. Am auzit foarte multe lucruri extrem de interesante despre capacitățile tale de interogator.

Jenka ignoră sentimentul de repulsie ce i se instală în stomac și înclină politicoasă din cap.

–Mă flatezi, spuse pe un ton calm.

–Tradițiile noastre interzic implicarea femeilor în afacerile bărbaților, dar timpul ne presează și am decis să fac o excepție în cazul ăsta.

–Tradițiile voastre mă lasă rece, replică Jenka pe un ton sec. Deocamdată te afli pe teritoriul meu, așa că excepția îmi aparține. La fel și bunăvoința.

Abu al Khayr se apropie de ea, expresia lui căpătând o tentă aproape amenințătoare.

–În țara de unde vin eu, o femeie ar fi ucisă cu pietre pentru genul ăsta de insolență.

–În țara mea nu prea mai există femei. Războiul ne-a forțat să ne transformăm în bărbați. Jenka adoptă aceeași expresie amenințătoare, privindu-l drept în ochi. Și ucidem cu aceeași ușurință.

–Asta e o amenințare?

–Ar putea fi.

Abu al Khayr o studie încruntat pentru câteva momente, după care fața i se relaxă într-un zâmbet larg.

–Mă bucur să descopăr că ești la fel de aprigă pe cât am auzit. Din fericire, nu ne aflăm aici să ne ucidem unul pe celălalt, ci mai degrabă să facem schimb de experiență.

Expresia Jenkăi rămase serioasă.

–Mă îndoiesc că aș avea ceva de învățat de la cineva ca tine.

–Ai o personalitate foarte puternică, comentă Abu al Khayr. Îmi place asta la o femeie, chiar dacă nu la femeile care-mi aparțin.

–N-o să-ți aparțin niciodată, așa că suntem chit. Mi-e teamă că dacă m-ai invitat aici pentru o simplă discuție pe marginea tradițiilor, o să fiu nevoită să te dezamăgesc. Nu dau doi bani pe tradițiile tale și n-am timp de pierdut cu așa ceva. Jenka îi întoarse spatele, îndreptându-se spre ieșire. Ar fi indicat să evităm un conflict intern de amploare, așa că dacă aș fi în locul tău, aș ordona să fiu condusă înapoi.

–Îmi cer scuze.

Jenka se opri la auzul cuvintelor lui și se întoarse încet să-l privească.

–Nu te-am adus aici ca să declanșez vreun conflict, continuă Abu al Khayr pe un ton politicos. Nu asta a fost intenția mea. Am nevoie de ajutorul tău și apreciez faptul că mi-ai acceptat invitația.

Jenka înclină din cap în semn că-i acceptă scuzele.

–Am început să lucrez deja pe subiectul pentru care te-am chemat. Sper să nu te superi, dar recunosc că am devenit

poate puțin cam prea nerăbdător. Dă-mi voie să-ți arăt, îi indică să-l urmeze cu un gest amplu al mâinii.

Jenka îl urmă de-a lungul unui coridor bine luminat. Abu al Khayr deschise o ușă din dreapta lor și intrară într-un birou fără ferestre, al cărui unic mobilier era reprezentat dintr-o masă și un scaun, ambele din lemn. Un laptop era deschis pe masă, lumina albăstruie a monitorului fiind unica sursă de lumină din încăpere. Abu al Khayr se opri în dreptul lui și apăsă o tastă.

–Am alcătuit un profil psihologic al subiectului în cauză. Trase scaunul, indicându-i să ia loc. M-aș bucura dacă mi-ai face onoarea să-l studiezi.

Jenka își puse poșeta pe masă și se așeză. *Profilul psihologic* era destul de bine întocmit, dar foarte sărac în detalii.

–Bănuiesc că subiectul nu se află în posesia ta de prea mult timp.

–Ai dreptate, dar trebuie să recunosc că a devenit un fel de provocare personală, răspunse Abu al Khayr cu o mină gânditoare. E diferit. Sper să devină la fel de interesant și pentru tine.

Jenka simți cum i se întoarce stomacul pe dos. Omul era nebun de legat. În acel moment erau singuri în încăpere și devenise extrem de tentant să-i rupă gâtul pe loc. Dar știa prea bine că înainte să poată face asta, trebuia să îndeplinească obiectivul principal al misiunii.

–Ai mare grijă, Jenka, o avertiză vocea lui Brett în ureche, de parcă i-ar fi intuit sentimentele contradictorii.

–Absolut, le răspunse ambilor bărbați în același timp, păstrând o mină serioasă.

Abu al Khayr zâmbi satisfăcut.

–Te las să studiezi profilul în liniște și o să profit de ocazie să-i fac o vizită subiectului pentru a mă asigura că e pregătit.

–Sigur, eu mă descurc și singură aici, încuviință Jenka, urmărindu-l cu privirea în timp ce ieșea din încăpere. Băieți,

hai să dăm drumul la treabă, că sincer nu știu cât mă mai pot abține să nu-i rup gâtul, murmură odată ce auzi pașii lui Abu al Khayr îndepărtându-se pe coridor.

⌖

–Nu pot să intru de la terminalul ăsta, o informă vocea lui Mark câteva minute mai târziu. Laptop-ul nu e conectat la sistemul principal, din cauza asta ți l-a lăsat pe mână fără probleme. Ne trebuie computerul principal, ori măcar acces la un treminal conectat la sistem.

Jenka mârâi iritată.

–Mulțumesc pentru sfaturi. Ai și vreo sugestie cum să reușesc să fac chestia asta?

–Detectez mișcare pe coridor, o avertiză Mark, ignorându-i sarcasmul. Închide toate ferestrele.

Jenka se execută, lăsând deschisă doar fereastra cu profilul psihologic. Ușa se deschise și Abu al Khayr păși înăuntru. Jenka ridică privirea la el.

–Am terminat. Subiectul e pregătit? întrebă în timp ce se ridica în picioare.

Privirea lui Abu al Khayr o urmări în timp ce-și lua poșeta de pe masă.

–Eu cred că da, îi zâmbi cu un aer satisfăcut. Dar sunt nerăbdător să aflu ce părere ai tu. Urmează-mă, te rog.

La capătul coridorului, o ușă din metal se deschise cu un scârțâit prelung. Jenka ascultă vocea lui Mark în timp ce instructa echipa secundară să-și ocupe pozițiile. *Pot face asta… trebuie s-o fac,* își spuse în gând, încercând să se întărească sufletește pentru ceea ce știa prea bine că avea să urmeze.

–Ține minte, Jenka, o sfătui Brett. Fii inventivă și folosește-ți emoțiile.

Jenka experimentă un moment de panică. *Ce naiba vrea să spună? Să-mi folosesc emoțiile pentru ce?* Dar nu

mai avu timp să-și mai pună și alte întrebări, pentru că se afla deja într-o cameră foarte mare și întunecată. Aerul era umed și impregnat cu mirosul specific al sângelui proaspăt. Cu coada ochiului văzu că prizonierul se afla undeva în dreapta ei, imobilizat cu mâinile deasupra capului cu ajutorul unor lanțuri prinse în tavan. Dar nu privi în direcția lui, ignorându-l pentru moment.

–Ai reușit să scoți ceva de la el? întrebă pe un ton neutru.

–Nu prea, dar am făcut progrese pe alt plan. Abu al Khayr o luă de cot pentru a o conduce în capătul opus al camerei, unde se afla un alt bărbat îmbrăcat într-un un halat alb pătat cu sânge. Raifa, vreau să-ți prezint un prieten foarte drag. Doctore, ea e faimoasa Raifa, făcu prezentările pe un ton solemn, de parcă s-ar fi aflat la un compozion științific.

Bărbatul în halat înclină imperceptibil din cap.

–Dă-mi voie să-ți arăt ce-am făcut până acum. Sunt convins că o să-ți placă.

Jenka îl urmă, oprindu-se în dreptul prizonierului. Evită să-și ridice privirea la fața lui, prefăcându-se extrem de interesată de incizia din dreptul coastelor lui. Fiecare respirație anevoioasă aducea cu sine un nou val purpuriu ce aluneca până la betelia pantalonilor îmbibați cu sânge. Stomacul i se încleștă dureros. *Pot face asta,* repetă cuvintele în gând ca pe o formulă magică. *Pot face asta…*

Bărbatul în halat alb tocmai îi explica ce tip de bisturiu folosise și alte detalii morbide, când prizonierul gemu înfundat, tresărind ușor. Fără să vrea, Jenka își ridică privirea la fața lui. Își mușcă buzele, abținându-se din răsputeri să nu urle cât o ținea gura. *Dumnezeule, e Alex! E chiar Alex!*

⌖

Alex deschise ochii, încercând să vadă dincolo de întunericul care-l înghițise cu totul. Poate dacă reușea să privească drept în ochii interogatorului său avea să-și

recapete puterea de a domina durerea. La început, fu convins că are halucinații atunci când o descoperi pe Jenka în fața lui. Expresia ei șocată, însă, îl trezi de-a binelea. Mintea începu să-i lucreze febril, profilul unei potențiale misiuni începând să prindă contur. La fel și probabilitatea de eșec. Noroc că Abu al Khayr se afla cu câțiva pași mai în spate, pentru că dacă ar fi zărit șocul și oroarea întipărite pe pe fața ei, ar fi realizat pe loc înșelăciunea. Însă dacă Jenka nu-și revenea în următoarele secunde, nu era decât o chestiune de timp. Își lăsă capul să-i cadă în față.

–Rezistă… fii tare, murmură cu voce răgușită.

Jenka se luptă din răsputeri să se calmeze, dar fu cuprinsă de un tremur interior atunci când Alex deschise ochii și o privi fix. Era atât de palid, durerea oglindindu-se în ochii verzi-albăstrui. Surprinse momentul în care o recunoscu și intui zbuciumul lui interior, la fel cum intui faptul că se afla la capătul răbdării. Apoi, într-o fracțiune de secundă, totul se schimbă. Ochii îi redeveniră reci, agentul operativ din el preluând puterea. Îl auzi murmurând cuvinte pe care nu le înțelese la început. Își îndreptă privirea către Abu al Khayr, care se apropiase, părând fascinat de ceea ce se întâmpla.

–Jenka, ce se întâmplă? îi izbucni vocea lui Brett în ureche. Jenka, mă auzi?

Îl ignoră, concentrându-se pe cuvintele murmurate de Alex.

–Rezistă… fii tare. Rezistă…

Înțelesul lor o izbi în plexul solar și se forță să înfrunte amalgamul de emoții copleșitoare. Le adună cu grijă una câte una, după care le împinse în cel mai ascuns ungher al subconștientului. Avea să se ocupe de ele mai târziu. Dacă-și dorea să supraviețuiască amândoi acelui coșmar, era absolut necesar să funcționeze la capacitate maximă.

–Jenka, mă recepționezi? Ce se întâmplă? interveni vocea ușor panicată a lui Mark. Cine e prizonierul?

–Știm cum îl cheamă? îl întrebă Jenka pe Abu al Khayr.

–Alex, răspunse el, continuând să-l privească fascinat pe prizonier. Ce ți-a spus, ai reușit să înțelegi?

–Alex, repetă Jenka pentru a se asigura că Brett recepționează. Mi-a cerut apă.

Abu al Khayr îi puse lui Alex o mână sub bărbie și-i ridică capul.

–Doar știi care sunt regulile. Mai întâi îmi spui pentru cine lucrezi, după care primești câtă apă vrei. Zâmbi atunci când observă că privirea prizonierului se îndreaptă în direcția Jenkăi. Ah, unde-mi sunt manierele, spuse pe un ton amuzat. Ți-o prezint pe Raifa, interogatorul despre care ți-am povestit. Preferi să discuți cu ea?

Jenka îi făcu semn să se dea la o parte, preluând controlul. Îi cuprinse fața lui Alex în mâini și-l forță s-o privească.

–E-n regulă, Alex, îi spuse pe un ton încurajator, comunicându-i tacit că Brett o îngăduise. Spune-mi pentru cine lucrezi. Întoarse capul pentru a-l privi pe Abu al Khayr. Ai încercat să-i vorbești frumos și să vezi ce se întâmplă? Își întoarse privirea la Alex. Spune-mi pentru cine lucrezi și o să fac tot posibilul să te ajut.

Alex o fixă cu privirea, încercând să înțeleagă ce-i comunica. Spusese că era în regulă, ceea ce însemna că Abu al Khayr știa deja despre Elite și Brett îi ordona să nu se sacrifice inutil.

–Elite, șopti printre buzele crăpate.

Jenka îl privi pe Abu al Khayr cu o expresie triumfătoare.

–Alex lucrează pentru Elite. E foarte simplu dacă știi ce faci.

Abu al Khayr râse cu poftă, după care își petrecu brațul pe după umerii bărbatului în halat alb.

–Vezi? Ți-am spus eu că e cea mai bună. Poți să pleci, nu mai am nevoie de serviciile tale.

Bărbatul pufni pe nas a iritare și părăsi camera, nu înainte de a-i arunca o privire amenințătoare Jenkăi.

–Ce altceva mai dorești să afli de la el? întrebă Jenka.

–Unde se află cartierul general Elite.

–Omul ăsta a ales să moară mai degrabă decât să-ți destăinuie numele organizației pentru care lucrează. Din reacția ta, mi-am dat seama că de fapt cunoșteai acel nume. Mi-e imposibil să te ajut dacă-mi oferi numai jumătăți de adevăr. N-ai fost cinstit cu mine, dosarul pe care l-am citit conține foarte puține detalii. Dar se pare că știi mult mai multe. Dacă vrei să te pot ajuta, trebuie să-mi spui absolut tot ce știi despre Alex.

Abu al Khayr ridică din umeri, oferindu-i un zâmbet plin de regret.

–M-ai prins. Ar fi trebuit să mă aștept la asta, știind cât de bună ești în domeniul tău. E adevărat, știam că Alex a fost trimis de măreața organizație Elite. Au impresia că sunt invizibili. Privirea i se îndreptă spre Alex. Trebuie s-o recunosc, soldații lor sunt antrenați foarte bine. Alex e un exemplar excepțional.

Jenka își înfrână dorința de a-l ucide pe loc. *Răbdare, răbdare… n-a sosit încă momentul.*

–Ai promis că-i dai apă în cazul în care cooperează, ceea ce tocmai a făcut, spuse cu voce tare. E foarte important să-ți respecți cuvântul dacă vrei să aibă încredere în tine pe viitor.

–Desigur, se grăbi Abu al Khayr să fie de acord.

Se îndreptă către o masă aflată într-un colț, de unde luă o sticlă cu apă pe care i-o oferi Jenkăi.

–Îți propun să-l lăsăm să-și mai revină puțin, după care o să obțin de la el toate răspunsurile pe care ți le dorești, promise Jenka, acceptând sticla.

Alex o fixă cu privirea în momentul în care se întoarse spre el. Cu grijă, îi duse sticla cu apă la buze. Înghiți cu lăcomie prima gură. A doua îl făcu să icnească atunci cînd detectă gustul dulce-amărui al drogului. După a treia gură, realiză că o încurcase, luptându-se să-și controleze valurile de greață. Dar era o bătălie deja pierdută, o bătălie împotriva naturii, iar el știa prea bine că nu avea sorți de izbândă.

–Drog, reuși să șoptească, icnind din nou.

Jenka păși înapoi cu o expresie uimită. Fără să-l poată ajuta în vreun fel, asistă îngrozită la lupta aceea inutilă. Alex icni pentru ultima oară și renunță să se mai împotrivească. Vomă îndelung, gemând la explozia agonizantă de durere din dreptul coastelor. De data asta, se rugă în gând pentru întunericul absolvitor de orice durere. Jenka se întoarse cu spatele, sub pretextul de a se îndrepta către masă pentru a pune sticla la loc, refuzând să mai fie un martor tacit la suferința lui. Furia mocnită cu care se luptase de la bun început se dezlănțui cu forța unui taifun. O îmbrățișă cu toată ființa ei, îngăduindu-i să o umple până la refuz. Întoarse capul spre Abu al Khayr, observând cu o detașare glacială încântarea cu care urmărea agonia lui Alex.

Sydney, Australia

–Ești obosită? întrebă Marius în timp ce conducea către casă.

–Puțin. Alina își puse capul pe umărul lui. Vreau acasă, vreau să pun fetele la culcare.

–Nu mergem acasă.

Alina se tensionă.

–De ce?

–Mai întâi vreau să fiu absolut convins că suntem în siguranță. Dar eu trebuie să trec pe acolo. I-am promis lui Liam că-l ajut cu listele de angajați și toate informațiile de care am nevoie sunt în laptop.

–Și unde mergem acum?

–La un hotel din afara orașului. Cel puțin pentru seara asta.

–Parcă spuneai că Elite nu e implicată, comentă Alina.

–Nu cred că e… pe de altă parte, presa n-o să aibă nevoie de prea mult timp până descoperă rolul meu în toată povestea

asta. Și nu-mi pot imagina ceva mai periculos pentru noi în momentul ăsta, decât să-mi apară poza peste tot.

–Crezi că te-au fotografiat?

–Încă nu, dar o să fie dificil să-i evit odată ce descoperă tot mai multe detalii.

Rămaseră tăcuți. Un scenariu de genul acela ar fi reprezentat un adevărat dezastru. Dacă Marius apărea în ziare și pe toate canalele de știri, era mai grav decât dacă l-ar fi sunat personal pe Brett să-l înjure de mamă. Și în timp ce ar fi fost posibil să nu se mai teamă de Elite în cazul în care deveneau persoane de interes public, Brett avea suficientă influență încât să-i ucidă pe amândoi, făcând ca totul să pară un accident nefericit.

–Îmi pare rău, spuse Marius, parcând la câteva străzi distanță de casa lor. Din cauza mea, suntem cu toții în pericol.

–Nu prea văd ce alternative ai fi avut în situația dată. Ce-ai fi putut face, să te lași ucis?

–Ar fi fost de preferat, dacă asta însemna că nu vă pun și pe voi în pericol, răspunse Marius pe un ton plin de regret.

Alina își desprinse centura de siguranță și-l luă în brațe.

–Am trecut noi prin situații cu mult mai grele. O să fie bine. Chiar crezi că există ceva pe lumea asta mai puternic decât noi doi împreună? O să trecem și prin asta.

Marius se relaxă treptat în brațele ei. Era atât de puternică, femeia aceea incredibilă care-i furase inima pentru eternitate. Se rugă în gând să merite cu adevărat toată încrederea ei.

–Mă întorc repede. Ai Glock-ul la tine?

–Da. Alina scoase arma din geantă. Ia-l.

–Nu, arma rămâne la tine. Dacă nu mă întorc în douăzeci de minute, vreau să pleci și să găsești un hotel retras din afara orașului.

–Dar… , începu Alina să protesteze.

–Siguranța fetelor e prima pe lista de priorități, o întrerupse Marius, privind-o cu o expresie serioasă. Promite-mi.

Alina oftă.

–Promit. Ai grijă.

Marius o sărută ușor pe buze înainte de a coborî din mașină. Rămase în umbre, îndreptându-se către casă. Odată ajuns, sări gardul ce împrejmuia curtea din spate și intră în casă pe geamul de la bucătărie. Colectă rapid laptop-ul lui și apoi pe cel al Alinei. Era foarte probabil să nu se mai poată întoarce acolo niciodată. Privi în jur, cuprins de o tristețe subită. Fuseseră atât de fericiți în casa aceea, iar el obosise să tot fugă, să o ia mereu de la început. Părea că destinul continua să le refuze în mod constant orice fărâmă de liniște și pace.

Alina îl petrecu cu privirea, după care observă strada, atentă la cel mai mic indiciu că ceva nu era în regulă. Pentru orice eventualitate, trase piedica pistolului. Un fior rece îi coborî pe coloana vertebrală la gândul că Marius ar fi putut fi hărțuit de către presă, aducând astfel Elite la ușa lor. Și Brett nu era singurul de care trebuiau să se teamă. Organizații teroriste și tot felul de personaje dubioase cu care avuseseră de-a face în trecut puteau completa lista. Chiar dacă Roger participase în mod activ la evadarea lor, oferindu-le libertatea, nici măcar el nu era omnipotent. Dacă lucrurile se complicau prea tare, amenințând să dea totul în vileag, era foarte posibil să privească de pe margine, lăsând lucrurile să se aranjeze de la sine. De consecințe se putea ocupa după ce se calma situația.

Întoarse capul pentru a-și privi fiicele adormite. Inocența de pe chipurile lor o lovi drept în plexul solar și o cuprinse disperarea. Chair dacă o făcea pe dura în prezența lui Marius, adevărul era că nu se simțea atât de puternică pe cât părea.

Sarajevo, Bosnia

–Echipa secundară e pe poziție, o informă Mark în ureche.

Jenka se afla într-o toaletă. Din fericire, fusese lăsată singură, astfel încât reușise să monteze un pistol rudimentar din bucățile deghizate în obiecte de uz feminin pe care le cărase în geantă.

–Cum rămâne cu Alex? Și cum naiba fac să ajung la un computer conectat la sistemul principal?

Își sprijini fruntea de oglindă, așteptând un răspuns.

–Lichidează pe oricine se află în cameră și folosește-te de Abu al Khayr ca să ajungi la computer, interveni vocea lui Brett. Echipa secundară o să-ți acopere spatele.

Jenka ridică brusc capul, surprinzându-și imaginea din oglindă. Părea că îmbătrânise cu cinci ani. Tresări atunci când cineva ciocăni la ușă.

–Ai încredere în instinctele tale, mai spuse Brett în timp ce se îndrepta spre ușă. Folosește-te de ele.

Jenka deschise ușa și-l descoperi pe Abu al Khayr.

–Echipa secundară, avansați pe pozițiile finale și așteptați semnalul meu, îl auzi pe Mark dând ultimele ordine.

Abu al Khayr îi indică cu un gest larg să-l urmeze înapoi în camera unde se afla Alex. Mark dădu semnalul pentru infiltrare. Jenka înlătură orice emoție inutilă, știind prea bine că momentul decisiv se apropia cu pași rapizi.

Când intrară, văzu că Doctorul se reîntorsese. Privi în direcția lui Alex, care respira tot mai anevoios. *Încă un pic de răbdare,* îi transmise tacit. Abu al Khayr stătea cu spatele la ea, discutând în surdină cu Doctorul. Profitând de ocazie, se apropie ușor de Alex.

–Rezistă, îi șopti. Echipa secundară e în curs de infiltrare.

Se forță să nu pară prea îngrijorată, dar adevărul era că Alex nu arăta prea bine. Pierduse destul de mult sânge și avea să mai dureze până putea fi tratat. Simți din nou atingerea îngrijorării, dar o controlă, îngăduind doar furiei să-și intre în drepturi depline. Își scoase pistolul din betelia pantalonilor și se apropie cu pas hotărât de Abu al Khayr, care se întoarse, părând să intuiască schimbarea din atitudinea ei. Ochii i

se măriră și pe față îi apăru o expresie șocată atunci când văzu arma din mâna ei. Jenka ridică pistolul și-l împușcă pe Doctor direct în inimă, după care îi puse țeava la tâmplă lui Abu al Khayr. În secunda următoare, echipele Elite primiră ordinul de asalt.

–Stai liniștit, oricât ar fi de tentant, nu-ți zbor creierii. Șeful meu vrea să se joace puțin cu tine mai întâi. Și, crede-mă, tipul îi dă clasă la orice oră Raifei. Cred că o să te distrezi de minune.

Milano, Italia

Brett deschise ușa și păși în camera pentru interogatorii. Abu al Khayr era imobilizat pe un scaun aflat în mijlocul încăperii. Îl lăsaseră să aștepte cât timp extrăseseră și analizaseră toate informațiile din sistem, orele lungi transformându-se în zile și acționând ca un drog natural. Încăperea duhnea a teroare pură. Brett făcu câțiva pași în jurul scaunului, observând tresărirea nervoasă a prizonierului.

–Domnule Abu al Khayr, spuse într-un final cu un zâmbet glacial. Metodele noastre de interogare sunt complet diferite față de cele folosite de tine. Brett se opri în fața lui, zâmbetul pierindu-i cu desăvârșire. Extrem de eficiente, dar nu atât de… primitive.

–Ce vreți de la mine? șopti îngrozit Abu al Khayr.

Brett înclină capul într-o parte, studiindu-l cu atenție și lăsând din nou tăcerea să-și îndeplinească scopul suprem.

–Vreau să declari că ai trădat Războiul Sfânt.

–Dar nu e adevărat!

–De acum înainte, eu decid ce e adevărat și ce nu în viața ta… atât cât mai e să fie, comentă Brett pe un ton amenințător. Vreau să știu locația cartierului tău general.

–Belgrad, se grăbi să răspundă Abu al Khayr.

–Câți membri activi?

–Zece.

–O să am nevoie de toate datele de contact.

Brett privi cu dezgust cum marele lider transpira de frică, grăbindu-se să-și trădeze proprii oameni. Când Abu al Khayr termină de vorbit, se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

–Stai! strigă prizonierul în urma lui.

Brett se opri și întoarse capul peste umăr să-l privească.

–Când o să termini cu mine, promiți să-mi oferi o moarte rapidă?

Brett îl studie pentru câteva momente.

–Rapidă, da. Dar nu lipsită de durere.

✦

LEGĂTURI INVIZIBILE

Regiunea Scottish Highlands, Scoția

Talore o împunse insistent cu botul până când deschise ochii. Nu-i distingea decât silueta întunecată pe fundalul luminii palide și lăptoase a zorilor. Câinele scânci ușor și puse capul pe marginea patului, în ochi citindu-i-se îngrijorarea. Se întoarse pe o parte, observându-l cu atenție. Recunoștea expresia aceea prevestitoare de rele, dar nu se alarmă că ar fi pândit-o vreun pericol iminent. Dacă ar fi fost așa, Talore nu s-ar fi rezumat la o simplă avertizare oglindită în ochii căprui, ci s-ar fi învârtit ca un leu în cușcă în jurul patului ei. Și totuși, încerca să-i comunice ceva. Undeva, în depărtare, cineva avea necazuri mari. Talore presimțea întotdeauna nenorocirile cu mult înaintea ei.

La nouăzeci de kilograme, părea un văr supradimensionat al ogarului. Dacă stătea în picioare, își putea sprijini mâna pe spatele lui acoperit cu blană deasă și moale ce uneori părea argintie. Talore făcea parte din rasa Scottish Deerhound, supranumită și Câinele Roial al Scoției, foarte apreciată în sânul Casei Regale pentru frumusețea sa, dar mai ales datorită abilităților excepționale atunci când venea vorba despre vânătoarea de căprioare. Glynis îi aprecia loialitatea, curajul și atitudinea mereu demnă. Îl căpătase în urmă cu doi ani de la un stăpân abuziv, care îl folosise drept monedă de schimb pentru a obține antibioticele necesare unui copil foarte bolnav. Glynis ar fi tratat copilul pe gratis, dar câinele o implorase din priviri să nu-l lase în urmă. Fostul stăpân nici măcar nu încercase să-și ascundă mulțumirea că scapă de o gură de hrănit în plus. În noaptea aceea îi făcuse o baie și-i tratase cu blândețe rănile, după care îl hrănise cu tocăniță de vită. Talore mâncase pe săturate, apoi îi linsese mâinile și se făcuse stăpân pe carpeta lățoasă de lângă patul ei.

Glynis Cumming era o femeie înaltă și robustă, atrăgând

privirile ca un magnet cu părul ei cârlionțat de un roșu aprins și ochii căprui deschis, câteodată aproape galbeni. Trăia singură într-o casă retrasă în apropiere de Ben Klibreck, un masiv montan izolat format din culmi abrupte acoperite cu ierburi înalte la sud de Tongue. Strămoșii ei se refugiaseră în zonă în urmă cu patru sute de ani, pe vremea persecutării țiganilor în aproape toată Europa.

Neliniștea o cuprinse treptat și decise să se ridice din pat pentru a pune de ceai, știind prea bine că era exclus să poată adormi la loc. Își bău ceaiul pe prispă, înfășurată într-un șal gros, așteptând nerăbdătoare să deslușească sursa neliniștii îndepărtate. Soarele se ridică după munți, în timp ce Talore se lungise la picioarele ei, cu botul pe labe și o expresie tot mai alarmată.

–*Am nevoie de tine, Glynis,* se auzi o voce ca purtată de vânt.

Glynis sări ca arsă și coborî treptele până ajunse în grădină, căutând-o pe Inaya. Dar nu se zărea nimeni. Întoarse capul să-l privească pe Talore, care părea că zâmbește a ușurare.

–Inaya? S-a întâmplat ceva cu Inaya? îl întrebă.

Câinele scânci de câteva ori, continuând s-o privească cu o expresie îngrijorată. Mesajele îndepărtate erau mereu extrem de sărace în detalii.

Bolzano, Italia

Căsuța albă cu țigle roșii se afla la o oarecare distanță de restul clădirilor, dar era protejată de zidurile înalte ce împrejmuiau mănăstirea. Petar, Gabro și Ian se întorceau acasă, hârjonindu-se prin iarba înaltă, fericiți că scăpaseră de școală. Espi, plictisit peste măsură în lipsa fraților săi, îi aștepta cu nerăbdare la geam. Inaya era în bucătărie, frământând cocă pentru pâine cu o mină absentă. Espen era plecat deja de prea mult timp și asta o îngrijora din ce

în ce mai tare. Era a doua oară când se aventurase în afara zidurilor mănăstirii și Inaya avea o presimțire sumbră.

Părintele Denis fusese deosebit de bucuros să-i găzduiască, motivând că râsetele inocente ale copiilor aduceau o notă de prospețime binevenită în comunitatea redusă de călugări din nordul Italiei. Din păcate pentru ei, habar nu aveau că se află cu toții într-un pericol iminent. Moartea pândea chiar la porțile mănăstirii.

Băieții intrară în casă, povestind entuziasmați ce învățaseră în ziua aceea. După ce-i ascultă cu un zâmbet indulgent, Inaya le sugeră să construiască o fortăreață în pădurricea deasă de pruni. Cei patru băieți o rupseră la fugă în direcția hambarului. Paleții din lemn folosiți de Fratele Marco atunci când ducea caprele la păscut erau tocmai buni pentru noul proiect.

Rămasă singură, Inaya se întrebă pentru a milioana oară ce să facă. Oricine încercase să-i ucidă în Sarajevo, nu renunțase la idee doar pentru simplul fapt că dispăruseră fără urmă. Mesaje transmise cu ajutorul clericilor care călătoriseră în zonă îi înștiințau despre persecuțiile, bătăile, uneori uciderea celor care ar fi putut deține orice informație în legătură cu locul în care se refugiaseră. Dușmanul se apropia tot mai mult. O putea simți.

Espen plecase să se întâlnească cu un om de legătură din Veneția. Era clar că nu mai puteau rămâne prea multă vreme la mănăstire, dar alegerea unui nou loc depindea de informații actualizate în legătură cu identitatea celor care-i urmăreau. Cine îi trădase? Ori era vorba despre o simplă neglijență? Puteau anticipa mișcările dușmanului? Inaya își dorea din tot sufletul să poată discuta cu Espen pentru a afla ultimele noutăți, dar el întârziase deja mai mult de douăzeci de ore.

Când se lăsă seara, plecă în căutarea băieților, aproape ratându-i în întuneric. În loc să-și construiască fortăreața sub copaci, aleseseră să o plaseze între doi boscheți imenși

de mărăcini, deghizând intrarea cu ajutorul unor crengi uscate. Nici n-ar fi reușit să-i găsească dacă Ian n-ar fi sărit afară, râzând în hohote, extrem de încântat că reușiseră s-o sperie. După dușurile de rigoare, rugăciuni și îmbrățișări, se strecurară cu toții în pat și adormiră aproape imediat.

Inaya ieși în grădină, plimbându-se înainte și înapoi cu o mină preocupată. Ar fi plecat imediat în căutarea lui Espen, dar se înțeleseseră să aștepte patruzeci și opt de ore în cazul în care el nu s-ar fi întors, înainte de a-și asuma acel risc. Numai datorită experienței acumulate în timpul anilor petrecuți ca agent operativ Elite, observă umbrele care escaladau zidurile înalte ale mănăstirii. Fugi în casă, trezindu-i în liniște pe băieți.

–Amintiți-vă planul pe care l-am repetat. De data asta, nu e un joc, le spuse pe un ton calm, dar expresia serioasă întipărită pe fața ei îi încredință despre faptul că pericolul era real.

La o vârstă atât de fragedă, erau deja obișnuiți cu umbra permanentă a morții. Petar și Gabro își pierduseră ambii părinți în război. Cu toții fuseseră instruiți în arta supraviețuirii și cunoșteau procedee simple de apărare. După ce ajunseseră la mănăstire, Espen concepuse un plan de urgență pe care-l repetaseră săptămânal.

–Gabro, fugi la chilia starețului și spune-i că ne confruntăm cu intruși, foarte posibil înarmați. Stai în umbre și fii rapid. Inaya îl luă în brațe și-l sărută pe creștetul capului. Fugi!

Îl urmări cu privirea cum se strecoară afară din casă, pierzându-se printre umbre, apoi se întoarse către ceilalți copii.

–Vreau să vă furișați pe lângă ziduri până la fortăreața pe care ați construit-o azi. Vă ascundeți și rămâneți acolo până vin eu după voi. Ian, fă tot posibilul să-l faci pe Espi să stea potolit.

Îi îmbrățișă pe toți și le înmână niște pături, apoi le deschise ușa din spate. După ce se pierdură în umbre,

fugi în dormitorul pe care-l împărțea cu Espen și scoase armele ascunse într-un dulap. La numai cinci minute după ce intrușii săriseră zidurile mănăstirii, căsuța albă cu țigle roșii era goală.

⌖

După un drum de aproape două zile, Glynis ajunse pe dealul din fața mănăstirii. Talore i-o luase înainte, dar refuză să meargă mai departe. De-a lungul timpului, Glynis învățase să se încreadă în instinctele lui, așa că se așeză lângă el să aștepte ivirea zorilor. Nu se zărea nicio mișcare în jurul mănăstirii din vale, liniștea perfectă fiind aproape nefirească. Mormântală. Ceva era în neregulă.

Porțile scârțâiră prelung și Talore se ridică brusc în picioare. O luă ușor la vale, adulmecând aerul. Ajuns la poalele dealului, privi înapoi și dădu din coadă. Glynis îi făcu semn să continue. Talore adulmecă din nou aerul și se apropie de porți, oprindu-se mai întâi să privească cu grijă pe după ele, după care dispăru înăuntru.

Glynis știa prea bine că avea să exploreze locul, după care avea să se întoarcă la ea. În funcție de reacția lui la ceea ce văzuse, avea să decidă dacă se aventura sau nu înăuntru. Zece minute mai târziu, Talore reapăru în fața porților, privind în sus la ea. Glynis îi percepu nerăbdarea ca pe un șuvoi de curent electric umplând spațiul dintre ei. Nu îngrijorare, nici teamă, ci neliniște pură. În mod clar, nu descoperise nimic periculos, dar avea nevoie de ajutorul ei.

Glynis coborî dealul, ascultând cu atenție cântecul păsărilor și frunzele foșnind în vânt. Simți fiori reci pe șira spinării, recunoscând energia întunecată ce vibra prin aer. Moartea.

Talore dispăruse deja, dar îi percepea nerăbdarea. Se pregăti sufletește pentru ceea ce știa că avea să descopere și se grăbi să-l urmeze. Primele cadavre zăceau chiar în

spatele porților, restul erau împrăștiate pe bănci și prin boscheți. Bărbați în sutane negre, cu mătănii ținute strâns între degetele înțepenite.

Glynis păși peste cadavre și-l urmă pe Talore, care dispăruse după una dintre clădiri. Îl găsi în fața unor boscheți, așteptând-o. Se opri în dreptul lui și-l privi mirată, apoi simți. Viață. Inima începu să-i bată cu putere atunci când auzi piedica unei arme.

–Inaya? șopti. Sunt eu, Glynis.

De undeva din interiorul boscheților, își făcu apariția un băiat îmbrăcat în pijama, care tresări când dădu cu ochii de Talore. Câinele dădu din coadă și băiatul se relaxă.

–Mama sângerează, spuse pe un ton grav.

Trase niște crengi uscate într-o parte ca să-i facă loc și-i făcu semn să-l urmeze. Glynis se strecură după el, trezindu-se într-un fel de căsuță din lemn în interiorul boscheților. Lumina era foarte slabă, dar o zări pe Inaya zăcând într-o parte pe niște pături, cu un băiețel ce părea să nu aibă mai mult de un an în brațe și arma îndreptată spre ea. Durerea ei era atât de palpabilă, încât avu impresia că ar fi putut întinde mâna pentru a o prinde în pumn.

–Glynis… cum ai ajuns aici? întrebă Inaya cu voce slabă.

–M-ai chemat, ai spus că ai nevoie de ajutor.

Era adevărat. După ororile petrecute noaptea trecută, când fusese convinsă că avea să moară și la un moment dat chiar și-o dorise, o strigase pe Glynis în gând înainte să leșine.

–Dar asta a fost azi-noapte…

Glynus nu putea oferi o explicație logică pentru presimțirile, chemările îndepărtate și viziunile pe care le experimenta. Niciodată nu putuse. Dar putea spune adevărul.

–Te-am auzit acum două zile, Inaya.

Inaya oftă ușurată. Nici măcar nu-și mai dorea să înțeleagă. Important era că Glynis se afla acolo. Mâna i se relaxă, arma căzând la pământ. Închise ochii și gemu de durere, încercând să se ridice. Glynis o îndemnă cu blândețe

să se întindă pe spate. Îi zâmbi încurajator băieţelului mic, apoi băiatului mai mare care o întâmpinase mai devreme.

–Cine a făcut asta, nu se mai află acum aici. Îmi arăţi unde găsesc apă şi ceva ce pot folosi pe post de bandaje? îl întrebă.

Băiatul îi făcu semn să-l urmeze şi se pregăti să se strecoare afară din căsuţă.

–Tu eşti Ian? ghici Glynis. Trecuseră mai bine de trei ani de când îl văzuse ultima oară.

Băiatul încuviinţă din cap.

–Cred că ar trebui să-l luăm şi pe cel mic cu noi.

Ian o privi tăcut pentru câteva momente, apoi întinse mâna în direcţia fratelui său. Espi o apucă în secunda următoare, părând nerăbdător să iasă la lumină. Cei doi băieţi se strecurară afară. Înainte ca Glynis să-i poată urma, Inaya o prinse de mână.

–Espen, Petar şi Gabro sunt morţi, îi spuse cu vocea încărcată de durere.

Glynis îi mângâie mâna cu blândeţe, privind-o cu compasiune. Espen şi Inaya erau împreună de cinci ani. Ştia cât de devotaţi erau unul altuia, cât de mult se iubeau. Acum înţelegea durerea din ochii Inayei şi conştientiza ceea ce încercase să nu bage în seamă încă de când intrase în ascunzătoare. Sufletul Inayei era complet distrus, iar ea nu-l putea vindeca cu antibiotice şi bandaje.

–Trebuie să iau legătura cu anumiţi oameni… am nevoie să le duc un mesaj din partea mea, continuă Inaya pe un ton rugător.

Glynis îi zâmbi încurajator.

–Mai întâi trebuie să-ţi opresc sângerarea şi să mă ocup de copii. După, stăm de vorbă şi vedem ce facem mai departe.

O mai strânse o dată de mână, apoi se strecură afară după Ian şi Espi, îndreptându-se către casa albă cu ţigle roşii.

Milano, Italia

–Sursele noastre din regiune ne-au informat în legătură cu un incident ce a avut loc acum cinci zile în Rio de Janeiro, demară Brett briefing-ul. Cu toate că inițial l-am clasificat drept lipsit de importanță, un alt incident petrecut acum două zile în Liban l-a readus pe tapet. Brett apăsă un buton al telecomenzii și pe ecran apărură imaginile a doi bărbați bruneți. Bonifacio Casimiro și Humberto Miguel, simpli hoți de duzină. Trafic de bijuterii furate și antichități, lucruri minore. Amândoi au fost găsiți plutind cu fața în jos în Golful Guanabara…

Privirea lui Brett alunecă pe deasupra agenților operativi, pentru a se opri undeva în spatele lor. Privirea i se întunecă amenințător. Alex reacționă primul, rotindu-se cu scaun cu tot, în timp ce-și extrase arma din tocul de la subraț. Rămase blocat la absurditatea și improbabilitatea situației cu care se confrunta. În fața lui se afla un intrus. De fapt, chiar doi.

O femeie înaltă cu păr roșu ca focul, îmbrăcată într-o geacă neagră din piele și o fustă lungă până la glezne, se afla în mijlocul Camerei Sistemelor, atrăgând privirile uimite ale personalului de serviciu. În fața ei, afișând o atitudine mai degrabă protectivă decât agresivă, stătea un câine. Unul foarte mare. Păstrând contactul vizual cu Brett, femeia înclină ușor din cap și ridică mâinile în semn că nu reprezenta o amenințare. Toată lumea rămase nemișcată, ținându-și respirația.

Era pentru prima oară când Glynis se afla într-o construcție sub pământ. Stomacul i se revoltă în valuri de greață. Atât de mult metal și echipament electronic! Cacofonia de frecvențe radio și semnale electromagnetice îi provoca o vibrație neplăcută în sinusuri. Genunchii i se înmuiară și-și dori din tot sufletul să fugă din acel loc complet artificial, dar îi făcuse o promisiune Inayei și intenționa s-o respecte. Percepea sentimentul de alertă maximă din jurul ei, știind prea bine că o singură mișcare greșită i-ar fi adus moartea

într-o fracțiune de secundă. Rămase cu privirea fixată în cea a lui Brett, comunicându-i tacit că-i accepta rolul de lider, chiar dacă nimic din atitudinea ei nu trăda vreo urmă de umilință. Cu o înclinare a capului, îi ceru permisiunea să-i explice prezența ei acolo. Brett continuă s-o privească, fără să schițeze niciun gest.

–Inaya m-a rugat să-ți dau asta.

Foarte lent și cu foarte mare grijă, făcu câțiva pași, strecurându-și mâna într-un buzunar al gecii pentru a scoate la iveală o scrisoare.

Cu o mișcare fluidă, Alex se ridică de pe scaun. Nu îndreptă arma spre ea, menținând țeava pistolului spre tavan. Câinele își ocoli stăpâna pentru a se interpune între ea și pericol. Alex făcu un pas înainte pentru a prelua scrisoarea. Într-o fracțiune de secundă, câinele îi puse o labă uriașă pe un picior și se întinse până ajunse cu colții la gâtul lui. Mârâi înfundat, privindu-l fix. Alex rămase nemișcat. Glynis murmură ceva și câinele îl eliberă imediat, pășind înapoi. Alex îi înmână scrisoarea lui Jason, care se îndreptă fără niciun cuvânt spre terminalul lui. O examină îndeaproape, inclusiv sub lampa cu raze ultaviolet. Explozibilul era suficient de ușor de deghizat. Odată ce fu convins că totul era în regulă, i-o predă lui Brett.

În tot acest timp, Alex rămase pe poziție, blocând accesul către șeful lui. O studie atent pe femeia ciudată din fața lui, întrebându-se cum reușise să pătrundă în Elite fără să declanșeze toate sistemele de securitate.

Brett despături foaia de hârtie și-și coborî privirea la ea. După câteva momente, privirea i se întoarse la Glynis, după care se mută la Alex.

–Preia tu briefing-ul.

Alex știa prea bine că nu avea să primească răspunsuri în fața tuturor agenților operativi prezenți.

–Desigur, răspunse pe un ton sec.

Brett se apropie încet de câine, cu privirea în pământ pentru a nu-l provoca inutil. Se opri în fața lui, cu mâinile ținute în mod relaxat pe lângă corp. Câinele adulmecă aerul, ca și cum ar fi încercat să-i ghicească intențiile. Pufni pe nas, satisfăcut că nu detectase niciun pericol, după care păși înapoi, îngăduindu-i accesul la stăpâna lui. Brett zâmbi cu un aer amuzat.

–Din câte-mi dau seama, cred că ți-ar prinde bine niște aer curat.

–Extrem de bine, răspunse Glynis pe un ton recunoscător.

Brett îi făcu semn să-l urmeze către ieșire. Femeia și câinele se executară.

Alex continuă briefing-ul, incapabil să-și controleze îngrijorarea. Imediat ce termină și agenții operativi se răspândiră care încotro, se îndreptă spre biroul lui Brett, trecând și prin Centrul de Comandă, pentru a descoperi că toate misiunile pe rol fuseseră modificate.

Brett îi aruncă o privire când își făcu apariția în biroul lui, după care își reîntoarse atenția la monitorul din fața sa. Scott Wallick, un agent senior cu păr blond tuns scurt în stil militar și ochi albaștri cu inflexiuni metalice, se afla în spatele lui, observând ce se întâmplă cu o expresie neutră. Alex ocoli biroul, coborându-și privirea la monitor.

–Toate misiunile au fost alterate și acum văd că reorganizezi toate echipele active. Pot să întreb de ce?

Brett își roti scaunul pentru a se întoarce cu fața la el.

–Bănuiesc că-ți amintești de Inaya, nu-i așa?

Alex nu răspunse, continuând să-l privească cu o expresie impasibilă.

–Are mare nevoie de ajutorul nostru, continuă Brett pe un ton sec. Espen, Petar și Gabro sunt morți. Nu cred că e cazul să-ți mai explic că ne confruntăm cu o situație foarte gravă. Făcu o pauză, părând să aștepte o întrebare, dar Alex continuă să-l privească fără nicio expresie. O situație gravă, atât pentru Inaya și cei doi copii care i-au mai rămas, cât și pentru siguranța internațională.

Brett tăcu din nou, așteptând o reacție din partea lui Alex. Din nou nimic, poate doar o străfulgerare întunecată în ochii ce acum păreau gri închis. Oftă imperceptibil, știind prea bine că, de data aceea, Alex era hotărât să afle tot adevărul. Se întrebă, nu fără o umbră de îngrijorare, cum avea să reacționeze odată ce primea ceea ce-și dorea.

–În anii șaptezeci, două focoase nucleare de la un reactor de cercetare aflat în Congo au dispărut pentru aproape două decenii, își începu povestea. Una dintre focoase a reapărut pe piața neagră prin anii nouăzeci. Mafia italiană pusese cumva mâna pe ea și intenționa s-o vândă unei țări din Estul Mijlociu. Poliția italiană a arestat în jur de zece persoane sub acuzația de trafic cu uranium. Informații de ultimă oră atestă faptul că cealaltă focoasă a reapărut pe piața neagră. Inaya ne confirmă că o tranzacție de avengură va avea loc cât de curând. Știe unde, când și cine.

Alex continuă să-l scuteze cu privirea. Inaya deținea informații cu adevărat valoroase, dar era convins că partea șocantă abia urma.

–Ne cere ca trei agenți operativi să o întâlnească peste două zile într-un port de la Marea Neagră, continuă Brett fără să clipească.

Alex era de părere că trei agenți operativi erau complet insuficienți pentru o operațiune de o asemenea importanță.

–Știm și cine?

–Un grup de contractori independeți. Au legături solide cu lumea serviciilor de informații, așa că dispun de contactele necesare pentru o astfel de tranzacție. Plănuiesc lovitura de mulți ani, așteptând momentul potrivit pentru a o pune în aplicare.

–Știm cine e potențialul cumpărător?

–Al'Qaeda, cine altcineva?

Alex înclină din cap în semn că a înțeles. Importanța reușitei acelei operațiuni nici nu mai intra în discuție.

–Te-ai hotărât pe cine trimiți?

–Pe tine și pe Ford.

–Și cel de-al treilea agent?

–Eu.

Alex păstră o tăcere aproape amenințătoare. Se îndreptă către peretele opus și se sprijini de el pentru câteva momente, după care se întoarse.

–Bun, deci dă-mi voie să văd dacă am înțeles corect. Aflăm de la o persoană complet necunoscută, care s-a infiltrat în Elite fără nicio problemă, în ciuda tuturor sistemelor de securitate, că un agent operativ Elite, aflat de ani de zile sub acoperire, se află dintr-o dată în posesia unor informații vitale. Moment în care lași totul baltă aici, inclusiv procedura și protocoalele standard într-o astfel de situație, pentru a conduce o misiune pe care nici măcar n-am apucat s-o plănuim.

–O s-o plănuim, răspunse Brett pe un ton calm. Tranzacția are loc abia peste patru zile, dar trebuie să ajungem la fața locului mai devreme, pentru a vedea exact despre ce e vorba.

–Nu asta te-am întrebat, Brett. De ce-ți riști siguranța pentru chestia asta?

Alex simți că se sufocă de furie. Trebuia să știe… trebuia să înțeleagă conexiunea dintre Inaya și Brett. Dar, mai ales, trebuia să înțeleagă de ce i se ascunsese faptul că avea un fiu.

Brett oftă din greu, coborându-și privirea la mâini.

–Nu cred că ai putea înțelege. *Și nu cred că mă vei putea ierta vreodată,* îi trecu prin minte, dar nu avu curajul s-o spună cu voce tare.

–Hai să vedem, îl provocă Alex cu voce gravă.

Brett își ridică privirea la el.

–Inaya este fiica mea.

De data asta, Alex rămase fără replică. Într-o fracțiune de secundă, frânturi de amintiri se potriviră cap la cap. Anii pe care-i petrecuse sub acoperire… Brett aproape forțându-l s-o accepte pe Inaya ca om de legătură, argumentând că dispunea de multe surse de încredere în zonă… Inaya, atât

de diferită față de toți cei din jur, nativă doar prin faptul că se născuse acolo, dar comportându-se ca și cum nu aparținea de nicăieri… dispariția ei subită la scurt timp după noaptea petrecută împreună… furia lui Brett la aflarea veștii că Inaya era însărcinată cu fiul lui… Brett informându-l cu o expresie opacă despre faptul că nu avea să tolereze absolut niciun fel de legătură între ei…

–Psihopat nenorocit. Propria ta fiică! De ce nu i-ai redat complet libertatea? De ce-a trebuit s-o ții mereu legată de Elite?

–I-am oferit și varianta asta, dar a refuzat.

–Minți!

Scott tresări la auzul furiei din vocea lui Alex.

–Inaya poate fi incredibil de încăpățânată uneori. N-a vrut să-l lase în urmă pe Espen.

–Ai pus-o să aleagă? Libertatea, ori Espen?

–Nu eu, Consiliul. N-am putut face nimic.

⌖

Jenka se îndreptă spre biroul lui Brett, întrebându-se de ce fusese chemată. Ciocăni și deschise ușa, rămânând blocată la scena incredibilă din fața ei. Urmări cu o expresie șocată cum Alex îl ataca pe Brett, înfigându-și mâinile în gâtul lui.

–Alex!

Se repezi către el, aproape fără să-și dea seama ce face. Dar înainte de-a putea interveni, Alex se afla pe un genunchi, cu mâinile ridicate deasupra capului. Scott i-o luase înainte, punându-i pistolul la tâmplă. Brett zăcea pe podea, luptându-se din răsputeri să-și recapete suflul după ce scăpase ca prin urechile acului din mâinile celui mai letal agent Elite. Se ridică în capul oaselor, făcându-i un semn lui Scott.

–E-n regulă, dă-i drumul.

Scott păși înapoi, introducându-și pistolul la loc în tocul de la subraț. Alex se ridică în picioare, forțându-se să-și

recapete controlul. Brett se ridică și el, întorcându-și privirea către Jenka.

–Ia un loc în spațiu.

Jenka rămase nemișcată, privirea ei oscilând între Alex și Brett.

–Ce mama dracului se întâmplă aici?

Brett îi oferi un zâmbet glacial.

–Ți-am anulat toate misiunile pe rol, am nevoie de tine pentru o operațiune extrem de delicată. Mark se ocupă chiar acum de toate detaliile. Plus o locație. Pleci imediat, împreună cu Alex. Ford și cu mine vă vom urma în curând.

–Ești sigur că știi ce faci? se grăbi Scott să comenteze. Alex pare o idee cam scăpat de sub control.

Brett își întoarse privirea la el.

–O simplă exteriorizare a unor emoții firești. Pe de altă parte, nu ne putem permite riscul de a nu-l implica în misiunea asta.

Alex rămase nemișcat precum o statuie.

–Dar am două condiții, îl avertiză Brett. Jenka te însoțește și rămâne în permanență cu tine.

Alex încuviință din cap.

–Și a doua?

–Vreau să ții minte că nu s-a schimbat absolut nimic. Oricât ți-ai dori-o, nu putem discuta aici despre o reuniune de familie.

Alex îl studie cu atenție, o amenințare glacială oglindindu-se în ochii acum verzi ca jadul.

–Desigur.

Fără alt cuvânt, se întoarse pe călcâie și părăsi biroul cu Jenka după el.

–Alex, ce naiba se întâmplă? îl întrebă ea în timp ce se îndreptau spre terminalul lui Mark.

–Nu acum, îi răspunse el pe un ton ciudat de calm. Promit să-ți explic totul, dar nu acum.

–După scena la care am asistat, chiar sunt curioasă ce-a mai făcut Brett de data asta.

Când ajunseră în Centrul de Comandă, femeia ciudată îi aștepta împreună cu câinele în dreptul terminalului lui Mark.

–Dispozitivul de localizare a fost activat, raportă Mark.

–Avem o locație? întrebă Alex pe un ton tensionat.

Femeia își drese vocea pentru a le atrage atenția.

–Mă numesc Glynis. El e Talore, făcu un gest în direcția câinelui. Nu e nevoie de aparate sofisticate... vă duc eu la Inaya.

Novorossiysk, Rusia

Jenka oftă nerăbdătoare atunci când avionul se înclină spre stânga. O secundă mai târziu, pilotul anunță că se pregăteau pentru aterizare. Își desprinse centura de siguranță și se ridică în picioare pentru a se apropia de Alex, care se afla la pupitrul de comandă al avionului militar. Expresia serioasă întipărită pe fața lui era un indiciu clar în legătură cu faptul că tocmai primea informații noi despre misiunea misterioasă pe care o aveau de îndeplinit. Alex își scoase căștile cu o mișcare bruscă, masându-și tâmplele cu un aer gânditor. Gestul acela nu putea să însemne decât un singur lucru: veștile nu erau prea bune.

–Alex, spune-mi odată ce se întâmplă! exclamă Jenka, incapabilă să se mai abțină.

Alex își ridică ochii la ea, privind-o cu îngrijorare și ceva ce nu mai văzuse niciodată până atunci. Frică pură.

–Alex, știi că poți vorbi cu mine, îi spuse cu blândețe.

–Espen, Petar și Gabro sunt morți, răspunse el într-un final. Nu știu prea multe amănunte, decât că au fost atacați. Inaya e rănită, dar a supraviețuit. Espi și Ian sunt cu ea.

–Dumnezeule, murmură Jenka.

Alex întoarse capul să privească afară prin hubloul rotund. Avea să petreacă cel puțin câteva zile în compania fiului său,

o realitate care îl umplea de o fericire ciudată și îl debusola în același timp. Cu ani în urmă, își îngăduise o singură noapte de tandrețe, în urma căreia apăruse pe lume un copil. Elite decisese să-i ascundă că are un fiu. Nu cu mult după, o pierduse definitiv pe Alina în favoarea altui bărbat. Îi apăruse pe neașteptate în viață, trezind o parte din el pe care o crezuse moartă. Sentimentele îi oscilaseră între momente în care sperase că-i poate oferi iubirea lui și misiuni în timpul cărora se folosise de emoțiile ei spre beneficiul organizației Elite. Asta îl costase mult prea scump. O pierduse pentru totdeauna. Inima i se pietrificase la loc, lumea din jur căpătând nuanțe permanente de gri. După ce o ajutase să evadeze pentru a trăi alături de un bărbat de care era îndrăgostită, își recăpătase oarecum echilibrul. Măcar nu se mai tortura singur, întrebându-se cât de tare îl ura.

Acum descoperise că avea un fiu și toate rănile vechi se reactivaseră. Regulile vieții de agent operativ nu-i îngăduiau să iubească un copil mai mult decât îi îngăduiseră s-o iubească pe Alina. Poate chiar mai puțin, acum că redevenise soldatul perfect. Numai că o parte din el pe care o crezuse dispărută pentru totdeauna, se trezise din nou la viață și bucuria aferentă îl chinuia fără milă. Prin speranță. Datorită situației tensionate din Bosnia, nu-i mărturisise lui Ian că e tatăl lui. Preferase să-l piardă pentru totdeauna, știind că o face pentru binele lui. Sau, cel puțin, așa crezuse. Considerase că nu are niciun drept să-l expună pericolului, pentru simplul fapt că-și dorea să facă parte din viața lui. Mai mult decât orice, se temea că avea să-l rănească așa cum făcuse și cu Alina. Și n-ar mai fi putut continua să trăiască, în cazul în care și-ar fi afectat propriul său fiu.

⌖

Glynis îi conduse la un bloc de apartamente din apropierea portului. Urcară trei etaje și descuie o ușă, după care le făcu semn să intre. Cu excepția unei canapele și a câtorva scaune,

camera de zi era aproape goală. În mijlocul ei, un băiat cu păr șaten și ochi gri-verzui se juca cu o minge.

Alex simți că-i stă inima. Ian. Fiul lui îl studie cu o privire curioasă. Cu un effort masiv de voință, Alex se forță să-și contoleze emoțiile. Intensitatea privirii lui îl sperie pe băiat, care se refugie pe canapea, în brațele mamei lui. Inaya îl strânse la piept, zâmbindu-i trist lui Alex peste umărul fiului lor.

–Alex, spuse Glynis din spatele lui.

Alex se întoarse s-o privească.

–Talore are nevoie să iasă puțin pe afară. Te superi dacă te rog să-l scoți tu?

Plimbarea cu câinele nu intra în atribuțiile lui Alex. Mai ales cu câinele acela. Căută o scuză care să nu iasă din sfera politeții.

–Și dacă-l pierd?

–N-o să-l pierzi dacă vine și Ian cu tine, răspunse Glynis cu o expresie neutră, dar Alex detectă o undă de complicitate în vocea ei

Ian își întoarse privirea plină de speranță spre el.

–Ieri am găsit o minge. Glynis, crezi că Talore ar vrea să se joace cu mine?

Cu toate că întrebarea era menită pentru cineva care se afla în spatele lui, privirea copilului n-o părăsi niciun moment pe cea a lui Alex. Glynis chicoti amuzată.

–O, da! Talore adoră să se joace cu mingea.

–Ia-ți o jachetă, spuse Alex. E răcoare afară.

Câteva minute mai târziu, Ian și Talore se hârjoneau în fața lui. Alex rămăsese în urmă pentru a putea cerceta împrejurimile, dar și pentru a putea savura spectacolul inedit. La capătul străzii, descoperiră un spațiu deschis și acoperit cu iarbă, de unde portul se vedea în toată măreția lui. Ian aruncă mingea cât putu de departe, dar Talore o ignoră cu desăvârșire pentru a-și face mai întâi nevoile. Ian clătină nemulțumit din cap și alergă după minge, aruncând-o

din nou chiar la picioarele câinelui. Talore o privi mirat, ca și cum atunci o vedea pentru prima oară, după care îndoi o labă pentru a adopta poziția de vânătoare și se repezi la ea. O aruncă în aer și o prinse din nou, apoi se îndreptă către Ian, pentru a o depune la picioarele lui.

Alex îi urmări cum se jucau, cuprins de un sentiment de mândrie. Fiul lui era atât de frumos. Și destul de puternic, după cât de bine aruncase mingea. Fața îi strălucea de bucurie. Îl privea fascinat, sorbind fiecare gest în parte, dorindu-și să-și întipărească totul în inimă pentru vecie. Momentul acela, oportunitatea aceea nesperată. Pierduse deja atât de multe momente din viața fiului său… și avea să piardă încă și mai multe.

După un timp, Ian obosi să tot arunce mingea și se apropie de Alex, privindu-l pe furiș în timp ce se prefăcea că dă cu piciorul în niște pietricele. Momentul adevărului.

–N-am prea apucat să stăm de vorbă data trecută, comentă Alex, mulțumindu-i Cerului că vocea nu-i trădase zbuciumul interior.

–Erai foarte ocupat, răspunse Ian, ridicându-și privirea la el.

–Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

–Mulțumesc, dar Espen nu era tatăl meu adevărat. Tatăl meu e soldat. Mama mi-a spus că într-o zi o să vină după mine.

Alex asimilă cu greu ceea ce auzise, navigând cu stângăcie printre emoții mai periculoase decât un teren minat. Și asta pentru simplul fapt că se afla la doi pași de fiul său.

–Deci nu-l cunoști?

Ian îl fixă cu privirea pentru câteva momente, apoi lăsă capul în jos.

–Nu. Mama mi-a spus că eram foarte mic atunci când a plecat… nu-mi mai aduc aminte de el.

Alex își întoarse privirea către luminile portului.

–Bănuiesc că ți-e foarte dor de el.

–Da, șopti Ian. Își drese vocea și continuă pe un ton ferm. Sunt foarte mândru de el. Și știu că într-o zi o să vină.

Alex oftă, știind prea bine că era genul de declarație învățată pe de rost pe care numai inima curată a unui copil o putea crede. Sentimentul de vinovăție i se materializă în stomac cu delicatețea unui drug de fier, așa că decise să schimbe subiectul.

–Sunt convins că așa va fi. Ce zici, vrei să ne jucăm puțin cu mingea înainte să ne întoarcem?

Fața lui Ian se lumină, pe buze înflorindu-i un zâmbet larg. Alergară pe lângă minge până când rămaseră amândoi fără suflu, după care o luară spre casă într-o tăcere confortabilă.

Când ajunseră înapoi la apartament, Inaya îi făcu semn lui Alex să se așeze lângă ea pe canapea. Alex observă că era nefiresc de palidă și se așeză pe un genunchi în fața ei, luându-i mâinile în ale lui.

–Îmi pare rău pentru Espen și copii, îi șopti.

Ochii ei se umplură de lacrimi, dar se luptă să și le rețină.

–Mulțumesc, răspunse într-un târziu. Sper să nu mă urăști prea tare.

–De ce te-aș urî, Inaya?

–Pentru că ți-am ascuns faptul că Brett e tatăl meu și l-am ascultat, alegând să-l cresc pe fiul nostru departe de tine. Pentru că i-am putut oferi dragostea mea lui Ian în toți anii ăștia și ți-am răpit posibilitatea de a face la fel.

Alex o mângâie cu delicatețe pe obraz, îngăduindu-i să-i citească în ochi emoțiile ce-l sugrumau. Inspiră adânc, alegându-și cuvintele cu mare grijă.

–Brett a avut dreptate, Ian e mult mai în siguranță departe de mine. Îți datorez enorm, Inaya, mi-ai dăruit un fiu și i-ai oferit o viață de familie fericită. N-aș putea să te urăsc niciodată.

Inaya îl studie cu atenție, măsurând parcă sinceritatea spuselor lui.

–Mulțumesc, îi șopti într-un final, aplecându-se spre el pentru a-și sprijini fruntea de umărul lui.

Alex nu prea știa ce să facă cu puseul acela spontan de intimitate, așa că rămase nemișcat, așteptând.

–Era foarte tânăr atunci când a cunoscut-o pe mama, începu ea după câteva momente.

Alex se forță să-și păstreze o mină neutră atunci când realiză că vorbea despre Brett.

–A fost trimis în Afganistan să antreneze Mujehedinii care luptau împotriva sovieticilor. Mama lucra ca bucătăreasă în tabăra militară. Era tânără, frumoasă și-și dorea cu disperare măcar un dram de fericire. Brett reprezenta tot ce și-ar fi putut dori de la viață și, în același timp, un vis imposibil. Când a rămas gravidă cu mine, nici nu i-a trecut prin cap să nu păstreze sarcina. Brett s-a comportat ca un adevărat gentleman, oferindu-i chiar să o ia cu el în America. Mama a refuzat, mult prea îndoctrinată și ancorată în tradițiile islamice pentru a putea crede că Allah ar mai putea-o iubi dacă ar fi fericită alături de un infidel. Brett a făcut ce-a putut, susținându-ne mereu din punct de vedere financiar, chiar și după ce mama s-a căsătorit cu tatăl meu vitreg.

Inaya oftă și își ridică privirea.

–Acum că l-am pierdut pe Espen, mi-e imposibil să mai pot asigura siguranța copiilor. Își mușcă buzele, două lacrimi alunecându-i pe obraji. Pe Espi i-l încredințez lui Glynis. Mi-am pus viața în mâinile ei în trecut și acum o pun pe a lui. Am încredere în ea, e singura persoană care-l poate proteja din toate punctele de vedere. În privirea ei se citea o rugăminte mută, o responsabilitate cu care Alex nu era obișnuit. Vreau să știu dacă ești de acord să plece și Ian împreună cu ei.

–Chiar crezi că e suficient de pregătită încât să-i protejeze pe amândoi?

Inaya îi zâmbi printre lacrimi.

–Încearcă să faci abstracție de răceala instinctivă pe care o afișează Glynis față de oricine are legătură cu Elite. Are calități pe care nici nu le bănuiești și e mai mult decât

pregătită să-i apere în absolut orice situație. Plus Talore, care face cât doi agenți operativi. Espi are nevoie de fratele lui, ar fi mult mai bine pentru amândoi dacă ar rămâne împreună.

La un nivel oarecum instinctiv, Alex știa că aceea era cea mai bună soluție, dar o parte din el își dorea să o confirme în mod direct cu persoana căreia îi încredința viața fiului său. Își dorea să o poată privi în ochi pe Glynis atunci când avea să promită că va face tot posibilul și apoi imposibilul pentru a-i asigura siguranța.

–Pot să discut cu Glynis înainte să-ți dau un răspuns? întrebă pe un ton blând.

Inaya aprobă din cap în semn că era de acord.

–Și tu? Ce-o să faci mai departe?

Inaya ridică din umeri.

–Bănuiesc că și eu trebuie să am o discuție cu Brett înainte să iau o decizie. Dar deocamdată avem alte probleme mai presante.

Alex sesiză o anume resemnare familiară în tonul ei și asta îl neliniști. Inaya nu-și făcea planuri pentru că nu-și dorea cu adevărat să mai trăiască. Nu fără Espen.

–Trebuie să-ți mai mărturisesc ceva, continuă ea după o mică ezitare. Ian știe.

–Ce anume?

–Știe că tu ești tatăl lui.

Șocul îl izbi pe Alex în plexul solar.

–Cum? șopti cu voce tremurândă.

–M-a întrebat pur și simplu atunci când te-a văzut în Sarajevo. M-am făcut că nu înțeleg și nu i-am dat un răspuns. Când a aflat că vii aici, m-a întrebat din nou dacă tu ești tatăl lui. Nu l-am mai putut minți, Alex, nu de data asta. A simțit-o și i-am spus adevărul.

Alex inspiră adânc, copleșit de vinovăția faptului că nu-și recunoscuse propriul fiu. Se întreba oare ce părere avea Ian despre el, acum că știa adevărul. Probabil îl disprețuia profund pentru lașitatea de care dăduse dovadă.

–L-a pierdut pe Espen și în curând mă va pierde și pe mine, continuă Inaya după câteva momente. Nu-l pot lăsa cu sentimentul că e singur pe lume, fără să-i ofer măcar o speranță. Fără să-ți ofer ție o speranță.

Alex nici măcar nu încercă să vorbească. Pur și simplu o luă în brațe și o strânse la piept. O legănă ușor pe măsură ce trupul îi fu cuprins de hohote amare de plâns, continuând mult timp după ce furtuna trecu, lăsând în urma ei o tăcere apăsătoare. Întreaga lume se prăbușise în jurul ei și, cu toate astea, Inaya găsise puterea de a se îngriji de sufletul lui. Oare cât timp trecuse de când fusese și el capabil de așa ceva? Dacă fusese vreodată.

✦

TRANZIȚIE

Sydney, Australia

Bună dimineața, tati, spuse Alina pe un ton amuzat. Se lăfăia împreună cu fetele într-o cadă imensă, plină ochi cu apă fierbinte și spumă de baie. Marius se aplecă să le sărute pe fiecare în parte, după care se așeză pe podea.

–Nu vii și tu cu noi?

–E o invitație?

–Ce părere aveți, fetelor? Poate să vină și tati să se joace cu noi? își întrebă Alina fiicele.

Anjolie și Sage zâmbiră și întinseră mânuțele după tatăl lor. Marius scoase dopul căzii și așteptă până se scurse puțină apă, după care o înlocui cu trupul lui. O trase mai aproape pe Alina, încolăcindu-i picioarele în jurul lui, apoi o preluă pe Anjolie și se aplecă să o sărute pe mama ei.

–'Neața, îi șopti pe buze.

–'Neața, răspunse Alina la fel.

Marius o luă și pe Sage în celălalt braț și își sărută ambele fiice, bucurându-se de mirosul unic al pielii lor catifelate.

–Ce planuri ai pentru azi? întrebă Alina, în timp ce fetele chicoteau fericite.

–Mă îngrijorează faptul că oricine ar fi plănuit atacul, se află încă în libertate. Și trebuie să am o discuție foarte serioasă cu Liam. Vreau să-l întreb dacă oferta lui de-a mă trimite în Europa mai e valabilă, cu toate că acum probabil are mai mare nevoie de mine aici.

–Bănuiesc că o să vrea să depui mărturie într-un eventual proces. Poliția la fel.

–O să fac tot posibilul să evit asta. Dacă nu reușesc, nu avem altă soluție decât să plecăm.

Alina încuviință gânditoare din cap. Asta însemna că aveau să fie nevoiți să o ia de la capăt în alt colț de lume, renunțând total la viața de până atunci.

–Sunt pregătită să fac orice e necesar.

Marius îi luă o mână, sărutându-i delicat palma.

–Știu.

–Crezi că Roger are ceva informații pentru noi?

Marius ridică din umeri.

–Aflăm cât de curând. Ar trebui să te duci cu fetele la cumpărături. Cumpără tot ce vă trebuie pentru câteva zile. O să trec pe acasă și, dacă totul arată așa cum trebuie, o să colectez câteva lucruri de care avem absolută nevoie. Făcu o pauză, gândindu-se puțin la ce avea să spună mai departe. După care o să arunc casa în aer, continuă cu voce joasă.

–Cum?!

–O să arunc casa în aer, repetă Marius.

–De ce naiba ai face asta?

–Ca să conving poliția că suntem în pericol. E singura modalitate, altfel nu vor accepta să-mi protejeze identitatea. Gândește-te, Alina. Atacul asupra companiei Phoenix a devenit deja știrea principală a zilei. Și eu sunt chiar în mijlocul ei, eroul necunoscut. Imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă vreun jurnalist ar pune mâna pe o imagine cu mine, ori…

–Ok, gata! Ai dreptate, îl întrerupse Alina. Și cum o s-o faci?

–Cu o bombă. Una mică, cu rază de acțiune redusă. Ceva ce poate construi oricine în propriul garaj și suficient de comună încât să nu poată deveni un indiciu.

Alina făcu o grimasă.

–Sper că n-o să afecteze casele vecinilor.

–Nu, doar casa noastră. O să pară o încercare nereușită a unui amator sadea, ca să rămânem în parametrii actuali.

Alina încuviință din cap și oftă cu părere de rău.

–Fir-ar să fie, o să-mi fie dor de casa aia. Am fost tare fericiți în ea.

–Atâta timp cât suntem împreună, nu contează nimic altceva, îi șopti Marius, trăgând-o mai aproape.

Alina îi dezmierdă buzele cu ale ei.
–Știu.
–Orice altceva se poate înlocui.

Novorossiysk, Rusia

Brett ajunse în seara aceea, însoțit de Ford Dukelman. American prin naștere, fost Navy Seal, Ford activase ca agent operativ în cadrul organizației Elite mai bine de două decenii. Ca de obicei, părul de un blond închis avea mare nevoie de un tuns, iar cearcănele de sub ochii albaștri indicau că avea încă și mai mare nevoie de somn.

Glynis și Alex își traseră câte un scaun aproape de canapea. Lui Ian i se dădu sarcina de a avea grijă de Espi în unul dintre dormitoare, astfel încât adulții să-și poată vedea de treabă. Alex îl urmări cu privirea atunci când părăsi sufrageria, apoi întoarse capul pentru a o surprinde pe Inaya observându-l cu un zâmbet în colțul gurii. Intui faptul că Brett privea cu atenție scena și își recăpătă expresia impenetrabilă, redevenind agentul perfect.

La cererea lui Brett, Inaya începu să dezvăluie detaliile pe care le așteptau cu toții.

–Primele informații despre focoasele nucleare furate ne-au parvenit acum doi ani, prin intermediul unui informator de-al lui Espen. Inițial, se pare că au fost transportate cu ajutorul cailor în Munții Carpați și ascunse în peșteri. N-am putut verifica aceste amănunte, așa că am transmis informațiile către Elite. Am continuat să auzim tot felul de zvonuri de-a lungul timpului, toate destul de greu de crezut. Inaya zâmbi cu tristețe. Povestea căpătase dimensiunile unei legende, fără nicio legătură cu realitatea. Unul dintre contactele de încredere ale lui Espen a venit într-o zi cu o hartă însemnată cu șase puncte roșii drept potențiale locații pentru una dintre focoase. Harta a rămas la noi. După două zile, persoana de contact a fost ucisă de un asasin

misterios. Privirea Inayei alunecă pe deasupra agenților, pierzându-se undeva în trecut. N-a mai durat mult până să ne dăm seama că eram vânați, așa că a trebuit să părăsim Sarajevo. În noaptea în care am fost atacați la mănăstirea unde ne adăposteam, intrușii l-au adus cu ei pe Espen… sau ce mai rămăsese din el după ce l-au torturat cine știe cât timp. Vocea i se frânse și făcu o pauză ca pentru a se întări pentru ceea ce urma. Pe Petar și Gabro, cei doi băieți mai mari, i-au prins în timpul atacului, continuă cu voce tremurândă, lacrimile alunecându-i pe obraji.

Nimeni nu se mișcă și nu scoase o vorbă, agenții așteptând răbdători să-și recapete controlul. Glynis se așeză pe brațul canapelei și o mângâie cu blândețe pe spate.

–Erau bine înarmați, toate armele echipate cu supresoare, reluă Inaya povestea după o vreme, pe un ton ciudat de detașat. N-am realizat cu adevărat gravitatea situației până când nu l-am descoperit pe Părintele Denis, împușcat în cap în altar. Am reușit să elimin câțiva dintre ei, dar până la urmă m-au prins în biblioteca mănăstirii. M-au legat de un scaun și mi-au cerut harta. Cum Espen o distrusese înainte să fugim din Sarajevo, le-am spus o parte din adevăr. Că nu există. Ca pedeapsă că nu le dădeam răspunsurile pe care le doreau, m-au forțat să asist la uciderea lui Espen și mai apoi a băieților. Într-un final, m-au împușcat și m-au lăsat acolo, probabil în ideea că aveam să sângerez până la moarte… ori poate să mor de inimă rea.

–Luând în considerare toate aceste detalii, cred că putem concluziona faptul că oricine s-ar fi aflat în spatele acestui atac, nu deține focoasa nucleară, spuse Brett după un moment de tăcere.

Inaya încuviință din cap.

–Spre final, crezând că mi-am pierdut cunoștința, cel care părea că e liderul grupului a făcut câteva afirmații pe care nu cred că și-ar fi dorit să le aud. Pe scurt, părea disperat să găsească focoasa înaintea unui alt grup rival.

–Deci se pare că ne confruntăm cu cel puțin două grupuri total diferite, clarifică Brett. Unul cunoaște locația focoasei nucleare, celălalt încă nu. Misiunea asta tocmai a devenit mult mai complicată decât părea la început.

Agenții operativi studiară în tăcere datele știute, încercând să dezvolte o strategie bazată pe cei câțiva parametri deja confirmați.

–Hai să ne întoarcem puțin la zvonurile inițiale, o îndemnă Brett pe Inaya. Mă refer la trensportul focoaselor nucleare cu ajutorul cailor.

–Da, toate sunau cam la fel… un grup restrâns de oameni, care pozau în comercianți, trasee alese cu grijă, cât mai inaccesibile călătorilor obișnuiți… Conform zvonurilor, călătoria a durat luni de zile.

–Și se pomenea doar de cai? Niciodată alte mijloace de transport?

–Nu, doar cai. De ce?

Brett se întoarse către Alex.

–Ca să poți transporta o focoasă nucleară într-un mod adecvat, e nevoie de un container cam de dimensiunule unui frigider, care ar cântări în jur de trei sute de kilograme. Ceea ce nu mi se pare deloc realizabil, în cazul în care au folosit cai. Asta înseamnă că pur și simplu au ascuns marfa prin bagaje, fără niciun fel de protecție, contaminând toate locurile prin care au trecut.

Alex încuviință din cap cu o mină sumbră.

–Ford, contactează sediul general. Avem nevoie de o echipă de decontaminare cel târziu mâine. Și supraveghere radioactivă aeriană pentru munți și porturi. Dacă focoasa nucleară a fost deja transportată din peștera unde a stat ascunsă până acum, ar trebui să-i putem determina traseul prin urma radioactivă. Realistic vorbind, cel mai scurt drum de aici spre Estul Mijlociu e pe mare. Un port în Turcia și apoi Iran. Alex, coordonează împreună cu Mark și Scott, vreau informații în legătură cu activitatea din port și toate

ambarcațiunile suficient de mari încât să poată acomoda containere adecvate transportului de materiale radioactive. Vreau să știu de unde au venit și unde pleacă.

–Ce alte informații mai avem? întrebă Alex.

Brett îi aruncă o privire Inayei.

–Mai multe surse confirmă faptul că, în urmă cu aproximativ un an, în zonă s-a efectuat o tranzacție cu Poloniu-210, un izotop folosit pe vremuri ca declanșator nuclear, fabricat aproape exclusiv în fostul URSS. Bănuiala mea e că oricine a achiziționat izotopul, acum vrea și focoasa nucleară. Împreună valorează cel puțin de trei ori mai mult.

–Dacă descoperim identitatea cumpărătorului, aflăm cine mi-a ucis familia pentru a afla locația focoasei, îi termină ideea Inaya.

–Exact, aprobă Brett. Problema e că și-a acoperit urmele suficient de bine, încât să nu putem descoperi nici măcar un singur indiciu.

Glynis își drese vocea.

–Cred că aș putea face eu ceva în privința asta.

Spre uimirea tuturor agenților implicați în acea misiune, Brett acceptă oferta lui Glynis de a-și folosi talentele unice pentru descoperirea identității persoanei care deținea izotopul și dorea acum achiziționarea focoasei nucleare. În ciuda tuturor eforturilor, misteriosul cumpărător reușise să rămână în afara radarelor organizației Elite, ceea ce îl irita la culme pe Brett.

În timp ce Glynis navigha pe străzile orașului, ghidată de o voce neauzită de cei din jur, Brett îi analiza fiecare expresie a feței, punând zeci de întrebări de fiecare dată când părea că schimbă direcția, pentru a se îndrepta spre o destinație necunoscută. Glynis își dădu toată silința să-i explice cum funcționează comunicarea cu vocile îndepărtate, dar renunță

imediat ce realiză că încercarea de a justifica totul din punct de vedere logic, nu făcea decât să-i îngreuneze percepția lor. Brett era de-a dreptul intrigat. Și apoi mai era și Talore. În anumite momente, atunci când Glynis părea că ezită între două drumuri, Talore o împingea ușor cu botul, ghidând-o în direcția corectă. Brett putea înțelege controlul, disciplina și metoda. Însă se declară total depășit de eficiența aceea aparentă, derivată din renunțarea la orice fel de strategie, în favoarea comunicării cu voci și entități îndepărtate. Admise că era uimit și fascinat în egală măsură. Și-ar fi dorit să aibă mult mai mult timp la dispoziție pentru a-i urmări cu atenție pe cei doi, dar în numai o oră, Glynis și Talore localizară persoana pe care o căutau.

Dacă situația n-ar fi fost atât de gravă, Brett s-ar fi amuzat copios la lipsa totală a oricărui protocol de securitate, bărbatul fiind complet vulnerabil și expus în biroul său din centrul orașului. După ce încuiară ușa, traseră obloanele și scoaseră telefonul din priză, Brett îl imobiliză pe un scaun cu o eficiență născută din experiență și începu să-l interogheze. Glynis și Talore se retraseră în cel mai îndepărtat colț al biroului. Trei ore dură tot supliciul, timp în care Brett îl injectă cu trei droguri diferite, fără să primească niciun răspuns la întrebări. Tocmai când începea să se îngrijoreze, Glynis se apropie de ei și se lăsă pe un genunchi în fața bărbatului. Îi atinse fruntea cu un deget, privindu-l drept în ochi.

–Cine e copila la care te gândești? îl întrebă cu blândețe. Fetița cu păr bălai?

Spre uimirea lui Brett, bărbatul începu să respire din greu, devenind tot mai agitat.

–Ți-e frică pentru ea, continuă Glynis. Unde e?

Bărbatul o privi cu groază, în mod clar încercând să-și reprime gândurile. Numai că nu se putea măsura cu femeia ciudată cu păr roșu ca focul din fața lui. După câteva momente, Glynis zâmbi și se ridică în picioare.

–Acum știu, spuse cu simplitate înainte de-a părăsi încăperea.

Brett privi năuc în urma ei. Oare chiar era dispus să părăsească familiara cale a logicii și a informațiilor verificate, în favoarea umbrelor de pe pereți? Decise rapid că nu avea de ales. Fără nicio urmă de delicatețe și făcând abstracție de vocile îndepărtate, pe care oricum nu le auzea, își scoase pistolul și îi trase un glonț în cap prizonierului, după care se grăbi să-i ajungă din urmă pe Glynis și pe Talore. Numai că atunci când ajunse afară în stradă, constată că cei doi dispăruseră deja.

Până după-amiaza târziu, toată lumea era prezentă la apartamentul din apropierea portului. Toată lumea, cu excepția lui Glynis. Ford îi informă că echipa de decontaminare se afla deja pe drum, avionul lor urmând să aterizeze în decursul serii. Înregistrările și măsurătorile radioactivității din zonele indicate executate de aeronava de supraveghere indicau faptul că focoasa nucleară fusese deja transportată prin munți, aflându-se acum undeva în vecinătatea portului. După sosirea echipei de decontaminare, aveau să beneficieze de aparatura sofisticată necesară măsurării radioactivității, dar era posibil ca până atunci focoasa nucleară să fie deja ascunsă în interiorul unui container special. Odată ce se întâmpla acest lucru, era foarte posibil să dispară de pe radarele organizației Elite.

Pe partea lui, Scott descoperise două potențiale ambarcațiuni pentru transport. Ambele sub steag Liberian, ambele ridicând în curând ancora cu destinația Istanbul. Amândoi căpitanii erau familiarizați cu portul Patara P'ot'i de pe coasta Georgiană, de unde era extrem de ușor să se aranjeze un drum cu trenul prin Azerbaigean, cu destinația finală Iran. Din Iran, focoasa nucleară putea ajunge absolut oriunde în Estul Mijlociu.

Ford se ocupă cu aranjamentele transportului de teren pentru echipa de decontaminare, plus echipamentul de care aveau atât de mare nevoie, în timp ce Alex și Jenka studiară harta portului și a zonelor înconjurătoare. Brett era tot mai iritat, blestemându-se în gând pentru faptul că-i permisese lui Glynis să dispară ceva mai devreme. Se așeză pe canapea lângă Inaya, masându-și tâmplele și încercând să se calmeze.

–Îți garantez că se va întoarce, spuse Inaya pe un ton neutru. Și dacă izotopul e încă aici, atunci Glynis îl va găsi.

Brett privi în gol pentru o vreme, apoi își întoarse privirea la ea.

–Cum poți fi atât de sigură?

–Pentru că Glynis găsește întotdeauna ceea ce caută, răspunse Inaya cu un zâmbet vag. Nu dă greș niciodată.

–Niciodată? contră Brett pe un ton cam cinic.

Alex continuă să studieze harta, dar ascultă cu atenție conversația din spatele lui.

–Glynis este prietena mea din copilărie, explică Inaya, ignorând aerul neîncrezător cu care o privea Brett. Suntem oarecum verișoare, așa că venea la bunica în fiecare vacanță de vară. La început, nu mi s-a părut ciudat faptul că bunica o învăța despre tot felul de ierburi și proprietățile lor. Tratau împreună oameni bolnavi, câteodată chiar animale. Pe măsură ce-am crescut, mi-am dat seama că nu aveau în comun doar pasiunea pentru medicina tradițională, ci și anumite puteri ciudate pe care nu mi le-am putut explica niciodată. De fapt, părinții lui Glynis o trimiteau la bunica pentru că ea era singura care o putea îndruma în legătură cu aceste talente. Tata…

Inaya se opri brusc și-l privi încurcată pe Brett.

–Tatăl meu vitreg, adică, o șicana mereu pentru faptul că găsea toți puii orfani și toate animalele rănite din pădure. De cîteva ori, chiar a acuzat-o că fură din cuiburi și de prin vizuini, numai din dorința de a nu rămâne fără pui de animale și păsări de care să aibă grijă. Glynis jura că nu e

adevărat. Spunea că aude animalele atunci când le e frică, le aude cum îi cer ajutorul. Și parcă o mână nevăzută o ghida până ajungea la ele. Știam că poate auzi și vedea lucruri pe care nu le auzea și nu le vedea nimeni, dar nu prea vorbea despre asta, pentru că oamenii din jur se speriau foarte ușor. Dacă Glynis reușește să vadă orice obiect pierdut cu ochii minții, atunci în mod sigur îl va găsi. N-am văzut-o niciodată să vină înapoi cu mâna goală. Inaya zâmbi cu afecțiune. E foarte util s-o ai prin preajmă atunci când pierzi cheile de la casă.

Brett dădu gânditor din cap, dar rămase tăcut.

–N-aș fi putut învăța niciodată să fac ce face ea, dar ea a învățat să mă citească ca pe o carte deschisă. Am fost cele mai bune prietene timp de peste zece ani, după care… ei bine, după care am fost recrutată în Elite. După ce ne-am regăsit, Glynis mi-a mărturisit că, pentru prima oară în viața ei, a fost incapabilă să mă găsească. O iritase la culme. Într-un final, a renunțat să mai încerce.

Brett înțelegea într-o oarecare măsură, mai ales după ce studiase cu atenție reacțiile lui Glynis la sediul central Elite. Nici n-ar fi avut cum să găsească pe cineva aflat la peste două sute de metri sub pământ.

–Cu o săptămână înainte să-l nasc pe Ian, doctorul mi-a explicat că au apărut niște complicații majore și că e foarte posibil ca bebelușul să nu supraviețuiască, continuă Inaya atât de încet, încât Brett fu nevoit să se încline către ea pentru a o auzi. Mi-a trecut prin minte că dacă Glynis s-ar afla acolo, ar ști ce să facă pentru a-mi salva copilul. A doua zi, a intrat în salon și mi-a zâmbit de parcă nu fusesem despărțite niciodată. Inaya făcu o pauză, părând transpusă total într-un alt timp și spațiu. Și așa cum mă așteptam, m-a ajutat să nasc un copil perfect sănătos, continuă într-un târziu. Numai datorită ei sunt azi în viață.

Tată și fiică rămaseră tăcuți, fiecare pierdut în gândurile lui.

–Îmi pare rău că nu ți-am fost alături atunci când ai avut nevoie de mine, spuse Brett la un moment dat.

Alex rămase șocat la auzul acelor cuvinte și întoarse capul peste umăr să-i privească pe cei doi. Inaya întinse mâna după cea a lui Brett. Rămaseră tăcuți, ținându-se de mână pentru un timp îndelungat.

Momentul fu întrerupt de apariția lui Glynis, care ținea într-o mână o servietă ermetică din metal. Talore o urmă, adulmecând aerul. Glynis se apropie tăcută de Brett și depuse servieta la picioarele lui, după care își scoase haina din piele și se îndreptă spre bucătărie. Brett era convins că servieta conținea izotopul, așa că nu se mai obosi să mai întrebe nimic, mai ales că Glynis nu părea dispusă să dea explicații.

–Toată lumea e pregătită pentru cină? întrebă ea cu nonșalanță, deschizând un dulap suspendat pe perete pentru a scoate câteva farfurii.

Brett îi aruncă o privire Inayei, care-i zâmbi complicitar, după care o urmă în bucătărie.

–Unde ai găsit izotopul?

–În camera fetiței cu păr bălai la care se gândea prizonierul tău.

–De ce-ai n-ai vrut să mă iei cu tine?

Glynis se opri din prepararea cinei pentru câteva secunde, dar nu se întoarse să-l privească.

–Pentru că nu era nevoie să terorizăm un copil ca să obținem ce ne doream.

⌖

Odată cu sosirea echipei de decontaminare și a echipamentului de măsurare a radioactivității, locația focoasei nucleare fu stabilită cu o marjă aproape inexistentă de eroare. Scott, în înțelepciunea lui, le trimisese încă cinci agenți operativi, așa că Brett decise să declanșeze operațiunea chiar

în seara aceea, înainte ca marfa să dispară pentru totdeauna. După simulările rulate de Mark, Brett hotărî că nu exista decât un singur scenariu viabil pentru transferul focoasei nucleare de la vânzător la cumpărător, iar asta impunea ca ambele părți să fie prezente. Profilul misiunii era destul de complicat și avea să fie dificil de executat cu un număr restrâns de agenți operativi, mai ales că încă nu se cunoștea numărul exact al jucătorilor. O situație riscantă, dar în cazul acela, timpul era inamicul lor numărul unu.

În timpul procesului de infiltrare în perimetru, Alex auzi o bușitură în spatele său și se întoarse pentru a descoperi că Talore tocmai îi smulsese beregata unui bărbat din tabăra adversă. Pe moment, îl înfurie gândul că Glynis bântuia neînarmată prin umbre, punându-și viața în pericol și devenind o responsabilitate în plus pentru echipele de intervenție. Însă după ce Talore repetă figura de încă două ori în acea noapte, eliminând alți doi inamici care se pregăteau să-l atace pe la spate, Alex fu recunoscător pentru acoperirea aceea tacită.

–Echipa Beta, raportează, șopti în timp ce scana cu privirea zona părăsită de la marginea portului.

–Pe poziții, îi răspunse vocea Jenkăi în ureche.

–Echipele Alfa și Gama, ocupați pozițiile secundare și așteptați semnalul meu. Brett?

–Aveți undă verde.

–Inițiați secvența.

Alex le făcu un semn celor trei agenți operativi din spatele lui, după care alergă spre un hangar aflat în paragină. Alunecă de-a lungul pereților decojiți, până ajunse la o ușă din metal ruginit. Își introduse pistolul în tocul de la subraț și scoase un dispozitiv explozibil din buzunarul jachetei de teren, pe care îl fixă în centrul ușii.

–Mark, inițiază procedura de anulare a sistemului de supraveghere, spuse în timp ce se retrase după colțul clădirii, pentru a se adăposti de explozie.

–Am pornit numărătoarea inversă, răspunse Mark în secunda următoare. Aveți cinci minute să ocupați pozițiile secundare.

Alex scoase o telecomandă minusculă din buzunar și apăsă un buton. Ușa din metal zbură din balamale, moment în care Mark transmise semnalul de bruiaj al sistemului de supraveghere.

–Undă verde, toate echipele. Repet, undă verde, anunță Alex cu voce joasă.

Își scoase pistolul și se apropie de ușă, pătrunzând cu grijă pe un coridor slab iluminat. Îl străbătu cu rapiditate și ajunse la ceea ce părea un container imens cu pereți din metal etanș. Un panou securizat electric era montat lângă ușa închisă ermetic, deasupra căreia se afla o cameră video.

–Brett, am găsit containerul. Încep procesul de infiltrare electromagnetică, raportă în șoaptă.

Jenka și echipa ei își făcură apariția, ocupându-și în tăcere pozițiile dinainte stabilite. Alex introduse o cartelă în panoul de securitate, de care atașă un PDA. Numere și cifre începură să se deruleze cu rapiditate pe ecran.

–Ok, am intrat în sistem, îl informă Mark după câteva clipe. Foarte drăguț… după cum bănuiam, se bazează pe un contact magnetic simplu.

–Poți să-l anulezi?

–Da, nu trebuie decât să influențez intensitatea câmpului magnetic. Dă-mi câteva secunde.

–Sistem anulat, anunță vocea lui Brett peste câteva momente.

Ușa emise un clic puternic. Alex o împinse cu o mână, făcându-le apoi semn agenților din spatele lui.

–Intrăm, anunță în timp ce pătrunse înăuntru, tintind arma cu ambele mâini.

Restul agenților operativi îl urmară, ocupându-și pozițiile în ceea ce părea o anticameră de mici dimensiuni.

–Chestia asta nu e un simplu container, raportă Mark cu promptitudine. Văd coridoare și o structură compactă, probabil spațiul de depozitare unde se află focoasa nucleară. Șapte semnături termice pe coridorul nordic se deplasează rapid în direcția voastră. Încă opt în interiorul structurii compacte. Alți trei înaintează pe coridorul sudic.

Alex își instrui echipa prin semne, indicându-le care încotro s-o ia. Apoi le făcu semn Jenkăi și echipei sale să-l urmeze, îndreptându-se către partea vestică a containerului. După cum îi informase Mark, în curând ajunseră la spațiul de depozitare prevăzut cu o ușă ce semăna cu cea a unui seif.

–Alex, cum stăm? întrebă Brett.

–Am ajuns la spațiul de depozitare, suntem pregătiți pentru infiltrare.

–Anunță-mă imediat ce securizați zona.

–Am înțeles.

Alex îi aruncă o privire Jenkăi, făcându-i semn să stea de pază, în timp ce el atașă un decodor pe ușă și începu să tasteze. În câteva secunde, codul fu afișat pe ecran. Îl introduse în panou, după care introduse cartela magnetică. Încuietoarea glisă cu un sunet abia perceptibil. Alex se rostogoli în camera de depozitare, aterizând pe un genunchi și eliminând cei doi gardieni din dreptul ușii.

Jenka plonjă imediat după el, alunecând pe podea și împușcând gardianul din partea opusă. Restul agenților operativi năvăliră strigând în încăpere, provocând o asemenea hărmălaie, încât ceilalți gardieni încremeniră cu țevile armelor automate îndreptate spre tavan.

Alex își puse pistolul în tocul de la subraț, observând fiecare detaliu. Doi bărbați cu mâinile sus, așezați la o consolă în dreapta lui, câteva rafturi în stânga, pe care se aflau șase mini-rachete balistice. Toate rachetele erau conectate la consolă printr-un labirint încâlcit de fire. În fața lor se afla un dispozitiv cilindric din metal cu mâner lateral și un panou iluminat, la rândul său conectat la consolă. Găsiseră focoasa nucleară.

Alex se apropie de cei doi bărbați.

–Am nevoie de cineva care să vorbească limba engleza, îi informă, privirea lui glacială mutându-se de la unul la celălalt.

Nu primi niciun răspuns, așa că-i făcu un semn Jenkăi, care făcu câțiva pași și se opri în spatele celor doi. Cu o mișcare rapidă, îi puse bărbatului din partea dreaptă țeava Glock-ului la tâmplă și apăsă pe trăgaci. Celălalt bărbat țipă cât îl ținea gura, urmărind cu o privire îngrozită cum trupul colegului său alunecă la pământ. În secunda următoare, se răsuci pe jumătate spre Jenka, privirea pendulându-i între ea și Alex.

–Eu… eu v-vorbesc engleză, se bâlbâi cu voce tremurândă.

–Mă bucur pentru tine, comentă Alex pe un ton neutru. Acum că am stabilit acest aspect, decuplează rachetele și focoasa nucleară.

Bărbatul ezită pentru o fracțiune de secundă, dar se puse pe treabă imediat ce simți țeava pistolului la tâmplă. Alex îi urmări mâinile în timp ce zburau pe deasupra consolei. După câteva minute, ridică privirea la el.

–Gata, totul e decuplat, spuse cu voce temătoare.

Jenka îl prinse de gât și-l întoarse spre ea, presându-i țeava pistolului în tâmplă.

–Ești sigur de chestia asta?

Incapabil să mai vorbească, bărbatul dădu frenetic din cap în semn că da. Jenka îl strânse și mai tare de gât, până când începu să se sufoce.

–Jenka! o atenționă Alex. Decuplează rachetele și transportați-le la punctul de extracție.

Jenka se execută, la fel și restul agenților.

Alex examină cilindrul metalic, după care introduse un cod pe panoul iluminat. Sistemul hidraulic toarse precum o pisică și două uși metalice se deschiseră cu un pufăit de aer. Alex privi înăuntru și văzu focoasa nucleară izolată într-un nucleu din titanium și sticlă securizată. Scoase

din buzunar un dispozitiv de măsurare a radioactivității și îl porni. Câteva secunde mai târziu, aparatul emise un clinchet, informându-l că nu depistase nimic. Alex își scoase o mânușă cu dinții și trecu un deget pe deasupra cilindrului, răsuflând ușurat.

–Secvență completă, raportă cu voce joasă.

–Starea obiectivului? întrebă Brett.

–Intact, răspunse Alex, închizând cu grijă cilindrul metalic.

Sydney, Australia

–Am tot încercat să te sun acasă, spuse Liam atunci când Marius intră în biroul lui.

–Având în vedere ce s-a întâmplat, am considerat că e mai bine să nu mergem acasă pentru câteva zile. Ne-am cazat la un hotel din afara orașului, măcar până aflăm mai multe detalii.

–O idee foarte bună, fu de acord Liam. Detectivii care se ocupă de caz mi-au făcut o vizită azi dimineață. Ai intuit foarte bine, se pare că e vorba despre amatori și o simplă spargere. A fost furat prototipul codificatorului pentru rețelele de internet. Poliția crede că ne confruntăm cu un caz de spionaj industrial.

Marius făcu o grimasă și Liam zâmbi cu amărăciune.

–Mda, nici mie nu-mi sună prea bine. Spionajul industrial e prin definiție non-violent.

–Sunt siguri că doar prototipul a fost furat?

–Așa mi-au spus. De ce întrebi?

Marius clătină din cap.

–Fără un motiv anume. Toată chestia asta n-are nicio logică.

–Ești pregătit să auzi și restul?

–Ai mai multe vești bune?

Liam încuviință din cap cu o expresie serioasă.

–Motivul pentru care n-am avut echipă de securitate în ziua atacului. Se pare că Brown Security Company au fost anunțați în dimineața respectivă că nu mai avem nevoie de serviciile lor. Persoana cu care au discutat i-a informat că nu suntem mulțumiți cu prestația lor și ne vom angaja proprii oameni pentru a asigura securitatea companiei.

–Și nu s-au obosit să ia legătura cu tine?

–Nu. Persoana care i-a vizitat le-a arătat o legitimație validă, plus o scrisoare de anulare a contractului semnată de mine.

–Și exact așa au intrat atacatorii în clădire, pozând în noua echipă de securitate, deduse Marius.

–Corect. Polițiștii au găsit patru uniforme cu logo-ul nostru în toaleta bărbaților de la etajul patru.

–Un etaj nu prea populat, comentă Marius.

–Exact. Depozite de dosare și echipament, fără prea mulți oameni.

–Ceea ce înseamnă ori că au intrat în clădire și cu altă ocazie, ori că au avut pe cineva înăuntru, concluzionă Marius. Despre Kyle ai aflat ceva?

Liam zâmbi cu subînțeles.

–Ești mereu cu un pas înaintea mea. Kyle este motivul pentru care te-am tot sunat.

–Au reușit detectivii să scoată ceva de la el?

Liam arcui o sprânceană.

–Kyle e mort.

–Poftim? întrebă Marius cu o expresie șocată.

–Ai auzit bine, Kyle e mort, repetă Liam.

–Cum? Ce s-a întâmplat?

Liam clătină din cap cu o expresie dezgustată.

–Poți să crezi că a făcut un atac de cord?

–Nu, sub nicio formă.

–Nici eu, dar asta scrie în certificatul medico-legal.

Novorossiysk, Rusia

Alex fu ușor surprins când auzi bătaia ușoară din ușă. Se

ridică de pe pat și traversă camera, deschizând ușa pentru a o descoperi pe Glynis. Îi făcu semn să intre și ea păși înăuntru.

–Ai dispărut înainte să-ți pot mulțumi.

–Nu mie, mulțumește-i lui Talore, îi zâmbi Glynis.

Alex o privi cu un aer încurcat.

–De ce m-ar proteja pe mine Talore?

–Pentru că Ian i-a cerut-o.

Alex arcui o sprânceană.

–Sunt foarte atașați unul de celălalt. Nu înțeleg nici eu prea bine ce și cum, dar Talore îi e acum loial lui Ian.

–Și tu?

Glynis rămase pe gânduri pentru câteva momente. Știa prea bine că sosise momentul să fie complet sinceră cu el.

–Eu aș face orice pentru Inaya. Plus că mi-e dor să aud râsete de copii în casă. Oricum, Talore a decis deja pentru amândoi, zâmbi cu căldură. Dar mi-aș dori să facem schimb de promisiuni.

Alex rămase tăcut, neștiind prea bine ce anume ar fi putut promite cuiva.

–Eu promit să-l protejez pe fiul tău și să-l iubesc ca pe propriul meu fiu. Iar tu trebuie să-mi promiți că o să ai grijă de Inaya. În momentul ăsta, are nevoie de ceva ce eu nu-i pot oferi.

Alex știa prea bine că opțiunile lui erau extrem de limitate în ceea ce-o privea pe Inaya.

–Aș face-o, dacă aș putea.

Glynis zâmbi cu un aer atotștiutor.

–Nu știu cât contează pentru tine, dar eu știu sigur că vei avea ocazia.

Din nou, siguranța aceea năucitoare. Și culmea era că Alex chiar o credea.

–Atunci promit.

Se priviră unul pe celălalt în tăcere, știind că acceptaseră o responsabilitate imensă în mod voit, fiecare devenind îngerul păzitor al persoanei iubite.

–Noi o să plecăm, rupse Glynis tăcerea într-un final.

–Acum?

–Acum. Ian vrea să vorbească cu tine.

Alex încuviință din cap.

–Îl trimit imediat, spuse Glynis, îndreptându-se spre ușă.

–Glynis.

Ea întoarse capul să-l privească.

–Cum te pot găsi?

–E mai bine să nu poți.

–Vreau să știu cum îl pot găsi pe Ian dacă va fi vreodată nevoie.

Glynis îl privi gânditoare pentru câteva momente.

–Inaya știe cum mă poți găsi.

–Mulțumesc.

Glynis înclină ușor din cap și se strecură afară. Alex rămase privind în urma ei, ușor surprins de starea de calm ce-l cuprinsese, în ciuda faptului că nu avea niciun control asupra situației.

Câteva minute mai târziu, Ian deschise ușa și păși în cameră. Fără nicio ezitare, Alex se lăsă pe un genunchi și deschise brațele larg. Din doi pași, Ian i se aruncă în brațe, topindu-se la pieptul lui. Rămaseră așa un timp îndelungat.

–O să se termine vreodată războiul, *papa*? O să vii după mine?

Alex nu-l putea minți.

–Nu știu, Ian.

–O să te mai văd vreodată?

Alex se trase puțin înapoi și îi cuprinse fața în mâini pentru a-l privi.

–Da, în curând. Promit.

Ian îl studie cu atenție, în ochi oglindindu-i-se tristețea și entuziasmul în egală măsură.

–Mă bucur că tu ești tatăl meu, declară cu stoicism.

Alex inspiră adânc, simțindu-și inima pe cale să explodeze.

–Îmi pare rău că nu ți-am spus adevărul de la bun început.

–Nu-i nimic, mama mi-a explicat că ai vrut să mă protejezi.

–Ești trist că trebuie să pleci cu Glynis?

Ian se gândi pentru câteva momente înainte să-i răspundă.

–Nu, îmi place de ea, e foarte drăguță cu mine. O să fiu împreună cu Espi și Talore. Făcu o pauză pentru a-i pune o mână pe obraz. Până când o să vii după mine, *papa*.

Alex îl luă în brațe și-l strânse la piept, inhalându-i mirosul unic.

–O să încerc, Ian. O să încerc…

Ian îl strânse tare în brațe, de parcă ar fi încercat să transforme cuvintele lui într-o promisiune.

–Spune-o, *papa*. Acum poți s-o spui.

–Te iubesc, Ian.

–Și eu te iubesc, *papa*.

Glynis deschise ușa, cu Espi în brațe și Talore lângă ea. Sosise momentul despărțirii. Ian păși înapoi, cu privirea la tatăl său.

–O să te aștept.

Glynis îl mângâie pe păr și el privi în sus la ea, după care îi zâmbi. Zâmbetul lui, observă din nou Alex. Numai că, de data aceasta, nu-i mai sfâșia inima. O parte din el avea dreptul la fericire. Glynis îl luă de mână și se îndepărtară, Ian întorcând capul pentru a-i mai zâmbi o ultimă oară tatălui său. Și, brusc, Alex rămase singur. O lacrimă îi alunecă încet pe obraz.

✦

ÎNAPOI LA ORIGINI

Sydney, Australia

N-are nicio logică, comentă Alina în timp ce-i schimba pampersul lui Anjolie.

–Are, dacă privești problema dintr-o altă perspectivă. E posibil să mă fi grăbit puțin atunci când am afirmat că Elite n-a fost implicată în atac, răspunse Marius pe un ton sumbru.

Alina întoarse capul să-l privească.

–Ce te face să spui asta?

–Moartea lui Kyle. În certificatul medico-legal, la cauza decesului e trecut atac de cord. Kyle era un tip tânăr și puternic ca un taur. Până și medicul legist și-a exprimat mirarea.

–Și noi știm prea bine că Elite dispune de cel puțin trei substanțe care pot provoca un atac de cord, fără să lase urme. Un eventual test de toxicologie nu le-ar depista, spuse Alina cu voce joasă.

–Acum înțelegi de ce încep să mă îngrijorez?

–Pe de altă parte, multe alte organizații guvernamentale au acces la astfel de substanțe.

Marius clătină din cap.

–Ai dreptate… chiar n-are nicio logică. Să presupunem că ar fi fost Elite, ori altă entitate secretă care ne vânează. De ce-ar fi organizat un atac care să eșueze într-un asemenea hal?

–Și atunci ce facem mai departe?

–Liam are nevoie de ajutorul meu. Practic mi-a pus toată compania la picioare.

–Am impresia că v-ați apropiat foarte tare în ultimele zile, zâmbi Alina.

–Liam e un om dintr-o bucată.

Alina i-o pasă pe Anjolie și Marius o așeză cu grijă pe pat. Îi sărută piciorușele rozalii, râzând atunci când ea îl lovi în bărbie. Alina începu să se ocupe de pampersul lui Sage.

–Pot să ajut în vreaun fel?

–Poți să mă ierți, spuse Marius, întinzându-se după mâna ei.

–Pentru ce?

–Pentru toată porcăria asta.

–Nu e vina ta, Marius, n-am de ce să te iert.

–Poate, dar situația poate deveni tot mai gravă dacă rămânem, spuse Marius cu un oftat, după care o sărută pe Anjolie pe burtică.

–La fel și dacă încercăm să fugim. Măcar aici avem ajutor.

Marius încuviință din cap, fără să pară prea convins.

–Plus că n-ai fi atât de calm, în cazul în care ai fi convins că Elite e implicată.

–Așa e, dar asta nu înseamnă că nu poate fi cineva din Elite.

–Brett?

–Posibil, dar de ce-ar risca să acționeze fără știrea Consiliului?

–Și dacă e chiar mâna Consiliului?

–La ce-ar servi? Și de ce acum? Nu, iar n-are nicio logică.

–Atunci înseamnă că poliția are dreptate și toată chestia asta nu e decât decât un caz bizar de spionaj industrial, finalizat printr-o lovitură complet eșuată, condusă de un tip tânăr și bolnav de inimă, comentă Alina cu o grimasă.

–Vino încoace, o invită Marius pe un ton sugestiv.

Alina o luă pe Sage în brațe și o puse pe pat lângă Anjolie, după care se așeză lângă el. Marius o luă în brațe și se rostogoli pe pat, ajungând deasupra ei.

–Te iubesc, îi șopti.

–Și eu te…

Telefonul începu să sune. Marius oftă și se ridică să răspundă.

–Da! spuse pe un ton ușor iritat.

–Marius, slavă Cerului că ești ok, auzi vocea lui Liam. Ai văzut știrile?

–Ce știri? întrebă Marius, întorcându-se s-o privească pe Alina.

–Casa voastră! E la știri!

–Ce-i cu ea?

–A explodat.

Marius își mușcă buza de jos, urând faptul că trebuia să-l mintă pe Liam.

–Înțeleg, spuse pe un ton calm.

–Chestia asta a mers deja mult prea departe. Vreau să-ți iei familia și să vă mutați la conacul meu. Am o grămadă de camere libere și un sistem de securitate de care nu trece nimeni.

–Mulțumim mult, Liam, dar…

–Nu, de data asta insist. Sunteți prea expuși într-un hotel. Plus că mi-ar prinde bine să mai am pe cineva în casă. Și în felul ăsta, putem lucra mult mai ușor.

Marius se gândi pentru câteva momente și ajunse la concluzia că, într-adevăr, oferta lui Liam prezenta multe avantaje. Puteau lucra de acasă, timp în care le avea pe Alina și pe fete lângă el.

–Ajungem într-o oră. Și, Liam, mulțumesc.

Încheie conversația și se întoarse la Alina.

–Liam?

–Da. Vrea să ne mutăm la conacul lui super-securizat. Cred că e o idee bună.

Alina îi atinse buzele cu ale ei.

–Când? îi șopti pe buze.

–I-am spus că ajungem într-o oră.

–Atunci cred că am face bine să ne grăbim, zâmbi ea cu subînțeles înainte de a-l săruta pasional.

⌖

–Liam, ai o casă absolut superbă! exclamă Alina, pășind în sufrageria imensă cu Sage in brațe. De fapt, ce tot vorbesc eu aici, e mai degrabă un castel!

Marius o urmă, cu Anjolie în brațe.

–Oh, mulțumesc, ești amabilă, răspunse Liam cu modestie. Sincer vorbind, e mult prea mare pentru mine. Numai că atunci când am pornit la vânătoare de case, nu erau prea multe disponibile fără etaj. Și mie-mi place să mă descurc singur, lifturile mă îngrozesc. Mă tot gândesc cu groază la o pană de curent.

Liam își ghidonă scaunul cu rotile printre mobile cu o dibăcie remarcabilă.

–Mulțumim mult că ne-ai invitat să stăm la tine, îi strânse Alina mâna cu căldură. Evenimentele din ultimele zile sunt o idee cam prea mult pentru nervii oricui.

Liam dădu aprobator din cap, dar se abținu să-i spună că, după părerea lui, avea nervi de oțel. Nu-i fusese dat de prea multe ori să vadă o femeie mai calmă într-o situație care ar fi tocat nervii oricui. Alina reprezenta un adevărat mister.

–Plăcerea e de parte mea. Sper să vă simțiți ca acasă.

Marius se așeză pe canapeaua din piele neagră și-i făcu semn Alinei să stea lângă el.

–Ce mai face domnișoara Sage în seara asta? întrebă Liam, luând mânuța copilei în a lui. Crezi că ar vrea să vină la mine?

Alina zâmbi.

–Nu văd de ce nu.

O răsuci pe Sage și o așeză în brațele lui, după care luă loc lângă Marius. Sage privi în sus la Liam, studiindu-l cu atenție pentru câteva momente, după care îi zâmbi cu toată fața. Liam se topi instantaneu.

–Marius, te avertizez! În câțiva ani, vei fi nevoit să alungi coada de admiratori de la ușă, spuse pe un ton amuzat.

–Până atunci, Alina o să le antreneze pe fete în arte marțiale și se vor descurca singure, răspunse Marius, privindu-și adorator soția.

Alina făcu o grimasă și-l plezni peste mână.

–Am trimis-o pe doamna McAfee, care se ocupă cu administrarea conacului, să le cumpere pătuțuri și alte câteva lucruri absolut necesare, îi informă Liam. Vreau să aveți tot ce vă trebuie. Ați mâncat?

–Da, am oprit la un restaurant pe drum. Și nu trebuia să te deranjezi, ne puteam descurca, spuse Alina cu blândețe. Ești mult prea generos.

–Nu e nicio problemă, îmi face mare plăcere. De fapt, eu sunt cel care profită. Dumnezeu știe că m-am săturat să fiu singur în hardughia asta. Compania voastră e un dar ceresc, plus că-l am pe Marius aproape și putem munci cu mai mult spor. Liam își îndreptă privirea către Marius. Apropo, m-au sunat de la poliție. Te căutau să te pună în temă cu explozia casei. Le-am spus că am vorbit deja cu tine și ești la curent.

–Le-ai spus că ne mutăm aici?

–Nu. Cu cât știu mai puține persoane despre asta, cu atât mai bine. E mult mai sigur așa, cel puțin până aflăm cine se află de fapt în spatele atacului. Nici măcar doamna McAfee și personalul conacului nu știu cine sunteți. Le-am spus că suntem veri îndepărtați și mă vizitați pentru o perioadă nedefinită.

–Ai aflat dacă poliția a reușit să identifice persoana care a anulat contractul cu Brown Security? întrebă Marius.

–Dacă au făcut-o, mie nu mi-au spus nimic. De ce?

–Cred că ar fi indicat să conducem propria noastră investigație și ar fi un punct de pornire foarte bun. Ai obținut înregistrarea de pe camerele de supraveghere?

–Da, numai că n-au nicio valoare. Din motive greu de explicat, camerele s-au defectat subit exact în momentul în care persoana respectivă a intrat în clădirea Brown Security. Nu avem decât o umbră pentru o fracțiune de secundă, după care nimic. Trebuie să găsim o altă metodă dacă vrem să identificăm impostorul nostru.

Liam se foi în scaunul cu rotile.

–Ne trebuie un print cu cadrul respectiv.

–Am deja unul.

–Are și poliția o copie a înregistrării? întrebă Alina.

–Da, dar se îndoiesc că le va fi de vreun ajutor.

Urmă un lung moment de tăcere.

–În fine, cred că ar trebui să vă arăt camerele pe care le-am pregătit pentru voi, spuse Liam într-un final, depunând un sărut delicat pe obrazul lui Sage înainte de a i-o întinde mamei ei. Aveți un dormitor mare, conectat la un birou pe care l-am transformat în cameră pentru fete, le explică, manevrând cu grijă scaunul cu rotile în timp ce-i conducea spre partea opusă a casei. Aveți o vedere foarte frumoasă a grădinii din spate.

–Te gândești la același lucru la care mă gândesc și eu? îi șopti Alina lui Marius cu o mină îngrijorată.

Marius încuviință din cap. Ancheta se complica tot mai tare și noile detalii nu erau de bun augur.

⌖

–Oliver, îți trimit un print cu persoana care a concediat firma de securitate. Informează-l și pe Roger. Nu cred că a luat parte la asalt, ceea ce înseamnă că ne confruntăm cu o o situație mult mai complexă decât credeam, spuse Marius, privind imaginea lui Oliver de pe ecranul laptop-ului.

–O primesc acum, stai s-o deschid. După câteva secunde, Oliver clătină din cap. Nu e prea mare lucru de capul ei. Poate obținem înălțime, greutate și cel mult culoarea părului, dar altceva…

–Dă-mi de știre imediat cum afli ceva, spuse Marius, după care întrerupse legătura.

Alina îi puse capul pe umăr.

–Nimic?

–I-am trimis imaginea lui Oliver. Nu e cine știe ce, dar e un început. Oricine ar fi fost, e clar că a folosit echipament de bruiaj pentru camerele de supraveghere.

–Ceea ce ne readuce la Elite, comentă Alina. Brett… trebuie să fie Brett!

–Poate.

Liam își făcu apariția în sufragerie, ghidând scaunul cu rotile pentru a se apropia de ei.

–Ceva nou?

–Poate, răspunse Marius, continuând să studieze imaginea cu silueta întunecată.

–Poate reușim să obținem o descriere de la angajatul firmei de securitate cu care a stat de vorbă.

–Am verificat deja, răspunse Marius cu o mină serioasă. Angajatul în cauză n-a mai apărut de a doua zi. Și a fost angajat doar cu o lună înainte.

–Crezi că a fost plantat?

–Da.

–Dacă asta e adevărat, atunci înseamnă că atacul a fost plănuit cu mult înainte, comentă Liam pe un ton grav. Avem vreun dosar de angajare, amprente?

–Dispărut în mod misterios.

–Încă ești convins că avem de-a face cu amatori?

Marius ridică din umeri.

–Cine a pus chestia asta cap la cap, e un adevărat profesionist. Echipa de atac, amatorism total. Ceea ce mă face să cred că au fost aleși special pentru a da greș.

–Dar asta n-are niciun sens. De ce să plănuiești totul atât de bine pentru nimic?

Marius se ridică în picioare și se îndreptă către ferestrele duble.

–Poate că atacul n-a fost decât o acoperire pentru adevăratul obiectiv, gândi cu voce tare, privind afară pe fereastră.

–Ca la șah, atunci când sacrifici pionul pentru regină, concluzionă Liam.

Marius întoarse capul să-l privească.

–Cam așa ceva. De fapt, cam toată povestea asta pare un joc de șah.

–Știam că mi-am făcut destui dușmani de-a lungul timpului, dar nu m-am gândit niciodată că s-ar putea ajunge la așa ceva.

–Liam, nu sunt foarte convins că are vreo legătură cu tine și Phoenix.

–Cum adică? Dar ce altceva poate fi?

Marius îi aruncă o privire Alinei.

–După cum am mai spus, încep să cred că atacul n-a fost decât o acoperire. Și totul o să capete sens abia atunci când aflăm care e adevăratul scop.

–Cât mai curând, sper, oftă Liam cu un aer descurajat. Oricum, azi am închiriat o clădire nouă, din moment ce poliția nu ne lasă să intrăm în a noastră până nu termină cu scena crimei. Nu mai putem aștepta, angajații mei au familii de hrănit, iar eu am o afacere de condus. Așa că de mâine, toată lumea se întoarce la muncă. O să avem de discutat despre variantele de asigurare a securității.

Marius dădu din cap în semn că a înțeles.

–Îmi trebuie schematica clădirii, să-mi fac o idee cu ce ne confruntăm. Și angajăm oamenii noștri, pe care-i antrenez eu.

–Perfect. Mulțumesc, Marius, chiar nu știu ce m-aș face fără tine, îi zâmbi Liam cu recunoștință. Și acum, fug la treabă, mai sunt o groază de detalii de rezolvat.

⌖

Stau cu capul plecat sub jetul puternic al dușului, în speranța că apa fierbinte mă va ajuta să-mi fac puțină ordine în gândurile haotice. Atacul asupra companiei Phoenix începe să semene tot mai mult cu o operațiune de tip Elite. Dar de ce tocmai acum? Cum a aflat Brett că suntem în viață? Și cine i-a spus unde să ne găsească? Marius bănuiește ceva, o știu prea bine, dar nu-mi spune nimic. Probabil nu vrea să mă îngrijoreze, dar sunt deja al naibii

de îngrijorată și mi-aș dori să fie cinstit cu mine.

Aud mișcare în spatele meu și simt aer rece pe spate. Marius pășește în duș și se lipește de mine, buzele lui fierbinți atingându-mi ușor pielea sensibilă de pe ceafă. Mă întorc cu fața la el și-l trag mai aproape.

–Elite manevrează totul din umbră, nu-i așa?

–Cred că da, îmi răspunde cu un oftat ușor.

–Și atunci ce facem?

Marius îmi îndepărtează o șuviță udă de păr de pe față.

–Vreau să iei fetele și să părăsești țara. Am început deja să fac toate aranjamentele necesare.

–Nu, Marius, scenariul ăsta iese total din discuție.

–Ascultă-mă, insistă el pe un ton blând. Dacă avem de-a face cu Elite, unul dintre noi trebuie să rămână aici pentru a le distrage atenția.

–Nu-mi pasă, nu plec nicăieri fără tine. Rămânem și luptăm împreună, orice s-ar întâmpla.

Marius mă privește contrariat pentru câteva momente, după care mă prinde cu mâinile de umeri și mă lipește de faianța rece.

–Știi cât de mult te iubesc? Știi că n-aș putea trăi fără tine și fete? Nu pot risca siguranța voastră, Alina. Nu pot permite așa ceva!

–Și dacă asta e exact ce vor? Te-ai gândit la asta? Dezbină și cucerește. E mantra lui Brett, probabil asta își dorește. Să ne despărțim, pentru a deveni niște ținte mult mai ușoare.

–Alina, te rog...

–De când ne cunoaștem, nu te-am văzut făcând decât o singură greșeală tactică. Atunci când ne-am despărțit și m-ai lăsat să-mi termin misiunea cu Bataine.

Marius tresare la amintirea aceea dureroasă.

–Știu că nu prea crezi în intuiție, continui pe un ton ceva mai blând. Așa că numește-o cum vrei tu, dar știu sigur că nu e o idee bună să ne despărțim.

–Dacă fugim împreună și Elite ne urmărește din umbră, nu reușim decât să le facem jocul, continuă Marius să mi se împotrivească.

–Perfect, atunci nu fugim nicăieri. Rămânem aici, împreună. Lasă dușmanul să vină la tine, pe teritoriul tău și în condițiile impuse de tine.

Marius clatină din cap, dar îi văd capitularea în ochii întunecați. Buzele lui îmi alunecă pe gât.

–Bine, îmi șoptește pe piele.

–Ți-am spus că am fost cea mai bună din clasa de tactică, mă forțez să rostesc cuvintele cât mai coerent cu putință în condițiile date.

Buzele lui imi urcă pe gât și le ating pe ale mele. Ce-și dorește oare să-mi spună? Că mă iubește așa cum n-a mai iubit niciodată în viața lui? O știu deja. O simt în fiecare răsuflare.

Mă întoarce cu fața la perete și închid ochii, lipindu-mi obrazul de faianța rece în timp ce se lipește cu tot trupul de mine. Lumea dispare, gândurile, teama, coșmarurile pălind în fața miracolului de-a fi împreună.

Milano, Italia

–Vești bune.

Brett își ridică privirea la Scott.

–Am primit confirmarea. Sunt în Sydney.

–Avem o locație?

–Încă nu, dar ne-a fost confirmată implicarea lui Marius în incidentul Phoenix.

Brett își încrucișă brațele la piept și dădu din cap în semn că a înțeles.

–Informează-mă imediat ce afli o adresă.

–Am înțeles.

⌖

Alex își masă tâmplele, studiind informațiile atașate alertei de un nou potențial atac terorist în Europa. Ușa se deschise și doi agenți operativi își făcură apariția.

–Brett te invită în biroul lui, spuse unul dintre ei.

Alex se ridică în picioare, înclinându-și capul într-o întrebare mută. Celălalt agent operativ își drese vocea, coborându-și privirea în pământ.

–Ne-a cerut să te escortăm. Îmi pare rău, Alex, nu facem decât să-i ascultăm ordinele.

Alex înclină din cap și le făcu semn că-i urmează.

Brett nu-și ridică privirea de la ecranul din fața lui atunci când intrară în birou. Alex se opri în fața lui, încadrat de cei doi agenți.

–Ia loc, spuse Brett, continuând să studieze datele de pe ecran.

Alex rămase nemișcat pentru câteva momente, după care se așeză pe un scaun liber din fața biroului. Brett își ridică privirea la el, făcându-le semn celor doi agenți să-i lase singuri.

–Ce mai face Alina? întrebă cu un zâmbet glacial.

Alex simți cum îi explodează îngrijorarea în piept, dar păstră o expresie neutră.

–Ah, iartă-mă, am uitat că nu știi răspunsul la întrebarea asta. Dă-mi voie să-ți arăt.

Brett întoarse ecranul cu fața la el și apăsă un buton pe tastatura din fața lui.

O stradă cu vile pe jumătate ascunse printre copaci de Jacaranda. Filmarea era făcută de la distanță, ușor neclară. Imaginea se mări și se focaliză pe una dintre case. Alex se forță din răsputeri să-și păstreze masca impasibilă atunci când femeia ce-i bântuia visele păși afară. Dorul mistuitor îl izbi în plexul solar. Alina își ridică privirea la copacii înfloriți, inspirând adânc aerul parfumat. Era fericită. Mai fericită decât o văzuse vreodată. Marius își făcu apariția în spatele ei și ea întoarse capul să-l privească. Îl iubea, se

vedea clar în ochii verzi pe care-i visa în fiecare noapte. Marius spuse ceva și ea râse, luându-l de mână pentru a-l trage mai aproape. Buzele li se atinseră…

Ecranul deveni negru.

–Filmarea e de de acum trei zile. Sydney, îl informă Brett.

Alex rămase tăcut, continuând să privească ecranul întunecat.

–După câte mi se pare mie, Alina e foarte vie și bine mersi.

–O s-o lași în pace, spuse Alex pe un ton mai rece ca moartea.

Brett arcui o sprânceană.

–O afirmație foarte interesantă… va trebui să revenim la ea ceva mai târziu. Deocamdată, vreau să-ți mai arăt ceva. Credeai că ai reușit să-l ascunzi de noi, nu-i așa? Se pare că Glynis nu e atât de greu de găsit precum credeai.

Apăsă din nou o tastă și pe ecran se derulă o altă filmare. Ian, jucându-se cu Talore. La câțiva pași în spatele lor, Glynis îi veghea cu un zâmbet pe buze. Alex rămase cu privirea la imaginea fiului său. Brett se ridică în picioare și ocoli biroul, oprindu-se în spatele scaunului lui pentru a-i pune ambele mâini pe umeri.

–E un copil foarte frumos, nu-i așa? Îmi amintește de Inaya… amândoi atât de liberi și fericiți. Inocență în cea mai pură formă. Numai că tu, Alex, ești departe de-a fi inocent. O știm prea bine. Câte vieți curmate… Îngerul întunecat, nu? O legendă vie. Brett se aplecă pentru a-i șopti la ureche: Să nu-ți faci cumva iluzii că ai dreptul la fericire și libertate. Elite este unica lume în care poți exista.

Fără să se mai poată abține, Alex se trase din mâinile lui. Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ușă.

–Alex, spuse Brett din spatele lui.

Alex se opri, dar nu se întoarse cu fața la el.

–Elite este o organizație incredibil de puternică. Munca noastră e esențială pentru siguranța internațională. Multe

vieți inocente depind de abilitatea noastră de a rămâne detașați față de oricine și orice. Nu suntem decât niște umbre, nu existăm pentru lumea reală. Doar așa putem acționa într-un mod cât mai eficient și autonom.

Alex se întoarse să-l privească.

–Știu.

–Serios? Brett făcu câțiva pași spre el. Ești sigur că n-ai uitat?

–Sunt sigur, răspunse Alex după câteva momente.

–Atunci știi ce ai de făcut. Mâine pleci la Sydney, profilul misiunii nu-l primești decât în ultimul moment. Vreau s-o aduci înapoi pe Alina. Și, Alex, dacă încerci s-o atenționezi în vreun fel…

Brett smulse cablul electric al monitorului, făcând să dispară imaginea lui Ian.

–Nu poți vorbi serios, spuse Alex pe un ton neîncrezător. Ian e și nepotul tău!

–Dă-mi voie să-ți reamintesc că membrii Consiliului nu dau doi bani pe al cui nepot este, îi răspunse Brett pe un ton furios. Asta am încercat să previn, atunci când l-am ținut departe de tine toți anii ăștia. Și acum îmi explodează totul în față, datorită jocului tău cretin de-a eliberarea Alinei. Brett inspiră adânc, recăpătându-și calmul. Spune-mi, Alex, de ce-ai făcut-o?

–Pentru că Alina merită să fie fericită.

–Deci recunoști că i-ai înscenat moartea.

–Da.

Brett dădu din cap în semn că a înțeles.

–Și ce-ai face tu dacă ai fi în locul meu? Ce decizie ai lua în legătură cu soarta ta?

–În Elite nu există jumătăți de măsură, răspunse Alex cu voce joasă. Un agent operativ trebuie să fie sută la sută loial. În momentul în care și-a pierdut loialitatea, devine ineficient. Un agent ineficient trebuie eliminat. În locul tău, cred că aș recomanda lichidarea mea.

Brett zâmbi glacial.

–Asta e tot ce ai de spus?

–Da.

–Fără scuze, nu mă implori să-ți cruț viața? Nu încerci să-ți justifici faptele?

–Din punctul de vedere al organizației Elite, am comis păcatul capital. Accept asta. Ceea ce nu înseamnă că n-aș face-o din nou dacă aș avea ocazia. Probabil ești nebun de legat dacă ți-ai închipuit măcar o secundă că aș putea conduce o misiune de lichidare a Alinei. Am pus-o în temă și i-am propus să fugă. Eu am plănuit și executat totul. Dacă trebuie neapărat să pedepsești pe cineva, pedepsește-mă pe mine, nu pe ea.

Brett zâmbi, părând sincer amuzat.

–Sydney, mâine dimineață. Îl studie cu atenție pe Alex, expresia redevenindu-i serioasă. O aduci înapoi, ori Ian are un accident nefericit. Decizia Consiliului, nu a mea. Datorită ție, nu mai am nicio putere să-l protejez.

Sydney, Australia

–Asta e tot ce-am reușit să aflăm, îl informă Oliver prin telefon. Păr șaten închis, ori brunet, între patruzeci și cinci și cincizeci de ani, înălțime medie, greutate normală.

–Am înțeles, spuse Marius în timp ce se plimba ca un leu în cușcă prin biroul său din noua clădire a companiei Phoenix. Nu e prea mult, dar măcar tot e ceva. Îți trimit toate dosarele angajaților pentru analiză. Mă anunți câți dintre ei se potrivesc profilului.

–Rămâneți la teoria că atacul a fost coordonat dinăuntru?

–Deocamdată. Atacatorii cunoșteau destul de bine schematica clădirii.

–Și ai vreo idee care a fost obiectivul? Din analizele mele, echipamentul furat nu e suficient de valoros ca să justifice riscurile pe care și le-au asumat.

–Nu cred că obiectivul principal a fost furtul.

Oliver făcu o pauză.

–Spui ce cred eu că spui?

–Nu acum, Oliver, nu prin telefon, răspunse Marius pe un ton grav.

Oliver înjură printre dinți, înțelegând prea bine.

–Te anunț când am rezultatele analizei angajaților.

–Mulțumesc.

În seara aceea, Marius primi rezultatele de la Oliver și se prezentă cu ele în biroul lui Liam.

–Avem trei angajați care se potrivesc cu profilul nostru. Doi dintre ei au dosare penale. Știai asta?

Liam răsfoi foile cu informații, după care le aruncă pe birou.

–Da, știam. Și crede-mă pe cuvânt că niciunul dintre ei n-a participat în vreun fel la atac.

–Cum poți fi atât de sigur?

–Pentru că m-am ocupat în mod personal de interviurile lor și au fost mereu niște angajați model.

–Atunci singura ipoteză care ne mai rămâne e o lovitură externă. Una în mod clar plănuită cu multă răbdare.

Liam oftă din greu.

–Nu pot spune că nu sunt cel puțin ușurat. M-aș fi simțit profund rănit să știu că unul dintre angajații mei mă urăște atât de tare, încât să plănuiască așa ceva. Dar tot n-am rezolvat misterul… spionajul industrial nu se potrivește deloc.

Marius rămase pe gânduri pentru câteva clipe. Un mister ce începea să-i dea senzația că e vânat.

–Poate s-a mers pe ideea de haos, urmat de faliment, elaboră Liam. Poate vorbim despre o modalitate sinistră de eliminare a concurenței.

–Compania e mult prea bine finanțată pentru așa ceva, argumentă Marius pe un ton neîncrezător. E nevoie de un dezastru de proporții ca Phoenix să dea faliment.

–Atunci, chiar nu mai înțeleg nimic. Habar n-am ce explicație să găsesc! izbucni Liam. E o nebunie… pur și simplu o nebunie.

Marius îl privi tăcut, simțindu-se din nou vinovat pentru faptul că era forțat să-i ascundă adevărul.

⌖

Arunc o ultimă privire prin magazinul cu produse pentru bebeluși, încercând să-mi dau seama ce-am uitat să cumpăr. E destul de târziu și magazinul e aproape gol. Un cuplu se plimbă agale printre rafturile înțesate cu tot felul de necesități și cosmetice pentru noi născuți, ea însărcinată în cel puțin opt luni, el privind-o ca și cum ar fi unica ființă din univers. Zâmbesc fără să vreau. Pentru universul lui, probabil chiar este.

Îmi întorc cu greu privirea de la cei doi. Timpul mă presează, trebuie să ajung înapoi. Le-am lăsat pe fete cu Liam, dar probabil deja are nevoie de ajutor. Gândul la Liam mă face să zâmbesc din nou. Ne-am apropiat tot mai mult cu fiecare zi petrecută împreună. Le adoră pe fete și fetele sunt înnebunite după el. Liam e bunicul pe care nu l-au avut până acum și e o adevărată încântare să-i văd împreună.

–Alina, spune o voce mult prea familiară în spatele meu.

Mă întorc și rămân blocată. Momentul pare complet lipsit de orice fel de logică și de sens. Nu mă așteptam să-l mai văd vreodată, dar e chiar el și arată exact așa cum mi-l amintesc. Păr șaten deschis ce-i atinge umerii, ochi verzi-albăstrui, mereu schimbători, trăsăturile masculine fiind parcă mai bine puse în evidență de moliciunea senzuală a buzelor pline. Dar știu prea bine că nu există nicio slăbiciune în acel bărbat, doar un amalgam al contrastelor, o combinație între control auto-impus și pasiune carnală în cel mai pur sens. Privesc tăcută cum se apropie de mine, degetele mâinii drepte alunecându-i de-a lungul raftului.

–Alex, reușesc să spun cu voce răgușită.

–Îmi pare rău, Alina.

–Dar cum? Clatin din cap, fără să-mi pot reveni din șoc. De ce?

Alex privește în jos pentru câteva momente, după care-și ridică ochii la mine și citesc tot adevărul în adâncimile lor de un gri turbulent.

–Alex, nu… nu face asta, îl implor.

–N-am de ales, Alina. Îmi pare rău, îmi spune cu regret, după care îmi întoarce spatele și se îndreaptă spre ieșire.

Înainte de-a părăsi magazinul, mai întoarce o dată capul și mă privește cu tristețe. Mintea începe să-mi lucreze febril. Marius… trebuie să-l avertizez că Elite e aici. Trebuie să dispară împreună cu fetele. Fetele mele! Probabil n-o să le mai văd niciodată. Dar nu mă pot gândi la asta acum.

Îmi scot telefonul mobil din geantă, dar e complet mort. Bruiaj… fir-ar să fie! Privesc în jur, căutând o cale de scăpare, dar deja știu că e complet inutil. Agenții operativi Elite își fac treaba la superlativ, mai ales sub conducerea lui Alex. Așa că aleg intrarea principală, oricum nu mai contează. Detectez agenții plantați ici-colo imediat ce pășesc afară. Alex dă semnalul și sunt împușcată în umăr cu tranchilizant, totul terminându-se într-o fracțiune de secundă. Cad pe jos, dar nu simt nimic, de parcă aș fi înfășurată în ceață. Imediat sunt dezbrăcată de geacă și controlată temeinic pentru eventualele arme. Mâinile și picioarele îmi sunt imobilizate în vederea transportului înapoi la Elite. Cam atât cu libertatea. "Un agent operativ nu iese niciodată cu adevărat din joc", îmi trec cuvintele lui Brett prin mintea tot mai încețoșată. După care mă las prinsă într-o spirală întunecată, alunecând alene spre neant.

Către… nimic.

⌖

Alex se apropie încet de trupul nemișcat al Alinei. Privi în jos la ea pentru un timp îndelungat, după care se lăsă pe un genunchi. Întinse mâna s-o atingă, dar o retrase în ultimul moment. Se ridică în picioare, orbit de furie și de vinovăție, și se îndepărtă, împiedicându-se de ceva. Privirea îi coborî la plasele cu necesități pentru bebeluși. Păși peste ele, simțind cum inima i se dezintegrează în pulbere înghețată.

Câteva minute mai târziu, se sui în dubă și alese ultimul loc din spate. Închise ochii și-și sprijini capul de spătarul scaunului, ignorând restul agenților operativi și privirile pe furiș. Probabil toată lumea aflase deja despre rolul lui în înscenarea morții Alinei.

Nu-și făcea iluzii în legătură cu reputația lui printre colegi, știa că e privit ca un fel de zeu de temut, pe care câteodată îl respectau. *Îngerul întunecat*, îi trecură cuvintele lui Brett prin gând. Dar nu avea prieteni în adevăratul sens al cuvântului. Cel puțin, nu ca Alina. De fapt, Brett ar fi fost singurul său aliat, în cazul în care Alina s-ar fi întors împotriva lui. Ceea ce-i întoarse stomacul pe dos.

⌖

Marius închise ușa de la intrare, surprins să-l audă pe Liam vorbind cu cineva. Se ghidă după voci și intră în sufragerie.

–Marius, te așteptam! exclamă Liam pe un ton entuziasmat. Tată Alinei e în oraș pentru o zi și s-a hotărât să ne facă o scurtă vizită.

Lui Marius îi îngheță sângele în vene. Tatăl Alinei?! Își întoarse privirea la canapea și simți că cineva îi trage întregul univers de sub picioare. Așezat pe canapea, cu fetele pe câte un picior, era nimeni altul decât Brett.

–Marius, mă bucur să văd că ești bine sănătos. Brett îi oferi un zâmbet glacial. Scuză-mă că nu mă ridic să te întâmpin cum se cuvine, continuă în timp ce-și trecea

degetele prin părul lui Anjolie. Ce să zic, mă declar complet vrăjit. Fetele sunt absolut superbe!

–Unde e Alina? întrebă Marius cu voce joasă.

–La cumpărături, a trebuit s-o implor să lase fetele cu mine, interveni Liam, fără să pară că ar fi conștient de drama ce se desfășura chiar sub ochii lui. Ne-am distrat pe cinste! Am cântat la pian, Sage adoră muzica. Când crește mai mare, poate ar fi util să-i găsiți un profesor.

Marius rămase tăcut, așteptându-l pe Brett să facă prima mutare. Poate se abținea de la gesturi necugetate în fața unui civil, poate prezența lui Liam avea să prevină o nenorocire.

–Mă gândeam că ar fi fost deja cazul să primesc un semn de la voi, dar nimic, comentă Brett pe un ton ușor ironic. M-ați uitat atât de repede.

Marius simți cum i se strânge inima. Brett nu dădea doi bani pe prezența lui Liam, avea de gând să provoace un incident.

–E totul în regulă? întrebă Liam cu o expresie nesigură, parcă percepând tensiunea din aer.

Brett zâmbea și părea destins, dar era de ajuns să-l privească pe Marius, pentru a realiza că ceva nu era în ordine. Ceva extrem de grav. Brett își mută privirea la el.

–Din câte-mi dau seama, angajatul tău nu te-a informat că într-o altă viață a fost agent secret, nu-i așa?

Liam îl privi buimac.

–Poftim?

–Nu-l băga în povestea asta, Liam nu știe nimic, contră Marius pe un ton calm. E un om cu o viață normală, complet nevinovat. Sper că asta mai înseamnă ceva pentru tine.

O sclipire periculoasă apăru în ochii lui Brett.

–Ți-ai jucat mâna foarte prost, Marius. Mă așteptam la mai mult de la tine, dar probabil te-ai cam prăfuit de când ai părăsit CIA-ul. Ridică o mână și o așeză pe capul lui Anjolie. Din cauza asta, copiii n-au ce căuta în Elite… devin imediat un adevărat călcâi al lui Achille. Cu toate

astea, genele ei sunt perfecte. Cu puțină îndrumare, într-o bună zi poate călca pe urmele părinților ei.

–Ce vrei? întrebă Marius, aruncând o privire rapidă în jurul încăperii.

Brett era singur, dar nu putea exclude probabilitatea unei echipe complete de agenți operativi.

–Păi, ce să vreau? Pe tine și pe Alina, înapoi la Elite, răspunse Brett cu un zâmbet larg. Nu neg că ești un cadou nesperat. În ceea ce-o privește pe Alina, chiar crezi că aș irosi toți anii de antrenament băgați în fundul ei, oferindu-i libertatea pe tavă?

Marius inspiră adânc, impunându-și să rămână calm. Brett era nebun de legat. Și din experiență, știa prea bine cât era de periculos.

–Bine, spuse cu un calm pe care nu-l simțea. Înapoi la Elite. Dar fetele rămân aici.

–Stai putin! exclamă Liam. Despre ce naiba vorbiți?

–Dă-mi fetele și plecăm chiar acum, continuă Marius, fixându-l pe Brett cu privirea.

Brett râse cu poftă și scoase un pistol din buzunarul sacoului.

–Cât de tare le dorești?

–Brett, calmează-te. Ți-am spus că merg cu tine. Nu-ți cer decât să-i dai fetele lui Liam.

–Nu prea cred, doar nu crezi că aș putea face o asemenea greșeală strategică. Fetele reprezintă o lesă cu zgardă dublă. Pentru tine și Alina. Atâta timp cât se află sub controlul meu, o să faceți absolut tot ce vă cer.

–Mai degrabă îmi zbor creierii. Dă-i fetele lui Liam și sunt al tău. Marius își întoarse privirea spre Liam. Știu că nu înțelegi nimic și-mi cer scuze că nu-ți pot spune adevărul. Liam, am nevoie să-mi promiți că duci fetele într-un loc sigur și le crești ca pe fiicele tale.

–Jur pe viața mea, promise Liam pe un ton solemn. Își ghidă scaunul cu rotile către Brett. Asta înseamnă că fetele îmi aparțin.

–Atâta timp cât Marius vine de bunăvoie cu mine, bănuiesc că fetele pot rămâne aici. Deocamdată, spuse Brett cu un zâmbet malițios.

Liam se grăbi să ia cele două copile în brațe. Marius se apropie de el și se lăsă pe un genunchi în fața lor.

–Du-le cât mai departe, i se adresă lui Liam cu voce gravă. Ai grijă de ele pentru noi.

Liam încuviință din cap.

–Ai cuvântul meu de onoare.

–O scenă foarte impresionantă, dar e timpul s-o luăm din loc, interveni Brett din spatele lor.

Marius își sărută fiicele pe frunte, după care se ridică în picioare.

–Mai întâi îi lași pe ei să plece.

–Cum dorești, înclină Brett din cap cu o expresie sfidătoare.

Câteva minute mai târziu, șoferul lui Liam parcă mașina în fața casei. Marius îi escortă pe Liam și pe fete afară. Cinci agenți operativi Elite își ocupaseră locurile în grădină. Marius le sărută pe Anjolie și Sage pentru o ultimă oară, îi strânse mâna lui Liam, după care îl ajută să se urce în mașină și-i pasă fetele. O tristețe apăsătoare îl cuprinse în timp ce privea în urma mașinii. *Oare o să le mai văd vreodată?*

Imediat ce mașina ieși din raza lui vizuală, se întoarse către Brett.

–Unde e Alina?

–Probabil în avion. Brett își consultă ceasul de la mână. Alex e de neegalat atunci când execută profilul unei misiuni. Sunt convins că va face tot posibilul să-i ofere o călătorie de neuitat.

Marius își strânse mâinile în pumni. Alex. Până la urmă, îi trădase. Făcuseră o mare greșeală să aibă încredere în el.

–Deci, tu ești cel care a organizat atacul asupra companiei Phoenix, comentă, știind prea bine că trebuia să tragă de timp pentru ca Liam și fetele să poată ajunge cât mai departe.

Brett rânji satisfăcut.

–Ți-a plăcut?

–De ce? Nu înțeleg logica. Dacă tot știai unde suntem, de ce n-ai venit direct după noi? Pentru ce tot teatrul ieftin?

Brett ridică din umeri.

–Politică de culise. O chestie pe care va trebui s-o aprofundezi și tu, dacă vrei să ajungi departe. Zâmbi amuzat la expresia siderată de pe fața lui Marius. Trebuie să lăsăm în urmă o explicație plauzibilă pentru dispariția voastră. N-avem nevoie de un polițist zelos care să sape o idee cam prea adânc până află ceva despre Elite. În seara asta, poliția va primi un pont și va descoperi cadavrul lui Deane Fowley, un criminal notoriu dat în urmărire de mulți ani. Toate indiciile vor conduce la concluzia că a fost ucis de un fost colaborator. În apartamentul lui vor fi descoperite o mulțime de probe interesante. Poliția va declara fără nicio îndoială că el e omul din spatele atacului. Cadavrele celor patru membri ai familiei Sinclair vor apărea mâine dimineață sub un pod părăsit. Din păcate, înainte de-a fi ucis, Deane a reușit să se răzbune pentru intervenția ta eroică din timpul atacului.

Marius dădu din cap în semn că a înțeles.

–Ingenios.

–Mulțumesc.

–Și acum?

–Acum o să…

Brett fu întrerupt de apariția unei mașini de poliție.

–Ce-i asta? mârâi printre dinți. Te avertizez că te joci cu focul.

Marius clătină din cap.

–Habar n-am, probabil e o simplă coincidență. Stai calm, ori riști să provoci un scandal internațional de proporții.

Mașina parcă în fața lor și doi polițiști coborâră.

–Bună seara, domnule Sinclair. Domnul McPherson ne-a informat că aveți un stop cadru cu persoana care a concediat firma de securitate.

–Da, răspunse Marius pe un ton calm. Tocmai mă pregăteam să vin la secție.

–Perfect, atunci vă însoțim, îi făcu semn polițistul către mașină.

–Mulțumesc, îi zâmbi Marius, după care se întoarse către Brett. Mă tem că va trebui să terminăm altă dată discuția noastră, îi spuse pe un ton glacial. Te aștept oricând ești pregătit.

–Fără îndoială, răspunse Brett. Aștept cu mare nerăbdare următoarea noastră întâlnire.

–Și eu la fel.

Marius îi întoarse spatele și se sui în mașina poliției, mulțumindu-i în gând lui Liam pentru cadoul acela nesperat de despărțire.

✦

POARTA TRĂDĂTORULUI

Milano, Italia

Alina își făcu intrarea triumfală în Elite cu mâinile imobilizate în fața ei, escortată de patru agenți operativi înarmați până în dinți. Cortegiul era condus de Alex, îmbrăcat complet în negru, cu o expresie impasibilă. Brett îi aștepta la capătul coridorului.

Alina îl zări în dreapta ei pe Jason, sprijinit de un perete, cu umerii căzuți și capul plecat a înfrângere. Un bărbat între două vârste, cu ochi gri închis și o cicatrice lungă ce-i brăzda fruntea, Jason Adler se ocupa de Divizia pentru Armament și Echipamente.

Alina se opri lângă el și-i șopti numele. Jason își ridică privirea la ea, cu ochii plini de lacrimi. Alina se forță să-i zâmbească încurajator. Alex rămase imobil în mijlocul coridorului, echidistant față de toate părțile implicate în drama aceea a fantomelor. Scott apăru în spatele lui Brett, privind scena cu un zâmbet satisfăcut. Alina îl ignoră, fixându-l pe Brett cu privirea. Cineva o strigă pe nume și fu luată pe sus într-o îmbrățișare sufocantă.

–Roman, reuși să îngaime de la pieptul bărbatului blond cu ochi albaștri, a cărui statură și forță fizică erau mereu asemuite cu cele ale unui urs.

Roman Vlasovsky se trase puțin în spate pentru a o privi cu un zâmbet enorm pe buze.

–Nu-mi vine să cred, Alina! Unde naiba ai fost? Îi aruncă o privire ostilă lui Alex. Am văzut cu ochii mei cum te-au ucis.

Alina oftă și-l sărută pe obraz.

–Și mie mi-a fost dor de tine. Vorbim ceva mai încolo, îi șopti la ureche. Acum trebuie să mă prefac puțin că regret ce-am făcut.

Avea atât de multe explicații de dat la atât de mulți oameni,

dar acum nu era momentul. Zvonul despre reîntoarcerea ei circula cu repeziciune și tot mai mulți agenți operativi se înghesuiau să vadă scena. Privirea Alinei cercetă mulțimea din jurul ei, în căutarea unei persoane anume, găsindu-l într-un final ceva mai în spate. Postura lui sugera înfrângere totală, cu tot cu expresia consternată întipărită pe față. O privi tăcut în timp ce se apropia de el, după care își lăsă capul în jos, ca și cum nu ar mai fi avut puterea să se uite în ochii ei. Alina întinse spre el mâinile încătușate. Ford suspină înăbușit și o luă în brațe.

–N-am fost în stare să te protejez, Ducesă, îi șopti cu voce sugrumată de emoție. Nu l-am putut opri. Îmi pare rău… îmi pare atât de rău…

–Hei, nu e vina ta, îl liniști Alina. Am știut de la bun început că probabil n-am nicio șansă. Dar a meritat efortul.

Brett se apropie de ei, mulțimea agenților prezenți despicându-se din calea lui precum Marea Roșie. Ford mârâi înfundat și se întoarse repede cu spatele, ștergându-și lacrimile pe furiș.

–Foarte emoționant, comentă Brett pe un ton caustic. Descopăr cu mult entuziasm cât de sensibili sunt agenții mei. Întoarcerea fiicei risipitoare. Trebuie să recunosc, Alina, în ciuda tuturor problemelor pe care ni le-ai creat, mă bucur tare mult să văd că te-ai întors unde-ți este locul.

–Locul meu n-a fost niciodată aici, îl privi Alina în mod deschis, fără să trădeze nimic din tumultul interior.

–Aici te-ai născut, draga mea, zâmbi cu superioritate Brett. Aici ți-ai început noua viață și aici ți-e menit s-o închei.

–Eu zic să nu te bucuri prematur, că n-am murit încă.

–Așa e, dar nici mult nu mai ai. Zâmbetul dispăru de pe buzele lui Brett, înlocuit cu o expresie gravă. Noi am fost mereu sinceri cu tine în legătură cu regulile de pe-aici. Dar am impresia că tu n-ai fost sinceră cu noi.

–Nu te-am mințit niciodată, Brett. Ți-am arătat mereu

ce simt și cine sunt cu adevărat. N-am aparținut niciodată de locul ăsta.

–Te-am ridicat din nimic, te-am îmbrăcat și te-am hrănit. Am avut grijă de tine și te-am învățat să stai pe picioarele tale.

–M-ați învățat cum să ucid, după care m-ați forțat s-o fac.

Brett se încruntă.

–Dacă e să ne întrebăm cine a păcătuit primul, ne putem întoarce oricând la fata recrutată de SSO. Ai fost antrenată ca asasin înainte să ajungi la noi.

–Antrenată, Brett, asta e diferența. Numai că n-am ucis niciodată pentru SSO. O mică nuanță pe care nu mă aștept s-o înțelegi.

–Înțeleg mai mult decât crezi. Știu că ai impresia că lupți cu foc împotriva focului, dar dacă o continui așa, toată lumea se va arde. Inclusiv cei pe care-i consideri tu inocenți. Marius a reușit să fugă și tu o să ne ajuți să-l recuperăm. Poate e prea târziu să te mai salvezi pe tine, dar nu e prea târziu să-ți salvezi fiicele.

Alina fu copleșită de un val de panică, dar rămase tăcută și continuă să-i susțină privirea fostului ei șef.

–Prea bine, știi ce urmează, încheie Brett. Nivelul trei, camera de detenție.

Alina nu se isterizează și nici nu se împotrivi, își urmă cu calm garda de agenți operativi, simțindu-i privirea în ceafă până când ieșiră din raza lui vizuală.

⌖

Mă așez pe cel mai incomod scaun din metal inventat de umanitate, ignorând transpirația ce-mi alunecă pe spate. Nici nu e prea greu, din moment ce-l admir pe Scott cum se joacă de-a interogatorul. Nu mă impresionează mai deloc. M-am întrebat de câteva ori de-a lungul timpului, oare ce se va alege de protejatul lui Brett și acum înțeleg că Scott este

ultimul proiect reușit al unei minți diabolice. Îi ofer câteva bile negre din oficiu pentru dependența de tehnologie atunci când vine vorba despre interogatorii, ceea ce mă face să zâmbesc cu un dispreț strict profesional. Cine se teme să-și murdărească mâinile cu puțin sânge, n-are ce căuta într-o cameră de interogatorii. Cel puțin așa am învățat eu la școală.

Scott își termină de aranjat ustensilele, ceea ce probabil ar trebui să mă bage complet în ceață, după care se apropie de mine.

–Unde e Marius?

–Scott Inchizitorul, Spaima Prizonierilor ori cum te-a botezat Brett? răspund cu o întrebare proprie. Pun pariu că o să mă doară rău de tot.

–Nici n-ai idee.

–Deci, despre ce vorbim aici? Cuțite, ace, șocuri electrice?

–Ai vreo preferință?

–Nu prea. Oricum, n-am de gând să-ți spun nimic. Fii serios, Scott, știi prea bine că am trecut prin chestii mult mai rele și n-am scos o vorbă. Poate ar trebui să aduci echipamentul greu.

–Nicio problemă, nu vreau neapărat să vorbești. Deocamdată, vreau doar să simți.

Scott îmi întoarce spatele și se întoarce la jucăriile lui. Cu coada ochiului, văd momentul în care pune degetul pe un buton și mă pregătesc pentru șocul electric. Durerea arzătoare nu înseamnă nimic pentru mine, am îndurat alte metode de tortură cu mult mai îngrozitoare și nici măcar n-am clipit. Dar mi-e milă de Scott, așa că-i ofer un suspin mic, cât să nu-l descurajez din prima.

–Trebuie să recunosc că ți-ai însușit arta decepției la perfecțiune, comentează Scott pe un ton ironic.

Dar văd cum strânge pumnii a frustrare. Unu-zero pentru mine.

–Mă întreb dacă Marius merită tot sacrificiul ăsta. Oare

la fel ar face și el pentru tine?

Întorc capul să-l privesc și-i permit să-mi vadă disprețul în ochi. Scott clatină din cap.

–V-am văzut împreună, țin minte că vă urmăream câte o zi întreagă. Marius și Alina… Alina și Marius, mârâi cu o expresie dezgustată.

Îmi plec capul, abținându-mă cu greu să nu zâmbesc. Tipul e un idiot, asta e clar, dar nu pot să nu remarc cât de bine se potrivesc numele noastre împreună.

–Și toate astea, pentru ce? Iubire? Scott chicotește, părând foarte amuzat. Mi-e greu să cred că o femeie care a ajuns atât de jos, încât să devină sclavul sexual al unui terorist notoriu, e capabilă să mai simtă iubire.

Las toată furia pe care o simt în momentul ăsta să mi se reverse din ochi. O să regrete chestia asta. Ura se trezește în mine cu valuri fierbinți, ce-mi urcă pe șira spinării. Am înăbușit-o sub o formă latentă timp de un an întreg, îngropând-o undeva cât mai adânc, dar acum îi dau voie să mă domine, copleșindu-mi toate simțurile. Alina, agentul operativ, renaște în mine. Absorb sentimentul acela prin toți porii și mi-l însușesc pe deplin cu o familiaritate născută din experiență. Îmi sprijin capul de spătarul scaunului, privindu-l cu o expresie opacă.

–Nu-l mai juca pe Brett, că nu te prinde. Bagă ceva original dacă vrei să te iau în serios.

Un rictus nervos îi deformează gura.

–Ești total inconștientă, dar trebuie să recunosc că ai curajul unui bărbat.

–Cum ai putea să știi tu asta?

–Joci excelent, Alina, impresionant. Păcat că n-ai un scop care să merite. Atât de multe idealuri pe lumea asta pentru care merită să mori și tu te irosești pentru un bărbat.

–Idealuri? Ca spre exemplu pacea lumii, binele suprem? Am încercat deja să mor pentru ele și n-am primit nicio medalie prin poștă.

Scott rânjește satisfăcut.

–Că tot mi-ai amintit, vreau să-ți arăt ceva înainte să mori. Pentru că, de data asta, poți fi convinsă că n-o să mai fii atât de norocoasă ca până acum. Îl urmăresc cum se îndreaptă în direcția unui ecran montat pe perete. În premieră absolută, special pentru tine.

N-am nevoie să privesc imaginile de pe ecran ca să înțeleg ce se întâmplă, așa că-mi cobor privirea. Recunosc scenariul lui Brett, manipulările lui ce te izbesc ca un pumn în plexul solar. Uneori folosește metode rapide, ce produc o durere acută și imediată pentru a obține ce vrea. Alteori e mult mai subtil, te lucrează psihologic cu finețea unui stilet ce ți se strecoară agonizant în carne și înțeapă un organ important, pentru ca mai apoi să se retragă, permițând rănii să supureze până te stoarce de vlagă. Știu că Marius e liber, dar nu știu dacă are și fetele cu el.

–Habar n-aveam că ai două fiice, am aflat-o de curând, rostește rar cuvintele Scott pentru un impact maxim.

Buzele i se subțiază într-un zâmbet malefic.

Nu mă mai pot abține și ridic privirea la ecran. Un suspin îmi scapă printre buze. Sunt cuprinsă de sentimente contradictorii. Jale. Iubire pură. Dar anticipasem asta deja, credeam că sunt pregătită. Durerea surdă din piept îmi demonstrează că nu e chiar așa. Anjolie și Sage. Sorb imaginile fiicelor mele prin toți porii. Filmarea nu e prea veche. Marius și cu mine în parc, fiecare cu un bebe în brațe. Apoi pe iarbă, Sage merge de la mine la Marius și înapoi, cu Anjolie pe urmele ei. Suntem fericiți, luminoși, plini de viață.

–Ei, asta chiar e ceva pentru care merită să mori, comentează Scott, părând foarte încântat de isprava lui.

Nu ceva, mă gândesc cu furie. Cineva… fetele mele frumoase. Durerea îmi paralizează inima atunci când filmarea se termină cu un stop cadru pe fețele mărite ale fetelor. Zâmbesc una la alta și par atât de fericite…

–Ceva pentru care merită să trăiești, continuă Scott,

observându-mă cu atenție. N-ai decât să mă urăști până la moarte, Alina, dar s-ar putea să nu-ți dorești acea ultimă suflare, până când nu ești convinsă că fiicele tale sunt în siguranță.

Continui să privesc stop cadrul de pe ecran, știind prea bine că e foarte posibil ca asta să fie ultima oară când mi se îngăduie să-mi văd familia. Închid ochii într-un târziu, păstrând imaginea sub pleoape.

–Șah mat, Alina. Unde e Marius?

Buzele mi se mișcă imperceptibil, într-un blestem mut. Scott face un pas spre mine.

–Îmi pare rău, ai spus ceva?

Deschid ochii și-mi fixez privirea în a lui. Tresare și știu că și-a văzut propria moarte în ochii mei.

–Chiar nu vă înțeleg, mârâie furios. Tu… Marius. Ce anume vă convinge că merită să muriți pentru prostia asta?

–Oamenii ca tine, îi răspund pe un ton calm.

Privirea lui Scott devine glacială.

–Foarte bine, ține minte că tu ai cerut-o.

Întinde mâna să ia o seringă de pe masa din spatele lui și-mi injectează conținutul în braț. Cât de previzibil. Cunosc drogul, un derivat dintr-o toxină extrasă din veninul de șarpe. Efectul e rapid și destul de violent. Spasme musculare pe termen scurt. Am fost prezentă o dată când a folosit-o Brett; subiectul și-a amputat singur limba cu dinții. Extrem de grafic.

Scott îmi zâmbește și pășește înapoi pentru a se bucura de spectacol. Simt acidul ce-mi arde în pântece și inspir adânc cu o secundă înainte ca spasmele să-mi cuprindă trupul.

Tangier, Maroc

Nu vedea decât sânge în fața ochilor. Rătăcea fără vreo destinație anume de ceva vreme, dar timpul nu mai conta. Nici nu mai știa când era zi și când era noapte. Picioarele i

se mișcau de la sine, mintea îi era complet golită de gânduri. În afară de unul singur…

E moartă...

Verificase din nou contul bancar secret deschis pentru astfel de situații și suma de bani rămăsese neschimbată.

E moartă...

Ori zăcea prin vreo cameră de interogatorii la sediul central Elite, caz în care ar fi fost mult mai bine dacă era moartă. Îi mirosea a sânge și avea gust de sânge în gură, o senzație familiară și oarecum reconfortantă. De obicei era amestecat cu praf de pușcă, dar nu și de data asta. Poate ar fi trebuit să scape de pistolul înfipt în betelia pantalonilor, oricum nu mai avea niciun motiv să-l mai păstreze. Nu-și mai dorea să fugă și nici să se apere. Nu singur pe lume. De ce s-ar fi împotrivit asasinilor care erau pe urmele lui?

Marius se opri și se șterse cu dosul palmei la gură, descoperind că-și mușcase buzele până la sânge. Fusese un idiot să creadă că Alina ar avea posibilitatea să-l contacteze în cazul în care mai era în viață. Și acum? Nu-și făcea deloc griji că Elite ar veni după el; vie sau moartă, singura grijă a Alinei fusese să-l protejeze, acoperindu-i urmele. Probabil credea că are și fetele cu el. Gândul la fiicele lor îi provocă o durere surdă în inimă. Poate ar fi trebuit să le caute, se gândi și inima i-o luă la goană. Nu, nu se putea apropia de ele până nu era convins că Elite nu-l supraveghea din umbră. Și ce le-ar fi putut spune despre mama lor? Trebuia să afle… Oricât ar fi fost adevărul de cumplit, trebuia să știe ce se alesese de iubirea vieții lui. Nu regreta faptul că se îndrăgostise de ea, datorită ei avusese puterea să-și poată dori un viitor. Acum, însă, cel mai tare și-ar fi dorit să poată muri pentru ea; nu se putea gândi la o moarte mai onorabilă. Numai că trebuia să trăiască pentru fiicele lor, pe care Alina le iubise atât de mult. Nu-și mai dorea să mai trăiască, dar era nevoit s-o facă. Cineva trebuia s-o jelească, merita măcar atât. Alina reprezentase candoarea și focul,

puternică și în același timp vulnerabilă în fața iubirii lui. Zâmbetele ei i se întipăriseră în inimă pentru vecie.

Simțea o durere surdă în tot corpul și se rezemă de un copac de la marginea drumului. Nu-și mai aducea aminte când mâncase ultima oară, ori când dormise. Îi era frică să adoarmă și s-o viseze. Putea continua să meargă, dar încotro? Oriunde s-ar fi dus, ea nu se afla acolo și totul i-ar fi amintit despre absența ei. Nu, nu avea să dispară pur și simplu. Nu fără să se răzbune. Furia îi izvorî din stomac, umplându-i toate simțurile. *Trebuie să plătească. Toți.* Rând pe rând, aveau să se prăbușească. Singura întrebare era cine avea să fie primul. Elite? Consiliul?

Ochi pentru ochi deveni mantra lui personală pe parcursul următoarelor zile. Călători la bordul unui vapor de croazieră, sub o identitate falsă, pentru a se reîntoarce în Europa. La opt zile de la dispariția Alinei, planul de răzbunare era deja pus la punct.

Ochi pentru ochi. Discreditează. Umilește. Distruge.

Războiul fizic și psihologic nu reprezentau o noutate pentru el, nimeni nu reușea să-l egaleze pe teren. Nimeni, în afară de Alex, însă avea să se ocupe și de el în timp util.

Discreditează. Umilește. Distruge.

Era sigur pe puterile lui, fără să fie orbit de mândrie. Știa să fie răbdător și perseverent. Urma să ajungă la Consiliu, folosindu-se de Elite. Elite era copilul de suflet al Consiliului, iar tehnica de distrugere a părintelui prin copil era una destul de simplă.

Discreditează. Umilește. Până la prăbușire.

Într-un final, când își puse planul în aplicare, reuși cu un amuzament aproape cinic să penetreze serverele. Chiar mult mai rapid decât se așteptase. Probabil nici Elite nu mai era ce fusese odată. Era momentul să înceapă jocul...

⌖

Milano, Italia

A noua dimineață consecutiv, Alina se trezi pe același scaun incomod. Își ridică privirea, pentru a-l descoperi pe Alex în dreptul ușii. Habar n-avea de când stătea acolo, nemișcat precum o statuie, observând-o cu atenție de parcă ar fi fost un animal periculos.

–Bună dimineața, îi spuse cu voce joasă.

Alina mârâi înfundat pe post de răspuns.

Doi agenți operativi își făcură apariția și îi eliberară mâinile și picioarele. Alina se ridică în picioare, masându-și încheieturile mâinilor. Cei doi agenți îi aruncară o privire lui Alex, care le făcu semn să-i lase singuri.

–Javră, spuse Alina cu o furie abia reținută.

–Da, răspunse calm Alex.

–Până la urmă, tot m-ai trădat.

–A fost necesar.

–De ce?

–Pentru că am primit ordin.

Alina se apropie de el, dând frâu liber furiei.

–Ordine?! Îmi vorbești mie despre ordine, după tot ce-am trăit împreună? Cum ai putut să… Se întrerupse brusc, străfulgerată de un gând oribil. Le-ai spus, nu-i așa? Le-ai spus care dintre fete e…

Alex îi înfipse o mână în gât și-o trânti de peretele din spatele ei.

–Au aflat că ideea de a-ți înscena moartea a fost a mea și au aflat cum am făcut-o, îi șopti cu o expresie gravă. Brett m-a pompat pentru mai multe informații. I-am spus că n-am mai ținut legătura cu tine. M-au întrebat despre fete și le-am spus că, din câte știu eu, amândouă sunt adoptate. După care m-au trimis să te aduc înapoi. Asta e povestea, ai înțeles?

–De ce nu te-au eliminat dacă au aflat? întrebă Alina pe un ton suspicios.

–N-a fost nevoie. Mă pot controla altfel.

–Cum?

Alex o eliberă și rămaseră față în față, suficient de aproape cât să se atingă și, cu toate astea, la mii de kilometri depărtare unul față de altul.

–Prin fiul meu.

Alina îl privi șocată, incapabilă de vreun răspuns. Privirea lui Alex îi alunecă peste umăr.

–Da, am un fiu, spuse cu simplitate. N-am știut despre existența lui până de curând.

–Atunci trebuie să ne…

De data asta, Alex o apucă de umeri și-o lipi din nou de perete.

–Nu, Alina! Viața din afară e doar o fantezie pentru noi. Asta e realitatea noastră, ăsta e locul de care aparținem.

–Poate tu, Alex. Nu și eu. Am terminat-o cu viața asta, nu mai sunt un asasin.

–Spui mereu asta, dar eu știu mai bine. Te-am văzut pe teren, Alina, nu uita asta. Ești mult prea fluidă în mișcări, mult prea naturală. Faptul că nu-ți face nicio plăcere să ucizi nu diminuează talentul natural. Instinctul. Se vede în sclipirea din ochii tăi atunci când apeși pe trăgaci. Știu că o negi, te ascunzi, dar într-o bună zi o să-ți accepți adevărata identitate. O să înveți să faci pace cu tine însuți. Până atunci, poți da vina pe Elite ori pe destin. Sau pe mine. Și adevărul e că uneori mi-aș dori să iau vina asupra mea, dar n-ar fi decât o minciună. Elite te-a recrutat și eu ți-am dat o direcție, dar de creat te-ai creat singură. Singură ai renăscut într-un agent operativ. Alex înclină capul și-i șopti rapid la ureche: Dacă nu le spui unde e Marius, au de gând să te lichideze. Nu le da voie. Brett nu știe absolut nimic, nici despre Marius, nici despre fete.

O eliberă din nou și o privi cu o rugăminte mută în ochii verzi ca jadul.

–Gândește-te la ce ți-am spus, continuă cu voce tare.

Alina îi zâmbi cu dispreț, intrând în rol.

–Știi bine că nu mi-a fost niciodată frică de moarte.

Cu o mișcare fulgerătoare, îl apucă de reverele sacoului negru și-l trase aproape, lipindu-și buzele de ale lui. Primul lui impuls fu s-o apuce de brațe pentru a o împinge de lângă el, după care o trase mai aproape, adâncind sărutul pasional până rămaseră amândoi fără suflare. Alina se smulse din îmbrățișare.

–Adaugă asta la catalogul cu amintiri, Alex.

Se îndepărtă de el, lăsându-l incapabil de vreun gând coerent. După câteva momente, Alex își recompuse masca impasibilă și se apropie de ușă.

–La revedere, Alina, îi spuse peste umăr înainte să iasă din încăpere.

Alina începu să se plimbe agitată prin cameră, mintea lucrându-i cu furie. Dacă nu-l aveau pe Marius și nu știau nimic despre fete, atunci nu aveau nicio modalitate s-o controleze. Ceea ce era o veste bună. Dar… Alex. Dumnezeule, Alex avea un fiu. Și din câte înțelesese, Brett avea acces la el. Alex n-o trădase, așa că Brett habar n-avea care dintre fete era fiica ei naturală. Din contră, Brett probabil credea că Anjolie și Sage fuseseră adoptate. Alex nu făcuse nimic altceva decât să execute profilul misiunii și asta numai pentru faptul că Brett îl șantaja cu viața fiului său.

Se opri din mers și privi spre camera de supraveghere.

–Mă întreb dacă am putea sta puțin de vorbă, Brett. Un fel de ultimă dorință a condamnatului înainte de execuție.

⌖

Brett închise laptop-ul și părăsi biroul lui, îndreptându-se către zona de detenție. Pe Alina o găsi așezată pe scaun, cu genunchii la piept și brațele înfășurate în jurul lor. Când dădu cu ochii de el, își lăsă picioarele jos și se aplecă puțin în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

–Ce dorești? o întrebă, oprindu-se în fața ei.

Ea își ridică privirea la el.

–Să-ți spun că faci o greșeală enormă dacă mă ucizi. Sunt unul dintre cei mai buni agenți operativi pe care i-ai avut vreodată.

–Și cel mai dificil de disciplinat.

–Dificil, dar nu imposibil, rânji Alina.

–Corect, dar vine un timp când nu se mai justifică filarea permanentă a unui potențial agent renegat.

–E mai eficient să înlături doi agenți extrem de valoroși într-un moment vulnerabil pentru Elite?

–Ce vrei să spui?

–Hai să nu ne mai jucăm unul cu celălalt, Brett. Dacă mă omori pe mine, îl treci pe linie moartă și pe Alex. Doar i-ai văzut reacția atunci când l-am sărutat. L-am dat total peste cap. Poate l-ai controlat până acum, și asta doar pentru că n-am fost pe-aproape, dar acum balanța s-a înclinat considerabil, nu crezi?

–Ei, nu mai fii atât de sigură pe tine. Cred că mai putem scoate câțiva ani buni de la Alex.

–Bine, dar n-ar fi ideal să ne exploatezi pe amândoi?

–Și ce garanție aș avea că n-o să încerci să evadezi din nou?

–Nu poți să mă minți, Brett. Știu că Marius a scăpat împreună cu fetele și habar n-ai unde e. Iar tu știi că mai degrabă aș muri de o mie de ori, decât să-ți dau vreun indiciu. Nu, clătină Alina din cap, chiar n-ai cu ce să mă șantajezi. Dar ai un as în mânecă cu care mă poți controla ca agent operativ. Același as pe care-l folosești cu Alex. Fiul lui.

Urmă o pauză lungă.

–Argumentele tale sunt demne de luat în seamă, spuse Brett într-un târziu. Dar mai e o problemă. Ezitarea ta atunci când vine vorba despre un aspect mai neplăcut al muncii de pe teren.

–Pune-mă la încercare.

–Ca un fel de test?

–Exact.

Brett se gândi pentru un moment, după care îi zâmbi satisfăcut. Alina simți cum inima i-o ia la goană. Zâmbetele lui nu prevesteau niciodată ceva bun. Brett deschise ușa și-i făcu semn să-l urmeze. O cotiră pe câteva coridoare până ajunseră la altă ușă. Brett zâmbi din nou și o deschise, apoi păși înapoi și-i făcu semn să intre.

În mijlocul încăperii se afla bărbat așezat pe un scaun similar cu cel pe care fusese imobilizată Alina timp de opt zile. Oricine era, ridică capul și-o privi fix în ochi. Brett îi puse un pistol în mână și Alina înțelese ordinul tacit. Înspiră adânc și păși în încăpere. Brett o urmă și închise ușa după el. Alina se apropie de bărbatul necunoscut și-i puse pistolul la tâmplă. Bărbatul zâmbi și deschise gura să spună ceva. Alina apăsă pe trăgaci, după care lăsă arma jos și se întoarse spre Brett. O studia atent cu o privire rece, fără nicio emoție.

–Suficient?

–Deocamdată, fu de acord Brett. Dar sunt cu ochii pe tine. Și vor mai fi și alte teste.

–Și acum?

–Acum… stăm puțin de vorbă. Brett îi făcu semn către scaun. Ia loc.

Alina îi aruncă o privire iritată, dar eliberă mâinile și picioarele cadavrului, după care îl trase în colțul opus și-l sprijini de perete. Se întoarse la scaun și-i luă locul cu o expresie impenetrabilă. Brett dădu din cap în semn că aprobă.

–Alex ar merita să moară pentru ce-a făcut, la fel ca și tine. Dar nu sunt pregătit să renunț la el în momentul ăsta, așa că sunt dispus să-l iert, la fel ca și pe tine.

Alina arcui o sprânceană, așteptând continuarea. Lucrurile nu erau niciodată atât de simple când venea vorba despre Brett. Întotdeauna exista un *dar*.

–Dar, continuă Brett, confirmându-i bănuielile, viața lui Alex depinde de evoluția ta în Elite. Atâta timp cât respecți

regulile și-ți faci treaba, va fi în siguranță. La fel și fiul lui. La primul pas greșit pe care-l faci, mor amândoi și tu vei fi prezentă.

Alina continuă să-l privească, întrebându-se cum putuse vreodată să creadă că omul acela avea ceva uman în el. Brett îi susținu privirea în mod deschis, ochii lui albaștri lipsiți de orice fel de emoție.

–O să ne folosești unul împotriva celuilalt, condiționând viața unuia în funcție de eficiența pe teren a celuilalt. Și invers, concluzionă Alina. Pe buzele ei înflori un zâmbet cinic. Ești într-adevăr foarte bun, Brett.

–Deci ești de acord.

–Știai deja că o să fiu. Se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă, dar se opri cu mâna pe clanță.

–Nu întinde coarda foarte tare cu mine, îi spuse peste umăr. N-o să-mi sacrific chiar toate principiile, nici măcar pentru fiul lui Alex.

–O să vedem, spuse Brett din spatele ei.

Alina deschise ușa și păși afară, permițându-și să abandoneze atitudinea sfidătoare abia după ce rămase singură. Se sprijini de perete, lacrimile curgându-i în voie pe obraji. Momentul de slăbiciune trecu repede. Își șterse lacrimile și se îndreptă, recăpătându-și controlul. Avea să joace rolul agentului obedient, dar Brett se înșela amarnic dacă credea că o va șantaja la infinit cu viața fiului lui Alex.

În urma ei, Brett se apropie de cadavru și se aplecă pentru a-i lua pulsul. Îi lăsă mâna să cadă la loc, după care rămase cu privirea la el pentru un timp îndelungat.

⌖

Alex scria un raport în biroul lui când Alina deschise ușa și păși înăuntru, închizând-o în urma ei pentru a se sprijini de ea.

–*Déjà vu*, comentă pe un ton ironic.

–Ce dorești? întrebă Alex, fără să-și ridice ochii la ea.

Alina se apropie agale de el, ocolind biroul pentru a se opri în spatele scaunului. Se aplecă spre el, aproape atingându-i urechea cu buzele.

–Să te informez că nu mai am nevoie de protecția ta. Am căzut la înțelegere cu Brett… cel puțin, deocamdată.

Alex rămase tăcut, fără să facă nicio mișcare.

–Ești liber, Alex. Alina chicoti, respirația ei atingându-i delicat urechea. Cam ironic, nu crezi? Sau mai degrabă, ceea ce se numește un paradox. Ești liber să-ți faci treaba, după care te duci singur acasă și te bați cu pumnii în piept, cântând *mea culpa*. Asta ai făcut întotdeauna.

–Asta ai înțeles tu?

–Ce altceva aș fi putut înțelege, când m-ai lăsat să cred că ești mort timp de șapte ani? În condițiile în care ai pretins mereu că mă iubești. Cine face asta? Nimeni, Alex. Nimeni, în afară de tine. Pentru că ai niște idei complet greșite în ceea ce ne privește pe noi doi. Dintr-un motiv sau altul, crezi că meriți viața asta, că e destinul tău să fii sacrificat pe altarul binelui suprem la care slujește măreața Elite.

–Da, cred.

Alina oftă.

–Săracul Alex… mereu singur și neînțeles.

Îl întoarse cu fața la ea și se apropie până când buzele aproape li se atinseră.

–O să-ți salvez fiul, după care o să te salvez și pe tine, îi șopti.

–Alina…

–Și o să distrug Elite.

Alina zâmbi și-l sărută îndelung, după care îl eliberă și se îndreptă către ușă. Se opri în prag și-i aruncă o privire peste umăr.

–Ne vedem pe teren, Alex. La fel ca întotdeauna.

✦

BREȘĂ

Amman, Iordania

Marius interceptă comunicațiile Elite și ascultă cu atenție.

–Evacuează zona! spuse o voce agitată.

–Relaxează-te, Mark, aproape am terminat. Cincisprezece secunde până la încărcarea completă a datelor, răspunse Alina pe un ton calm. Cât timp am să ajung la punctul de extracție?

–Două minute. Ai trei gardieni înarmați care se îndreaptă spre tine. Scoate discul acum și ieși de acolo! Profilul misiunii se bazează pe ideea de a nu fi descoperită!

O mică pauză și sunetul tastelor.

–Încărcare completă, raportă Alina. Evacuez acum. Declanșează codul de recuperare Alfa.

Alina se deplasă către balcon și escaladă balustrada, pășind cu grijă pe un prevaz lat cât o palmă ce înconjura clădirea. Se opri să-și scoată pantofii cu toc, apoi se deplasă rapid până la fereastra pe care o lăsase deschisă mai devreme.

–Alina, mai repede, contact vizual în două secunde, o atenționă vocea lui Mark.

Câteva momente mai târziu, niciunul dintre invitați nu observă femeia elegantă care coborî pe scara centrală și se strecură în sala de festivități a Ambasadei Pakistanului. Alina luă un pahar cu șampanie de pe tava unui ospătar și se alătură însoțitorului ei.

–Aici erai! Te-am căutat peste tot, am crezut că m-ai părăsit.

Bărbatul îi zâmbi și o conduse pe ringul de dans, fără să o audă când murmură:

–Undă verde.

Dar agenții operativi Elite o auziră. La fel și Marius.

Aqaba, Iordania

–Echipa Alfa, pe poziție, raportă vocea lui Ford.

El și echipa lui erau staționați în umbra unei fabrici părăsite de la marginea orașului. Înăuntru se afla rezultatul unei tranzacții ilegale de armament.

–Echipa Beta? întrebă Alex din duba de transport, de unde coordona misiunea.

–Ne apropiem de primul reper, răspunse Roman.

În acel moment, Marius alese să-și joace cartea. Gărzile de corp ale subiectului vizat nu se puteau măsura cu agenții Elite, așa că era necesar să echilibreze balanța.

–Jenka, raportează.

Jenka era vârful de lance al echipei Beta și nu-și semnalase încă poziția.

–Roman, preia poziția Jenkăi, ordonă Alex. Și vezi pe unde e.

–Am găsit-o, raportă Roman câteva minute mai târziu. A fost împușcată cu tranchilizant.

Brusc, toată zona fu iluminată puternic, expunând agenții operativi.

–Evacuați, retragerea la punctul de extracție, ordonă Alex cu mai mult calm decât simțea. Câte dispozitive cu explozibil ați plantat?

–Suficient cât să aruncăm totul în aer, confirmă Ford.

–Fă-o.

Alex înjură printre dinți. Obiectivul trebuia distrus numai după ce preluau subiectul, însă acum trebuia eliminat împreună cu ceilalți. Și habar n-avea dacă reușeau să scoată agenții de acolo vii și nevătămați.

–Ce naiba s-a întâmplat? o întrebă pe Jenka, atunci când echipele ajunse într-un final la dubă.

Într-un mod cu totul miraculos, toată lumea supraviețuise. Câțiva agenți aveau răni superficiale de la slalomul printre gloanțe, dar cam atât.

–Nu știu… am simțit doar înțepătura tranchilizantului.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc, e Roman, care m-a luat în spate.

–Dă-i drumul! îi ordonă Alex șoferului.

Clătină din cap și se întoarse la monitoare, știind prea bine că avea să fie prăpăd când ajungeau înapoi la Elite. Tot ce putea face era să studieze înregistrările și să încerce să-și dea seama cum reușise o adunătură de gărzi de corp să compromită două echipe Elite cu mult superioare ca pregătire și armament.

O siluetă îmbrăcată complet în negru privi în urma dubei. Câteva minute mai târziu, totul explodă în spatele lui. Marius reușise să saboteze misiunea. Fusese nevoit s-o drogheze pe Jenka pentru a se asigura că agenții nu reușeau să se infiltreze în fabrică, unde ar fi urmat să pună mâna pe subiect. După care eliminase o gardă de corp și îi plantase cadavrul în așa fel încât să fie văzut de ceilalți, pentru a-i atenționa că erau atacați. Din fericire, cu toate că o trecuse pe Jenka la pierderi colaterale în caz de nevoie, nu fusese nevoie s-o sacrifice. Chiar dacă o conștientiza sau nu, Jenka nu era decât un agent operativ neînsemnat, un nume pe lista vieților distruse datorită organizației Elite. La fel ca Alina, Alex și el.

Milano, Italia

Alina și Alex păși afară din lift și rămaseră pe loc pentru a aștepta sosirea restului agenților.

–În biroul meu. Acum, spuse Brett din spatele lor pe un ton iritat.

Alex îi aruncă o privire Alinei, care ridică din umeri. Amândoi își urmară superiorul fără vreun comentariu.

–Ce dracului s-a întâmplat?! îi luă Brett la întrebări imediat ce ajunseră în biroul său.

–Nu știu, admise Alex.

–Nu știi, repetă Brett cu o expresie sarcastică.

Pe vremuri, Alex ar fi avut deja un răspuns, plus un nou profil de misiune pentru a rezolva problema. Mai mult, probabil ar fi rezolvat-o din prima chiar pe teren.

–Jenka a fost scoasă din joc, oferi Alex pe un ton calm.

–Știm de către cine?

–Bănuiesc că o gardă de corp.

–Și de ce-ar fi drogat-o?

–Pentru a fi interogată.

–Și atunci cum naiba a găsit-o Roman?

–Poate garda de corp a plecat să caute ajutoare.

–Nu putea cere prin radio?

–Nu știu, n-am fost suficient de aproape să pot confirma. Și n-am interceptat niciun fel de convorbiri pe toată durata misiunii.

–Nu-mi plac anomaliile și nici bănuielile! izbucni Brett pe un ton nemulțumit. Vreau date clare. Aveți șase ore să găsiți niște răspunsuri care nu implică ghicitul în cafea.

Șase ore mai târziu, Alex și Alina se aflau din nou în biroul lui Brett.

–Ascult, spuse Brett, fără să-și ridice privirea de la monitorul din fața lui.

–Am fost sabotați de o entitate necunoscută, începu Alina.

–Câți?

–Nu știm. Jenka n-a văzut nimic și Mark a analizat toate înregistrările fără niciun rezultat.

–Obiectiv?

–Lichidarea subiectului înainte de capturare. Cineva știa că-l vom interoga și s-a asigurat că nu vorbește, interveni Alex.

–Motivul?

–Interes propriu. Simulările lui Mark confirmă teoria.

–Așadar, entitatea asta necunoscută nu numai că știa despre misiunea noastră, dar a reușit s-o saboteze, rezumă Brett. Nu cumva ne confruntăm cu o breșă internă?

–Improbabil. Toți agenții operativi implicați au fost deja verificați, inclusiv Mark.

–Deci, până la urmă, tot nu știm nimic. Îmi mai puteți spune și altceva?

–Da, interveni Alina. N-o să se mai întâmple.

La o săptămână după fiasco-ul din Iordania, Elite respiră ușurată. Nu mai existaseră anomalii, nicio misiune nu mai fusese sabotată din afară. Eșecul din Aqaba fu catalogat drept o anomalie în sine. Eficiența misiunilor de pe rol crescu din nou, până ajunse aproape de procentele normale. Toată lumea oftă din greu și lucrurile se mai relaxară o idee. Problemele apărură exact atunci când nu se aștepta nimeni. *Entitatea necunoscută* știa exact de cât timp era nevoie până când se detensiona atmosfera și lucrurile intrau în normal la sediul Elite.

–Status? întrebă Alina, plimbându-se ca un leu în cușcă prin spatele lui Mark.

–Punct de extracție în cinci minute. Mark o privi peste umăr, observându-i neliniștea. Probleme?

Alina ridică din umeri.

–Sper că nu.

–Dispozitivele cu explozibil au fost plantate, raportă Ford.

Ascultară în liniște cum agenții primiră semnalul de retragere către punctul de extracție.

–Două minute până la detonație.

Până în momentul acela, misiunea se desfășurase ca unsă. Traficantul de arme și cumpărătorul erau convinși că depozitul de armament unde urma să se desfășoare tranzacția ilegală nu se afla sub supraveghere. Aveau să afle cât de curând că se înșelau.

Ford așteptă până când toți agenții operativi ajunseră la punctul de extracție, după care apăsă butonul telecomenzii din mâna lui. Nimic. Iritat, mai apăsă încă o dată. Tot nimic.

–Ce se întâmplă? întrebă Alex de la consola de lângă Mark, unde aștepta să confirme exploziile prin satelit.

–Nu știu, răspunse Ford. Mă duc înapoi.

–Negativ, spuse Alex, observând imaginile transmise de satelitul DOD. Evacuează imediat către punctul de extracție.

Fereastra de siguranță se închisese, împrejurimile fiind deja invadate de gardieni. Trei tiruri părăsiră zona, fără îndoială încărcate cu armament, ceea ce însemna că nu mai avea niciun sens să distrugă depozitul. Probabil ambii subiecți dispăruseră în neant.

–Și dispozitivele cu explozibil? ezită Ford, neputând accepta eșecul atât de ușor.

–Nu contează, sunt nedetectabile. Zona a devenit mult prea fierbinte pentru încă o infiltrare.

O siluetă întunecată alunecă de-a lungul zidurilor depozitului, privind în urma dubei Elite.

–O nouă entitate necunoscută? întrebă Brett, făcându-și apariția în Camera Sistemelor.

–Nu, răspunse Alex fără să se întoarcă cu fața la el. Telecomandă defectă. Dispozitivele cu explozibil n-au putut fi detonate.

–Ești sigur?

–Da. N-am detectat vreo influență din afară, nici pe înregistrări și nici la analiza termală, explică Alex cu un ton ferm, fără a fi însă foarte sigur pe spusele lui.

–E inadmisibil! mârâi Brett. Ineficiența de care dați dovadă în ultimul timp e absolut șocantă!

–Brett, interveni Alina.

–Nu mă interesează scuzele! Ăsta e rezultatul greșelilor de strategie, profilare și execuție! Ați devenit cu toții niște amatori deplorabili!

–Procentajele au rămas la fel, interveni Alex. Două misiuni eșuate nu afectează eficiența Elite.

–Dă-mi voie să nu fiu de acord cu analiza ta, replică Brett pe un ton ironic. Chiar dacă avem o marjă acceptabilă de

misiuni reușite, eficiența a scăzut la cote alarmante. Probabil uitați amândoi că securitatea unui anume copil depinde de performanțele voastre din teren. Vreau să remediați imediat situația.

–Desigur, răspunse Alex pe un ton resemnat, ochii fulgerându-i cu mânie reținută.

Sion, Elveția

–Se descurcă.

–Chiar foarte bine, dacă luăm în considerare resursele limitate. Dacă o ține tot așa, Brett o să intre cât de curând în picaj liber. Cei câțiva susținători pe care-i mai are se vor grăbi să se îndepărteze de el.

–Cred că a sosit momentul să-l abordez.

–Nu e cam prematur? Cu Alina ce facem? Ți-am spus că ne asumăm un risc inutil dacă o expunem din nou manipulărilor lui Brett.

–Poate, dar tind să nu fiu de acord. În momentul ăsta, Alina nu mai are încredere în absolut nimeni… nici măcar în Alex.

Munții Apenini, Italia

Soarele era deja sus pe cer și Marius se afla în cabana montană pe care o închiriase cu câteva zile în urmă. Construcția simplă din lemn de brad se afla într-un loc izolat ce-i permitea să monitorizeze potențialii intruși fără să fie observat. Alarma începu să piuie, atenționându-l că avea un vizitator. Marius puse paharul cu vin pe masă și deschise laptop-ul conectat la sistemul termic. Nu văzu decât o singură semnătură termică, dar își scoase pistolul semi-automat Beretta M9A3 și se postă la geam, așteptând. În câteva minute, o mașină de teren parcă în fața cabanei și din ea coborî un bărbat. Marius oftă resemnat, nefiind

prea surprins să descopere că vizitatorul neașteptat era nimeni altcineva decât una dintre multele *victime* lăsate în urmă de Elite.

Dylan Kyle… singurul participant la atacul asupra Companiei Phoenix, care supraviețuise doar pentru a deceda la spital în urma unui *atac de cord.* Dylan urcă cu grijă cele trei trepte și se apropie de ușă cu mâinile la vedere, știind prea bine că era supravegheat. Marius deschise ușa cu pistolul în mână și rămase în prag.

–Marius, îl salută Dylan.

–Ce cauți aici?

–Trebuie să stăm de vorbă.

–Nu avem interese comune, replică Marius pe un ton neutru. Și fără interese comune, nu avem despre ce discuta.

–Nu sunt de acord cu niciuna dintre afirmațiile tale.

–Asta e fix problema ta.

–Jocul tău de șah cu Elite…

–Nu te privește pe tine, îl întrerupse Marius, fără să-i dea satisfacția de-a părea surprins și fără să-l întrebe cum reușise să-l găsească.

–Pot să intru? insistă Dylan.

–Dacă spun nu?

–Vor exista repercursiuni.

–Mereu există repercursiuni, comentă Marius cu o mină plictisită, dar puse pistolul înapoi în tocul de pe picior și-i făcu semn să intre.

–Nu pari prea surprins să mă vezi, remarcă Dylan, arcuind o sprânceană.

–Atacul de cord nu părea viabil la vârsta și constituția ta.

–Crezi că mă cunoști atât de bine?

–La fel de bine pe cât ai tu impresia că mă cunoști pe mine, pară Marius.

–*Touché*. Ar trebui să fiu puțin supărat pe tine, spuse Dylan pe un ton rece. M-ai împușcat în ambii genunchi.

–Văd că te descurci.

–Tehnologia medicală de ultimă oră face minuni.

–Pun pariu. Pot să-ți ofer ceva de băut? întrebă Marius, încercând să tragă puțin de timp pentru a plănui ce avea să facă mai departe.

–Nu, mulțumesc, refuză Dylan, așezându-se pe un fotoliu aflat în fața șemineului. Nu avem mult timp și timpul e esențial în cazul nostru.

–Pentru cine?

–Pentru toată lumea.

–Cum m-ai găsit? schimbă Marius subiectul.

–Nu te-am pierdut niciodată.

–Vrei să-mi spui că ești la curent cu toate activitățile mele recente?

–Da, admise Dylan cu un zâmbet slab. Trebuie să recunosc că e impresionant cum ai reușit să bați Elite la propriul joc și asta cu resurse extrem de limitate.

Marius continuă să-l fixeze cu privirea, încercând să pună cap la cap toate informațiile pe care le avea până în acel moment.

–Deci nu ești Elite… atunci trebuie să fii de partea Consiliului, făcu o încercare și fu răsplătit cu un zâmbet larg. Dacă tot știați unde sunt și ce fac, de ce nu m-ați lichidat? Bănuiesc că marele Consiliu dorește să se răzbune pentru toate neplăcerile pe care le-am creat.

–Dacă intenția noastră era să te lichidăm, o puteam face încă din Australia.

–Adică?

–Asta trebuie să ți-o explice șeful meu.

Marius îl privi tăcut pentru câteva momente.

–Cine e șeful tău? întrebă într-un târziu.

Dylan chicoti amuzat.

–N-ai voie să știi. Nu încă.

–Bun, deci nu-mi spui cine e șeful tău și, în general, nu-mi prea spui nimic altceva. Atunci de ce-ai venit?

–Să te invit să ni te alături.

Marius fu foarte surprins de răspunsul acela, dar rămase tăcut, studiindu-l cu atenție.

–Dacă accepți, o să afli tot ce dorești, oferi Dylan.

Marius zâmbi ironic.

–Bine, te cred pe cuvânt.

–Ai face bine să mă crezi. Ne dorim o schimbare majoră.

–Și ce motivație aș putea avea eu să mă implic în manipulările voastre?

–Spune-mi, Marius, care sunt planurile tale pe termen lung pentru Elite?

–N-am niciun plan.

–Adică vrei să-mi spui că n-ai nimic pe agenda de lucru în afara unei simple răzbunări?

–Nu chiar atât de simplă, răspunse Marius cu voce joasă.

–Ah, așa e. Am uitat, comentă Dylan pe un ton ironic. Elite, Consiliul, vrei să le distrugi pe amândouă.

–Corect. Și prezența ta aici îmi demonstrează încă o dată faptul că ambele organizații sunt mult prea implicate în politica de culise pentru a mai fi eficiente.

–Nu sunt de acord.

–Sper că n-ai de gând să iei apărarea Consiliului. Până la urmă, ai fost împușcat în ambii genunchi datorită profilului total greșit al misiunii lor, contră Marius pe un ton sarcastic.

–Tu m-ai împușcat, nu Consiliul.

–Asta e o amenințare?

–Deloc, doar îți prezint o altă perspectivă. Și o opțiune.

–Ce opțiune?

–Restructurarea.

–La ce nivel?

–Cel mai înalt, oferi Dylan fără să clipească.

–Un plan ambițios, recunoscu Marius.

–Suntem extrem de motivați. După cum ai spus și tu, politica de culise a ajuns prea departe.

–Din câte-mi amintesc eu, Consiliul a fost cel care a începul jocul de-a șoarecele și pisica cu Elite, comentă

Marius cu amărăciune.

–De la bun început, n-am avut nimic altceva în vedere decât progresul organizației Elite. Nimic mai mult, nimic mai puțin.

–De data asta, dă-mi mie voie să nu fiu de acord, spuse Marius cu o expresie sceptică. Dar făcând abstracție de asta, de ce-aș crede că politica de culise ar înceta sub o nouă conducere?

Înainte ca Dylan să poată răspunde, telefonul lui mobil începu să sune. Îl privi pe Marius, ridicând o sprânceană în semn de întrebare. Marius încuviință tacit și Dylan scoase telefonul din buzunar.

–Da. O mică pauză. N-are încredere în noi, spuse Dylan, continuând să-l privească pe Marius. Nu va fi de acord dacă nu punem toate cărțile pe masă. O altă pauză. Prea bine, îl aduc la tine.

Dylan zâmbi și băgă telefonul în buzunar.

–Era șeful meu. Suntem amândoi de părere că e necesar să-ți spunem tot adevărul dacă vrem să putem conta pe loialitatea ta.

–Așa pur și simplu? întrebă Marius, redevenind sceptic.

–Așa pur și simplu. Știu că nu ți-am dat vreun motiv să ai încredere în mine, dar mi-e teamă că exact asta trebuie să-ți cer.

–De ce?

–Pentru că dacă reușim să facem ce ne-am propus, încrederea e cheia succesului. E și motivul pentru care am venit aici singur, în loc să trimitem o echipă de recuperare.

–Aveți echipe de recuperare? întrebă Marius, știind prea bine că era posibil să mintă cu privire la resursele de care dispuneau.

–Nu la fel de bune ca echipele de care dispune Elite, dar compensăm lipsa perfecțiunii prin cantitate. Dacă poți uita de răzbunare, asta e ocazia ta de-a face ceva cu mult mai important.

–Adică? Îmi oferiți o promovare?

–Nu. Un parteneriat.

–Parteneriat, murmură Marius, rămânând câteva clipe pe gânduri. Bine, m-ai convins.

Adevărul era că reușise să facă exact ceea ce-și propusese. Organizația Elite era pe punctul de a fi restructurată, eficiența lor fiind pusă sub semnul întrebării.

Drumul dură în jur de patruzeci de minute. La un moment dat, Dylan o coti pe un drum marcat cu un indicator pe care scria *Comune di Marsaglia*. În ciuda faptului că se pregătise sufletește pentru orice, Marius nu anticipă destinația finală: un restaurant elegant, complet cu parcare cu valet și ospătari îmbrăcați la patru ace. Localul era relativ gol și Dylan se îndreptă spre un separeu ceva mai în spate. Marius îl urmă cu toate simțurile în alertă, dar tot fu luat prin surprindere atunci când descoperi cine îl aștepta la masă.

–Marius, îl salută bărbatul, ridicându-se în picioare pentru a-l întâmpina.

–Liam, răspunse Marius, mascându-și cu abilitate stupoarea. Văd că ți-ai pierdut scaunul cu rotile. Probabil tehnologia medicală de ultimă oră a făcut minuni și în cazul tău, comentă ironic.

–Ia loc, te rog, îl invită Liam pe un ton politicos, făcând abstracție de comentarii.

Dylan se așeză primul la masă. Marius ezită pentru câteva momente, după care îl urmă, realizând amuzat că totul fusese orchestrat în așa fel încât să-i ofere iluzia libertății de mișcare.

–Doriți ceva de băut? întrebă un ospătar care apăru ca din pământ.

–Nu, mulțumim, răspunse Liam, punând câteva bancnote de o sută de Euro pe masă. Dar am dori să nu fim deranjați de nimeni.

–Desigur, domnule.

Ospătarul făcu o plecăciune adâncă, după care se grăbi să bage bancnotele în buzunar și să dispară cât mai repede.

–Unde sunt fiicele mele? întrebă Marius cu un calm înșelător.

–Ți-am promis că vor fi în siguranță și m-am ținut de cuvânt, răspunse Liam privindu-l în ochi, dându-i astfel posibilitatea de a cântări sinceritatea afirmației sale. Elite nu are și nu va avea niciodată acces la ele. Regret faptul că am fost nevoit să te mint, dar era absolut necesar să știu foarte clar cu cine am de-a face înainte să-ți destăinui planurile noastre. Plus că aveam informații clare despre faptul că Brett vă căuta.

–Ai știut de la bun început totul despre mine și Alina, plusă Marius.

–Da, admise Liam cu sinceritate.

–Și teatrul de la vila ta a fost regizat tot de Brett?

–Nu, a fost ideea mea. Era foarte important să renunți de bunăvoie la fiicele tale, fără să fim nevoiți să intervenim în forță.

–Unde e Alina?

–Mi-e teamă că Alina îi aparține lui Brett. Cel puțin, deocamdată.

–Deocamdată?

–Da. La un moment dat ni se va alătura, dar în momentul ăsta ne e mult mai utilă acolo unde e.

–Ce vreți de la noi?

–Restructurare. Admit faptul că Brett e o idee cam scăpat de sub control, dar am preferat să-l țin aproape pentru a fi cu ochii pe el. Liam zâmbi, dar ochii îi rămaseră reci. Brett și cu mine avem țeluri și interese comune, chiar dacă nu suntem întotdeauna de acord atunci când vine vorba despre metode. Informațiile de ultimă oră confirmă faptul că Elite și Consiliul au o agendă comună, precum și corectitudinea deciziei de-a o aduce înapoi pe Alina.

–Și metoda? întrebă Marius cu o mină gravă.

–Metoda lui Brett a fost mereu aceeași, *absolut orice e necesar*. Pe parcurs, sper să ajungem la concesii și compromisuri atunci când vine vorba despre viața unui agent.

–De ce tocmai acum?

–Vreau să fac puțină ordine. În ultimul timp, Brett îmi ascunde cam tot ce se întâmplă în Elite, chiar dacă nu cu mult timp înainte eram cât se poate de apropiați.

–Ce s-a întâmplat?

–N-am fost de acord cu propunerea lui pentru un eventual succesor și l-am criticat pentru faptul că inteligența artificială a devenit cel mai de încredere consilier. Am încercat să-l conving că e o nebunie să investești mai mult în mașinării decât în oameni.

–N-ai reușit, presupuse Marius.

–Nu, oftă Liam, părând dintr-o dată foarte bătrân. Ne-am trezit dintr-o dată într-un impas. Ca răsplată pentru toți anii în care a condus Elite într-un mod cu totul și cu totul exemplar, i-am oferit încă o șansă. De fapt, mai degrabă o alegere.

–Anume? întrebă Marius, cu toate că deja ghicea răspunsul.

–Să se conformeze cerințelor Consiliului, ori să se retragă de la conducerea Elite. Bănuiesc că nu mai e nevoie să spun că a refuzat ambele variante.

–Așa că ai găsit-o pe-a treia, conchise Marius, studiindu-l cu atenție pentru a-i vedea reacția. Al'Qaeda.

–Nu în sensul la care te referi, contră Liam, știind prea bine că Marius nu s-ar fi aliat niciodată cu Consiliul în cazul în care ar fi fost conectat, chiar și indirect, cu o grupare precum Al'Qaeda. Am inițiat niște scurgeri de informații, dar numai pentru a-l forța pe Brett să-și revizuiască metodele și felul în care conduce Elite. Te asigur că n-am pus viața nimănui în pericol… mai ales pe cea a Alinei.

–Și așa l-ai adus pe Brett în situația de-a fi nevoit să ceară ajutorul Consiliului, deduse Marius. Dar între timp, ai continuat să-i subminezi autoritatea.

–Exact, confirmă Liam.

–Câți agenți operativi Elite lucrează deja pentru tine?

–Suficienți pentru ca planurile noastre să se bucure de succes.

–Un scenariu non-conformist, care ți-a înlesnit intervenția din afară fără riscuri adiționale, continuă Marius să pună faptele cap la cap.

Liam zâmbi cu un aer mulțumit.

–Și de ce-mi spui mie toate astea? Ce vrei de la mine? întrebă Marius după un moment de gândire, cu toate că intuia deja răspunsul.

–Elite nu are nevoie doar de o conducere nouă, ci și de o viziune proaspătă. După părerea mea, tu ești cea mai potrivită alegere.

–Cu alte cuvinte, vrei să organizez un *coup d'état*.

–De fapt, ai început deja s-o faci prin simplul fapt că ai alterat ultimele misiuni Elite, comentă Liam cu un zâmbet în colțul gurii. Nu ne dorim o revoluție sângeroasă. Elite se dezintegrează dinăuntru, sabotajul tău n-a reprezentat decât un brânci în direcția potrivită.

–Scopul nostru e schimbarea, nu decimarea, interveni Dylan pentru prima oară.

–O revoluție de catifea, concluzionă Marius, pregătindu-se să pună cea mai importantă întrebare la care-și dorea un răspuns. De ce m-aș alia eu cu voi?

–Pentru că e singura ta șansă de-a pătrunde în interiorul cercului puterii.

–Presupunând că asta e ceea ce-mi doresc.

–Și nu e?

–Sincer vorbind, în momentul ăsta am mai puțină încredere în voi decât în Brett, evită Marius să dea un răspuns. Și chiar dacă aș fi convins că motivele voastre sunt

complet altruiste, am fost suficient de mult timp o unealtă în mâinile unei organizații. Nu sunt interesat să mă joc din nou de-a soldatul perfect.

–Pe de altă parte, controlând lucrurile dinăuntru ar putea fi cea mai sigură modalitate prin care poți asigura siguranța Alinei și a fiicelor voastre.

–Siguranța e doar o iluzie în lumea din care facem noi parte.

–Regret sincer severitatea situației și faptul că viețile voastre au fost mereu extrem de complicate, dar trebuie să admiți că asta a contribuit la formarea voastră ca agenți operativi de excepție. Ceea ce nu e nu e puțin lucru.

Marius izbucni într-un râs amar, realizând faptul că oameni precum Liam și Brett chiar aveau impresia că pot justifica distrugerea unor vieți prin prisma agentului operativ perfect.

–Asta ar trebui să mă facă să mă simt bine?

–Ai prefera obscuritatea? Nu prea cred, din moment ce în loc să dispari complet de pe radar, ai ales să te angajezi într-o luptă complet inegală împotriva celei mai puternice organizații din lume.

–Doar pentru că merită să distrug o organizație la fel de coruptă precum scursurile împotriva cărora luptă. Marius se ridică în picioare, pregătindu-se să plece. Găsiți-vă alt soldat perfect care să vă ajute cu renașterea din propria cenușă, eu am sacrificat suficient pe altarul binelui suprem.

–Oferta noastră nu se referea la abilitățile tale de soldat, Marius, ci la cele de lider, mai încercă Liam o ultimă momeală.

–Lider? Marius zâmbi cu ironie. Sunt suficient de pragmatic încât să știu că nu aveți de gând să renunțați atât de ușor la putere.

–Și atunci ce ai de pierdut dacă mă asculți până la capăt?

–Libertatea, răspunse Marius, îndreptându-se spre ieșire.

–Te asigur că o să regreți dacă pleci acum, spuse Liam din spatele lui.

Marius se opri, întorcându-se să-l privească. Anticipase faptul că lucrurile vor lua o întorsătură urâtă în cazul în care refuza propunerea. *Să înceapă adevărata negociere,* se gândi cu amărăciune. *Dacă nu merge cu promisiuni, se rezolvă cu amenințări.*

–Asta e o amenințare?

–Nu, o simplă afirmație. Regretul va fi doar al tău, fără nicio implicare din partea noastră. Indiferent de rezultatul acestei întâlniri, nu vor exista niciun fel de repercursiuni.

–Dintr-un motiv sau altul, mi-e cam greu să te cred, spuse Marius pe un ton sceptic.

–Nu promit prea multe, dar atunci când o fac, mă țin de cuvânt. Anjolie și Sage sunt și vor fi mereu în siguranță, indiferent de decizia ta. Nu-ți forțează nimeni mâna, nici nu mi-aș dori să ni te alături dacă nu asta vrei cu adevărat.

Marius ezită pentru câteva momente, după care se reîntoarse la masă.

–Ascult.

–Brett și cu mine împărtășim o greșeală comună, recunoscu Liam. În lupta noastră pentru putere, am pierdut din vedere principiile morale pe care au fost fondate organizațiile pe care le conducem. Amândoi am făcut lucruri care sunt strict interzise. Schimbarea de mentalitate e dificilă.

–Și care ar fi soluția?

–Un parteneriat cu cineva care reprezintă principiile morale de care noi am uitat.

–O conștiință, punctă Marius pe jumătate amuzat.

–O comisie trilaterală, îl corectă Liam pe un ton grav.

Marius era cel puțin surprins de propunerea aceea neașteptată, dar păstră o expresie neutră.

–Vorbim despre un triumvirat cu drepturi egale?

–Nu. Eu aș rămâne cu Consiliul, sunt prea bătrân s-o mai iau acum de la capăt, mai ales cu o mentalitate proaspătă. Liam oftă, din nou părând mai bătrân decât era în realitate.

Chiar și rămânerea mea la conducerea Consiliului va fi temporară, până găsesc un înlocuitor potrivit.

–Și în ceea ce privește Elite, doar eu și Brett, nimeni altcineva?

–Corect.

–Bun, dar cine ar avea ultimul cuvânt în eventualitatea în care nu putem ajunge la un compromis într-o anumită situație?

–Tu.

–De ce? întrebă Marius, încercând să-și dea seama dacă Liam era cu adevărat sincer, ori îi spunea ce credea că vrea să audă pentru a-i influența decizia.

–Pentru că dacă reușim ce ne-am propus, trebuie să ne valorificăm abilitățile la maxim. Brett e un lider foarte bun, dar reprezintă trecutul. Tu ești viitorul.

–Mai ai planuri pe termen lung și pentru alți operatori Elite?

–Te referi la Alina.

Nu o întrebare, ci o afirmație.

–Da, admise Marius.

–Dacă se poate adapta la noua paradigmă și poate trece peste tot ce s-a întâmplat, aș prefera s-o păstrez în Elite.

–În ce capacitate?

–Cred că tu ești cel mai în măsură să iei decizi asta.

–De ce?

–Pentru că tu ești singurul care știe dacă rămânerea ei în organizație e o soluție viabilă. În timp ce posedă din plin toate abilitățile necesare, dorința ei de-a rămâne e sub semnul întrebării. La fel ca și dorința ta de-a o păstra. Alte întrebări?

Marius avea o grămadă, dar dezvăluise prea mult prin cele pe care le pusese deja. Așa că puse întrebarea pe care știa că Liam vrea s-o audă.

–Care-i planul pentru mai departe?

–Unul foarte simplu. Continuăm ce-ai început.

–O campanie de discreditare a organizației Elite, fără amprentele Consiliului.

–Exact, confirmă Liam. Brett a ieșit deja din hibernare datorită sabotajului început de tine. Trebuie să remarc eficiența surselor și metodelor folosite.

Marius înclină din cap cu modestie.

–Procentele scăzute au declanșat haosul în Elite și Brett știe prea bine că e numai o chestiune de timp până când adversarii noștri încep să profite de situația creată. Nu-și poate permite încă o greșeală. Dacă Elite se prăbușește, toate deciziile pe care le-a luat până acum vor fi analizate la sânge. Succesul organizației e responsabilitatea lui. Dacă Elite se dezintegrează, Brett încetează să mai conteze.

✦

INFILTRAT ÎN LUMEA UMBRELOR

Sion, Elveția

Cu toate că nu trecuseră decât două luni de când fusese recrutat, prezența lui Marius la sediul Consiliului avusese un impact major. Era mereu disponibil, ori de câte ori o anumită situație necesita expertiza și abilitățile lui absolut remarcabile. Pe de altă parte, își minimaliza cu modestie contribuția de fiecare dată când intervenția lui se solda cu un succes.

Având în vedere că-l monitorizase foarte atent în timpul colaborării cu Elite, Liam se felicita pentru acuratețea cu care-i apreciase metodele și motivele. Cu toate astea, se văzuse forțat să-și revizuiască unele convingeri în legătură cu noul recrut. În timpul colaborării cu Elite, Marius păruse mereu dornic să-și impresioneze superiorii și nu ascunsese faptul că aprecierile pozitive îi stimulau oarecum orgoliul. Însă noul Marius părea imun la elogii și bătăi pe umăr. În schimb, avea tendința să absoarbă criticile prin toți porii. Și cu toate că părea extrem de politicos și rezervat, proiecta o aură de independență rebelă în contrast total cu aparenta loialitate față de noii stăpâni.

–M-ai chemat? întrebă Marius, făcându-și apariția în biroul lui.

Șeful Consiliului reuși să-și mascheze iritarea la atitudinea aceea aparent respectuoasă și totuși distantă deja tipică pentru Marius.

–Da, am terminat de revizuit reportul tău în legătură cu performanțele recente ale organizației Elite, spuse pe un ton controlat. Mi s-a părut foarte informativ și pertinent.

–Mulțumesc.

–Cu toate astea, părerile noastre diferă pe anumite segmente de o importanță maximă.

–Mai mult ca sigur, comentă Marius, fără să pară câtuși de puțin interesat în legătură cu acele diferențe de opinie.

Liam zâmbi glacial, întrebându-se dacă bărbatul enigmatic din fața lui realiza cât de arogant părea în anumite momente. Probabil că nu.

–Ești înzestrat cu un talent nativ atunci când vine vorba despre o analiză pragmatică și în afara limitelor a unei anumite situații, concesionă Liam. Mi-aș dori să-l pui mai mult în aplicare. În două zile avem programată o sesiune de trecere în revistă a potențialului tactic și strategic Elite, comparat cu rezultatele actuale. Vreau să te ocupi de prezentarea primară. Toate informațiile de care ai nevoie sunt deja încărcate pe PDA. Vreau un draft până mâine dimineață.

Marius încuviință tăcut din cap în semn că a înțeles.

–N-ai întrebări?

–Nu, răspunse simplu Marius. Asta-i tot?

Liam zâmbi, încercând din răsputeri să nu trădeze cât de tare îl irita acea atitudine neutră.

–Am înțeles că ești un fan al jocului Go.

Marius îl privi fără să clipească, o emoție nedefinită oglindindu-se pentru o fracțiune de secundă în adâncurile ochilor săi întunecați.

–Mentorul meu a insistat că ar fi util să aprofundez principiile pe care se bazează.

Liam se sprijini de spătarul scaunului, privivdu-l cu o atitudine superioară.

–Interesant. Eu aș fi de părere că pokerul ți s-ar potrivi mult mai bine.

Marius arcui o sprânceană în semn de întrebare.

–După câte văd, stăpânești la perfecție toate nuanțele expresiilor faciale neutre tipice jocului de poker, continuă Liam cu un zâmbet în colțul gurii.

Dylan intră în poligonul de trageri și rămase blocat, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Marius, întruchiparea atitudinii glaciale, complet distant față de toată lumea, îl instruia pe idiotul de Krichevski. Chiar dacă vorbea fluent șase limbi străine și avea un talent aparte să se infiltreze în mintea fanaticilor religioși din Estul Mijlociu, analistul de date rămânea tot un inept din punct de vedere social. Sigur, Liam nu mai contenea cu laudele la adresa lui, felicitându-se pentru faptul că-l cooptase în echipă. După părerea lui Dylan, tipul era total antipatic și plin de el, ca și cum ar fi fost inventatorul profilul psihologic al extremistului care n-are altceva mai bun de făcut.

Bang! Zgomotul unei împușcături. După care, o voce pițigăiată:

–Hei, am nimerit ținta! Nu-mi vine să cred! Asta e a doua oară, nu?

Dylan își dădu ochii peste cap a exasperare. Krichevski chiar era un idiot de toată jena.

–Încă o dată, ordonă Marius.

Bang!

–Uuuuu, fir-aș al naibii, iar am nimerit! E incredibil, Marius, ești un adevărat magician! Chestia asta e aproape la fel de tare ca faza cu Zen, nu-i așa? Adică, arma devine parte din tine… o integrezi ca pe o prelungire a propriei mâini și, ta-daaaaa, glonțul merge fix acolo unde-i spui.

–E de mare ajutor și faptul că nu mai închizi ochii atunci când apeși pe trăgaci, comentă Marius pe un ton sec.

–Da, cred că și asta ajută. Oricum, asta e prima oară când am simțit…

–Hei, Krichevski! îl întrerupse Dylan, pășind în spatele celor doi.

Krichevski pivotă brusc, cu arma ținută tot în poziție de tragere, ceea ce încălca toate regulile de siguranță emise vreodată. Dar înainte de-a avea timp să facă cine știe ce

tâmpenie, Marius preluă Glock-ul cu o mișcare fulgerătoare și-i puse piedica.

–F-futu-i mama mă-sii, Dylan! se bâlbâi Krichevski, palid ca o stafie. Ești nebun, amice?

Dylan pufni pe nas, conștient de faptul că Marius îl studia ca pe o râmă ieșită brusc de sub un bolovan.

–Nebun e ăla care a pus o armă încărcată în mâna ta, murmură iritat.

Krichevski îi mai aruncă o privire furioasă, după care se întoarse spre Marius.

–Ăăă… îmi cer scuze. Știu că am o mare bilă neagră, dar tâmpitul ăsta m-a speriat rău de tot.

–Nicio problemă, răspunse Marius pe un ton calm.

Dylan aproape își înghiți limba. *Nicio problemă?!* Asta din partea tipului care-i desființa pe recruți atunci când încălcau fie și cea mai mică regulă de protocol?

–Nu cumva ești de serviciu, Krichevski? întrebă mai mult pentru a-și ascunde uimirea. Parcă ți-am văzut numele pe tabel.

Analistul îi aruncă o privire urâtă.

–Nu, deșteptul pământului, intru abia peste o jumătate de oră. Nu că asta ar fi cumva treaba ta, spuse din vârful buzelor, după care se întoarse din nou către Marius. Mulțumesc mult pentru ajutor, Marius. Apreciez.

–Cu plăcere.

–Poate putem și altădată… ăăă… adică să mă mai înveți, la asta mă refeream.

–Sigur.

–Super! rânji fericit Krichevski. Bine, atunci ne vedem mai încolo.

Dylan privi cu dispreț în urma lui.

–Nu înțeleg de ce-ți pierzi timpul cu ratatul ăsta, comentă în direcția lui Marius.

Marius apăsă un buton pentru a schimba ținta din carton cu una nouă, după care o trimise într-un plan mai

îndepărtat. Mult, mult mai îndepărtat. Ridică arma, țintind cu ambele mâini, și apăsă continuu pe trăgaci până când goli încărcătorul. Fix la țintă, toate gloanțele perforând un singur punct chiar în centru. Dylan înghiți în sec.

–Pentru că mi-a cerut ajutorul, răspunse Marius într-un final, ejectând încărcătorul pentru a introduce altul nou.

Ridică arma și trase din nou glonț după glonț. La final, ținta din carton prezenta o gaură imensă fix în centru.

–Și-ți irosești timpul cu oricine îți cere ajutorul?

–Nu.

Marius apăsă din nou butonul pentru a aduce ținta la el. O studie, după care o schimbă cu una nouă.

Dylan își înăbuși un mârâit, trecându-și mâinile prin păr. Nu era foarte sigur de ce-l abordase pe Marius, nu se prea dădea în vânt după atitudinea lui mereu distantă și glacială. Sincer fie spus, nu-l plăcea mai deloc. Plus că era de-a dreptul furios pentru faptul că Liam îl adusese la Consiliu de parcă ar fi reprezentat cea mai mare cucerire a secolului. La naiba! Oare nu realizau cu toții că tipul îi juca pe degete? În doar două luni, era deja implicat în toate planurile și politicile de culise.

Când Dylan îi atrăsese atenția lui Liam în legătură cu acest aspect, încercând să-l oprească din a face o mare greșeală, fusese tratat ca o mârțoagă care-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Și asta în timp ce lui Marius i se oferea tot mai mult acces în treburile Consiliului. Plus laudele permanete, ovațiile. Bleah! Lui Dylan aproape i se făcea scârbă ori de câte ori îl vedea pe Liam cum se gudură pe lângă Marius ca un cățeluș scăpat din lesă. Ok, tipul era bun. Foarte, foarte bun. Și poate, doar poate, l-ar fi plăcut mai mult dacă nu l-ar fi ignorat în permanență, comportându-se mereu de parcă Dylan nici n-ar fi existat. Până la urmă, psihopatul naibii îl împușcase în ambii genunchi! Nu l-ar fi costat nimic să fie o idee mai politicos.

Deschise gura pentru a comenta ironic în legătură cu felul demodat în care se antrena rivalul său, dar o închise la loc imediat ce-și aminti că la doar două zile de la sosirea la sediul Consiliului, Marius își testase aptitudinile cu ajutorul noului simulator. Trecuse rapid prin toate nivelurile până la ultimul, obținând punctajul maxim.

–Mergi la sală după asta? îl întrebă după un moment.

În secunda următoare, realiză că probabil făcuse o mare gafă. Pe de o parte, întrebarea restabilea faptul că era la curent cu absolut tot ce se petrece. Pe de altă parte, Marius putea deduce faptul că el, Dylan, îi urmărea toate mișcările din umbră ca un fel de psihopat. Sau, mai rău, ca un fan.

–Probabil.

–Și n-ai nevoie de un partener?

Marius întoarse capul să-l privească. Dylan simți impactul privirii lui întunecate, ceva ce s-ar fi putut asocia cu un scurtcircuit prin toate terminațiile nervoase. Își drese vocea și ridică din umeri.

–Mă gândeam că e mai eficient decât să te lupți de unul singur, ori cu un sac de box. Nu crezi?

Marius îl mai studie pentru câteva momente, după care își reîntoarse atenția la ținta din carton. Ridică pistolul și apăsă de trei ori pe trăgaci.

Bang! Direct între ochi. *Bang!* În inimă. *Bang!*

Dylan rămase cu privirea la ultima gaură, aproape simțind nevoia să-și acopere părțile intime. Marius puse Glock-ul în tocul de la subraț.

–Absolut.

⌖

–Iaaaaa-ahhhhhh!

Dylan pluti din nou prin aer într-un zbor măreț, ce se termină cu nasul în saltea. Nici nu mai știa a câta oară era nevoit să se culeagă de pe jos. Mândria îi fusese făcută

praf încă de la a treia căzătură. La a cincea uitase să-și mai oblojească orgoliul rănit, în favoarea vânătăilor. Clipi, încercând să se concentreze pe mâna întinsă din fața lui. Aceeași mână care-l plesnise peste ochi pentru a demonstra cât de greșit este să-ți iei privirea de la oponent chiar și pentru o fracțiune de secundă. O apucă cu o grimasă și se ridică în picioare.

–De data asta ce-am mai greșit?

–Ți-ai dat de gol următoarea mișcare din privire, răspunse Marius pe un ton calm.

–Aha… Dylan digeră informația pentru câteva secunde. Și asta e mai bine, sau mai rău decât data trecută, când am făcut-o din umeri?

–Ambele greșeli sunt inacceptabile.

Mirific.

–Ooooook. Dylan inspiră adânc, după care își reluă poziția de atac. Sunt pregătit să mai gust o gură de saltea.

–Iaaaaaa-ahhhhhh! Ateriză pe spate de data asta, ceea ce era o premieră absolută. Dă-mi voie să ghicesc, murmură iritat. M-am dat de gol prin simplul fapt că respir.

Pentru o fracțiune de secundă, avu impresia că pe buzele domnului-atitudine-neutră-în-orice-împrejurare-încep-să-mi-pun-întrebări-serioase-dacă-e-om-sau-statuie urma să apară un zâmbet. Dar nu fu să fie. Însă Marius îl privi drept în ochi și Dylan zări o mini-particulă de amuzament în adâncimile acelea întunecate. Ceea ce era un progres.

–Nu. Ai probleme de echilibru, veni într-un târziu răspunsul.

–Poftim?

–Ești preponderent dreptaci, ceea ce-ți afectează centrul de greutate.

–Adică ar trebui să devin ambidextru?

–Te-ar ajuta mult.

–Tu ești ambidextru?

–În principiu.

–Adică n-ai fost așa în mod natural?

–Nu.

–Și cum ai…

–Instructorul meu mi-a dizlocat umărul drept.

Dylan făcu ochii mari.

–Intenționat?

Marius ridică din umeri.

–Da.

–Ok… poate ar trebui s-o încheiem pe ziua de azi, sugeră Dylan, înghițind în sec.

–Încă nu. Mai facem o încercare.

Dylan își adună tot curajul rămas. *Ok,* își impuse în gând, inspiră adânc. *Poziția corectă de atac. Nu te gândi la ce urmează să faci, doar fă-o. Bazează-te pe instinct.*

–Iaaaaaaa-ahhhhhh!

Ca să vezi, chestia cu steluțe verzi din desenele animate chiar era adevărată!

–A fost bine, comentă Marius în timp ce Dylan se extrăgea din nou de pe saltea. Ai executat totul corect.

–Și atunci cum de-am ajuns iar pe…

–Sunt mai bun decât tine, îl întrerupse Marius.

După care făcu ceva absolut incredibil: se înclină cu respect în fața lui. Automat, Dylan se înclină la rândul lui. Mai adânc. Mult mai adânc. Îl privi intrigat în timp ce-și strângea lucrurile.

–Ăăăă… pot să te întreb ceva?

Marius se opri din drumul lui către ieșire și se întoarse să-l privească. Dylan își șterse palmele transpirate pe pantaloni.

–Ai vrea să mă antrenezi? Adică, știu că ești foarte ocupat și nu prea le ai cu interacțiunile cu muritorii de rând, dar dacă ai vreodată ceva timp liber…

Marius îl studie tăcut pentru ceea ce păru o eternitate. Apoi incredibilul se produse: umbra unui zâmbet îi pluti pe buze.

–Mâine la aceeași oră.

Liam nu obișnuia să-și invite subalternii la cină, dar în cazul lui Marius era dispus să facă o excepție. Nu se aștepta ca noua lui achiziție să-și lase complet garda jos într-un context social, dar totuși spera să-l vadă o idee mai relaxat.

–Am înțeles că ți-ai rupt din timpul liber ca să-l pui pe Dylan pe linia de plutire, comentă după ce le fură aduse antreurile, constând în mușchi de vită în sos de vin, cu garnitură de fasole verde.

–Ai ceva împotrivă?

Liam își abținu un zâmbet. Nu era pentru prima oară când Marius para o întrebare cu o alta. Ar fi putut să catalogheze tendința aceea drept evazivă, dar învățase în timp că nu era decât o metodă subtilă de-a plonja direct în subiect, fără ocolișuri inutile. Și o manipulare în ideea de-a fi mereu în control. Ceea ce nu-l surprindea deloc, având în vedere faptul că, în lumea lor, controlul era poate cel mai important.

–Din contră, sunt cât se poate de mulțumit. Îți admir abilitatea de-a impune respect chiar și celor mai aprigi detractori. Dylan nu are decât cuvinte de laudă acum în ceea ce te privește.

Marius acceptă complimentul cu o înclinare modestă a capului.

–Plus că bănuiesc că-ți place, comentă Liam după câteva momente.

–Ce anume?

–Să antrenezi.

–Hmmm…

Nu chiar o confirmare, dar nici o dezmințire.

–Cred că am citit pe undeva prin dosarul tău că ai avut în vedere o carieră academică. Liam sorbi din paharul cu vin roșu. Pe vremea când erai încă student.

Marius mestecă ce avea în gură și înghiți.

–Da.

Liam fu intrigat de răspunsul direct, chiar dacă monosilabic. Nu sugera deloc faptul că Marius ar fi fost deschis

la o discuție despre trecutul lui, ba chiar trântea ușa în fața acelui subiect. Interesant. Așadar, Marius era vulnerabil atunci când venea vorba despre drumurile alternative pe care le-ar fi putut alege în viață. Oare tocmai descoperise o slăbiciune în armura lui? Probabil. Pe de altă parte, regretul putea fi o sursă extraordinară pentru motivația de-a merge mai departe.

–Ai fost mentorul multor agenți operativi de-a lungul timpului.

–Le-am fost instructor, corectă Marius pe un ton politicos, dar ferm. Mentor doar pentru câțiva.

Liam dădu din cap în semn că a înțeles, fără a pierde din vedere nuanțele acelei remarci.

–Să știi că ți se potrivește. Mă refer la rolul de mentor.

Marius rămase tăcut. Privirea îi fu umbrită de o emoție nedefinită, semn clar că nu-i făcea nicio plăcere să discute despre acel subiect. După câteva momente, ridică paharul și sorbi din licoarea vișinie.

–Mă gândesc că nu-i ușor, insistă Liam. Să îndrumi niște străini, în timp ce nu poți face același lucru cu propriile tale fiice.

O remarcă extrem de riscantă, Liam o știa prea bine. Marius puse cu grijă paharul cu vin la loc pe masă. Întunericul din privire ajunsese la cote alarmante.

–Am extrem de puține lecții pe care mi-aș dori să le predau fiicelor mele.

Mâncară în tăcere pentru câteva minute, singurul zgomot fiind clinchetul tacâmurilor în contact cu porțelanul delicat al farfuriilor.

–Vin? oferi Liam într-un târziu, întinzând mâna după sticla pe trei sferturi goală.

–Nu, mulțumesc, refuză Marius.

Liam își umplu paharul.

–Nu-ți place?

–E delicios.

–Dar?

–Dar am băut suficient.

Liam ridică paharul în lumină pentru a admira lichidul catifelat, după care luă o gură zdravănă. Într-adevăr, un soi absolut delicios.

–Să înțeleg că bei mereu cu moderație?

Marius ridică din umeri.

–Depinde de situație.

Liam puse paharul pe masă.

–Te-ai angajat într-un joc foarte periculos până acum, Marius. Ai pus în mișcare două puteri imense, Consiliul împotriva Elite. Recunosc că ți-a reușit totul mai bine decât mă așteptam. Dar a sosit momentul să alegi de partea cui lupți de acum încolo.

–Am ales deja, răspunse Marius cu aceeași expresie neutră.

–Mă bucur să aflu asta, comentă Liam cu o strângere de inimă.

–Consiliul și, implicit, Elite au fost create pentru protecția populației civile. Un scop în care încă mai cred. Pe de altă parte, cred în onoare, un aspect pe care Brett l-a abandonat de ceva timp. Cred că a sosit momentul să-i reamintim. Nu-mi pierd vremea cu jocuri și nici nu instig două organizații una împotriva alteia, în cazul în care sunt pregătite să colaboreze, respectând principiile de bază pe care au fost fondate.

Urmă o pauză lungă. Într-un final, Liam arcui o sprâncenă.

–Atunci, ce să spun? Sper doar să nu te dezamăgim vreodată.

✦

IUBIRE ÎN UMBRA MORȚII

Milano, Italia

Mark studie calupul nou cu informații aflat pe un server izolat. Informații strict din afara spectrului Elite, un fel de supraveghere suplimentară oarecum neautorizată în mod oficial. Prima informație pe care-i căzură ochii era un raport al poliției Irlandeze.

–Nu, șopti consternat. O, nu…

Urma transcrierea unei conversații radio dintre un medic de pe ambulanță și un medic chirurg. Detaliile erau oribil de clare. Apoi un formular de admitere în secția de urgență a unui spital. Un diagnostic macabru, medicii nu erau prea oprimiști.

Mark trecu rapid în revistă toate informațiile disponibile, apoi verifică și confirmă totul din mai multe surse de încredere. Neutralizează măsurile de securitate și intră în sistemul poliției locale, demarând o căutare pe mai multe nivele. Carlo Peltieri. Toate bazele de date Europene. Interpol. Era, sau nu era? Și dacă era, atunci cine îl recrutase? Nu găsi absolut nimic, în afara unor banale amenzi rutiere. Era oare posibil? Un simplu civil, fără alte conexiuni ascunse? Toate probele indicau faptul că nu era vorba decât despre un cumplit accident rutier, provocat de un turist care băuse prea mult înainte de a se urca la volan.

Mark clătină din cap, ignorând pulsul dureros din tâmple. Întinse mâna și apăsă un buton pe consola din fața lui.

–Domnule?

–Da, Mark, răspunse vocea lui Brett o secundă mai târziu.

–Încarc și trimit acum un fișier… cred că ar fi indicat să vă aruncați un ochi.

⌖

Brett rămase cu ochii la informațiile de pe ecran. Dumnezeule! Șeful organizației Elite își strânse pumnii. Nu, nu putea crede așa ceva.

–Ai verificat informațiile? întrebă pe un ton ferm, în care se ghiceau inflexiuni metalice.

–Da, domnule, îi răspunse vocea lui Mark.

–Avem vreun indiciu că e vorba despre un atac premeditat?

–Nu, domnule, absolut niciun indiciu.

–Și l-ai verificat pe acest… Peltieri?

–Până în față, e curat ca lacrima. Doar un turist Italian, care a băut prea mult înainte de a se sui la volan.

Brett întinse mâna după o țigară. O aprinse și trase fumul adânc în plămâni.

–Putem transfera băiatul?

–Aici, adică? întrebă Marius după o scurtă pauză.

–Mă gândeam mai degrabă la clinica noastră de la Lucerne.

Mark își drese vocea.

–Păi, eu n-am niciun fel de pregătire medicală, dar diagnosticul…

Brett trase încă un fum din țigară.

–Dar dacă am lua legătura cu spitalul?

–Nu înțeleg…

–Putem interveni în vreun fel, fără să ne deconspirăm? clarifică Brett, strivind tigara în scrumieră. Să trimitem agenții noștri acolo?

–Când spuneți agenți, vă referiți cumva la… Alex?

–Da.

–Mă ocup imediat de asta, domnule. Dar timpul…

–Știu, Mark. Știu.

Brett întrerupse legătura, rămânând cu privirea în gol pentru câteva minute. După care, încet, foarte încet, scoase telefonul mobil din buzunar. Apăsă o tastă și duse telefonul la ureche.

–Da? răspunse o voce feminină.

–Alina, ne-au parvenit niște vești absolut îngrozitoare…

Zece minute mai târziu, Brett se opri în pragul ușii biroului lui Alex.

–Alex, spuse cu voce joasă, mi-e teamă că am o veste foarte proastă.

În secunda următoare, realiză că nu era nevoie să-l informeze despre faptul că Glynis și Inaya decedaseră într-un accident de mașină provocat de un șofer beat, și nici că fiul său era în comă, prognoza medicilor fiind că nu va supraviețui până a doua zi dimineața. Cel mai bun agent operativ Elite știa deja.

⌖

Alina ura spitalele în general, dar pe acela îl detesta. Îi detesta pereții de un alb imaculat și gresia gri de pe jos. Îi detesta mirosul de boală și moarte, acoperit de izul puternic al dezinfectantului ce părea că se infiltrase în fiecare crăpătură. Îi detesta liniștea mormântală aducătoare de vești proaste. Detesta absolut totul, pentru că era locul în care un băiețel conceput dintr-o minciună, dar adorat în timpul scurtei lui vieți, fusese adus ca să moară.

–Crezi că o să vină, Jason?

Stăteau amândoi de veghe pe o bancă adusă de o asistentă medicală la ușa rezervei lui Ian. Intraseră să-l vadă, dar o altă asistentă medicală le făcuse semn să iasă, în timp ce îngrijea trupul micuț și deteriorat într-un mod absolut irecuperabil.

–Nu știu, scumpete, răspunse Jason pe un ton obosit.

–Dar i-au spus, nu?

Alina se feri să-i rostească numele. Nu încă, nu cu voce tare.

–Da, veni confirmarea pe un ton resemnat. I-au spus.

Alina privi în jur. Elite securizase coridorul într-un mod foarte discret. Numai o persoană cu un simț al observației

foarte fin ar fi sesizat că personalul din acea zonă a spitalului părea foarte bine antrenat din punct de vedere fizic, coordonându-și mișcările într-un mod extrem de eficient.

Alina oftă din greu și își sprijini capul de peretele din spatele ei, închizând ochii. *Of, Alex… Îmi pare atât de rău.*

–Hei, îi puse Jason o mână pe braț. Ești ok?

–Da, răspunse ea după câteva secunde.

Ușa rezervei se deschise și asistenta medicală păși afară cu o expresie ce prevestea tot ce putea fi mai rău. Jason se ridică în picioare, părând neobișnuit de stângaci. Alina se ridică și ea, inima începând să-i bată cu furie. Gustul metalic al fricii pure îi năvăli în gură.

–Îmi pare foarte rău, dar se pare că starea lui se deteriorează rapid, spuse asistenta medicală pe un ton grav. Ați spus că tatăl e pe drum?

–Da, răspunde Jason. Trebuie să ajungă din clipă în clipă.

Asistenta medicală zâmbi cu tristețe.

–Asta e… bine.

Alina se prăbuși la loc pe bancă imediat ce femeia se îndepărtă. *Bine.* Era *bine* că Alex avea să ajungă la timp pentru a asista la moartea fiului său. Își mușcă buza de jos până simți gustul sângelui.

Inaya și Glynis muriseră pe loc. Mașina condusă de șoferul beat intrase în mașina lor cu o sută douăzeci de kilometri la oră. Esența lui Ian, creierul lui micuț, fusese complet neutralizată și nu se mai afla în viață decât datorită aparatelor. Alex pierduse totul și acum avea să piardă încă și mai mult.

Liftul de la capătul coridorului emise un sunet înfundat și ușile se deschiseră. Alex păși afară, apropiindu-se de ei cu voracitatea unei pantere la vânătoare. Părul castaniu îi era strâns la spate, ochii gri-verzui ascunși în dosul unor ochelari de soare ce păreau aproape opaci. Era îmbrăcat ca de obicei în negru, cu o haină din piele peste un hanorac de un negru spălăcit. Își înclină ușor capul în direcția Alinei și a lui Jason.

–Unde…

–Înăuntru, îi indică Jason rezerva.

–Mulțumesc.

–Alex, întinse Alina mâna pentru a-l apuca de braț.

Alex întoarse capul s-o privească. Alina își înăbuși un suspin, simțind cu o claritate înfiorătoare tot ce era în sufletul lui.

–Ian… nu… nu e…

Alex își eliberă cu blândețe brațul din strânsoarea ei.

–Știu, răspunse cu simplitate.

⌖

Lumina fusese setată la nivel minim în rezervă, ca și cum asistentele medicale nu doreau să sperie îngerii veniți pentru a prelua sufletul lui Ian. Alex rămase nemișcat lângă pat, privind trupul zdrobit al copilului care i se strecurase în suflet, dezmorțind o inimă pe care o crezuse imună la orice fel de sentimente. Fața îi rămăsese aproape intactă, în afara unei vânătăi în bărbie și câteva zgârieturi pe obrazul drept.

Se aplecă și-l mângâie pe frunte, trasând apoi cu un deget sprâncenele ușor arcuite. Încercă să facă abstracție de bandaje și de tubul aflat între buzele albăstrii. Nu, refuza să și-l amintească în felul acela, prizonierul unul trup distrus iremediabil, suspendat între umbre la granița dintre două lumi. Ian avea să rămână mereu viu și debordând de energie în gândurile lui, mereu râzând și alergând cu Talore pe o pajiște fără sfârșit.

Își trase un scaun și se așeză la căpătâiul fiului său. Îi luă cu grijă mâna în ambele lui mâini, nefiind în stare să oprească la timp gândul că degetele acelea nemișcate îl mângâiaseră nu cu mult timp în urmă pe obraz. Își înclină capul pentru a le săruta unul câte unul, ignorând faptul că erau acoperite de zgârieturi.

–Tata te iubește, Ian, îi șopti cu voce sugrumată. Te iubește atât de mult. Am venit după tine, așa cum am promis…

Dacă ar fi crezut că există un Dumnezeu care ar fi acceptat să negocieze cu un muritor, și-ar fi oferit fără ezitare viața în schimbul vieții lui Ian. Dar știa prea bine că atunci când venea vorba despre moarte, nimic nu era negociabil. Plus că n-ar fi putut tenta niciodată îngerii să înlocuiască sufletul plin de lumină al unui copil cu cel al unui ticălos pierdut în întuneric.

–Ian, șopti, dând frâu liber lacrimilor. Copilul meu…

Câteva momente mai târziu, cel mai iubit dintre fii își dădu ultima suflare în brațele tatălui său.

⌖

Alina ridică privirea atunci când Alex, palid ca o nălucă, deschise ușa rezervei și păși afară. Ochii acum verzi ca jadul îi străluceau febril, dar părea complet în control, la fel ca întotdeauna.

–S-a sfârșit, spuse cu voce joasă.

–Ah, Iisuse, murmură Jason, părând dintr-o dată extrem de bătrân.

Alina înghiți în sec, simțindu-se rece pe dinăuntru și complet desprinsă de realitate.

–Cu ce te putem ajuta? întrebă pe un ton neutru, ca și cum ar fi fost pe pilot automat.

Alex își întoarse privirea la ea.

–Cu nimic. Mulțumesc că ați fost alături de Ian.

–Și… aranjamentele pentru înmormântare? întrebă Jason.

–Ian o să fie îngropat alături de mama lui.

Liftul de la capătul coridorului își deschise ușile și Brett își făcu apariția, urmat îndeaproape de Scott. Alina simți cum inima i-o ia la goană și văzu cu coada ochiului cum Jason se tensionează precum un arc. Alex, în schimb, rămase

complet nemișcat și inexpresiv, părând că abia mai respiră. Alina îl urmări cu privirea pe Brett în timp ce se apropia de ei, surprinzând semnul discret pe care i-l făcu lui Scott să rămână câțiva pași mai în spate.

–Alex, spuse când ajunse lângă ei.

Niciun răspuns.

–Îmi pare foarte rău.

–Sunt convins.

Maxilarul lui Brett se tensionă.

–Îți înțeleg durerea, spuse pe un ton forțat calm. Nu uita că și eu mi-am pierdut nepotul.

–Așa se pare.

–E o tragedie, o groaznică și cumplită tragedie. Dar n-a fost decât un simplu accident. Elite nu e implicată în niciun fel. În absolut niciun fel!

Brett îl prinse pe Alex de umeri. Alina uită să respire. Jason și Scott se tensionară, pregătiți să intervină în caz de nevoie.

–Trebuie să crezi că-ți spun adevărul, insistă Brett pe un ton înverșunat. Am nevoie să știu că mă crezi!

Alex își ridică privirea la el și Alina putu să jure că auzi momentul în care ochii de un verde tulbure precum apele oceanului pe timp de furtună se izbiră de albastrul rece din privirea lui Brett. După câteva secunde, Brett îl eliberă și păși înapoi. Alina îi observă paloarea cadaverică.

–Tot ce trebuie să știi, e că încă mai respiri, spuse Alex pe un ton înfricoșător de calm.

✦

INGREDIENTELE AGONIEI

Sufrageria lui Alex e scufundată în semi-întuneric, cele câteva lumânări împrăștiate ici-colo reușind să emane pete anemice de lumină ce parcă intensifică bezna din jurul meu. Stau întinsă pe canapea, cu un braț peste ochi, și încerc să mă gândesc doar la paharul cu vin pe jumătate gol de pe masa de lângă mine. Eșuez lamentabil. La început, am plâns până mi-au secat lacrimile. După care, e aproape înfricoșător cum agentul operativ din mine a preluat hățurile, controlându-mi emoțiile și dorința de-a urla până-mi pierd și vocea așa cum mi-am pierdut lacrimile. Dar tot nu-mi pot scoate din minte expresia întipărită pe fața lui Alex în timpul înmormântării Inayei și a lui Ian. Șoc, durere, pustiire absolută.

A rămas nemișcat ca o statuie pe tot parcursul ceremoniei, cu privirea fixată pe cele două coșciuge. Era amurg și un vânt rece izbucnea când și când în rafale, încercând parcă să ne alunge din cimitir pentru a rămâne singur cu morții. Sutana preotului se zbătea furios cu fiecare pală de vânt, evocându-mi agonia tăcută din sufletul lui Alex, zvârcolindu-se pentru a-i fi îngăduit să iasă la suprafață. Înțelegeam prea bine ce încerca să facă; Alex se ascundea de propria-i durere. Însă încet, încet, jalea i-a distrus masca impenetrabilă pe care e forțat s-o poarte într-o lume ce interzice din principiu orice emoție.

Preotul s-a aplecat pentru a lua o mână de pământ, pe care care a presărat-o peste coșciuge.

–Din pământ ai venit, în pământ te întorci.

Când ne-a făcut semn să-i urmăm exemplul, toată lumea prezentă a rămas nemișcată. Îl așteptau pe Alex, dar el rămăsese împietrit în timp și spațiu.

–Alex, i-am rostit numele pe un ton blând.

Nimic. Am întins mâna și i-am scos ochelarii în spatele

cărora își ascundea privirea. S-a uitat fix la mine, dar mă îndoiesc că m-a văzut. Pumnii îi erau strânși. M-am aplecat după o mână de pământ, apoi i-am luat mâna în a mea și mi-am împletit degetele cu ale lui. Privirea lui a coborât la mâinile noastre unite. Împreună, am presărat pământul peste coșciuge. Alex a suspinat adânc și s-a prăbușit în genunchi. A încercat să-și pună o mână la gură pentru a-și suprima alte suspine, dar nu i-am dat voie. L-am ținut de mâini, luptându-mă cu el.

–Nu, Alex! Nu te mai ascunde, l-am implorat. Ai dreptul să-ți jelești copilul.

Și m-a ascultat. L-am luat în brațe și și-a plecat capul pentru a-și ascunde fața, lăsându-se pradă hohotelor de plâns. Jason și Ford și-au coborât privirile în pământ, copleșiți de valul acela de emoție pură din partea soldatului perfect care nu le arătase niciodată o altă față în afara controlului absolut.

După un timp, Alex s-a extras din brațele mele și s-a ridicat în picioare, clătinându-se pentru o fracțiune de secundă. Apoi și-a recăpătat controlul și s-a îndepărtat, fără să se mai uite în urmă. L-am lăsat să plece, știind prea bine că avea nevoie de singurătate pentru a face față agoniei ce-l măcina pe dinăuntru. M-am hotărât să-l aștept la apartamentul lui.

Nu stiu de cât timp zac pe canapea, poate ore, poate chiar zile, dar la un moment dat, aud cheia în ușa de la intrare. Sar ca friptă, direct în picioare. Pulsul îmi bate cu putere și realizez surprinsă că l-am așteptat cu o nerăbdare mocnită. Alex apare în sufragerie și felul în care arată îmi frânge inima. Ochii lui au o nuanță de verde închis pe care n-am mai văzut-o vreodată și mă privește cu o expresie atât de îndurerată, încât aproape mi-e groază că mă aflu acolo. Nu-mi oferă cuvinte și nici nu-i cer. Îl iau de mână și-l conduc la un scaun din fața șemineului, în care habar n-am când am aprins focul.

–Stai jos, îți fac o cafea.

Îl las acolo, zgribulit ca un copil înspăimântat, cu mâinile întinse către foc, de parcă le-ar implora să dea căldură inimii lui înghețate. Larimile îi curg în voie pe obraji. Prepar cafeaua cât pot de încet, în ideea de a-i acorda puțin timp. Când mă întorc cu o cană de cafea fierbinte, îl găsesc cum l-am lăsat. Mă las pe genunchi în fața lui și-l privesc tăcută. Într-un târziu, ridică privirea și mă îngrozesc de furtuna de emoții oglindită în adâncurile gri-verzui.

–Alex, îmi pare rău, îi șoptesc.

Tăcerea dintre noi devine dureroasă și mă aștept să dureze toată seara. Dar Alex mă ia prin surprindere, așa cum a făcut întotdeauna.

–Alina…

Mi-e frică să respir, să clipesc, ori să mă mișc, nedorind să rup vraja întunecată a agoniei. Alex rămâne tăcut pentru un timp îndelungat.

–Mulțumesc, îmi spune cu voce răgușită.

Mă prinde de brațe și mă trage mai aproape. Închid ochii și mă las cuprinsă în îmbrățișarea bărbatului care m-a antrenat, m-a ghidat și protejat, sacrificând totul pentru mine. Și în timp ce brațele lui se încolăcesc în jurul meu, îmi dau seama că în toată nebunia aceea a durerii și decepțiilor, a minciunilor și trădărilor, a manipulărilor și jocurilor de culise cumplite, Alex a fost singurul lucru constant din viața mea. Probabil simte și el asta, pentru că se lasă doborât de greutatea lumii care e mereu pe umerii lui și plânge în brațele mele ca un copil. Când lacrimile seacă și durerea se estompează, mâinile lui îmi alunecă de-a lungul coloanei vertebrale, declanșându-mi un fior în stomac. Mă trage mai aproape și buzele noastre se întâlnesc într-un sărut timid.

Trupul meu tânjește după atingerea lui, emoțiile mi-o iau complet razna. E real ce se întâmplă. Acum și aici. Prea mult timp m-am forțat să neg ceea ce simt pentru el.

Am încercat să mă conving că sunt indiferentă la iubirea lui, că nu simt nimic altceva în afară de prietenie, respect și admirație. Cu toate astea, e suficientă o tentativă de sărut și o atingere a mâinilor lui, pentru ca toate zidurile cu care m-am înconjurat să se sfărâme în mii de bucăți și adevăratele mele sentimente pentru el să iasă la suprafață. Le-am exilat atât de mult timp, în seara asta vreau să-l simt cum mă iubește și să-i ofer iubirea mea în schimb. Noaptea asta e doar a noastră.

E rândul lui să rămână surprins atunci când adâncesc sărutul. Atât de surprins, încât se trage înapoi pentru a mă privi cu uimire. Ochii gri-verzui îi strălucesc în lumina focului și văd durere și incertitudine în adâncurile lor. Știu la ce se gândește. Și eu mă lupt cu aceeași dilemă. Avem amândoi toate motivele de a da înapoi înainte ca lucrurile să meargă prea departe. Elite, trecutul nostru, viitorul incert. Fiecare dintre ele atârnă ca o perdea întunecată între noi, separându-ne și asigurându-se că păstrăm distanța. Că nu mai cedăm niciodată atracției incredibile pe care am simțit-o mereu unul față de altul. Dar deja am decis că în seara asta nu-mi stă nimic în cale.

Alex deschide gura ca pentru a spune ceva, privirea alunecându-i peste umărul meu. Îi pun un deget pe buze, indicându-i să rămână tăcut.

–În momentul ăsta, nu mai contează nimic, îi șoptesc, trasând cu degetul conturul buzelor pline. Nici Elite, nici trecutul, nici măcar Marius. Absolut nimic, Alex. Înțelegi?

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet sub degetul meu. Își înfășoară din nou brațele în jurul meu, trăgându-mă aproape. Mă cuibăresc în îmbrățișarea lui, punându-mi capul pe umărul lui. Rămânem nemișcați pentru un timp îndelungat. În tăcere. Savurând magia acestui moment și nedorind să-i îngăduim să treacă. E atât de bine să mă aflu din nou în brațele lui, să-i simt căldura trupului, știind că în seara asta nu ne desparte nimeni și nimic. Numai că Alex

îmi șoptește numele și e suficient pentru a-mi declanșa un foc mocnit în pântece. Îmi cuprinde fața cu mâinile și buzele noastre se întâlnesc într-un sărut dezlănțuit. Universul se dezintegrează în milioane de bucăți minuscule, sclipind în lumina focului din șemineu. Gândurile, logica, justificările se dizolvă într-o maree a pasiunii cu iz de instinct primar. Rămân doar simțurile. Și emoțiile.

Fiecare secundă în parte trece parcă cu încetinitorul, fiecare senzație în parte amplificându-se de un miliard de ori pe măsură ce dorința neglijată atât de multă vreme dărâmă ultimele bariere rămase între noi. Mâini se strecoară pe sub materiale, înlăturându-le, căutând căldura trupurilor și electricitatea contactului de piele pe piele. Buzele redescoperă locuri de mult uitate, explorând și oferind extazul mult dorit. Ne refugiem unul în trupul celuilalt. Pentru căldură. Pentru protecție.

Un geamăt scapă printre buze și apoi un altul, trupurile noastre devenind unul singur. Ritmul devine tot mai sălbatic, pasiunea fierbinte conducându-ne pe culmea senzațiilor de o eroticitate aproape dureroasă. Vreau să simt acest bărbat prin toți porii, să-l gust și să recuperez timpul pierdut în care am tânjit după el. Cu o ultimă atingere, privirile ni se întâlnesc ca la comandă. Atracția dintre noi n-are limite și nu poate fi controlată. N-a putut fi niciodată. Fiecare moment, fiecare fracțiune de secundă ne transformă sângele din vene în lavă incandescentă. Dorința preia rapid controlul, lăsându-ne fără suflu, atrăgându-ne în abis. Ne prăvălim înlănțuiți, privindu-ne în ochi, gri-verzui cu verde într-un amalgam de iubire fără tăgadă. Degetele ni se împletesc când ajungem pe culmile extazului, o legătură irevocabilă a trupurilor gravată în inimi pentru vecie.

Rămânem unul în brațele celuilalt, Alex desenându-mi simboluri neînțelese cu degetele pe spate.

–Te gândești la el, spune cu voce joasă după un timp.

Mă ridic, sentimentul de vinovăție strângându-mi inima cu degete de metal. Vreau ca Marius să rămână liber. Am nevoie să știu că e bine și are grijă ca fetele să fie mereu în siguranță. Pot face față la orice dacă am certitudinea asta. Dar știu că pentru a înlesni acest lucru, Marius și fiicele noastre nu pot exista pentru mine. Nu le pot risca din nou siguranța și libertatea.

–Marius e mort pentru mine, răspund pe un ton sec.

–Dar încă îl mai iubești, completează Alex și se ridică la rândul lui, îndreptându-se spre ușile duble ale terasei.

Îl privesc cum le deschide și aud sunetul vieții de zi cu zi continuând în lumea reală, atât de diferită de lumea noastră. Savurez aroma copleșitoare a toamnei din grădina ce se pregătește pentru somnul iernii. Dacă îmi dau frâu liber imaginației, pot auzi pocnetul dopurilor de șampanie și murmurul vinului turnat în pahare în restaurantele unde oamenii normali se așează la masă fără să ia în considerare numărul căilor de acces. Și, dacă mă concentrez bine de tot, pot să aud sunetul inimii mele care se rupe în două, chiar dacă nu simt că o mai am.

Alex stă nemișcat în pragul ușilor duble, pe jumătate înăuntru și pe jumătate afară, așa cum a stat mereu în viața mea. Știu că dualitatea mea îl doare, știu că am să-l rănesc și ceea ce mă îngrijorează cel mai tare sunt emoțiile pe care nu pot să le simt. Mi-aș dori să pot plânge, dar nici măcar asta nu mai pot.

Mi se face brusc frig și mă înfășor într-o pătură. Foiala mea îi atrage atenția lui Alex, făcându-l să uite de gândurile în care se pierduse mai devreme. Îl privesc nemișcată, încercând să mă conving din nou că nu simt nimic pentru el, dar uit cumva, pierzându-mă în intensitatea privirii lui. E ridicol cât poate să fie de atrăgător... Ce pierdere pentru lumea reală, îmi trece prin minte. Cum stă acolo, gol, absorbind razele blânde ale lunii prin toți porii, cu fața în umbre, doar ochii captând o undă strălucitoare. Arată ca

un zeu, evadat din mitologia Greacă și refugiat pe Pământ pentru a controla lumina și întunericul. Strălucește. Din nou mi se declanșează focul mocnit în pântece și el o știe, pentru că privirea îi devine aproape sălbatică, tensiunea din mușchi vibrând până la mine.

–Alina, șoptește.

Doar numele meu. O întrebare și o afirmație.

N-am fost o tipă complicată, am avut vederi destul de simpliste despre moarte și viață, iubire și ură. Dar m-am schimbat. M-am jucat atât de mult cu emoțiile mele, încât nici nu mai știu ce mai simt. Dar admirând bărbatul splendid din fața mea, știu exact ce vreau.

Într-o secundă, Alex se află deja lângă mine. Mâna îi alunecă sub pătura cu care m-am înfășurat, atingându-mi un șold și coborând pe coapsă. Vreau să mă rostogolesc peste el, să-i sărut buzele alea îngrozitor de pricepute și să-i spun că-l doresc cu aceeași intensitate cu care l-am dorit dintotdeauna. Dar închid ochii, nedorindu-mi să știe ce gândesc. Îi simt respirația pe piele când se apropie pentru a-mi atinge buzele cu ale lui, atât de fin, încât am impresia că mă iubește o fantomă. Nu-i urmez buzele atunci când coboară pe trupul meu, dar asta-mi doresc. Îl doresc mai mult decât orice pe lumea asta. Ceea ce mă face să cred că sunt pe jumătate nebună, cu toate gândurile, sentimentele și dorințele mele paradoxale. Dar pierd șirul gândurilor, pentru că Alex îmi murmură cuvinte misterioase pe piele. Rămân nemișcată, jelind tot ce-ar fi putut fi și nu va fi niciodată, o agonie mult prea adâncă pentru niște simple lacrimi.

Alex… iubitul meu, blestem și binecuvântare, profesorul și mentorul meu. Bărbatul care nu simte nimic și poate face orice e necesar în slujba binelui suprem. Bărbatul care mi-a furat sufletul și mi l-a dăruit înapoi, iar și iar, până când n-a mai rămas nimic din el, în afara amintirilor unor emoții reale. Bărbatul care m-a învățat doar lecții

dureroase. Bărbatul pe care-l urăsc cu aceeași pasiune cu care-l ador. Bărbatul care m-a protejat mereu cu prețul vieții lui. Alex. Bărbatul care acum îmi șoptește cuvinte pe piele, ca o invocare a inimii mele, un blestem, o rugăciune într-o cameră întunecată ce miroase a lumânări și cărți vechi.

–Te iubesc, te iubesc, te iubesc… Mă privește cu ochii plini de lacrimi. Te rog, Alina, dă-ți voie să fii a mea. Fii a mea…

Îi pun rapid un deget pe buze pentru a opri cuvintele înainte să ne distrugă pe amândoi.

–N-o spune, îl implor cu vocea sufocată de bătălia din mine. Te rog, Alex, nu face totul mai dificil decât este deja.

Dar Alex îmi dă degetul la o parte și-mi sărută podul palmei, trimițându-mi fiori pe șira spinării.

–Doar pentru faptul că nu rostești cuvintele, nu înseamnă că n-o simți. E acolo, mereu acolo între noi doi. De ce nu poți accepta asta?

Nu e furios și nu e rănit. Pur și simplu nu înțelege. Sentimentele lui pentru mine par atât de normale acum. Dar înainte… Clatin din cap cu încăpățânare. Cum naiba să-i explic, când nici măcar eu nu înțeleg?

–Lumea pe care o creăm aici, în camera asta, nu există, Alex. În lumea noastră e total diferit, și tu știi asta la fel de bine ca și mine, rostesc cuvintele pe un ton care se schimbă din regret în determinare, pentru că simt că încep să înțeleg. Am învățat să trag o linie între ceea ce poate fi aici și ce nu poate fi acolo. Nu vreau ca ceea ce avem aici să existe acolo.

–Pentru că ți-e teamă, e prea mult de digerat, ori pentru că inima ta e moartă, la fel cum e și Marius pentru tine? mă întreabă pe un ton amar, dar nu-mi dau seama dacă e furios pe mine, ori doar trist.

O lacrimă îmi alunecă pe obraz.

–Pentru că lumea de acolo va distruge ce avem aici. O să corupă totul. Acolo ne rănim unul pe celălalt în o mie

de moduri în fiecare zi. Aici, îmi pun palma peste inima lui, e diferit. Am mai trecut prin asta și înainte, mi-am permis să visez și să sper la viața asta. Privirea îmi rătăcește prin cotloanele întunecate ale încăperii. Am avut-o pentru o vreme… am avut totul, toată fericirea la care am visat. Și acum știu că singurul adevăr din viața mea e cine și ce sunt în Elite… cine am fost mereu. Restul nu e decât o iluzie.

–Te iubesc, îmi șoptește din nou, cuvintele înțepându-mă în inimă ca un pumnal înroșit în foc.

Două cuvinte simple. Inofensive separat. Devastatoare împreună.

–Și eu te iubesc, Alex, te-am iubit mereu, dar asta nu schimbă nimic.

Ne iubim din nou cu toată pasiunea și devotamentul a două suflete în căutarea unui loc în timp și spațiu pentru a putea fi împreună, fără să bănuim că cineva a ascuns o cameră de supraveghere printre cărțile din bibliotecă. Și nu știm nici că filmarea e încărcată pe un server securizat al Consiliului.

⌖

–Ia loc, o invită Brett a doua zi.

Alina își scoase ochelarii de soare și se așeză pe scaunul indicat cu o atitudine suficient de arogantă încât să fie remarcată, dar nu îndeajuns de insolentă încât să merite vreaun comentariu acid. Îl privi pe Brett, oferindu-i un zâmbet luminos.

–Ce-i asta, încă un discurs motivațional?

Brett arcui o spânceană.

–Bănuiesc că ai remarcat faptul că Alex nu reușește să-și revină după moartea lui Ian.

–Ce să zic, al naibii de nepoliticos din partea lui.

–Nu cred că mai e nevoie să-ți reamintesc despre importanța eficienței unui agent operativ. Operarea la capacitate redusă nu e o opțiune.

Alina pufni pe nas.

–Așa, și? Pune-l la treabă. Nu ăsta e remediul tău universal pentru toate doleanțele de natură sentimentală?

Brett o privi pe deasupra ochelarilor.

–Alex a avut mereu o atitudine protectivă în ceea ce te privește.

–Asta înseamnă că o să încerci să mă omori, în speranța că-și revine din inerție și aleargă să mă salveze?

Brett o studie cu o privire glacială.

–În caz de extremă urgență, se poate aranja și asta. Deocamdată mă gândeam la ceva mai subtil, cum ar fi reactivarea relației voastre amoroase.

Alina se abținu de la un răspuns care să conțină cel puțin o înjurătură.

–Păi, nu te-ai gândit bine, că nu se întâmplă.

Brett își puse coatele pe birou și-și împleti degetele mâinilor, sprijinindu-și bărbia pe ele.

–Alegerea e a ta, Alina. Poți alege să-l ajuți să-și revină, ori mă voi vedea nevoit să-l trec în contul agenților deteriorați de la care nu mai putem aștepta nimic. Știi ce înseamnă asta, nu?

Alina se albi la față.

–Pot să te întreb ceva, Brett? spuse cu voce joasă. Cum naiba reușești să te privești în oglindă? Că eu zău dacă înțeleg.

Se ridică de pe scaun și-i întoarse spatele, îndreptându-se spre ușă.

–Pentru binele tău, aleg să interpretez chestia asta drept un răspuns pozitiv, comentă Brett pe un ton grav în spatele ei.

Alina se opri și se întoarse să-l privească.

–Țin să-ți reamintesc că Ian e mort, așa că nu mă mai ai cu nimic la mână. Am pierdut tot ce aveam de pierdut și nu mi-e frică de moarte. Sunt curioasă, poți spune același lucru?

Îl mai fixă cu o privire în care se citea o amenințare tacită, după care îi întoarse din nou spatele și părăsi biroul.

Brett se sprijini de spătarul scaunului.

–Mai vedem noi, spuse pe un ton calm, după care activă canalul lui Mark. Trimite-l pe Alex la mine.

Câteva minute mai târziu, Alex se prezentă la datorie, hainele negre scoțându-i parcă și mai mult în evidență paloarea accentuată a feței.

–M-am gândit la oferta ta de a-mi acorda câteva zile libere și-am decis să o refuz, spuse pe un ton calm.

–Mă bucur să aud asta, dar sper să înțelegi că dacă alegi să te întorci pe teren, mă aștept să-ți faci treaba la superlativ, îl avertiză Brett.

Privirea lui Alex alunecă peste umărul lui.

–Evident.

–Bun, atunci vreau să preiei misiunea din Somalia. Brett îi înmână un PDA. Pleci împreună cu echipa ta la Mogadishu. Subiectul e Labaan Abdikarim, liderul grupării radicale *Urgia lui Allah*, în fapt o ramură somaleză a Al'Qaedei. Operează în celule mici de cel mult cinci membri. Aș prefera să mi-l aduci viu pe Labaan, dar nu e absolut imperativ. Studiază toate datele și aștept un profil al misiunii cel târziu mâine dimineață, încheie cu un zâmbet în colțul gurii, ceea ce era întotdeauna un semn rău.

Alex înclină ușor capul.

–Desigur.

Brett îl studie pentru câteva momente, observând expresia sumbră și tristețea oglindită în ochii gri-verzui. Alex, cel mai grozav dintre toți protejații pe care-i avusese vreodată. Un agent operativ absolut superb, o minte tactică strălucită, un instructor fără egal și un mare om de onoare. Elite avea nevoie disperată de el. Brett avea nevoie de el. Alex reprezenta viitorul. Era esențial să-l pună din nou pe linia de plutire.

–Poți să pleci, spuse pe un ton sec.

⌖

Sion, Elveția

Marius deschise fișierul cu înregistrările de supraveghere și alese vila lui Alex. Regretă amarnic în următoarea secundă, dar continuă să privească. Știa că probabil exista o explicație logică pentru ceea ce vedea. O misiune? Dar, indiferent de motive, avu senzația că-i crește un bolovan imens în stomac.

Nu era doar faptul că o vedea pe Alina în brațele lui Alex; se obișnuise oarecum cu ideea, știind prea bine că era posibil să se ajungă și acolo. Dar ceea ce vedea acum era complet diferit. Trupurile împletite în unul singur, aerul din jur părând impregnat cu iubire și dorință. Și ceea ce-l durea cel mai tare era alinarea pe care o găseau unul în celălalt. Era gelos pe pacea pe care și-o ofereau unul altuia și pe devotamentul cu care se adorau. Inima i se frânse iremediabil în două.

Rămase nemișcat pentru un timp îndelungat în biroul iluminat doar de ecranul monitorului. Se forță să extermine sentimentul de singurătate ce-l cuprinsese. Fără succes. Viața… ce mai însemna fără iubirea ei? O excrocherie. Stomacul i se revoltă, mulchii i se tensionară, dar expresia feței îi rămase neutră. Emoțiile îl asaltau în valuri, otrăvindu-i sufletul. Era copleșit de o tristețe aproape palpabilă, mai adâncă și mai întunecată decât găurile negre ale universului. Pentru asta o salvase, ca să ajungă înapoi aici? Oare pentru asta îi vindecase sufletul? Pentru asta își riscaseră viețile de atât de multe ori?

Alina trăia, el era mort… el trăia, Alina era moartă… Trăiau amândoi… amândoi erau morți… Ce mai conta?

Se simțea dintr-o dată atât de obosit. Privi din nou la fața Alinei de pe ecran, iubirea ce se oglindea în ochii ei fiind cu mult peste limita lui de toleranță. În ultimele două luni, plânsese pentru ea, jelise viața pe care o avuseseră împreună… Alina nu avea s-o afle niciodată. Se simțea gol pe dinăuntru de prea multă vreme.

–Mă întrebam când o să vezi înregistratea, spuse o voce din spatele lui.

Marius întoarse capul și-l descoperi pe Liam sprijinit de tocul ușii. Detectă izul inconfundabil al alcoolului și, cu toate că vocea îi era fermă și nu părea că se clătină pe picioare, Marius suspecta că este beat. Nu arăta prea bine, de parcă n-ar fi dormit de zile întregi. Era tras la față, cearcănele întinzându-se până pe obraji. Liam păși în birou și se așeză pe un scaun, studiindu-și cu atenție noua achiziție.

–Uit-o.

Marius clătină din cap, luat pe nepregătite de acel ordin ciudat.

–Nu pot.

Liam zâmbi cu simpatie falsă.

–Nu există altă cale, o știam de la bun început, spuse cu voce monotonă, de parcă i-ar fi fost imposibil să găsească energia necesară pentru un ton ferm.

Milano, Italia

Mark își înăbuși un oftat, scanând cu privirea monitoarele din fața lui. Ajustă imaginea, după care tastă o comandă. Deocamdată, totul mergea destul de bine. Se sprijini de spătarul scaunului, știind prea bine că Alina îi supraveghea fiecare mișcare în parte. Viața lui Alex era în joc și Alina nu accepta jumătăți de măsură. Îi simțea privirea drept în ceafă, la fel cum făcea și Brett, ori de câte ori supraveghea o misiune în Camera Sistemelor. De fapt, nu. Cu Alina era parcă și mai rău. De-a lungul timpului, se obișnuise cu atitudinea lui Brett de ai-face-bine-să-nu-ți-permiți-nici-cea-mai-mică-greșeală. Nu-i plăcea, dar învățase s-o îndure. Însă era cu totul și cu totul altceva să primească același tratament din partea unei persoane pe care ajunsese s-o prețuiască.

Computerul identifică, extrase și semnală o variație de date pe unul dintre monitoare. Fir-ar să fie! Chiar nu avea nevoie de chestia asta.

–Mark, auzi vocea Alinei o fracțiune de secundă mai târziu.

–Mă ocup, răspunse în timp ce se muta la consola de alături și tasta o comandă pentru a activa comunicațiile cu echipa de pe teren.

–Alex.

O explozie de zgomot static, după care:

–Aici.

–Avem o actualizare din sectorul trei. Interferența pe care am anticipat-o tocmai a fost activată. Redirecționez datele și…

–Le am deja, mulțumesc.

Nu pentru prima oară, Mark se întrebă cum reușea Alex să pară politicos atunci când întrerupea pe cineva în mijlocul unei propoziții.

–A, ok, răspunse după un moment, privirea oscilându-i între monitoare.

Ha! Alex nu numai că avea noile date, ci le implementase deja în profilul misiunii. Tipic. Mark oftă. Tipul avea un talent aparte atunci când venea vorba despre anticiparea problemelor. Umbla vorba că ar dispune de puteri magice, cum ar fi vederea după colț. Mark își mușcă buza de jos, calculând în minte. Activă din nou canalul pentru comunicații.

–Alex, ești deja la plus șase Alfa.

–Da.

–Asta e fix pe linia de demarcație.

De fapt, dacă ar fi fost vorba despre un alt agent operativ, ar fi fost cu mult peste.

–Am înțeles.

Nimic din tonul calm nu indica dacă Alex era sau nu conștient despre faptul că activa ca vârf de lance într-un

profil deja setat, care, după părerea nu prea umilă a lui Mark, putea fi cotat drept periculos de sus pe scala mortalității în teren.

–Alina.

–Ajustez acum la o variație de trei grade sud-est, răspunse imediat Alina pe un ton la fel de calm precum cel al fostului ei mentor.

–Ai în vedere încă trei pentru o marjă de rezervă.

–Fac o partajare Delta și modific matricea secundară.

–Bun. Infiltrare în vector… acum.

O pauză, timp în care computerul incorporă schimbările tactice în profilul misiunii.

–Profil confirmat, spuse Alina după câteva secunde.

–Setat și gata de implementare, completă Mark.

–Nouă secunde până la poziția primară, anunță Alex.

Alina scană cu privirea informațiile de pe monitoare.

–Am înțeles. Îi dăm drumul în cinci, patru, trei…

Mogadishu, Somalia

Hangarul se afla în mijlocul unei pădurici anemice, pe acoperiș fiind montate proiectoare de căutare mânuite de siluete întunecate. Gărzi înarmate până în dinți patrulau perimetrul, unii fumând, alții discutând cu voci scăzute.

–Șase pe acoperiș, zece în teren, raportă Roman.

Un puseu de zgomot static, apoi Mark, pe un ton exasperat:

–Informațiile de care dispunem indică foarte clar faptul că marea majoritate a oamenilor lui Labaan sunt plecați împreună cu fratele lui în Balcani, pentru o tranzacție ilegală de armament.

–Păi, e clar că informațiile noastre sunt greșite. Lumina puternică a unui proiector alunecă pe deasupra poziției lui și Roman se lăsă pe vine, ascunzându-se într-un tufiș. Ce facem? Evacuăm?

–Rămâneți pe poziții.

Roman oftă. Erau complet depășiți numeric - și asta fără să mai pună la socoteală gărzile din hangar, care numai Dumnezeu știa câți erau - și Brett voia să convoace o ședință de comitet pentru a determina dacă ar trebui să se sinucidă sau nu.

–Roman.

–Aici.

–Retrage-te la poziția secundară. Ajutoarele sunt pe drum.

–Am înțeles.

Roman așteptă până când următoarea rundă a proiectorului alunecă peste el, după care alergă aplecat spre adăpostul oferit de pădurice anemică. Alex îl întâmpină, apărând brusc de după un copac.

–Întoarce-te la locul tău, îi ordonă. Începem infiltrarea în cinci minute.

Cei doi bărbați se înfruntară din priviri.

–N-ai auzit? Mark trimite echipa de rezervă, spuse Roman într-un final.

–Dacă vrei să lucrezi în echipa mea, atunci faci ce-ți spun eu, nu ce spune Mark, contră Alex pe un ton ferm. Echipa de rezervă nu ajunge aici decât mâine dimineață, ceea ce e deja mult prea târziu. Ne infiltrăm acum.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, se întoarse și se îndepărtă, părând că se topește în întunericul pădurii. Câteva momente mai târziu, Roman auzi zgomotul unui motor.

–Mark? șopti.

Niciun răspuns.

–Mark, confirmă modularea tactică.

Tăcere. Alex probabil tăiase comunicațiile cu sediul central. Roman mormăi o înjurătură.

Împușcături. Țipete. Un Jeep apăru în raza lui vizuală, îndreptându-se în stil kamikaze spre hangar. Jenka era la volan, împrăștiind orbește o ploaie de gloanțe din mitraliera M4A1 scoasă pe geamul din stânga. Cât despre Alex…

Alex stătea în picioare pe scaunul pasagerului, cu câte o mitralieră în fiecare mână, împroșcând zona cu gloanțe, în timp ce se sprijinea cu un picior de portieră pentru a-și păstra echilibrul. Idiotul naibii, avea să fie ucis. Și-i trăgea pe toți după el.

Jeepul acceleră și se înfipse în ușile duble ale hangarului, forțându-le să se deschidă. Alex sări din mașină și împușcă un gardian care apăru pe după colț, după care dispăru în interiorul hangarului. Un alt gardian apăru din direcție opusă, dar Roman ochi și-l împușcă în cap. Pivotă puțin și neutralizăă trei siluete de pe acoperiș, după care alergă spre hangar, acoperit de Jenka. Escaladară Jeepul, din radiatorul căruia se ridica un fum dens, și pătrunseră în hangar. Alex, calm și părând la fel de fresh precum un drajeu montolat, era deja așezat la un terminal pentru a accesa baza de date și a stabili conexiunea cu sistemul Elite. Pe de altă parte, Roman era înfierbântat de parcă ar fi înghițit o găleată cu ardei iute.

–Ai luat-o razna total? întrebă cu furie mocnită.

–Ne trebuie un alt mijloc de transport, răspunse Alex pe un ton neutru, fără să-și ia ochii de la ecranul din fața lui.

–A, păi nu trebuie să-ți faci griji. Sfântul Petru o să ne ofere o călătorie gratuită.

–Am văzut un camion în spate, interveni Jenka. Mergem să vedem care-i treaba pe-acolo?

Roman încuviință din cap, fără să-și ia ochii de la Alex. Auzi pașii lui Jenka îndepărtându-se, dar rămase pe loc.

–Dacă o sfârșește ucisă din cauza ta, o să am grijă să plătești, îi spuse lui Alex cu voce joasă.

–Am plătit deja, îi răspunse Alex cu privirea lipită de ecran.

Roman clătină din cap și se grăbi s-o ajungă din urmă pe Jenka. Camionul era parcat chiar în fața ușii din spate și arăta ca și cum nu mai fusese condus de ani de zile. Roman sparse masca de sub volan și conectă firele pentru a porni

motorul, după care îi făcu semn Jenkăi să se suie la volan. Zgomotul atrase restul gărzilor lui Labaan, doi dintre ei apărând în spatele camionului.

–Treci peste ei, o îndemnă Roman cu o expresie gravă.

Jenka ambală motorul, făcând o grimasă atunci când camionul trecu cu o zdruncinătură peste cei doi. Ocoliră hangarul pentru a ajunge la intrarea principală, unde-l găsiră pe Alex, care-i aștepta lângă Jeep. Roman îl strigă, dar Alex rămase nemișcat, învăluit în fumul dens ce încă ieșea din radiator.

–Alex! strigă din nou Roman. Treci în camion!

–Ce face? îl întrebă Jenka.

–Habar n-am.

–Avem musafiri, îl atenționă Jenka, privind în oglinda retrovizoare.

Un alt camion, într-o condiție mult mai bună și plin ochi cu gărzi înarmate până în dinți, își făcuse apariția printre copacii piperniciți. Roman înjură printre dinți. Deschise portiera camionului și sări afară, alergând către Alex, care rămăsese nemișcat, urmărindu-i cu privirea pe noii sosiți. Sângele i se prelingea pe mâneca stângă de la o rană în umăr.

–Vrei să mori?! țipă Roman la el.

Alex își întoarse privirea la el, tristețea cumplită ce se oglindea în adâncurile ochilor lui izbindu-l pe Roman în stomac cu răceala unei săgeți de gheață.

–Da, răspunse pe un ton de o calmitate înfiorătoare.

Roman îl apucă de braț.

–Foarte bine, îi spuse furios, împingându-l în direcția camionului. N-ai decât, dar nu cât ești cu mine pe teren.

Drumul înapoi spre avion păru că nu se mai termină. Alex rămase tăcut, privind afară pe geam, în timp ce Roman îl supraveghea cu coada ochiului.

–Spune-mi o singură treabă, Alex, ce-i asta, un fel de penitență auto-impusă? îl întrebă într-un târziu. Vrei să te

sinucizi pe teren ca pedeapsă că fiul tău e mort, în timp ce tu ești încă în viață?

Alex tresări ușor, dar în loc să răspundă, își acoperi ochii cu o mână. Roman își scoase pistolul și i-l puse în mâna cealaltă.

–Poftim, fă-o! N-ai decât să te sinucizi acum, fără să-ți pui colegii în pericol.

Privirea lui Alex coborî încet la pistol. Roman își ținu respirația, urmărind cum mâna i se încleștează în jurul metalului rece. Tensiunea deveni de nesuportat.

–Alex, spuse Jenka pe un ton alarmat.

Alex oftă și-i înapoie arma lui Roman.

Soarele nu apăruse încă, dar cerul se colora treptat în nuanțe vii de roșu și galben pe măsură ce se apropiau de fâșia de pământ bătătorit pe care o folosiseră pe post de pistă de aterizare. Echipa de rezervă era deja acolo, așteptându-i cu expresii plictisite. Jenka sări din camion și se îndreptă spre ei, dar Roman și Alex rămaseră în cabina camionului.

–Mulțumesc, spuse Alex cu voce joasă. Îmi pare rău că v-am pus viața în pericol.

Roman privi într-o parte, simțind că i se pune un nod în gât.

–E-n regulă.

Ești ok, Alex? Două cuvinte simple. Și cu toate astea, Roman, agent operativ de temut în una dintre cele mai secrete organizații din lume, nu era în stare să le rostească. De fapt, nu. Probabil ar fi reușit cumva să le rostească pe primele două, în ciuda faptului că a pune astfel de întrebări unui agent operativ imediat după o misiune era complet împotriva unui regulament nescris de tip Elite. Da, în mod sigur s-ar fi descurcat cu primele două. Dar când venea vorba despre articularea numelui… Nu. Îl afecta mult prea tare.

Se îmbarcară în avion și-și ocupară locurile. Roman se foi nervos, contemplând lașitatea de care dăduse dovadă. Nu conta faptul că probabil și-ar fi luat-o peste bot în cazul

în care i-ar fi adresat întrebarea lui Alex. Credea cu tărie că existau momente în care un agent trebuia să iasă din zona de confort pentru a oferi compasiune unui coleg care trecea prin momente dificile. Și, în mod clar, Alex tocmai traversa un astfel de moment.

Pentru că, nu, Alex nu era deloc ok. Da, sigur că adoptase din nou masca impasibilă atât de tipică lui, dar Roman știa prea bine că sub acea aparentă atitudine de am-totul-sub-control, Alex suferea ca un câine. Tipul era complet distrus pe dinăuntru, dar, cu toate astea, alesese să se reîntoarcă la statut activ la numai o săptămână după moartea lui Ian. Cum era de așteptat, Brett se întrecuse pe sine, oferindu-i cea mai dificilă misiune de pe rol.

Roman studiase profilul misiunii. Înainte și după ce Alex își pusese amprenta pe structura tactică. În mod normal, n-ar fi avut acces la profilul preliminar, dar Alex i-l încărcase pe PDA. Așa că-l citise cu mare atenție. De două ori. După care îl șterse, făcând tot posibilul să nu dea de bănuit că știa cât de reduse erau șansele lui personale la supraviețuire. La briefing-ul final, însă, atunci când Brett le prezentase profilul reactualizat, rămăsese mai mult decât surprins să descopere că șansele lui de supraviețuire crescuseră considerabil, în timp ce ale lui Alex se prăbușiseră la aproape zero barat.

După care se prezentase în biroul lui, fără să știe sigur ce dorea să-i spună, dar convins că era nevoie să ia atitudine într-un fel sau altul.

–Ai reconfigurat profilul preliminar al misiunii, spusese imediat ce Alex își ridicase privirea din monitor.

–Da, răspunsese cel mai apreciat agent Elite, fără să dea vreaun indiciu că ar fi fost surprins de remarca aceea care sunase mai mult a acuzare.

–Exfiltrarea finală e la saturație maximă.

Traducere: *Dacă se întâmplă ceva neprevăzut în timpul execuției misiunii, ți se duce naibii tot timpul și nu mai ieși întreg de acolo.*

Alex îl privise cu aceeași expresie imposibil de descifrat.

–Știu, răspunsese după câteva momente.

Și, brusc, Roman simțise o nevoie acută să lovească ceva. Sau pe cineva. Dar se forțase să rămână calm, îndepărtând puseul acela de furie complet neproductivă. Între timp, privirea lui Alex se reîntorsese la monitorul din fața lui.

–Alex, insistase Roman cu voce răgușită.

Alex continuase să studieze monitorul pentru câteva secunde, după care își ridicase din nou privirea la el. Roman inspirase adânc, înfruntându-l din priviri. *Spune-o odată!* se gândise iritat. *Deschide naibii gura și spune-o pur și simplu.*

–Știm amândoi mult prea bine că, din punctul de vedere al lui Brett, eu sunt mult mai apetisant în postura de carne de tun. De ce mi-ai luat locul?

Alex nu comentase adevărul spuselor lui și nici nu recunoscuse că prin alterarea profilului preliminar al misiunii, practic își asumase rolul cel mai riscant. Dar o strălfulgerare ciudată de emoție îi luminase ochii gri-verzui.

–Și știm amândoi la fel de bine că eu sunt mult mai rapid și mai bun decât tine, ripostase pe un ton neutru, încheiând discuția într-un mod cât se poate de eficient.

Nu mai existau argumente la cele afirmate și Alex o știuse prea bine, reflectă Roman, continuând să se foiască într-o încercare inutilă de a-și găsi o poziție confortabilă.

Avionul intră într-o zonă cu turbulențe, zmucind agenții operativi de parcă ar fi fost păpuși de cârpă. Alex era la consola de comandă, probabil întocmindu-și deja raportul, fără să pară afectat de balansul violent. Echilibrul lui era perfect și nici măcar nu făcea un efort vizibil în sensul acela. Roman nu știa pe nimeni care ar fi putut încerca măcar să se compare cu Alex. Era înzestrat cu coordonarea și agilitatea unei pantere, o rezistență absolut incredibilă, instincte perfecte. Plus o minte tactică briliantă și un strateg înnăscut.

Existau agenți operativi mult mai masivi decât Alex, cu un potențial de brutalitate mult mai ridicat decât al lui.

Cu toate astea, niciunul dintre ei nu reușise să-l învingă la sesiunile de luptă. Pe cei mai mulți îi decima cu ajutorul vitezei fulgerătoare și a tehnicii net superioare. Sigur, fuseseră câțiva pe care se văzuse nevoit să-i cotonogească pentru a-i potoli. Iar pe alții îi băgase în ceață doar dintr-o privire glacială. Triumful minții asupra mușchilor, cum ar veni.

Pentru că, oricât de mult admira Roman abilitățile fizice al lui Alex, dexteritatea lui intelectuală de neegalat era cea care-i impunea respect. Într-un timp, fusese oarecum gelos pe talentele lui remarcabile ce-i facilitaseră o ascensiune rapidă pe scara ierarhică Elite. Dar îi trecuse atunci când realizase cât de nemilos era Brett în exploatarea lor la maximum posibil. În timp ce nimeni nu avea vreo viață ușoară în Elite, Alex era cam singurul căruia nu i se permitea nicio greșeală cât de mică. Brett avea așteptări gigantice de la cel pe care-l considera drept cea mai strălucită alegere pentru un eventual înlocuitor la momentul potrivit.

Avionul se zdruncină din nou violent. Alex rămase nemișcat precum un bolovan, continuând să lucreze la computer. Parcă era echipat cu un sistem intern artificial pentru menținerea echilibrului în situații de urgență.

–Uită-te puțin la el, comentă Sato, agentul operativ care stătea pe scaunul de lângă Roman. Înainte credeam că trebuie să fii sărit de pe fix să poți ține pasul cu el pe teren, dar acum încep să cred că anormalul naibii n-are nimic uman în corpul ăla.

Brusc, Alex întoarse capul pentru a-l fixa cu privirea. Roman simți că i se usucă gura. Oare auzise comentariul lui Sato? După cateva secunde chinuitor de lungi, privirea lui Alex se mută la Sato, în ea ghicindu-se reflexe de metal înghețat. O secundă mai târziu, își reluă activitatea la computer.

–Ba e mai uman decât ai putea fi tu vreodată, spuse Roman într-un târziu. Crede-mă pe cuvânt.

Milano, Italia

Alex simțea că se scufundă într-un abis plin cu cerneală, întunericul înghițindu-l cu totul, trăgându-l tot mai adânc, invadându-i mintea și sufletul. Bezna din jurul lui era atât de densă și impenetrabilă, încât lumina părea că nici nu existase vreodată, la fel cum nu mai exista dorința de a se ridica la suprafață. Un tremur violent i se răspândi prin tot corpul în timp ce se lupta să-și recapete echilibrul. Tresări și deschise ochii, surprins de lumina puternică reflectată pe pereții imaculați din jurul lui.

Se afla în clinică, realiză cu ușurare. Pe măsură ce-și recăpătă cunoștința, își aminti ce se întâmplase. Zăcea pe spate într-un pat de spital, conectat la tot felul de aparate ce-i monitorizau pulsul, temperatura și tensiunea arterială. Fu copleșit de un val de greață, o consecință familiară a morfinei.

Întoarse capul pe pernă și o descoperi pe Alina, dormind pe scaunul de lângă pat. Părul bălai îi acoperea fața ca și cum ar fi dorit s-o protejeze de privirea lui iscoditoare. Îi făcea atât de bine s-o vadă acolo, așa că rămase nemișcat, mulțumindu-se s-o soarbă din priviri. Crezuse că nu avea s-o mai vadă niciodată.

Alina deschise ochii, ca și cum ar fi fost avertizată că era treaz de un al șaselea simț conectat doar la el.

–Alex? Dacă n-ai fi în patul ăla pe post de pacient, ți-aș trage o mamă de bătaie să mă ții minte, îi spuse cu înverșunare. Apoi se înmuie și-i puse o palmă pe obraz. Ce naiba a fost în capul tău? Brett era pregătit să te lase să mori și am fost nevoită să intervin ca să…

–Nu trebuia să te bagi, o întrerupse Alex cu voce joasă.

–Poftim? întrebă ea, privindu-l cu o expresie șocată.

–Indiferent ce pact ai făcut cu diavolul, știi prea bine că nu va fi respectat. Nu trebuia să-ți vinzi din nou sufletul pentru mine.

Alina îl privi tăcută, știind prea bine că probabil avea dreptate. Discuția pe care o avusese cu Brett în acea dimineață chiar putea fi catalogată drept un pact cu diavolul.

–Performanțele lui Alex de pe teren sunt sub orice critică, comentă plin de iritare șeful organizației Elite. Nu pot accepta așa ceva din partea unui agent operativ de calibrul lui. Nu văd ce motiv aș avea să-i salvez viața în cazul în care a fost afectat atât de puternic de moartea lui Ian, încât să devină complet inutil. Spune-mi Alina, tu ce decizie crezi că ar trebui să iau?

O manipulare ordinară, o simțea de la o poștă.

–Tu chiar îl consideri un robot care-ți îndeplinește toate ordinele și încasează gloanțe pe teren, după care se întoarce acasă doar pentru a fi băgat la loc în cutia din care l-ai scos, până data viitoare când ai nevoie de el? comentă pe un ton plin de venin. Sau e doar un alt joc de bolnavi mintali pus la cale de tine ca să vezi cum reacționez?

–O, dar nu e vorba despre niciun joc, te asigur. De data asta, totul e mai mult decât real.

–Ce vrei de la mine? Ce urmărești de fapt?

–Îl vreau pe Alex înapoi așa cum era odată. Cât ai fost ocupată să te joci de-a viața normală, Alex a funcționat mai mult pe pilot automat, prea ocupat să-ți ducă dorul. Și, cel puțin din câte știu eu, n-a atins vreo femeie nici măcar cu un deget, cu toate că n-a dus lipsă de oferte.

Alina oftă, începând să înțeleagă încotro se îndrepta discuția aceea.

–Și de ce-mi spui mie asta? Ți-am explicat deja că n-am de gând să reiau relația cu el.

Brett zâmbi cu superioritate.

–Dar nici nu ți-am cerut asta. Nu vreau decât să faci sex cu el din când în când.

Alina îl privi cu dezgust.

–Alex n-are nevoie de sex. I-ar trebui o supă fierbinte, preferabil una de pui. Nu crezi că putem cădea la înțelegere să scoatem sexul din ecuație și să-l înlocuim cu o partidă de gătit?

–Poftim? întrebă Brett cu o expresie uimită ce părea sinceră.

Măcar atât.

–Nu mai contează. Ai terminat, pot să plec?

–Ai o săptămână la dispoziție.

–Deci tu chiar vorbești serios?

–Nici n-ai idee. Ucigător de serios, spuse Brett pe un ton amenințător.

–Adică îmi ordoni să-l seduc?

–Îți ordon să faci absolut tot ce e necesar să-l aduci înapoi pe vechiul Alex. Desigur, asta doar în cazul în care-ți dorești să rămână în viață.

–Spune-mi, Brett, chiar m-ai făcut curioasă. Alina făcu un pas mai aproape de el. Pentru asta m-ai adus înapoi la Elite, să-i satisfac nevoile sexuale lui Alex? Pentru că dacă ăsta a fost motivul principal, mă tem că voi fi nevoită să te dezamăgesc.

–Știi prea bine că vor exista repercursiuni în cazul în care nu-ți îndeplinești sarcina într-un mod satisfăcător, o avertiză Brett.

–Normal, asta nu e o noutate, oftă Alina. Acum pot să plec?

–Pentru binele lui Alex, îți urez succes.

Acum, privindu-l pe Alex în patul de spital și observându-i paloarea accentuată, Alina realiză că era mult prea devreme pentru discuția aceea. Conta și certitudinea că Brett îi asculta și urmărea în timp real. Mai târziu. Se aplecă pentru a depune un sărut cast pe buzele lui arse.

–Vorbim mai încolo, îi spuse. Și fă-te bine, nu mă lăsa să te aștept prea mult timp.

Alex o privi cu suspiciune, întrebându-se ce naiba se întâmpla.

⌖

A doua zi de dimineață, Alex descuie ușa casei sale. Se externase singur, împotriva sfatului medicilor, la doar

douăzeci și patru de ore după ce-și recăpătase cunoștința. Păși împleticit înăuntru. Se simțea atât de obosit, încât cu greu mai putea sta în picioare. După doi pași, îngheță. Cineva fusese acolo. Primul gând fu acela că probabil acoperirea îi fusese compromisă, dar apoi observă că totul strălucea de curățenie. Podelele erau curate, mobila fusese ștearsă de praf. Coșul cu rufe murdare era gol, toate rufele curate aranjate cu grijă în șifonier. Totul părea imaculat. Descoperi două agrafe roz de păr pe chiuveta de la baie, ceea ce era ciudat. Deschise dulăpiorul suspendat pe perete și întinse mâna după aparatul lui de ras. Îl studie în lumină. Lama era tocită. Normal. În duș descoperi un burete ce nu-i aparținea și un săpun verde închis. Nu avea nevoie să-l studieze pentru a ști că era o chestie naturală cu ulei de măsline.

Pe masa din sufragerie apăruse un castron imens, plin cu lămâi verzi. Era absolut convins că nu-i aparțineau, din moment ce nu cumpărase o lămâie în viața lui. Pe măsuța de cafea descoperi lumânări de toate mărimile. Nici lumânări nu cumpărase vreodată. În fine, nu de unul singur. Dar cel mai clar indiciu era ciocolata cu lapte din frigider. Înjură printre dinți mai întâi, apoi încă o dată, mult mai tare. Furios și extrem de obosit, se dezbrăcă până la piele și se băgă în pat. Așternuturile erau curate și miroseau plăcut a balsam de rufe. Murmură o altă înjurătură, după care adormi în următoarea secundă.

Multe ore mai târziu, Alex deschise ochii. Cineva se afla în încăpere. În mod normal, ar fi reacționat cu mult mai letal, dar bănuia deja cine era intrusul. Întoarse capul și dădu cu ochii de Alina. Era așezată pe scaunul lui favorit, cu un picior peste brațul din lemn sculptat manual, mâncând ceva dintr-un borcan.

–Ce faci?

–O să-ți cumpăr altul, răspunse ea cu o expresie vinovată.

–Ce anume?

–Șerbet de lămâie. Ridică borcanul pentru a i-l arăta. N-am mai mâncat chestia asta până acum, dar îmi place. În ultimul timp, am mereu poftă de ceva dulce… și acru, adăugă după o clipă de gândire. Oricum, tot ce pot găsi cu un gust puternic. Usturoi, ciocolată, ceapă… lămâi verzi.

–Sper că nu împreună.

Alina zâmbi amuzată.

–Câteodată, da.

Alex se ridică în șezut.

–Ai făcut curat, o acuză.

–Păi, a cam trebuit, Alex. Era ceva de nedescris aici… foarte, foarte scârbos. Își mușcă buza de jos. Sper că nu te-ai supărat.

–Nu contează. Alex se rezemă de tăblia patului și oftă. Ce cauți aici?

–Brett vrea să fac sex cu tine, ceea ce am făcut deja, dar asta nu înseamnă că trebuie s-o afle și el, îi explică Alina pe un ton calm, după care mai luă o gură de șerbet, studiindu-i reacția.

Alex nu se grăbi să comenteze.

–Are vreun motiv în particular? întrebă după câteva clipe.

–Crede că ești depresiv și îl vrea înapoi pe vechiul Alex. Am încercat să-i explic că singurul lucru de care ai nevoie e să te lase naibii în pace o perioadă, dar n-a vrut să mă asculte. Alina ridică din umeri și oftă. Oricum, ți-am făcut supă de pui. Sper că-ți place.

–Îmi place. Alex căscă și se frecă la ochi. Mulțumesc pentru tot, dar nu e nevoie să mai rămâi.

–Cu plăcere, dar să știi că trebuie să rămân. Cel puțin pentru o perioadă. Brett mi-a spus că e cu ochii pe noi, ceea ce înseamnă că e o echipă de filaj pe undeva pe afară. Și mai e ceva.

Alina linse lingura, după care o lăsă să cadă în borcan, pe care-l puse pe podea.

–Altceva în afară de faptul că ți s-a ordonat să te culci cu mine?

Alina îl privi fix în ochi.

–Mă amenință cu viața ta, Alex. Și cu asta n-am de gând să mă joc.

Alex îi susținu tăcut privirea. Dacă exista vreun lucru pozitiv în toată situația aceea aberantă, atunci în mod sigur trebuia să fie faptul că o avea din nou aproape.

–Vrei o aspirină? îl întrebă ea cu voce joasă. Arăți de parcă te-ar fi pocnit o durere de cap.

–Nu, mă gândeam doar.

Problema reală era că încă o mai iubea. Nu cu disperare, așa cum o făcuse mulți ani la rând, dar într-un mod cât se poate de constant. Și-i era dor de ea în mod constant. Îi lipseau conversațiile lor lungi și felul în care-i zâmbea, pe jumătate strengărește, pe jumătate seducător. Doar la el zâmbea așa. Îi era dor de ea în fiecare clipă, dar știa că totul se terminase între ei. Ceea ce făcea ca totul să-l doară și mai tare. *Am devenit direct iubiți din dușmani,* se gândi cu amărăciune. *N-am avut niciodată ocazia să fim cu adevărat prieteni.*

Dădu pătura la o parte și se ridică din pat.

–Spuneai ceva de-o supă?

–Da! Supă de pui cu tăiței de casă, rânji Alina cu mândrie. O bunătate. Vrei?

–Numai dacă mănânci și tu cu mine. Putem continua discuția la masă.

Alina îi făcu cu ochiul și se ridică de pe scaun, îndreptându-se spre bucătărie.

Alex i se alătură câteva minute mai târziu, urmărind-o cu privirea în timp ce umplea două castroane cu supă aburindă. Trebuia să recunoască că mirosul era demențial. Alina îi făcu semn să ducă la masă o farfurie cu biscuiți sărați și un pahar cu apă. Alex se execută și luă loc. Alina aduse cu grijă cele două castroane pline ochi, după care mai

făcu un drum pentru propriul ei pahar cu apă. Începură să mănânce în liniște. După câteva minute, Alex puse lingura jos și o privi în mod deschis. Începu să vorbească și nu se mai opri până nu-i spuse absolut totul, inclusiv faptul că Brett era tatăl Inayei și, implicit, bunicul lui Ian. Alina îl ascultă tăcută, fără o reacție vizibilă la gravitatea secretelor dezvăluite. Când Alex termină de vorbit, îl privi încruntată, mușcându-și buza de jos.

–Ți s-a răcit supa, spuse simplu, după care se ridică de pe scaun și se reîntoarse în bucătărie pentru a o reîncălzi. Mă gândeam… crezi că ar fi posibil să devenim prieteni? îl întrebă fără să-l privească. În adevăratul sens al cuvântului, adică, fără minciuni, manipulări și alte tâmpenii comandate de Elite. Să fim mereu sinceri unul cu altul, oricât de dureros și incomod ar fi adevărul.

Prieteni. Într-o fracțiune de secundă, mintea lui Alex fu inundată de imaginea ei… fața ei în timp ce făceau dragoste, cum îi simțea trupul sub al lui, peste el, cum i se cuibărea în brațe înainte să adoarmă, cum întindea mâna după el în somn.

Alina întoarse capul să-l privească cu ochii ei verzi în care se oglindea tristețea.

–Bănuiesc că nu, nu-i așa? își răspunse singură la întrebare.

–Cred că e singurul lucru inteligent pe care-l putem face.

–Serios?

–N-avem alte opțiuni, nu?

Alina îl privi circumspectă.

–Și promiți că nu încerci să mă seduci?

–Numai dacă-mi promiți și tu că nu mă seduci.

Alina îi aduse castronul cu supa reîncălzită și-i întinse mâna cu un rânjet imens.

–Bate palma.

Chicotiră în timp ce pecetluiră înțelegerea, apoi începură din nou să mănânce.

–Și Marius? întrebă Alex după un timp.

–Ce-i cu el? întrebă Alina pe un ton defensiv.

–Hei, prieteni, mai ții minte?

Alina încuviință din cap și oftă.

–Pardon, încă mă obișnuiesc cu ideea.

–Ești iertată. Deci, cum rămâne cu Marius?

Alina ridică din umeri.

–Păi, sincer, doare prea tare să mă gândesc la el și la fete. Sper doar că sunt împreună. Știu că Elite habar n-are unde sunt și nici eu nu știu. Ceea ce e bine. N-am de gând să încerc să aflu, nu le pot pune din nou viețile în pericol. Elite n-o să le mai bată niciodată la ușă din cauza mea. Am încercat, Alex, chiar am încercat să cred că putem fi fericiți împreună, că putem fi în siguranță. Alina făcu o mică pauză, cu ochii plini de lacrimi. Dar m-am înșelat, continuă după câteva momente. Și greșeala mea stupidă aproape m-a costat viețile lor. Mai devreme sau mai târziu, Elite mă va găsi întotdeauna, oricât aș continua să fug. Și prin mine îi va găsi pe ei. Ceea ce nu pot îngădui… nu fetele mele. Marius o să le asigure protecția și le va face fericite. Iar eu o să stau cât mai departe de ei, pentru a mă asigura de asta.

Alex se ridică și ocoli masa pentru a o lua în brațe.

–Îmi pare rău, îi șopti în păr.

Alina își puse capul pe umărul lui și rămaseră așa o vreme, după care se trase înapoi să-l privească.

–Dar jur că nu mă opresc până nu descopăr o modalitate de-a distruge Elite, spuse pe un ton calm.

Alex încuviință din cap.

–N-o să fie prea ușor, spuse gânditor.

–Ușor nu, dar e posibil. Alina îi zâmbi trist. Amândoi trăim în Iad de mult prea mult timp ca să mai conteze.

Alex se ridică în picioare și stinse lumina în bucătărie.

–Eu o să dorm puțin, că m-ai obosit cu supa aia. Tu poți să mai stai cât vrei.

–Nu, cred că trag și eu pe dreapta pe canapea.

–Mâine o să te trezești cu gâtul strâmb. E loc suficient în pat, oferi Alex pe un ton neutru.

Alina îl privi cu suspiciune.

–Cred că-mi aduc aminte.

–Faci cum vrei, spuse Alex, îndreptându-se spre dormitor.

Își scoase tricoul și pantalonii de trening, după care se strecură sub pătură. Alina apăru în pragul ușii.

–Ești sigur că nu sărim unul pe celălalt? îl întrebă pe un ton sceptic.

În loc să-i răspundă și fără să deschidă ochii, Alex ridică un colț al păturii. O auzi cum se dezbracă, apoi o simți cum se strecoară lângă el și se cuibărește pe locul ei.

–Noapte bună, Alex.

–Noapte bună.

Liniște. Apoi, exact când somnul începea să-l cuprindă, Alina șopti din nou:

–E tare plăcută chestia asta. Mi-a fost dor de tine.

Alex deschise ochii.

–Și mie.

Întinse mâna după mâna ei. Alina i-o oferi. Îi fusese dor de el. Poate nu-l mai iubea, dar îi fusese dor de el. Îi dădu drumul la mână, atent să nu strince momentul acela de o intimitate aproape dureroasă. Avusese destule femei, la unele chiar ținuse în felul lui unic. Dar Alina era și avea să rămână iubirea vieții lui. Era ciudat și năucitor câteodată, iritant și chiar exasperant, dar mereu atât de dulce și natural. Femeia pe care o iubea mai mult decât propria viață dormea în pat lângă el. Îi promisese că nu va încerca să o seducă și intenționa să se țină de cuvânt. În fine, nu în felul în care s-ar fi așteptat ea. Nu avea de gînd s-o seducă așa cum o făcuse înainte, bazându-se pe atracția permanentă dintre ei. Detesta ceea ce făcuse Brett, dar acum începea să vadă totul într-o lumină nouă. Într-un fel, îi oferise o a doua șansă

pentru a recâștiga inima Alinei. Și de data asta, totul avea să fie complet diferit. De data asta, proneau la drum ca doi oameni obișnuiți. Prieteni. Și poate, doar poate, dacă totul mergea bine și nu mai făcea greșeli idioate, aveau să devină mai mult. Poate.

✦

DECLIN VERTIGINOS

Brett se apropie de sala de mese, unde primise ordin să se prezinte, controlându-și ritmul pașilor. Nici prea rapid, nici prea lent. Nu dorea să lase impresia că era nerăbdător să se supună; graba ar fi reprezentat un dezavantaj major, făcându-l să pară slab. Mâna de fier din spatele organizației Elite nu permitea nimănui să-l împingă în vreun fel de la spate, mai ales unui fost subordonat. Pe de altă parte, nu dorea nici să lase impresia că se teme de o potențială confruntare. Nu, nu putea exista nicio umbră de ezitare în pașii săi; întârzierea nu era acceptabilă, chiar dacă în anumite situații reprezenta o tactică extrem de eficientă. Zâmbi în colțul gurii. Cunoștea atât de bine toate nuanțele acestei tehnici, încât ar fi putut scrie o carte pe tema asta. Experiența îl învățase că întârzierea intenționată avea multe avantaje. Puterea de a insulta fără cuvinte. De a intimida. Însă în cazul de față, tactica aceea n-ar fi funcționat. Ba mai mult, probabil i-ar fi explodat în față.

Fără frică, își spuse ferm, impunându-și să-și controleze ritmul respirației. *Fără niciun semn de slăbiciune.* Nu avea de gând să pară învins nicio secundă. Nu-și putea permite! Dar frica îi dădea târcoale, mușcând pe la colțuri din determinarea de-a părea în control. Pentru prima oară într-un timp îndelungat, habar nu avea la ce se putea aștepta. Realiză că-și încleștase pumnii și se grăbi să-i relaxeze, certându-se în gând pentru acea neglijență. Dacă Marius îi urmărea reacțiile în timp real…

Marius.

Ultima persoană din univers la care s-ar fi așteptat să fie numită de către Consiliu drept supervizorul din umbră al organizației Elite. Fiecare misiune, fiecare mișcare în parte, fiecare respirație, pentru că Elite reprezenta sufletul lui Brett. În fapt, Brett *era* Elite.

Ușile sălii de mese se deschiseră fără niciun zgomot în fața lui, înainte de-a avea timp să introducă codul în panoul de securitate. *O bilă albă pentru Marius,* fu nevoit să accepte, cuprins de iritare. Poate chiar două bile. Acel amănunt aparent nesemnificativ nu semnala doar faptul că Marius îi supraveghea fiecare mișcare în parte, ci îl forța să-și pună întrebări în legătură cu validitatea codului său de acces.

Noul supervizor al organizației Elite era așezat la o masă, dar se ridică în picioare atunci când Brett își făcu apariția. *În semn de respect?* se întrebă Brett în sinea lui, studiindu-i cu atenție atitudinea. Sau mai mult o formă subtilă de ironie? Ori poate echivalentul unei poziționări într-un duel pe viață și pe moarte. Marius era un maestru în arta folosirii respectului pe post de armă letală, devenind tot mai politicos pe măsură ce se pregătea să aplice lovitura fatală.

–Brett, îl salută Marius, înclinând aproape imperceptibil din cap.

–Marius, răspunse Brett în același fel. Ori poate preferi să mă adresez cu… Domnule?

Marius se așeză la loc pe scaun.

–Cum preferi.

–Cred că o să rămân la Marius, decise Brett, luând loc la rândul lui. Întinse mâna după un șervet de un alb imaculat, pe care-l despături pentru a-l pune cu grijă în poală. Cel puțin deocamdată, adăugă pe un ton plictisit.

Marius înclină din nou din cap și lui Brett i se păru că zărește un licăr amuzat în privirea lui întunecată.

Urmă o scurtă pauză, timp în care Brett studie cu interes micul dejun din fața lui. Un coș cu croasanți proaspăt scoși din cuptor, unt și un borcan cu marmeladă de portocale. Pepene galben și ceai. Brett putea pune pariu că era ceaiul său preferat. Încă o bilă albă în favoarea lui Marius.

–Tu nu mănânci nimic? întrebă, observând că în fața lui Marius nu se afla decât un laptop.

–Am mâncat mai devreme.

–Aha. Brett puse o linguriță de zahăr în ceai și amestecă tacticos, gândindu-se la următoarea lui mutare. Credeam că pur și simplu refuzi să-ți împarți pâinea, ca să zic așa, cu dușmanul.

Marius nu răspunse, dar ochii parcă i se întunecară o idee.

Brett sorbi din ceai, observându-l cu interes într-un mod cât se poate de deschis. Nu încerca să ascundă faptul că-i studia fiecare mișcare. Ce sens ar fi avut? Marius proceda exact la fel. Bărbatul din fața lui părea complet schimbat față de ultima oară când îl întâlnise în Australia. Îngrijorarea îi urcă cu degete de gheață pe șira spinării. Marius emana o aură de putere ce i se potrivea ca o mănușă. De fapt, nu. Ceva mai mult de-atât. Crescuse. În autoritate. În apreciarea propriei valori. Precum și în furie mocnită.

–Mă consideri dușmanul tău, Marius? întrebă, punând ceașca la loc pe masă.

–Tu mă consideri al tău?

Brett zâmbi cu superioritate în timp ce rupse un colț de croasant, pe care-l băgă în gură.

–Trage tu singur concluziile, spuse după ce mestecă și înghiți.

–Exact asta am de gând să fac.

O amenințare? se întrebă Brett, luând încă o gură de ceai. Revăzu în minte scena incidentului cu Alex din fața rezervei de spital a lui Ian. Nici acum nu reușea să înțeleagă cum își îngăduise să fie atât de afectat de moartea Inayei și a lui Ian, încât să nu fie în stare să reacționeze. Tați și fii. Și fiice. Dinamica psihologică a acestor asocieri putea fi atât de imprevizibilă. El era cel mai bun exemplu în sensul acesta. Brett își înăbuși un acces spontan de iritare.

Inaya fusese o mare greșeală din multe puncte de vedere. Consiliul aflase despre existența ei și-l informaseră imediat în legătură cu acest aspect. Doar în ideea de a-i atrage atenția.

Își amintea valul de furie incandescentă ce-l copleșise. După care… nimic. Recrutase cu bună știință propriul său copil, distrugând și ultima fărâmă de suflet ce-i mai rămăsese. Încă de la bun început, Inaya devenise ținta unei supravegheri stricte din partea Consiliului. Chiar și așa, Brett fusese mereu cu ochii pe ea, analizându-i fiecare gest și cuvânt.

Făcu o grimasă mentală și împinse la o parte farfuria cu pepene galben din fața lui. Genul acela de gânduri erau absolut inacceptabile, se certă în gând. Mai ales în acel moment. Își mai turnă puțin ceai, realizând că exista o modalitate foarte simplă prin care-l putea ataca pe Marius în mod fățiș.

–Îmi pare foarte rău că ai fost nevoit să renunți la fiicele tale, spuse pe un ton neutru.

Marius își ridică privirea la el și clipi. Atât și nimic mai mult.

–Nu discut despre fiicele mele în Elite.

–Cum dorești. O să țin minte faptul că acest subiect e unul interzis.

–Ar fi extrem de înțelept din partea ta, Brett.

Ah, în mod clar o amenințare voalată. Brett se mai relaxă puțin. Măcar atinsese un punct sensibil, ceea ce era întotdeauna o veste bună. Observă grimasa minusculă de pe fața lui Marius. Un alt fapt extrem de îmbucurător. Știa că făcuse o greșeală. Una foarte mică, e adevărat, dar, oricum, o greșeală.

–Am fost foarte surprins să aflu că lucrezi pentru Consiliu, comentă în timp ce întinse mâna după ceașca cu ceai. Sunt curios, ce părere are Roger despre faptul că fostul lui angajat a trecut de la statutul de spion de elită la cel de animal de companie?

–Nu-ți face niciun fel de iluzii, sunt la fel de periculos în ceea ce te privește. Doar că am învățat beneficiile letale ale bunelor maniere.

Urmă o pauză. Una foarte lungă.

–Bun, și acum că am schimbat politețuri, ce-ar fi să trecem la treabă? întrebă Marius cu aceeași atitudine formală, dar Brett sesiză nuanța de dezgust din tonul lui.

–Treabă?

–Eficiența ta la comanda organizației Elite.

Brett arcui o sprânceană, simțind cum i se strânge stomacul.

–Consiliul mi-a încredințat o sarcină foarte clară și am de gând s-o îndeplinesc. Cu sau fără cooperarea ta, continuă Marius. Acum, între noi fie vorba, eu abia aștept să mi te opui. Mi-ar fi mult mai ușor să te distrug.

Pumnul în plexul solar fusese livrat pe un ton calm. Terifiant de calm. Brett avu nevoie de câteva minute pentru a-și reveni. Și abia atunci înțelese cu adevărat sensul cuvintelor lui Marius.

–Adică, n-ai fost trimis aici pentru a-mi lua locul? întrebă pe un ton glacial.

–Asta ar fi recomandarea ta?

–Tot ce se poate, dacă continui să-mi răspunzi la toate întrebările cu o altă întrebare, răbufni Brett.

Încă o pauză.

–Din obișnuință, nu cu intenție, explică Marius într-un final cu o expresie reținută. Nu, Brett, n-am fost trimis aici să-ți iau locul.

–Ce ai nevoie mai exact de la mine?

Marius își îndreptă atenția spre laptop-ul din fața sa. Tastă ceva și studie rezultatul de pe ecran.

–Cred că cel mai bine ar fi să începem cu analiza scăderii indicelui de eficiență Elite cu aproape trei procente într-o singură lună. După care putem continua cu abandonarea principiilor morale de la baza acestei organizații.

Brett avea probleme mari să-și găsească vocea, luat prin surprindere așa cum nu mai fusese niciodată. Așa că se mulțumi să rămână tăcut, privindu-l pe Marius cu un amestec bizar de admirație, șoc și furie.

–Văd că ești destul de bine informat în legătură cu activitățile noaste, chiar dacă în ultima perioadă te-ai jucat de-a soțul și tatăl devotat, comentă într-un târziu.

–Da, răspunse Marius pe un ton oarecum amuzat, în ciuda faptului că-l privea cu o expresie gravă. Mi-am permis să studiez rapoartele înfrumusețate pe care le-ai trimis Consiliului.

Brett rezistă eroic tentației de a se ridica de la masă pentru a părăsi sala de mese.

–Există multe feluri în care poți interpreta datele concrete, spuse printre dinți.

–Corect, fu de acord Marius. Mai ales atunci când așa-zisele date concrete nu au nicio legătură cu realitatea. Așadar, putem pune puțin pauză la războiul personal pentru a ne ocupa de lucrurile importante?

Magnitudinea infromațiilor de care dispunea Marius după o perioadă destul de lungă de absență din lumea secretă a spionajului internațional, precum și claritatea cu care le interpreta erau cel puțin năucitoare. Dar cum nu dădea semne că ar fi tentat să folosească informațiile respective împotriva lui, Brett decise să le accepte ca pe un fapt deja stabilit și să meargă mai departe. Desigur, era de la sine înțeles că se impunea o analiză foarte serioasă a metodelor folosite de fostul agent CIA pentru a intra în posesia informațiilor secrete. La rândul lui, Marius avea să accepte acea consecință drept o realitate impusă, alegând să nu intervină.

Brett oftă, trebuind să recunoască faptul că problemele identificate de Marius în legătură cu misiunile trecute și cele de pe rol indicau o minte tactică și strategică pe care nu o putea compara decât cu cea a lui Alex. Iar schimbările propuse dezvăluiau un talent organizatoric de excepție.

Când se pregăteau să încheie, Brett decise să abordeze cel mai periculos subiect posibil.

–Dorești să o chem pe Alina? Poate și pe Alex?

–Nu, răspunse Marius în timp ce studia ceva pe ecranul laptop-ului. Bănuiesc că sunt încă în pat după misiunea de azi-noapte.

Traducere: Știu absolut totul, în special faptul că tu ai fost cel care i-a împins unul în brațele celuilalt.

–Probabil.

Brett zâmbi satisfăcut și puse pe masă șervetul, după care se ridică în picioare. Marius îi urmă exemplul. Din nou, nu știa prea bine cum să interpreteze gestul acela politicos.

–Aștept noile evaluări în după-amiaza asta.

–O să le ai.

–Mulțumesc.

Brett se îndreptă spre ușă, dar Marius îl opri, rostindu-i numele. O tactică atât de evidentă, încât sperase că nu avea să fie folosită. Jocul de-a mai-am-încă-un-lucru-să-ți-mai-spun era diabolic de eficient până și în ceea ce-l privea pe Brett. Desigur, în cazul acela știa cu siguranță în ce direcție avea să se îndrepte conversația. Se întoarse încet cu fața la Marius.

–Șantajul ordinar și manipulările de care te-ai folosit pentru a reface relația dintre Alina și Alex… Marius se așezase între timp în fața laptop-ului, dar întoarse capul și-l fixă cu o privire prevestitoare de moarte. Vreau să înceteze imediat.

Cu toate că nu ridicase tonul și nici nu-și modificase expresia neutră, Brett percepu totul de parcă i-ar fi urlat cuvintele în față. Ceea ce nu era chiar o surpriză.

–Desigur, răspunse după câteva momente. Cu toate că nu există garanții. Intimitatea pe care au împărtășit-o e acum parte integrantă din amândoi. Alina nu mai poate trece peste, ca și cum nu s-ar fi întâmplat. E valabil și pentru tine. Bănuiesc că trebuie să acceptați consecințele.

Marius rămase tăcut, expresia feței lui fiind imposibil de descifrat.

–Presupun că dorești să le interzic să mai fie împreună? plusă Brett, convins că știa deja răspunsul.

–Nu.

–Poftim?

–Nu mai presupune niciodată ceea ce doresc. Mai ales în ceea ce-o privește pe Alina.

Brett trebuia să recunoască că era de-a dreptul șocat.

–Sincer, nu te mai înțeleg absolut deloc, murmură, clătinând din cap.

–Probabil nu m-ai înțeles niciodată. Asta e tot, poți să pleci.

⌖

Ceva nu era tocmai în regulă. Toată lumea se purta cel puțin ciudat și nici măcar n-o salutau. Dacă n-ar fi observat privirile pe care i le aruncau pe furiș, ar fi putut jura că devenise cumva invizibilă. Plus că toți agenții erau îmbrăcați la patru ace. Alina se opri brusc, dând cu ochii de Ford. Îmbrăcat la costum. *Ce naiba se întâmplă?*

Aproape fiindu-i teamă să privească în direcția Departamentului pentru Arme și Muniții, dar incapabilă să reziste tentației, se întoarse încet și fu nevoită să-și înăbușe un hohot isteric de râs. Jason părea că tocmai coborâse de pe coperta unei reviste de modă, îmbrăcat la costum, cu tot cu cravată.

–E vreo misiune ciudată pe rol de care nu știu eu, sau Elite organizează primul concurs de frumusețe și azi e ziua costumelor de gală? reuși să spună printre chicoteli.

Râsul îi rămase însă în gât, atunci când văzu expresia de pe fața lui.

–Bine, mă dau bătută. Care-i treaba? Brett m-a chemat pentru un briefing.

Jason îi evită privirea.

–Nu e niciun briefing.

Alina privi confuză în jurul ei.

–Probabil e o greșeală, dar tot cred că ar fi bine să întreb ce și cum.

Brett o privea fix din sala de conferințe. Înclină ușor din cap, indicându-i că o așteaptă. Alina oftă și se îndreptă către el.

–Fii pregătită pentru ce-i mai rău, o avertiză Jason din spatele ei.

Nu era pentru prima oară când o avertiza în legătură cu un pericol iminent. Alina avu brusc senzația că pășea pe tărâmul diavolului. Intră în sala de conferințe, cu inima bătându-i tot mai tare. Brett se așezase la masa lungă, părând mai rigid decât îl văzuse vreodată. Nu mai vedea pe nimeni în afară de el, așa că făcu doi pași înainte. Se întoarse rapid la zgomotul slab pe care-l auzi în spatele ei și încremeni când văzu cine se afla în spatele ușii.

–Liam! exclamă total șocată, privindu-l cum se apropie de ea. Pe propriile-i picioare. Dar tu nu poți să… Își trase o palmă mentală și lăsă propoziția neterminată.

O durere surdă îi coloră fiecare gând cu o letargie și o indiferență imposibil de controlat. Rămase fără suflu, simțindu-se complet singură. Agonia pe care o simțea ori de câte ori se gândea la Marius și la fete, un sentiment de un întuneric atât de dens, încât o dobora de fiecare dată, lăsând-o în poziție fetală la podea, se amplifică până ajunse la cote alarmante, acompaniat de gustul metalic al fricii pure.

Liam îi zâmbi cu răceală.

–Trebuie să-ți mărturisesc că sunt dezamăgit de tine, Alina. Mă gândeam că ai pus deja totul cap la cap. E posibil oare să-ți fi pierdut intuiția pentru care ai devenit atât de faimoasă?

Alina păli vizibil, intuind dintr-o dată pericolul.

–Cine ești? Ce-ai făcut cu Marius și fiicele mele?

–Dar tu cam cine crezi că sunt? întrebă Liam cu un calm neperturbat.

–Ce-ar fi să sărim peste jocul de-a răspunsul la o întrebare printr-o altă întrebare?

Liam îi aruncă o privire lui Brett, care rămase nemișcat, după care oftă și își întoarse atenția la ea.

–Sunt omul din spatele Consiliului. Fiicele tale sunt în siguranță și Marius lucrează pentru mine în ideea de a menține acea siguranță.

Alina inspiră adânc, forțându-se să elimine orice urmă de emoție din voce.

–Vreau să-l văd.

–Și de ce-ar dori el să te vadă? Știm cu toții foarte bine cum l-ai trădat. Te asigur că nu i-a fost deloc ușor să vizioneze filmul iubirii pasionale dintre tine și Alex.

Alina închise ochii pentru o secundă.

–N-am vrut decât să fie liber pentru a le crește pe fiicele noastre. Am vrut să fie fericiți.

–Dar tu ai fi fericită dacă ai fi liberă? Liberă și neajutorată?

–Nu știu despre ce vorbești.

–Elite trebuie să-și schimbe metodele și principiile, explică Liam pe un ton grav. Am demarat deja procesul de evaluare. E aproape complet, exceptând câteva detalii de care trebuie să ne ocupăm.

Din nou se întoarse spre Brett, care din nou nu-i întâlni privirea.

–Unul dintre ele fiind noul supervizor al activității Elite. Mă refer la Marius, desigur. Am de gând să opresc războiul ăsta inutil dintre Consiliu și Elite, care nu are ce căuta în domeniul în care ne desfășurăm activitatea. După implementarea tuturor schimbărilor, niciun lider nu va mai îndrăzni să sacrifice viețile unor agenți valoroși într-un mod nesăbuit, ori să pună la îndoială puterea absolută a Consiliului.

Alina își încrucișă brațele la piept, privindu-l cu o atitudine sfidătoare.

–Și ce legătură am eu cu asta?

–Noi doi avem ceva în comun.

–Ce anume?

–Faptul că ne displace profund felul în care este condusă organizația Elite. Cred că putem colabora să îndreptăm situația.

–Și dacă nu vreau? întrebă Alina, cu toate că știa deja răspunsul.

–În cazul ăsta, nu cred că le voi mai putea asigura siguranța fiicelor tale. Avem, sau nu o înțelegere?

–Păi, dacă pui problema în felul ăsta, n-am de ales, spuse Alina pe un ton resemnat. Ce vrei de la mine?

–Ai fost promovată ca lider de echipă. Felicitări. De asemenea, ți s-a încredințat o misiune foarte specială. Aștept rapoarte zilnice. Și nu vei încerca niciodată să iei legătura cu Marius.

–Du-te dracu', spuse Alina printre dinți.

Liam o privi amuzat.

–Așa, direct? Fără alte opriri? După câte văd eu, suntem deja în Iad. Dă-mi voie să-ți ofer un sfat, Alina. Nu încerca să mă duci de nas. Eu știu totul, oricât ar fi de secret. Unde nu există secrete, nu există nici surprize. Nimeni nu poate face nimic ce nu este deja monitorizat, analizat și neutralizat. Dacă accepți acest adevăr, probabil vom putea păși înainte.

Liam se întoarse pentru a treia oară în direcția lui Brett.

–Mă aștept la cooperare totală. Vor exista repercursiuni dramatice dacă aflu că te opui în vreun fel.

Brett scrâșni din dinți, abținându-se în mod vizibil să nu-i sară în gât.

–Am înțeles. Și cât va dura această restructurare?

–Atât cât va fi necesar.

–Desigur, acceptă Brett cu răceală.

–Minunat, mă bucur că ne înțelegem. În douăzeci și patru de ore, vreau un raport despre resursele și personalul Elite, precum și un raport săptămânal de la Alina în legătură cu activitatea per ansamblu.

–Vreau să știu care este ierarhia de comandă, ceru Brett, privindu-l sfidător. M-am săturat de jocurile astea. Trebuie

să știu în fața cui răspund. Se pare că ai impresia că n-ai nevoie de mine, de parcă ar exista cineva care mă poate înlocui imediat, menținând aceleași procentaje de eficiență impuse. Nimeni altcineva nu poate face ceea ce fac eu, motiv pentru care mă aflu acum aici. Pentru că ai nevoie de mine.

Liam izbucni în râs.

–Orgoliul tău e cu adevărat de neegalat, spuse după ce se mai potoli. Păși spre Brett, înlocuindu-și expresia amuzată cu una gravă. Ești aici pentru simplul fapt că ne servești interesele. Încă. Dar nimeni nu e indispensabil. Ierarhia de comandă rămâne aceeași, răspunzi în fața mea și eu decid ce și cât trebuie să știi. Nu se schimbă nimic în privința asta. Îți faci treaba, așa cum ți se cere, ori ești înlocuit pe loc. Sau mai rău. Mai ai și alte întrebări?

Brett îl privi încruntat, tensiunea plutind în aer.

–Situația cu Marius e permanentă?

–Depinde.

–De ce anume?

–De circumstanțe. Consiliul are tot interesul ca Elite să redevină ceea ce era odată. Și Marius se va asigura de asta.

–Cum, peste cadavrul meu?

–Numai dacă insiști.

✦

CONVERSAȚIE FĂRĂ CUVINTE

O simt imediat, senzația aceea de bule acidulate în stomac, un fel de al șaselea simț care vine la pachet cu anii de experiență pe teren. Mă opresc în fața ușii albe a noului meu apartament, știind cu certitudine că cineva e înăuntru. Îmi controlez respirația și bătăile inimii. Ar putea fi Jason, sau Ford, îmi spun cu un calm forțat, dar știu prea bine că nu e adevărat. N-aș fi instinctiv atât de tensionată în cazul în care intrusul ar fi un prieten. Nu, în mod sigur, un adversar. Îmi scot Glock-ul de la spate, din betelia blugilor, deschid ușa și pășesc înăuntru. Nu văd mai nimic în întunericul dens, dar instinctul mă face să îndrept Glock-ul spre colțul din dreapta al sufrageriei.

–Mișcă un deget și ești pa, spun printre dinți.

Silueta întunecată rămâne imobilă, ca și cum ar dori să-mi acorde timpul necesar pentru a mă acomoda cu întunericul. În mod sigur, bărbat. Înalt. Prea înalt ca să fie Jason. Constituție complet diferită față de cea a lui Ford. Inima începe să-mi bată cu putere pe măsură ce mintea mea procesează identitatea misteriosului vizitator. Numele lui îmi rămâne nerostit pe limbă.

–Bună, iubito, am venit acasă, îmi spune pe un ton ironic.

–Mâinile sus și vino spre mine. Încet.

Mă ascultă și pășește în lumina palidă a lunii ce se furișează prin geam. Un tremur nervos mi se împrăștie prin tot corpul. Nu poate fi adevărat, îmi trec cuvintele prin mintea amorțită. Probabil e doar un vis. Se oprește la un pas de țeava pistolului, privindu-mă la fel de calm ca întotdeauna, dar detectez nuanța acuzatoare oglindită în ochii lui întunecați.

–Marius, șoptesc cu voce răgușită.

–Alina.

Toate gândurile îmi amuțesc la auzul numelui meu pe buzele lui... exotic și catifelat ca o înghițitură de coniac alunecând pe gât în jos, declanșând o căldură plăcută în abdomen. Arată la fel cum mi-l amintesc și în același timp diferit. Părul negru a fost tuns recent, potrivindu-se mult mai bine cu noul statut de spion al Consiliului decât buclele absurd de rebele pe care mi le amintesc din Australia. Blugii negri și puloverul gri petrol se mulează pe trupul musculos. Ochii negri mă studiază cu aparentă răceală, dar tristețea e acolo, oglindită în adâncurile lor. Pare mult mai letal decât mi-l amintesc, stând acolo în fața mea, pe jumătate înghițit de întuneric, emanând o aură de pericol ce nu face altceva decât să-mi stârnească toate simțurile. Aș fi preferat să am de-a face cu un criminal în serie în locul acestei prezențe răscolitoare.

–Ai de gând să mă împușți? mă întreabă cu voce neutră.

–Depinde. Ce cauți aici?

–Am venit să-mi văd soția.

Mâna începe să-mi tremure ușor, dar refuz să las pistolul jos.

–Liam, vechiul și noul tău șef, mi-a interzis să te contactez și a folosit siguranța fetelor în aceeași propoziție. Ce dorești?

Privirea i se îmblânzește, ca și cum ar detecta minciuna din atitudinea mea indiferentă.

–Să mă asigur că ești bine.

Clipesc des pentru a alunga lacrimile ce amenință să mă sufoce și rezist impulsului de-a mă prăbuși în brațele lui.

–Sunt bine, Marius, și eram și mai bine înainte de-a afla că ai devenit spionul Consiliului, plătind pentru onoarea asta cu siguranța și libertatea fiicelor noastre. Cum ai putut face așa ceva? Am vrut să fii liber, să bucuri de viața alături de ele. Cum ai putut să arunci totul la gunoi? Și pentru ce?

Marius nu-și schimbă expresia feței, dar ochii îi strălucesc puternic în întuneric.

–Viața și libertatea nu au nicio valoare dacă nu putem fi împreună. Mi-a fost dor de tine.

Rămân tăcută, pentru că dacă aș deschide gura, i-aș urla în față pentru declarațiile superficiale. Marius face câțiva pași prin sufragerie, părând să caute ceva anume.

–Dar judecând după noaptea ta pasională cu Alex, bănuiesc că ție nu ți-a fost prea dor de mine, continuă fără să mă privească.

–După ce m-au adus înapoi, am decis să renunț la tine. La tine și la fete. Am sperat că ai reușit să fugi împreună cu ele, m-am rugat să fiți la adăpost. Și am știut că singurul lucru pe care-l pot face ca să vă protejez e să stau cât mai departe. Și tu ce-ai făcut, ai părăsit copiii noștri pentru un loc la masa Consiliului?

Marius întoarce capul să mă privească, ochii lui disecându-mă ca două lasere.

–Am înțeles. Și probabil s-a întâmplat ca Alex să fie prin preajmă.

Las arma jos cu un oftat prelung. E clar că niciunul dintre noi nu crede că aș putea să-l împușc.

–Alex suferea datorită morții fiului său, la fel cum eu sufeream datorită pierderii voastre. S-a întâmplat… amândoi aveam nevoie de o alinare. Aveam nevoie unul de celălalt. Îmi pare rău, Marius, dar am încercat. Am încercat cu disperare să pot crede că putem fi fericiți, că pot avea o viață în afara lumii Elite, o viață pe care s-o construiesc alături de tine. Dar m-am înșelat și-am pus viețile fetelor în pericol… viața ta în pericol. Nu-mi mai pot permite așa ceva. Am luat o decizie și așa rămâne, aparțin trup și suflet organizației Elite. E singurul adevăr absolut din viața mea.

–Și lui… îi aparții și lui?

–Alex este Elite.

–Ceea ce-mi răspunde la întrebare. Dar nu pentru asta mă aflu aici. Poate mai întâi ar trebui să ne salvăm fiicele, după care putem discuta cui îi aparții. L-am contactat pe

Roger și-am format o alianță cu CIA-ul. Elite e pe moarte, Alina. Consiliul vrea să vă distrugă complet, ceea ce ar reprezenta o pierdere monumentală din punctul lui Roger de vedere. CIA vrea să preia comanda, iar noi trebuie să facilităm totul din umbră.

–De ce-am face asta?

–Pentru că Roger o să mă ajute să dau de urma fetelor și să le duc undeva în siguranță. Tu nu poți fi implicată în toată povestea asta, trebuie să continui să te comporți normal și să-ți îndeplinești ordinele în așa fel încât să nu atragi atenția asupra ta. Își dau un semn când termin cu tot. După care putem decide cum rămâne cu… noi.

Telefonul mobil începe să-mi sune în buzunar. Marius închide ochii, oftând a exasperare.

–Da, răspund cu privirea la el, minunându-mă de fermitatea vocii mele.

–Care e situația cu misiunea Korev? întreabă vocea lui Brett.

–Neschimbată.

–De ce?! îmi țipă în ureche.

Mă abțin de la o înjurătură. Marius se transformă sub ochii mei, intrând în ipostaza de agent. Postura îi devine rigidă, își duce mâinile la spate ca un soldat, expresia feței îi devinde imposibil de descifrat.

–Informațiile primite de la sursele noastre din Africa de Sud nu sunt demne de încredere, raportez automat, alegându-mi cu grijă cuvintele.

–Complet inacceptabil, Alina.

–Avem o misiune pe rol care trece la statut activ în șase ore. După ce termin, mă ocup de Korev.

–Ai face bine. Consiliul vrea rezultate, nu scuze.

Brett întrerupe legătura fără alte cuvinte. Oftez și pun telefonul la loc în buzunar. Mi-e dor de vremurile când eram liberă să-i zic vreo două. Bineînțeles, atunci nu realizam că de fiecare dată când o făceam, îl obligam pe Alex să

intervină pentru a se asigura că rămân în viață. Acum e rândul meu să-i țin pe Alex și pe Marius în viață.

Marius mă privește cu o lumină ciudată în ochi, mândru și posesiv, și știu că într-o fracțiune de secundă o să mă atingă, iar eu n-o să mai pot judeca limpede. Așa că-i întorc spatele și mă îndrept către bucătărie, unde pretind că beau niște apă. O parte din mine, partea antrenată de Alex pentru a deveni un asasin, îmi strigă că n-ar trebui să-l scap din ochi. Nici măcar aici, pe teritoriul meu. Nu pentru faptul că m-ar răni fizic. Abandonez Glock-ul pe masă fără să mă gândesc de două ori. Nu, Marius e periculos din alt punct de vedere. Îl simt în spatele meu, urmărindu-mă ca o felină la vânătoare. Întorc capul să-l privesc și ceea ce vede în ochii mei îl face să înghețe pe loc. Încerc să-mi pun o mască ironică pe față și ratez cu brio.

–Ziceai că vrei să știi ce mai fac, dacă sunt bine? Păi, cam asta fac. Îți amintești sufletul ăla inocent pe care mă tot lăudai că-l am? S-a dus, nu mai există. Asta e cine sunt acum. Liam e cu ochii pe mine și mă joacă cum vrea, mulțumită ție aș adăuga, din moment ce i-a oferit fetele noastre pe tavă. Brett abia așteaptă să-mi înfigă un cuțit în spate și acum probabil o să-l mai adaug și pe Roger pe listă cu pretențiile lui. Elite e stăpânul meu absolut, Marius, sar când îmi spune să sar și ucid când îmi ordonă să ucid.

–Îmi pare rău, îmi spune cu voce joasă și-l cred pe cuvânt.

Expresia de pe fața lui mi-e dureros de cunoscută, am văzut-o pe fața lui Alex de zeci de ori: iubire sinceră, amestecată cu agonie pentru ceea ce e forțat să-mi facă. Privesc într-o parte, neștiind cum să controlez furia amară ce mă cuprinde la gândul poziției imposibile în care mă aflu, numai și numai datorită lui.

–E ok, răspund într-un târziu. Nu trebuie să te simți vinovat, probabil n-ai avut încotro.

–Chiar n-am avut, îmi explică cu blândețe. Și ceea ce simt nu e vinovăție.

–Atunci ce?

–Regret.

–Marius. Vocea îmi tremură cu puterea tuturor lacrimilor cărora le-am interzis accesul. N-ai ce căuta aici, Liam mi-a interzis să te văd. Dacă află că ai fost aici…

–N-o să afle.

Neînfricat și plin de el. Arogant și nesăbuit.

–Nu poți proteja fetele! Cel puțin nu până nu le scoți din ghearele lui Liam. Marius…

–Ajunge, mă întrerupe pe un ton ferm, apucându-mă de o mână pentru a mă trage în brațele lui. Nu avem decât câteva ore la dispoziție.

E complet absurd ce se întâmplă și totuși se potrivește atât de bine cu nebunia care a devenit viața mea. Nu credeam că-l voi mai vedea vreodată. Știu că avem atât de multe de discutat, atât de multe explicații de dat. Nu pot să uit de toate și pur și simplu să-i cad în brațe pentru o noapte de sex pasional. Dar, ca de obicei, Marius ignoră cu desăvârșire ideea conversației. Mă sărută cu furie și n-are nevoie de mai mult pentru a mă convinge. Adâncesc sărutul, trăgându-l tot mai aproape, fără să pot crede că se întâmplă cu adevărat. Și când mă pătrunde aproape violent, cu fața îngropată în părul meu, strângându-mă în brațe atât de tare încât nici nu mai pot respira, îi simt disperarea prin toți porii.

Așa a fost mereu cu noi doi. Prima oară când m-a atins, l-am recunoscut cu cel mai primar instinct, de parcă se aflase mereu în interiorul meu, așteptându-mă latent, invadându-mi sufletul poate într-o altă viață. N-am avut niciodată nevoie de cuvinte. N-am avut niciodată nevoie de nimic altceva, doar de noi doi împreună, și se pare că e singurul lucru pe care ni-l interzice toată lumea. Pe de altă parte, simt exact la fel atunci când sunt cu Alex.

Probabil îmi pierd mințile ușor, ușor, ceea ce, dacă stau și mă gândesc bine, nici n-ar fi prea rău, având în vedere turnura dementă pe care a luat-o viața mea.

–Te iubesc, îmi șoptește Marius pe piele.

Îmi imobilizează brațele deasupra capului și mă simt delicios de neajutorată. Mă sărută delicat și îmi arcuiesc tot trupul în el, dorindu-mi să simtă cât de mult îl iubesc înainte de-a dispărea din nou din viața mea. În Elite nu există normalitatea zilelor și a nopților, dar ceasul îmi arată că e trei noaptea și în trei ore am un briefing la care trebuie să fiu prezentă. Și Marius va pleca din nou, de data asta probabil pentru totdeauna. Parcă ghicindu-mi gândurile, adâncește sărutul, după care se trage înapoi pentru a mă privi. Rămânem așa pentru ceea ce pare o eternitate.

–Îl iubești? șoptește atât de încet, încât aproape nici nu-l aud.

Nu-i răspund, dar nici nu-i ascund adevărul care mi se oglindește în ochi. Marius înclină din cap, dar nu știu dacă asta înseamnă că a înțeles răspunsul ori că l-a acceptat. Se rostogolește de pe mine și mă trage la pieptul lui.

–Alina, șoptește din nou și de data asta nu mă mai pot abține, lăsând lacrimile să-mi curgă în voie.

Nu pot vorbi, dar îi sărut palma, însemnând-o cu buzele, dinții și lacrimile mele. Și adormim așa într-un târziu, înfășurați unul în altul.

⌖

Când se trezi, Alina fu cuprinsă de panică. Se forță să rămână nemișcată, interzicând adrenalinei să preia controlul. Încet, încet, se relaxă. Respirația lui Marius o gâdila pe gât, brațele lui înfășurate în jurul trupului ei ținând-o prizonieră. Închisoare și protecție. Îl simți când deschise ochii. Mușchii i se tensionară, apoi se relaxă. O mână i se așeză pe obraz.

–Unde sunt fetele? îl întrebă, încercând să facă abstracție

de mângâierile lui.

–Roger a săpat niței și avem o potențială locație. Se pare că Liam le-a trimis la New York. E mai bine să nu știi prea multe până nu termin ce am de făcut. Plec în curând după ele.

–Și unde le duci?

–Vecina de palier a lui Roger, cu care se pare că e prieten de-o viață, are un băiețel de aceeași vârstă și e de acord să le ia temporar în grija ei.

–Și Liam unde crede că ești acum?

–La cules de informații de la niște surse super-secrete.

Alina chicoti, dându-și ochii peste cap.

–Ei, da! Asta chiar sună extrem de credibil. Rămase tăcută pentru câteva secunde. Și vecina… prietena lui Roger, e măritată?

–Alina, spuse Marius pe un ton de avertizare.

–Meriți pe cineva cu care poți clădi un viitor. Și fetele noastre merită o mamă normală.

–Fetele noastre au o mamă.

–Nu, Marius, au un asasin de elită pe statul de plată Elite.

Marius sesiză tristețea din vocea ei și o sărută pe păr.

–Știi prea bine că ești cu mult mai mult decât atât.

Alina se întoarse să-l privească. Expresia din ochii ei era neutră, maxilarul încordat. Marius și-ar fi dorit să o poată lua în brațe și s-o sărute până îi gonea toate gândurile sumbre, dar știa că nu putea câștiga. Nu încă.

–O să le iubesc mereu, la fel și pe tine, spuse ea pe un ton amar. Dar acum știu cu certitudine că viața alături de voi e imposibilă. Elite o să ne găsească întotdeauna și nu mi-aș putea-o ierta niciodată dacă vi s-ar întâmpla ceva rău din cauza mea. Trebuie să dispar din viețile voastre, e singura modalitate de-a vă asigura protecția.

–Hai să nu discutăm acum despre asta. Marius se dădu jos din pat și începu să-și colecteze hainele de pe jos.

–Vreau doar…

–N-am venit aici să discut despre viitor, Alina.

–Foarte rău, pentru că eu vreau să discutăm despre viitorul tău și-al fetelor, se împotrivi Alina pe un ton încăpățânat.

–O să discutăm și despre asta când voi fi pregătit.

Alina pufni iritată.

–Care-i planul tău între timp? Să apari în dormitorul meu o dată la câteva luni, sperând că Liam nu va afla?

–N-o să afle.

Alina oftă, urmărindu-l cu privirea în timp ce se îmbrăca.

–N-ai mai fost pe teren de ceva vreme. În curând, dacă planul tău funcționează, va trebui să te îngrijești de siguranța fetelor. Dacă află Consiliul că le încălcăm ordinele, ne ucid pe amândoi și fetele rămân singure pe lume.

–Îți promit că nu le voi pune în niciun pericol, declară Marius cu atât de multă convingere, încât Alina aproape îl crezu.

Își mușcă buza de jos, privindu-l cum se învârtea prin cameră, furioasă pe îngâmfarea lui și în același timp asaltată de fiori erotici datorită ei. Îi mai promisese și înainte că totul avea să fie bine și se trezise înapoi la Elite.

–E o idee foarte proastă să-l minți pe Liam.

–Dar e posibil să-mi iasă.

–Multe lucruri sunt posibile, Marius, dar asta nu înseamnă că trebuie încercate. Mai ții minte când mi-ai spus asta?

Marius își întoarse privirea la ea, luptându-se din răsputeri să nu se lase copleșit de frustrare. Un truc ieftin și murdar, acela de a-i folosi cuvintele împotriva lui, cuvinte ce fuseseră rostite în alt timp și spațiu, pe vremea când totul era complet diferit. Dar de ce n-ar fi făcut-o? Îi promisese că o va proteja și eșuase într-un mod lamentabil. Alina simțea acum că abisul se deschide din nou în fața ei, același abis din care abia reușise să iasă după ce fusese adusă înapoi la Elite. Tocmai se reobișnuise cu vechea ei viață. Plus că acum mai era și Alex la mijloc. Dintr-o dată, nebunia și inutilitatea planului său îl izbi drept peste ochi. Alina se ridicase din nou din abis, trecuse peste tot ce i se întâmplase, începând

să se vindece, și acum apăruse el să-i reamintească tot ce pierduse. Mai mult decât atât, o forța să-și imagineze că ar putea pierde încă o dată pe-atât dacă intra în jocul lui nebunesc. Se sacrificase pentru el, renunțând la orice viitor, nedorindu-și nimic altceva decât ca el să fie liber și fericit alături de fiicele lor.

Îndepărtează-l cât mai poți, se gândi Alina cu disperare, sesizând slăbiciunea lui de moment. Dacă era îngăduitoare cu el, Marius avea să profite și nu era decât o chestiune de timp până când o convingea să meargă din nou pe mâna lui. Dacă era rece și-l ținea la distanță, dacă-l înfuria suficient de tare, poate exista posibilitatea să plece și să stea departe de ea. Probabil avea să moară de inimă rea, dar măcar el avea să fie liber. Trebuia să fie.

Îl măsură cu dispreț.

–Nu mai ești agentul care erai odată, Marius. Nici măcar n-o să anticipezi mișcările lui Liam în cazul în care descoperă ce pui la cale.

Marius îi aruncă o privire încărcată de furie. Alina se dădu jos din pat și începu să-și adune hainele de pe jos.

–Crezi că ne poți proteja pe mine și pe fete, dar te înșeli amarnic. Dacă Liam decide să se răzbune, fii sigur că o va face. Și dacă ai impresia că eu te pot ajuta, te informez că sunt mai legată de mâini ca niciodată. Dacă mă pui în situația de-a alege între tine și fete, te anunț că voi alege fetele și te aduc în Elite cu mâna mea.

Îl vedea cu coada ochiului cum se apropie încet de ea, dar îl ignoră.

–Alina, îi rosti Marius numele ca o avertizare.

Îi puse o mână pe umăr și ea acționă, folosindu-se de toată greutatea corpului pentru a-l izbi cu cotul în plexul solar. Marius gemu și făcu un pas în spate, dar o luă și pe ea după el, brațele lui înfășurându-i-se în jurul abdomenului precum două bare din metal masiv. Alina încercă să se răsucească pentru a-l lovi din nou, dar Marius era mult

prea puternic pentru ea. Se folosi de mișcarea ei pentru a o întoarce cu fața la el, izbind-o de peretele din spatele ei. Ochii lui întunecați deveniseră reci ca două lame de gheață.

–Încetează, îi spuse pe un ton ferm. Știu exact ce faci.

Alina închise ochii, copleșită de un amalgam distrugător de emoții… disperare, frustrare, neputință, iubire.

–Chestia asta e o nebunie, Marius. N-o să meargă niciodată.

Marius îi puse o mână pe obraz.

–Trebuie să meargă, e singurul lucru pentru care mai merită să trăiesc.

✦

OBIECTIV FAMILIAR

O săptămână mai târziu

Alina îi înapoie arma lui Jason.

–Ai avut dreptate, a fost perfectă.

Jason își dădu ochii peste cap, indicându-i în mod tacit absurditatea de a se contrazice cu maestrul absolut în legătură cu arma potrivită pentru o anumită misiune.

–Știu că abia te-ai întors de pe teren, dar Brett vrea să te vadă în biroul lui, îi spuse în timp ce-i desfăcea chingile vestei Kevlar.

Alina oftă și se îndreptă spre biroul lui Brett, lăsându-l să examineze echipamentul pe care tocmai îl returnase. Când ajunse și intră, fu surprinsă să-l găsească acolo și pe Alex.

–Avem o misiune pentru voi doi la New York, anunță Brett fără să mai piardă vremea. Liam o să vă pună în temă cu toate detaliile.

În viața ei de agent operativ, existaseră numeroase ocazii când controlul absolut al oricărei reacții și emoții se dovedise a fi extrem de util. Aceasta era una dintre ele. Alina dădu din cap în semn că a înțeles, afișând o atitudine relaxată, ceea ce era opusul a ceea ce simțea. Marius îi dezvăluise că Liam le dusese pe fete undeva la New York. De ce o trimitea Elite exact acolo? Și de ce se ocupa Liam de briefing și nu Brett?

Alex întoarse capul s-o privească.

–Ne vedem în sala de conferințe, îi spuse, după care se întoarse pe călcâie și părăsi biroul.

Alina se pregăti să-l urmeze, dar Brett o opri.

–Nu pari curioasă în legătură cu motivul pentru care lucrezi cu Alex în misiunea asta.

–Ar trebui să fiu?

–N-ați mai lucrat împreună de ceva vreme.

–Așa, și?

Brett deschise gura ca pentru a mai spune ceva, dar apoi păru că se răzgândește, mulțumindu-se să încline ușor din cap.

–Succes, Alina.

Alina îl privi fix în ochi.

–Mulțumesc, Brett.

Mintea îi lucră furios în timp ce se apropia de sala de conferințe. Se întâmpla ceva și nu era vorba doar despre jocurile obișnuite de culise. De ce era trimisă la New York împreună cu Alex?

Mark o aștepta în fața sălii.

–Sunt pregătiți să înceapă, o informă cu o mină gravă.

Alina îl privi surprinsă.

–Păi, nu participi și tu?

Mark clătină din cap.

–Nu de data asta. Am pregătit doar echipamentul pentru prezentare.

–De ce?

–Informații clasificate, ridică din umeri Mark.

Alina se încruntă.

–Toate informațiile cu care ne jucăm noi sunt clasificate, Mark, și tu ești mereu cel care ni le prezintă.

–Nu la nivelul ăsta.

Ce fel de nivel? se întrebă Alina tot mai alarmată. Intră în sala de conferințe, pentru a-l găsi pe Alex așteptând calm la masă, în timp ce Liam se învârtea ca un leu în cușcă. Nu mai era nimeni altcineva în încăpere.

–Mă bucur că ți-ai făcut timp să ne onorezi cu prezența, comentă Liam pe un ton glacial.

Alina nu se obosi să răspundă, luând loc la masă lângă Alex.

Cu un gest brusc ce-i trăda iritarea, Liam scoase o telecomandă din buzunar și apăsă un buton pentru a activa o hologramă. Chipul unui bărbat se materializă în aer, acompaniat de profilul personal ce părea extrem de cunoscut.

Alina realiză imediat că avea în față dosarul unui agent operativ Elite.

–Thomas Leisher, explică Liam. E de-al nostru, agent operativ recent promovat la Nivelul Cinci, cu peste douăzeci de ani la activ. În ultimii cinci ani, a fost staționat la filiala noastră din Statele Unite și există speculații că ar fi pe picior de evadare. Informații de ultimă oră confirmă această ipoteză.

Liam apăsă din nou butonul telecomenzii și hologramă se transformă în imaginea unei femei atractive între două vârste.

–Barbara Leisher, fosta soție dinaintea recrutării în Elite. Se pare că cei doi au reluat legătura. Bineînțeles, Thomas a fost declarat decedat după recrutare. Dintr-un motiv sau altul, doamna Leisher a ales să nu se recăsătoarească și să-și crească singură copiii.

Urmară o serie de imagini înfățișând-o pe Barbara Leisher alături de cei doi copii, un băiat și-o fată. Ultima imagine era alb-negru și destul de neclară, mai mult ca sigur rezultatul unei operațiuni de filaj. Barbara purta ochelari de soare închiși la culoare și o eșarfă pe cap, îmbrățișându-și fostul soț în fața a ceea ce părea a fi un atelier mecanic.

–Imaginea e de acum o săptămână, din New Jersey. Se pare că în ultimul timp Leisher a tot cerut să fie trimis într-o misiune la New York. Liam o fixă pe Alina cu o privire glacială. Nu cred că e nevoie să vă reamintesc faptul că e o destinație preferată de agenții operativi care aleg să evadeze. Motivele sunt evidente: nenumărate rute de acces, abundența resurselor, contacte și case conspirative. Diversitatea etnică, religioasă și economică a elementelor criminale îi conferă cea mai mare siguranță de pe întreg continentul Nord American. Locul perfect unde oricine se poate ascunde în văzul public. Cu bani poți obține absolut totul. Dacă ceva nu poate fi cumpărat în New York, atunci probabil nu poate fi cumpărat nicăieri pe glob.

–Leisher are nevoie de capital, comentă Alex. Știm ceva despre asta?

–Un cont bancar pe numele lui deschis în Insulele Cayman. Cincizeci de mii de dolari în bancnote noi, necirculate.

–Ceea ce sună cumva a glumă proastă, interveni Alina pe un ton neutru. Suma e total inadecvată pentru a finanța o astfel de operațiune. Și nu cred că Leisher ar fi riscat să-și contacteze fosta soție, punându-și astfel familia în pericol, dacă n-ar fi fost pregătit sută la sută.

–De acord, o aprobă Alex. Leisher e Elite, știe cum acționăm și riscurile la care se supune în cazul în care planul lui eșuează.

–O echipă tehnică verifică chiar acum toate fondurile noastre pentru a găsi eventuale transferuri ascunse, dar nu mă aștept să găsim ceva prea curând. Leisher a plănuit totul din timp și știe cum să-și acopere urmele. Prin urmare, îi oferim ce-și dorește, o misiune la New York. Avem o potențială tranzacție ilegală de armament în care este implicată o companie de import-export cu sediul la Brooklyn. Nu știm încă sigur cine e cumpărătorul, dar știm cu certitudine că e doar o fațadă pentru *Ordinul*, o organizație teroristă de dreapta relativ mică, ce urmărește instaurarea dominației ariene în Statele Unite.

Liam îi aruncă din nou o privire tăioasă Alinei, pe care ea o susținu cu o expresie calmă, în ciuda faptului că devenea tot mai neliniștită. Oare chiar erau prea multe coincidențe alarmante pentru a nu-și face griji, ori putea fi acuzată că devine o idee cam prea paranoică? Probabil ambele. Cert era că Elite o trimitea la New York și misiunea includea un agent operativ care plănuia să fugă pentru a putea trăi alături de familia pierdută în urmă cu mult timp.

–Echipa de filaj va fi activată în ultimul moment, continuă Liam. Nu vrem să-l alertăm pe Leisher. Îl neutralizați în timpul misiunii de prevenire a tranzacției ilegale cu armament. După care vă ocupați de fosta soție.

Neutralizarea civililor ne pune într-o situație extrem de neplăcută, dar în unele cazuri nu o putem evita. Suntem ferm convinși că Leisher ne-a compromis, împărtășind informații confidențiale cu soția. Era conștient de riscuri și cu toate astea și-a implicat familia. Elite nu are încotro, trebuie să urmeze protocolul standard pentru astfel de situații.

Alina acceptă totul cu stoicism, așteptându-se ca Alex sa facă la fel. Ceea ce nu se întâmplă.

–Nu cred că e necesar să se ajungă chiar atât de departe, interveni Alex. Putem aranja o…discuție cu doamna mai întâi, pentru a determina dacă Leisher ne-a compromis în vreun fel.

Liam îl privi cu dezgust.

–Și dacă a făcut-o, rezultatul va fi tot același. Nu, chiar nu avem timpul necesar pentru așa ceva. Cel mai indicat e să rectificăm cât mai rapid situația, eliminând toate riscurile. Plus că va trimite un semnal foarte clar către toți agenții care se gândesc să facă o tâmpenie similară. În câteva ore, vreau profilul misiunii pe biroul lui Brett.

Alex rămase tăcut, cu privirea la hologrma femeii nevinovate pe care urma s-o lichideze. Alina nu-și putea da seama dacă era furios, ori doar dezamăgit. Probabil nici una, nici alta.

⌖

Zborul comercial păru că nu se mai termină. Alina părăsise sediul Elite, mirată că nu primise ordin să se prezinte în biroul lui Brett pentru o nouă discuție cifrată. Nu putea crede că misiunea era atât de liniară pe cât o descrisese Liam, fără alte dedesubturi ascunse. O operațiune simplă, care nu necesita talentele speciale ale lui Alex. Ori ale ei. Până la urmă, decise că probabil era doar un test pus la cale de Elite pentru a le verifica loialitatea.

Avionul aterizează pe Aeroportul Internațional John F. Kennedy și trecură prin vamă fără probleme, drept soții Eissenwein din Austria. Când se suiră într-un taxi, Alex întoarse capul s-o privească.

–Îmi ascunzi ceva.

Alina îi aruncă o privire iritată. Expresia lui era opacă, ochii goliți de orice fel de emoție. Fu tentată să-i râdă în nas, dar își înfrânse pornirea aceea inutilă. Alex o testa și n-ar fi făcut nimic altceva decât să-i trezească și mai mult suspiciunea.

–Nu-ți ascund nimic, sunt doar foarte obosită. M-a terminat zborul ăla interminabil, îi răspunse cu un zâmbet anemic.

Alex continuă s-o privească. Expresia feței îi rămase neschimbată, dar o undă de iritare trecu prin adâncimile ochilor acum de un verde clar și rece ca apele unui lac înconjurat de creste acoperite cu zăpadă. Alina percepu dezamăgirea ce-i radia prin toți porii, susținându-i privirea cu una pe măsură. Tensiunea vibră între ei, acuzații nerostite plutind prin aer cu potențialul clar de a se transforma într-o furtună de proporții. După câteva momente, Alex privi într-o parte, părând oarecum resemnat. Dar Alina îi surprinse zâmbetul minuscul din colțul gurii. *Umor macabru,* se întrebă, *ori pur și simplu știe că-l mint?* Orice ar fi fost, o irita la culme. Nu era pregătită pentru jocuri psihologice cu Alex. Cel puțin, nu în misiunea aceea. Erau deja suficienți factori necunoscuți la care trebuia să fie cu băgare de seamă.

Nu mai discutară nimic până la hotelul destul de modest, genul de locație care să nu atragă niciun fel de atenție nedorită. Marea majoritate a clienților erau turiști, ceea ce se potrivea de minune cu acoperirea lor oficială. Și, bineînțeles, din moment ce treceau drept un cuplu, camera avea un singur pat matrimonial.

Alex scană încăperea, în căutare de microfoane și camere de supraveghere, după care își scoase laptop-ul din bagajul de

mână și-l contactă pe Mark. Dar în locul ordinului de inițiere a operațiunii, Mark le comunică faptul că deocamdată misiunea fusese temporar suspendată. Alina fu cuprinsă de panică.

–Temporar suspendată? comentă după ce Alex întrerupse transmisiunea. Parcă era absolut necesar să demarăm imediat operațiunea de filaj a Barbarei.

–Sunt convins că au motivele lor bine întemeiate, răspunse Alex cu o indiferență studiată.

Alina îl privi fix, dar el se făcu că nu observă.

–Și atunci ce naiba facem între timp?

Alex își scoase jacheta neagră din piele și o puse pe un umeraș în șifonier.

–Ne relaxăm.

–*Ne relaxăm*, îl imită Alina pe un ton ironic.

Alex deschise sertarul noptierei și scoase meniul pentru room service.

–Vrei să mănânci ceva?

–Nu mi-e foame.

–Avem cel puțin șase ore de așteptat, așa că ai nevoie să mănânci și să te odihnești. Probabil n-o să mai avem timp pentru asta odată ce demarăm misiunea.

–Am spus că nu mi-e foame.

Alina se lăsă să cadă pe pat și rămase cu ochii la tavan. Chiar nu-și dorea să stea șase ore de pomană în New York. Venise pregătită mental să-și facă treaba, apoi să se întoarcă naibii mai repede acasă.

–Sage, spuse Alex cu voce joasă, făcând-o să sară ca arsă.

–Ce-ai spus? îl întrebă, uitînd să mai respire.

Alex îi aruncă o privire curioasă.

–Am spus *să nu te plângi mai târziu*, îi repetă, după care ridică receptorul telefonului pentru a comanda ceva de mâncare.

Până la urmă, Alex comandă și pentru ea: pui condimentat cu Dumnezeu știe ce și o salată, pe care o învârti fără poftă

prin farfurie. Până când terminară și ospătarul strânse vasele murdare, se făcuse deja miezul nopții. Rămaseră tăcuți, Alex curățând arma pe care o preluase de la o sursă din aeroport, Alina răsfoind o revistă, fără să vadă mai nimic din pozele lucioase. Când o aruncă plictisită cât colo, Alex își vârî pistolul în tocul de la subraț și se întinse pe pat. Alina îi urmă exemplul cu un oftat și rămaseră întinși unul lângă celălalt, complet îmbrăcați și înarmați, gata de luptă. Alex își potrivi alarma telefonului mobil să sune peste patru ore pentru a-l contacta din nou pe Mark, după care stinse lumina.

–Bănuiesc că l-ai văzut de curând pe Marius și din cauza asta mă eviți cu orice preț, spuse pe întuneric. Dar sunt aici, Alina, voi fi mereu aici. Și te aștept.

După care păru că adoarme aproape instantaneu.

Alina rămase tăcută, ascultându-i respirația. Afară, orașul continua să pulseze cu o energie aproape năucitoare. Putea auzi zgomotul traficului îngreunat pe bulevardele largi, punctat ici-colo de fluieratul cuiva după un taxi. În depărtare se distingea tunetul înfundat al trenurilor elevate în drumul lor de-a lungul și de-a latul orașului. New York se hrănea cu energia miilor de lucrători de noapte, menținându-și pulsul constant.

⌖

Merg printr-o ceață densă și lipicioasă, ce pare să învelească luminile străzii în tifon umed, reducându-le strălucirea și transformându-le în mici sfere pulsânde de-a lungul trotuarului și a podului din fața mea. Într-un mod total straniu, ceața nu diminuează și sunetul așa cum o face cu lumina, ci îl captează și-l amplifică, proiectându-l în noapte. Tocurile bocancilor mei devin astfel un ritm constant ce parcă doar crește în intensitate. Mai aud o pereche de pași, mai ușori ca ai mei, dar la fel de clari în

întunericul vâscos. Un bărbat se află în spatele meu și are impresia că mă urmărește. Poartă bocanci cu talpa moale și o haină lungă din piele neagră. Nu știe că-l ademenesc într-o capcană.

Mă întorc brusc, strigându-i o avertizare. Prea târziu. Atunci văd că bărbatul cu haină lungă e Marius. Se eschivează și se rostogolește într-o parte, agil ca o felină, aterizând înapoi în picioare. Dar în timp ce-și recapătă echilibrul, sângele îi explodează din două găuri în piept și se prăbușește în mijlocul drumului. Încerc să alerg către el, dar un glonț mi se înfige în umărul drept și mă trântește fără suflu pe caldarâm. Aștept durerea celui de-al doilea glonț. Dar nu se întâmplă nimic. Privesc surprinsă peste umăr, întrebându-mă de ce nu apasă asasinul pe trăgaci. Dar în spatele meu nu se află niciun asasin, doar o fetiță mică cu un pistol în mână.

–L-ai ucis pe tati, îmi spune cu reproș.

Trăsăturile îi sunt delicate ca cele ale unui înger și pe măsură ce se apropie de mine, realizez că are ochii întunecați și expresivi ai tatălui ei.

–Anjolie! o strig, întinzând o mână către ea. Dă-mi arma, iubito! Am nevoie de armă!

Dar o lasă să cadă pe jos cu un zgomot strident de metal și-mi întoarce spatele, plecându-și capul ca și cum ar fi copleșită de o tristețe ucigătoare. Văd cu groază cum unul dintre asasini se apropie de ea, parcă împins de suflul înghețat al morții.

–Anjolie! urlu cât mă țin plămânii. Fugi, iubito! Fugi!

Dar ea se întoarce spre mine cu ochii plini de lacrimi, fără să bage în seamă asasinul din spatele ei, care ridică arma și ține, pregătit să apese pe trăgaci.

–I-ai ucis pe toți, mami, îmi spune acuzator.

Privesc cu groază cum punctul roșu al armei cu laser i se așează pe tâmpla stângă. Un urlet îmi sfâșie corzile vocale cu forța unei împușcături.

–Nuuuuuuuu!!!!!

–Alina!

O pereche de mâini mă prind de brațe și mă zgâlțâie cu putere, salvându-mă din calea coșmarului nimicitor. Reacționez instinctiv, eschivând și rostogolindu-mă jos din pat. Aterizez pe un genunchi, cu arma îndreptată spre fața lui Alex. Mă privește cu o expresie tensionată și își ridică mâinile încet, pentru a-mi arăta că nu e înarmat. Realizez că am uitat să mai respir și inhalez cu lăcomie o gură de aer. Transpirația rece îmi alunecă pe spate și pe la tâmple.

–Ai visat, îmi spune Alex cu blândețe, lăsându-și mâinile jos. Doar un vis.

Mintea mi se limpezește cu repeziciune, dar efectele coșmarului îmi lasă un gust amar pe limbă. Dau din cap și mă ridic cu grijă în picioare, incapabilă să rostesc vreun cuvânt. Alex îmi întinde o sticlă cu apă și o accept cu o mână tremurândă.

–Ai contactat Elite?

–Încă nu. Mai avem o oră, îmi răspunde, studiindu-mă cu atenție.

–Gata, Alex, relaxează-te, îi spun pe un ton ironic. Rolul de asistentă medicală nu te prinde de nicio culoare.

–Cine e Anjolie? mă întreabă direct.

Îi arunc o privire ucigătoare.

–De parcă n-ai ști deja.

–Dacă știam, nu te-aș mai fi întrebat.

Pășesc pe lângă el pentru a trânti sticla cu apă pe masă.

–Lasă vrăjelile astea ieftine cu mine, ești băiatul de aur al lui Brett. Știi tot ce e de știut despre absolut oricine.

–Nu știu decât ce vor ei să știu.

Ochii ni se întâlnesc în oglinda de deasupra comodei. Pare sincer. Mă întorc cu fața la el.

–Minți, îl acuz pe un ton neutru, cu toate că bănuiesc că nu e așa.

–Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Îi zâmbesc sfidător.

–Și de ce-aș face-o?

–Pentru că intuiția îmi spune că are legătură cu motivul pentru care te afli aici.

Neliniștea mi se strecoară din nou în stomac și mă întreb dacă nu cumva Alex a devenit la fel de paranoic ca și mine.

–Știi prea bine motivul pentru care ne aflăm aici.

Alex se apropie de mine și rezist impulsului de-a păși înapoi.

–Știu ce ni s-a spus, îmi răspunde cu voce joasă, după care îmi face semn să-l urmez în baie.

Îl privesc cu uimire, dar mă execut. Alex pornește dușul, după care mă trage după el într-un colț.

–Hei! protestez alarmată, dar îmi pune o mână la gură.

Nu ne despart decât câțiva centimetri și când își apropie fața de a mea, am impresia că vrea să mă sărute. Însă buzele îi alunecă pe lângă ale mele.

–Cine e Anjolie? îmi șoptește la ureche.

Un fior ridicol îmi străbate tot corpul atunci când îi simt răsuflarea fierbinte pe piele. Se trage puțin înapoi pentru a mă privi, amestecul imposibil de verde cu albastru din ochii lui îmbiindu-mă să-i spun adevărul.

–Îți jur că n-are nicio legătură cu motivul pentru care am fost trimiși aici.

Încercarea mea e complet inutilă. Alex nu-mi răspunde, doar continuă să mă iscodească cu privirea lui scrutătoare. Neliniștea mi se amplifică, amestecată cu dor și regret. Lacrimile îmi ard ochii.

–Nu face asta, încerc să-i spun pe un ton ferm, dar cuvintele sună ca o rugăminte.

Alex nu dă înapoi, continuă să mă studieze cu ochi strălucitori și reci precum două smaralde înghețate. Voința mea e nulă în fața lui și știu deja cu certitudine că va obține mereu tot ce-și dorește de la mine.

Simt că ceva mi se rupe în suflet, o fractură minusculă ce amenință să mă dezintegreze în milioane de bucăți ca pe o cupă de șampanie izbită de pământ. În câteva secunde, risc să clachez chiar acolo sub ochii lui. Alex probabil intuiește asta, pentru că mâinile lui mi se încleștează cu putere pe brațe, ca și cum ar vrea să-mi dea din puterea lui interioară.

–Nu, îmi interzice pe un ton care pare dur și ciudat de blând în același timp. Trebuie să-ți păstrezi controlul. Ceva nu-i în regulă cu misiunea asta și o știi prea bine. Îmi ascunzi ceva important. Trebuie să-mi spui tot adevărul dacă vrei să te ajut.

Închid ochii și încuviințez resemnată din cap. Strânsoarea mâinilor lui scade imediat în intensitate.

–Îți spun ce pot.

Mă apucă de încheieturile mâinilor și deschid ochii să-l privesc.

–Totul, Alina, tot adevărul, îmi cere cu o expresie implacabilă.

Ezit și privesc într-o parte.

–Tot adevărul pe care-l știu.

Inspir adânc și mai întâi îi dezvălui numele fiicelor mele. După care îi spun restul. Rolul jucat de Liam în Australia, atacul, cum am încercat împreună cu Marius să pun totul cap la cap și-am eșuat. Apoi îi povestesc despre ultima mea discuție cu Marius.

–Restul îl știi deja, închei, simțindu-mă total epuizată.

Alex arcuiește o sprânceană.

–Restul?

–Discuția cu Brett și breifing-ul cu Liam.

Alex își aruncă privirea la ceas.

–E timpul să contactăm Elite.

⌖

De data aceea, Mark le transferă informații suplimentare în legătură cu fosta soție a lui Leisher și le indică cea mai bună locație pentru demararea operațiunii de filaj. O dubă albă cu însemnele unei companii de curățat covoare îi aștepta la două străzi depărtare de hotel. Șoferul, un bărbat în jur de treizeci de ani cu o expresie veșnic serioasă, era îmbrăcat într-o uniformă albastră cu numele *Jeffrey* țesut cu roșu pe buzunarul de la piept. Abia dacă-i băgă în seamă în timp ce porni motorul, conducând cu calm în direcția Podului George Washington peste Râul Hudson, pe care-l traversară pentru a ajunge în cartierele suburbane aflate pe malul celălalt.

Dură fix patruzeci de minute până ajunseră la locuința Barbarei Leisher din New Jersey. Jeffrey parcă discret în fața unei vile nelocuite conform afișelor ce indicau că e de vânzare, la o distanță de câteva case de cea a Barbarei. După care se apucă să activeze butoane, întrerupătoare și manete pe consola din spatele dubei. Scotoci într-o cutie din carton și scoase două perechi de căști, pe care le aruncă în direcția agenților operativi Elite. Alina și Alex trecură la treabă, studiind cu atenție planurile detaliate ale casei în care locuia familia Leisher, precum și locurile unde fuseseră amplasate microfoanele de supraveghere. Jeffrey rămase de pază, în timp ce ei ascultară frânturi din viața unei femei care aștepta cu nerăbdare un telefon din partea fostului soț, în ciuda faptului că omul era mort de cel puțin douăzeci de ani.

Pe măsură ce se înseră și Barbara se pregăti de culcare, zgomotele se răriră. Femeia încuie ușile și ferestrele, trase draperiile și aprinse lumina de afară. Alina și Alex o urmăriră prin intermediul camerelor cu infraroșu montate în exteriorul casei cum se retrase în sufragerie, așezându-se pe un fotoliu. Aprinse televizorul, râsetele false pe bandă rulantă bâzâindu-le iritant în căști. Alina căscă plictisită, dar Alex continuă să asculte cu atenție. Pulsul cartierului

suburban se diminuă tot mai mult în jurul lor, anticipând pacea catifelată a nopții. Cerul se umplu treptat de stele, fumul înțepător al focurilor din șeminee evadând ici-colo prin hornurile afumate. Un câine lătră undeva într-o curte, ferestrele caselor colorându-se treptat de la lumina albăstruie a televizoarelor. Noaptea în lumea reală.

Cu puțin înainte de miezul nopții, telefonul începu să sune. Barbara sări ca arsă de pe fotoliu și fugi să răspundă din bucătărie. Alex porni înregistrarea și avu nevoie de câteva secunde pentru a anihila semnalul de bruiaj. Înainte ca Barbara să termine de rostit 'Alo?', știau deja cine se află la celălalt capăt al firului.

–Barbara, sunt eu, spuse o voce bărbătească.

–Thomas, răspunse femeia pe un ton ușurat.

–N-am prea mult timp la dispoziție. Mâine ne trimit pe teren.

–Mâine! exclamă Barbara ca și cum ar fi așteptat cu nerăbdare acea veste.

–Da, știi ce ai de făcut. Trebuie să ajungeți la locul stabilit la patru după-amiaza. Nu le-ai spus nimic copiilor?

–Nu, dar n-a fost prea ușor…

–Știu, dar aproape s-a terminat. Sper doar să înțeleagă situația… viețile lor se vor schimba pentru totdeauna.

–O să înțeleagă, răspunse Barbara pe un ton ferm. Important e să fim din nou împreună.

–Fii foarte atentă, dacă ți se pare că ceva nu e-n regulă, știi ce ai de făcut.

–O să fie totul bine, Tom. Te iubesc.

Din nou, acea convingere ilogică: o să fie bine. Barbara chiar o credea din toată inima. Alina strâmbă din nas la naivitatea femeii și-și întoarse privirea la Alex, care o studia cu o expresie nedefinită. Îi susținu privirea, sperând să pară la fel de opacă.

–Și eu te iubesc, Barb, răspunse Leisher, după care întrerupse legătura.

–Localizare completă, anunță Alex, scoțându-și căștile. Leisher a sunat de la un telefon public din apropierea casei de siguranță în care a fost cazat împreună cu echipa sa. Du-ne înapoi în oraș, i se adresă lui Jeffrey.

⌖

Înapoi la hotel, Alex trimise înregistrarea audio la sediul central. Mark le comunică să aștepte noile ordine. Alina oftă și se așeză pe pat. Alex se apropie de fereastră, privind afară pierdut în gânduri.

–Pare o misiune destul de clară până acum, comentă Alina. Poate ne-am pripit cu concluziile și nu e vorba decât despre ce se vede cu ochiul liber.

–Poate, răspunse Alex fără s-o privească.

–Eu o să intru să-mi fac un duș.

Alex rămase tăcut.

În baie, Alina dădu drumul la apă fierbinte și păși sub jetul puternic, abținându-și un oftat de plăcere. Apa se scurse pe trupul ei, spălând grijile și stresul. Prin fața ochilor îi trecură imagini cu fiicele ei. Întinse mâna și opri apa călă, pedepsindu-se cu apă rece ca gheața pentru gândurile acelea periculoase. Când ieși din duș, frigul o pătrunsese până în suflet. Se înfășură într-un prosop gros, privindu-se acuzator în oglindă.

Alex tocmai termina de vorbit cu Mark când păși în cameră.

–Ni s-a dat undă verde, îi spuse în timp ce închidea laptop-ul. Mâine la două. Filiala locală ne trimite o mașină și armele necesare.

–O facem în stil sniper? întrebă Alina, trecându-și degetele prin părul umed.

Îl surprinse cu coada ochiului cum o urmărea cu privirea și-și lăsă imediat mâinile jos, fără să știe prea bine de ce.

–Da.

–Și până atunci?

–Program de voie.

Alex se așeză pe pat și-și scoase bocancii. Alina îl urmări cu privirea în timp ce-și desfăcea cureaua de la pantaloni. Văzuse sute de bărbați dezbrăcându-se de-a lungul timpului pentru a se echipa pentru sute de misiuni și, cu toate astea, gestul lui i se părea mult prea intim. Ocoli patul și se așeză pe latura opusă, cu spatele la el.

–Trandafiri, spuse Alex cu voce joasă.

Alina întoarse capul și-l privi peste umăr.

–Poftim?

–Miroși a trandafiri.

–Probabil de la șampon.

–Probabil.

Alex întoarse capul s-o privească, apoi făcu ceva absolut șocant. Începu să recite:

–S-au desfăcut în juru-mi, aprinși iar trandafirii.

Desfă-ți și tu simțirea în bucuria firii.

C-un înger blond alături, ia cupa și-o deșartă,

Căci îngerul cel negru al morții-așteaptă-n poartă.

Alina îl privi șocată, de parcă i-ar fi crescut brusc un palmier în creștetul capului.

–Ooooook, comentă pe un ton ce implica foarte clar că începea să se îndoiască de faptul că e sănătos la cap.

–Omar Khayyam, spuse el simplu, ca și cum numele acela ar fi trebuit să însemne ceva pentru ea.

Alina nu-i răspunse, mulțumindu-se să-l privească în timp ce-și scotea helanca neagră. Tricoul negru de dedesubt nu-i ascunse privirii modul absolut delicios în care i se ondulau mușchii cu fiecare mișcare în parte. Alina își întoarse rapid privirea de la el și se strecură sub așternuturi. Alex aranjă cu grijă helanca pe un scaun, după care se băgă și el în pat și stinse lumina.

–Cine e Omar Khayed? întrebă Alina pe întuneric.

–Khayyam, o corectă el cu blândețe.

Alina aşteptă. Niciun răspuns.

–Khayyam, repetă cu un oftat exasperat.

–Un matematician, filozof şi astronom care a trăit în Persia Antică.

–Un matematician care scria poezii?

–Da. De fapt, a scris catrene.

Alina rămase pe gânduri pentru câteva momente.

–Şi tu le ştii pe de rost?

–Nu pe toate, doar câteva.

–Mai spune-mi, vreau să le aud.

Alex întoarse capul pe pernă s-o privească.

–De ce?

–Nu ştiu, îi răspunse Alina cu sinceritate.

Îşi întoarse la rândul ei privirea către el. Îi putea distinge conturul feţei prin întuneric.

–Pur şi simplu vreau să te ascult.

Alex îşi îndreptă privirea spre tavan. Rămase tăcut un timp atât de îndelungat, încât Alina fu convinsă că adormise. După care îi auzi vocea joasă, aproape o şoaptă, cuvintele rostite cu o claritate ce o tulbură profund.

–Acest vas fu odată un biet îndrăgostit
Gemând de nepăsarea unei femei frumoase.
Iar toarta era braţul ce mângâia mâhnit
Suavul gât cu-atingeri uşoare, de mătase.
Ai plămădit în mine un amalgam ciudat.
Mii de-ntâmplări bizare în sufletu-mi se-aţin.
Când astfel e tiparul ce mi l-ai imprimat,
Mai bun de-atâta, cum pot eu să devin?
Cădea-vom într-o zi în drumul dragostei
Şi soarta sub picior ne va strivi.
Dă-mi gura ta, frumoaso, cupă mândră,
Până nu-s praf în drum, până nu-s umbră!

Când ultimele cuvinte se stinseră în întuneric, rămaseră tăcuţi şi nemişcaţi, întinşi unul lângă celălalt pe salteaua confortabilă. Alina îşi abţinu un suspin, simţindu-se ciudat

de afectată emoțional de versurile acelea. Habar n-avea ce-ar putea spune, așa că nici nu încercă să vorbească.

După un timp, ritmul respirației lui Alex scăzu imperceptibil și Alina știu că adormise. Se dădu jos din pat cu băgare de seamă și se îndreptă fără niciun zgomot spre fereastră, unde trase ușor draperia pentru a privi afară în noapte. Priveliștea luminilor orașului o invita la melancolie, dar reuși cumva să-și blocheze pornirea aceea. Versurile i se îngropaseră adânc în suflet, declanșând o multitudine de gânduri nedorite. Gânduri despre viață și viitor, despre destin și iubire. Elite le acaparase viețile, cerându-le supunere oarbă. Paralela dintre îndrăgostitul nefericit al poetului Persan și propria lor iubire sfărâmată sub călcâiul omnipotent al organizației Elite nu fusese trasă la întâmplare.

Își sprijini fruntea de sticla rece și rămase cu privirea pierdută în noapte până când întunerciul se dezintegră în primele nuanțe de violet și ocru ale dimineții.

⌖

-Suntem pe poziție, îmi bâzâie vocea lui Alex în ureche.

O pauză scurtă. Aștept, scanând zona de sub mine prin luneta puștii. E cam frig aici pe acoperiș și vântul tăios mi se strecoară prin materialul pantalonilor de camuflaj. Plafonul dens de nori e atât de jos, încât probabil l-aș putea atinge cu creștetul capului dacă m-aș ridica în picioare. Dar nu mă pot mișca, așa că renunț la idee și mă concentrez să-mi reglez respirația.

–E imperativ ca echipa primară să-și îndeplinească misiunea înainte să activați operațiunea, mă informează vocea lui Liam în ureche. S-a înțeles?

–Înțeles, murmur cu calm.

–Cum indentificăm ținta lor? întreabă Alex.

–Asta e treaba Echipei Alfa, nu a voastră. Voi concentrați-vă pe obiectivul vostru.

–Ar trebui să putem asista Echipa Alfa în caz de nevoie, insistă Alex.

–Negativ! îl contrează Liam, părând tot mai iritat. Avem deja o echipă secundară pe poziție.

Schimb o privire rapidă cu Alex.

–Fir-ar să fie, șoptesc, din nou cuprinsă de sentimentul că misiunea asta nu e chiar ceea ce pare. Nu știam nimic despre o echipă secundară.

–E foarte important pentru reușita operațiunii noastre să putem identifica cea de-a treia echipă, comentează Alex cu voce tare.

–Voi concentrați-vă pe obiectivul vostru principal, îl contrează din nou Liam. Eliberați canalul de comunicații pentru următoarele cinci minute.

Alex își închide microfonul, înjurând printre dinți. Suntem amândoi întinși pe burtă pe acoperișul unei clădiri de cincisprezece etaje. Leisher, ținta noastră, face parte din Echipa Alfa, care în momentul ăsta se deplasează într-o dubă pe strada paralelă cu clădirea noastră. Traficantul de armament, ținta lor, e așteptat să apară în curând dintr-o clădire de peste drum față de locația noastră. Profilul misiunii nu indică prezența unei echipe secundare.

–Și acum ce naiba facem? întreb după ce-mi închid propriul microfon.

–Echipa secundară ar trebui să se afle pe undeva pe acolo, îmi face semn Alex către o altă clădire aflată în dreapta noastră.

–Asta în cazul în care Liam spune adevărul și misiunea lor e să asiste Echipa Alfa, comentez pe un ton sceptic.

Scanez prin lunetă acoperișurile clădirilor din jurul nostru. Nu văd absolut nimic. Alex cercetează și el zona prin luneta puștii lui.

–Noi avem poziția cea mai elevată, ar trebui să-i putem vedea. Uite-i, spune după câteva momente. Al treilea acoperiș din dreapta.

Îmi ajustez poziția și zăresc strălucirea unei lunete.

–Lunetiști, la fel ca noi. Crezi că ei știu că suntem aici?

Alex ridică din umeri, continuând să privească prin lunetă. Fur o privire la ceas.

–Două minute.

–Mă fut pe minutele lui, spune Alex în timp ce se reconectează la canalul de comunicații. Punctul de comandă, am identificat locația echipei secundare, raportează cu voce joasă.

–Concentrați-vă pe obiectivul vostru, răspunde imediat Liam, de data asta pe un ton calm.

–Am înțeles. Alex îmi aruncă o privire. Conectează-te la comunicații.

Dau din cap în semn că am înțeles și mă execut.

–Echipa Alfa, un minut și patruzeci de secunde, anunță vocea lui Mark. Subiectul se îndreaptă spre ușile din partea de sud. Confirmați la contact vizual.

Scanez zona indicată prin lunetă. O dubă neagră cu geamuri fumurii parchează la colțul străzii. Ridic piedica puștii și-mi așez ușor degetul pe trăgaci, țintind ușile din spate ale dubei, pe unde știu că va apărea Leisher. Am ordin să trag numai după ce-și termină propria misiune, dar intenționez să-l țin sub observație din momentul în care apare.

–Sunt pe poziție, raportez cu calm.

–Zece secunde, mă informează vocea lui Mark o secundă mai târziu. Ținta principală e... Anulați, anulați! Ținta nu e sigură! Repet, ținta nu e sigură!

Dintr-o dată, se aud împușcături înfundate din direcția echipei fantomă. Adrenalina începe să-mi pompeze prin vene ca un torent de energie albă, incandescentă, dar rămân nemișcată, continuând să-mi mențin respirația sub control. Auzul îmi devine atât de acut, încât pare că vibrează și dintr-o dată nu mai simt deloc frigul. Știu că ambele sunt rezultatul reacțiilor chimice din corpul meu

în fața pericolului iminent. Nu există alternative în afară de fugi-sau-luptă și, mulțumită anilor de pe teren, aleg fără să clipesc cea de-a doua variantă. Văzul pare că mi se ascute, mâinile mânuiesc pușca de lunetist cu siguranță și calm. În stânga mea, prezența lui Alex radiază o aură identică. Concentrare intensă. Aerul din jurul nostru pare să vibreze, încărcat cu o tensiune controlată.

Trec cinci secunde. Împușcăturile au încetat. Apoi vocea furioasă a lui Brett izbucnește în căști.

–Anulați misiunea! Repet, Echipa Alfa, anulați misiunea!

Alex înjură înfundat și ridică spre cer țeava puștii de lunetist. Uimită de gestul lui, îmi mențin privirea pe ușile din spate ale dubei.

–Ce naiba faci? îl întreb fără să mă mișc.

Nu-mi răspunde și-i arunc o privire rapidă, observându-i maxilarul tensionat. Jos pe stradă, un motor se trezește la viață și duba dispare după colț. Mă întreb oare ce simte Leisher în momentul ăsta. Cum are de gând s-o înștiințeze pe Barbara de schimbarea bruscă de plan?

–Cum stăm? întreabă Alex. Am fost compromiși?

Niciun răspuns. Alex repetă întrebarea, dar răspunsul continuă să întârzie. Întoarce capul să mă privească și ceea ce văd în ochii lui nu prea mă liniștește. S-a întâmplat ceva îngrozitor și habar n-am ce, cu toate că o simt prin toți porii. Pun siguranța la loc și încep să dezasamblez pușca.

–Intrăm în Cod Gri? întreb pe un ton reținut, referindu-mă la un protocol special de tip Elite, prin care un agent operativ poate iniția o operațiune de acoperire în cazul în care e convins că misiunea a fost compromisă și comunicațiile cu baza nu mai sunt considerate sigure.

–Rămâi pe poziție, îmi răspunde Alex.

–Ne putem îndeplini obiectivul dacă...

–Am spus să rămâi pe poziție!

Alex îmi aruncă o privire furioasă și rămân șocată.

–Protocolul Elite spune că...

–Protocolul spune să te supui ordinelor. Sunt agent operativ cu grad superior și-ți ordon să rămâi pe poziție!

Rămân nemișcată, mintea lucrându-mi cu furie. Ceva e îngrozitor de în neregulă și refuzul lui Alex de-a abandona șandramaua e complet ilogică. Când o misiune e compromisă încă înainte de-a începe și comunicațiile se întrerup brusc, agenții operativi sunt obligați să intre în protocolul cu numărul șase, denumit Cod Gri. În traducere liberă, asta ar însemna că fac tot posibilul să-și îndeplinească obiectivul misiunii pe cont propriu, de preferat rămânând în viață până când pot fi recuperați. Tot ce-am învățat până acum, toată experiența mea de pe teren îmi spune că e alegerea corectă, dar ordinul lui Alex e foarte clar. Mă lupt cu un puternic sentiment de panică, ce amenință să mă înghită complet. Oare totul nu e decât un test? Elite îmi dă extemporal pentru a-mi evalua controlul de sine în situații extreme? Sau mi se testează tupeul de-a trece peste un ordin direct în cazul în care n-are niciun sens? Ori poate îl testează pe Alex? Nu există nicio modalitate de-a afla adevărul, tot ce pot face e să mă bazez pe instinct. Și instinctul îmi spuse să mă încred în Alex. Cel puțin, deocamdată.

–Te-ai hotărât? mă întreabă Alex, ca și cum ar fi perfect conștient de lupta ce se duce în mintea mea.

Îl privesc încruntată.

–Sper că știi ce faci.

Alex se tensionează ca un arc, privirea lui alunecând la clădirea de peste drum. Un grup cel puțin bizar își face apariția, coborând rapid treptele de la intrare. Trei bărbați, spate în spate, fiecare dintre ei țintind câte un pistol cu ambele mâini spre o amenințare invizibilă din exterior. În mijlocul lor se află un alt bărbat, dar nu-i pot distinge trăsăturile, și nu-mi dau seama dacă cercul din jurul lui e menit să-l apere, ori să împiedice o eventuală încercare de a scăpa.

–Ce naiba e asta? Îmi reasamblez rapid puşca şi privesc prin lunetă. Ţinta Echipei Alfa? Cine e?

În momentul acela, bărbatul îşi ridică privirea, de parcă ar simţi că sunt acolo. Şocul îmi fură tot aerul din plămâni şi nu pot decât să privesc neputincioasă cum e împins într-o maşină ce demarează în trombă înainte ca toate portierele să fie complet închise. Mintea mea înregistrează în reluare ce se întâmplă, ori poate nu vreau să accept concluzia iminentă, dar implicaţiile a ceea ce tocmai am văzut mă izbesc cu furia unui pumn în plexul solar. Mă chircesc brusc la durerea intensă din capul pieptului şi simt cum inima refuză să-mi mai pompeze sângele prin vene. Întunericul îmi dansează prin faţa ochilor.

–Alina! vocea lui Alex conţine o notă de isterie şi-l văd cum se rostogoleşte după un luminator, probabil temându-se că am fost rănită de glonţul unui sniper.

Încerc să mă ridic, dar picioarele nu reuşesc să-mi susţină greutatea corpului şi cad în genunchi. Alex mă apucă de un braţ şi mă trage la adăpost, mâinile lui căutând cu înfrigurare să descopere punctul de impact al glonţului.

–Eşti rănită? îmi şopteşte, privindu-mă cu îngrijorare.

Clatin din cap şi mă zmucesc din mâinile lui, aterizând în patru labe. Mă târăsc în cel mai îndepărtat colţ al acoperişului şi vomit violent, continuând să icnesc şi după ce stomacul mi-e complet gol. Alex mă priveşte cu o expresie sută la sută şocată.

–Ce-ai păţit? Ţi-e rău?

Scuip dezgustată saliva amară, ignorându-l cu desăvârşire. Şocul iniţial începe să se disipeze, lăsând în urmă un vuiet infernal de întrebări fără răspuns. Alex se apropie încet de mine, încercând să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Îmi ridic ochii înroşiţi din care izvorăsc lacrimi pe care nici nu le mai conştientizez şi-i arunc o privire plină de venin. Pentru o fracţiune de secundă, mă priveşte cu ochi mari în care se citeşte o uimire supremă, apoi sprâncenele

îi coboară precum norii întunecați pe cerul prevestitor de o furtună cumplită.

–Alina, îmi rostește numele ca o avertizare, în mod clar furios, dar încă în control.

Mă ridic, clătinându-mă pe picioare.

–Nu! urlu cât mă ține gura.

Alex își înclină capul într-o parte, ca și cum nu i-ar veni să creadă ce vede. Mă reped în direcția puștii, dar probabil îmi ghicește intenția, pentru că plonjează după armă și o aruncă cât colo. Îmi scot Glock-ul din tocul de pe picior și-l îndrept spre capul lui.

–Știai?! țip la el, vântul furându-mi vocea răgușită pentru a o purta pe deasupra acoperișului.

Mâinile îmi tremură violent, apoi tot corpul, până și dinții îmi clănțăne în gură. Mi-e mai frig decât mi-a fost vreodată și sunt convinsă că sângele mi-a înghețat în vene, transformându-mă într-o statuie din piatră.

Alex își ridică mâinile în aer și rămâne nemișcat, pălind vizibil în timp ce privește arma îndreptată spre el. Știe că nu glumesc, l-aș ucide într-o secundă dacă ar încerca să mă dezarmeze.

–Ce să știu? mă întreabă cu calm.

Fața mi se schimonosește de furie.

–N-o arde aiurea cu mine, Alex!

Inspir adânc, mulțumindu-i Cerului pentru controlul de sine dobândit de-a lungul anilor petrecuți pe teren, altfel i-aș zbura creierii chiar aici și acum. Dar am nevoie de răspunsuri.

–Dă-mi arma, îi ordon pe un ton ferm.

Alex ezită pentru un moment, dar îmi aruncă pușca la picioare atunci când își vede propria moarte oglindită în ochii mei.

–Și Glock-ul, îi cer după ce o împing cu piciorul în spatele meu.

De data asta nu mai ezită, își scoate pistolul din tocul de la subraț și mi-l întinde.

–Pune-l jos.

Alex priveşte într-o parte şi oftează într-un mod care pare să-mi comunice că fac cea mai mare greşeală din viaţa mea. Se apleacă şi pune pistolul pe jos, la jumătatea distanţei dintre noi. Mă las pe un genunchi şi mă întind după el, menţinându-mi privirea pe faţa lui şi arma îndreptată spre el. Dar orbită de furie, omit să aştept până se îndreaptă complet. Cu o viteză absolut letală, Alex se repede cu umărul în plexul meu solar. Aterizez greoi pe spate, fără să dau drumul pistolului din mână. Într-o fracţiune de secundă, Alex sare pe mine, zburându-mi arma din mână şi izbindu-mă cu capul de ciment. Instinctul preia comanda şi îmi relaxez trupul sub el, prefăcându-mă că-mi pierd cunoştinţa. Alex mă eliberează imediat şi mă mişc fulgerător, aruncându-l de pe mine în partea dreaptă. Îndoi un picior sub mine şi reuşesc să mă ridic pe jumătate, dar Alex mă izbeşte cu piciorul în gleznă. Îmi pierd echilibrul şi cad spre el, dar mă apucă de braţe şi mă direcţionează până ajung din nou sub el. De data asta, îmi pune un genunchi în coaste, presându-mă până urlu de durere. Mă încalecă şi mă prinde de reverele jachetei negre, ridicându-mă în şezut, cu faţa la doar câţiva centimetri de a mea.

–Ce te-a apucat aşa din senin? mârâie printre dinţi, părând mai furios decât l-am văzut vreodată. Ai înnebunit total?

Încerc să-i râd în nas, dar sunetul pe care reuşesc să-l emit seamănă mai degrabă cu un croncănit.

–Nu asta era ideea? răspund cu voce răguşită.

–Spune-mi ce naiba te-a apucat!

Mintea mi-e încă amorţită şi mă simt complet confuză, tremurând aproape violent din toate încheieturile.

–Adică vrei să-mi spui că n-ai ştiut cine era ţinta Echipei Alfa?

Alex mă priveşte încruntat.

–Ştii prea bine că nu, doar m-ai auzit când l-am întrebat pe Liam.

De data asta reușesc să-i râd în față.

–Ești un actor excelent, Alex… aproape că-mi vine să te cred.

–Alina, mă avertizează din nou și-l cunosc suficient de bine încât să știu că răbdarea i se apropie de sfârșit.

Dar enormitatea a ceea ce-am văzut mă face să-mi pierd din nou mințile. Încep să-l lovesc sălbatic cu pumnii, dar Alex probabil e pregătit, pentru că mă împinge pe spate și-mi pune din nou un genunchi în coaste. După câteva momente, îl simt în timp ce-și întinde mâna după Glock-ul ce mi-a zburat din mâini. Închid ochii, dar văd din nou imaginea bărbatului înconjurat de trei siluete înarmate. E mai mult decât pot suporta.

–Era Marius! urlu, zbătându-mă sub el ca o posedată.

Isteria mă umple până la refuz, sufocându-mă cu hohote de plâns. Mă întind după Glock-ul din mâna lui Alex, dorind un glonț în tâmplă pentru a curma bănuiala cumplită că am fost din nou trădată și mințită. Inclusiv de către el, bărbatul pe care-l ador împotriva voinței mele.

–Marius! Elite și Consiliul m-au trimis aici ca să asist la execuția lui!

Alex trage arma înapoi, controlându-mi mișcările cu ajutorul genunchiului din coaste. Pe față i se așterne o expresie indescifrabilă și pare că nici nu clipește. Pune Glock-ul în tocul de la subraț, după care mă apucă de încheieturile mâinilor și mă imobilizează complet. Într-un colț de creier care încă îmi mai funcționează, mă întreb dacă a auzit ce-am spus. Apoi vederea mi se încețoșează cu o viteză alarmantă. Înainte de-a ceda complet în fața spiralei întunecate ce mă trage în abis, realizez că a început să ningă. Fulgii de nea îmi aterizează delicat pe față precum zeci de sărutări minuscule înghețate.

⌖

Alina își reveni în simțiri, complet dezorientată și asaltată de valuri de greață. O durere surdă îi pulsa în tâmple, împrăștiindu-se apoi prin tot corpul. Era întinsă pe spate pe o podea din lemn. Se întoarse cu grijă într-o parte și așteptă ca greața să mai cedeze o idee înainte de-a se ridica în șezut, sprijinindu-și fruntea pe genunchii îndoiți.

–Ia astea, auzi vocea lui Alex.

Își ridică încet privirea și-l descoperi pe un genunchi în fața ei, întinzându-i două pastile în palmă. Le luă și le puse pe limbă, îmbrățișând cu toată ființa gustul amar.

–Cum te simți? o întrebă Alex.

–Fabulos, îi răspunse ironic, după care regretă în secunda următoare. O să fiu ok, continuă pe un ton normal. Care e statutul nostru?

–Am intrat în Cod Gri.

–Deci n-ai contactat Elite?

–Nu. Și nici n-o fac până nu dăm de Leisher.

–Ai vreo idee cum putem face asta?

–Găsim noi o cale.

–Unde suntem? întrebă Alina, privind în jurul ei.

Se aflau într-o garsonieră foarte spațioasă, cu geamuri duble pe trei pereți. Într-un colț zări doi rucsaci de mărime medie. Bagajele soților Eissenwein nu se vedeau nicăieri.

–Am presupus că hotelul a fost compromis, explică Alex pe un ton grav, ceea ce o făcu să se întrebe cât de serioasă era situația. Suntem într-o casă de siguranță.

Alina îl privi cu suspiciune.

–Sponsorizată de Elite?

Alex nu răspunse, ceea ce era un răspuns în sine. Deci fără nicio legătură cu Elite. În mod normal, concluzia aceea ar fi invitat-o la speculații în legătură cu Alex și agenda lui personală, dar după fiasco-ul de pe acoperiș, Alina se simțea de parcă ar fi intrat într-o comă mentală și emoțională. Panica se afla foarte aproape de suprafață și trebuia să-și folosească fiecare gram de auto-control pentru a

o menține acolo. Trucul era să se baricadeze complet în fața oricărei emoții, ridicând un zid între minte și simțuri. Știa că Alex o urmărește cu atenție, evaluându-i capacitatea de a funcționa la capacitate maximă și încercând să depisteze orice fel de urmă de slăbiciune. Într-un fel, faptul că o ținea sub observație, așteptând momentul când avea să clacheze, o ajuta să devină tot mai puternică, alimentându-i determinarea de a trece peste șocul și disperarea cauzate de imaginea lui Marius captiv în mâinile… Inspiră adânc, realizând faptul că nici măcar nu știa cu adevărat cine era entitatea din spatele răpirii lui.

–Cum ai reușit să mă scoți de acolo?

–În mare parte, ai mers pe propriile picioare, îi răspunse Alex evaziv.

–Serios? Nu-mi amintesc nimic, comentă Alina cu neîncredere.

–Ce-ți amintești din tot ce s-a întâmplat? o întrebă Alex, privind-o cu o intensitate răscolitoare.

Alina ezită, frecându-se la ochi.

–Misiunea a fost anulată… am pierdut comunicațiile cu baza… echipă fantomă, împușcături…

–Altceva?

–Marius, spuse Alina, masându-și tâmplele. Stai liniștit, Alex, n-am uitat nimic și nici n-am înnebunit subit. Îmi amintesc totul, în afară de cum am ajuns aici.

–Ai leșinat la un moment dat pe acoperiș, după care ți-ai revenit și-am plecat.

Alina oftă cu scepticism.

–Bine, o lăsăm așa, că nu mai am putere să mă lansez în jocuri psihologice cu tine ca să aflu alte detalii.

Alex se apropie de una dintre ferestre și privi gânditor afară. Rămaseră tăcuți pentru o vreme.

–Liam a ordonat lichidarea lui, spuse Alina într-un târziu.

–Poate.

–Știi că am dreptate, nu?

–Da.

Alina se ridică în picioare, clătinându-se ușor. O durea tot corpul, de parcă ar fi dormit prea mult în aceeași poziție. Se îndreptă spre bagajele din colțul încăperii și-și găsi geaca într-unul dintre rucsaci. Știu imediat că pistolul ei nu era acolo. Se întoarse către Alex.

–Unde e Glock-ul meu?

Alex o privi peste umăr și își ridică propria geacă pentru a i-l arăta vârât în betelia blugilor negri. Abia atunci realiză că-și schimbase echipamentul de teren. Aștepta tensionată, dar spre ușurarea ei, Alex scoase pistolul și i-l întinse. Se apropie încet de el, neîndrăznind să respire până când nu avea din nou Glock-ul în mână. Îi scoase încărcătorul pentru a verifica că e plin.

–Mulțumesc, spuse pe un ton o idee cam rigid.

Alex înclină din cap.

–N-am știut ce să cred acolo pe acoperiș, admise Alina cu voce joasă. Am… cred că am cam sărit calul.

–Erai în șoc, te înțeleg.

–Știi că trebuie să-l găsesc, Alex.

Alex continuă s-o privească tăcut, fără să-i dea niciun indiciu dacă era sau nu de acord.

–N-are nicio legătură cu tine, continuă Alina, dar te previn să nu încerci să mă oprești. Jur că te împușc în picior și te las în urmă. Oricum ar fi, nu plec de aici până nu-l găsesc.

Alex se întoarse cu fața la ea și își încrucișă brațele la piept, rezemându-se de tocul ferestrei. Părea calm, ca și cum discutau despre vreme, ceea ce contrasta puternic cu haosul din sufletul Alinei. Iar asta nu putea decât s-o îngrijoreze, pentru că habar nu avea dacă ar fi fost capabilă să se lupte cu el în starea în care se afla. Dar era suficient de disperată încât să încerce.

–Și dacă nu-l găsești? o întrebă Alex, înclinând capul într-o parte de parcă ar fi fost extrem de curios în legătură cu răspunsul ei.

Alina nu avusese timp să se gândească atât de departe. Reacționa la nevoia instinctivă de a-l localiza pe Marius, pentru a se asigura că e viu și nevătămat. Rămase cu privirea la Alex, comunicându-i o rugăminte mută, incapabilă să-și mai ascundă emoțiile. Iar asta păru să-l afecteze, pentru că o undă de compasiune se oglindi în ochii lui. Apoi privi într-o parte. Când își întoarse din nou privirea la ea, expresia îi era din nou controlată.

–Chestia asta nu poate decât să-ți aducă și mai multă suferință, îi spuse pe un ton prevestitor de rele.

Alina și-ar fi dorit să poată râde, dar se mulțumi cu un zâmbet în colțul gurii.

–După cum bine ai văzut, sunt deja pe jumătate isterică.

Alex clătină din cap, ca și cum ar fi dorit să-i indice că n-a înțeles sensul cuvintelor lui.

–Știu că nu mai pot face parte din viața lui, Alex… ori din viața fetelor. Dar nici nu-i pot îngădui lui Liam să le omoare tatăl.

–Din câte mi-ai spus și din ce-am văzut cu ochii mei, Marius a acționat împotriva Consiliului în general și împotriva lui Liam în particular, îi reaminti Alex cu voce joasă.

Alina oftă, simțind cum devine tot mai furioasă.

–Și tu ce-ai fi făcut în locul lui? Liam se folosește de fete ca să-l șantajeze! Făcu o pauză, impunându-și să se calmeze. Alex, te rog… nici măcar nu știu unde sunt fiicele noastre și ce s-a întâmplat cu Marius. Chiar nu poți înțelege prin ce trec?

–Te înțeleg mai bine decât îți imaginezi! explodă Alex, luând-o prin surprindere.

Se zmuci de lângă fereastră cu o mișcare furioasă și se deplasă cu pași apăsați până în capătul opus al încăperii, după care se întoarse pe călcâie și o luă în direcția cealaltă. Alina îl privi rușinată, știind că se gândea la Ian. Când repetă drumul pentru a treia oară, se opri brusc în dreptul ei.

–Trebuie să-mi promiți că nu vei încerca să fugi din nou. Mai făcu un pas spre ea. Dacă evadezi, îmi legi mâinile și n-o să mai am cum să te ajut în vreun fel. Dar dacă-mi juri că te întorci cu mine la sediu după ce se termină totul, atunci îți jur și eu că te ajut să-l găsești.

Alina îl studie cu un ochi critic, încercând să-i cântărească sinceritatea.

–Însă înainte de orice, trebuie să ne ocupăm de Leisher, continuă Alex, susținându-i privirea. E singura modalitate de-a ne întoarce la Elite fără să ne luăm câte un glonț în cap.

Vestea aceea nu era una pe placul Alinei. Aproape fără să vrea, începuse să empatizeze cu Thomas și Barbara, iar acum realiza că nu-și dorea să le facă niciun rău. Îl privi rugător pe Alex, dar expresia lui rămase de neclintit.

–E cea mai bună ofertă pe care ți-o pot face, îi spuse pe un ton ciudat de blând.

Alina se frecă la ochi, sfâșiată pe dinăuntru de emoțiile pe care nu le mai putea ține sub control.

–Bine, de acord cu toate condițiile, îi răspunse pe un ton ferm, sperând să pară credibilă.

–Am cuvântul tău?

Alina își ridică privirea la el.

–Ai cuvântul meu.

Alex înclină din cap, după care se îndreptă spre colțul unde depozitase rucsacii, pentru a-și lua propria armă.

–Bun, atunci hai să mergem.

–Acum? întrebă Alina surprinsă.

Sperase să câștige puțin timp pentru a găsi o soluție, o altă alternativă la uciderea unui cuplu pentru simplul fapt că-și doreau să fie împreună.

–E vreo problemă?

Alina citi în ochii lui că era perfect conștient de reticența ei și nu avea de gând să-i ofere timpul necesar pentru a găsi o scăpare. Înghiți în sec și clătină din cap.

–Nicio problemă.

Își puse geaca, vârându-și pistolul în betelia pantalonilor de camuflaj. Alex se îndreptă spre lift și ridică grilajul culisant din metal, făcându-i semn să se strecoare pe sub el, după care o urmă, trăgând grilajul la loc. Liftul gemu și se puse în mișcare, transportându-i la parter. Erau pregătiți să ucidă un cuplu, în ideea de-a salva familia Alinei. Și, bineînțeles, pe ei înșiși.

Cu cât lucrurile se schimbau și se complicau tot mai tare, cu atât rămâneau de fapt la fel.

✦

ÎNCHIDE OCHII

Luăm metroul către SoHo, după care ne continuăm drumul pe jos. Alex e cel care stabileşte traseul şi pare că ştie bine zona, dar nu-mi dă nicio indicaţie în legătură cu destinaţia, ori identitatea persoanei cu care trebuie să ne întâlnim. Sunt destul de sigură că nu urmează să-l ucidem pe Leisher. Cel puţin, nu încă. Ne-am lăsat echipamentul la garsonieră şi Alex pur şi simplu nu e în starea de dinaintea unei misiuni. De fapt, pare mai degrabă preocupat, nicidecum concentrat pe ce face. Ba chiar aş putea spune îngrijorat. Şi cu toate că avem destule motive pentru a fi îngrijoraţi, stările de genul ăsta nu-i sunt deloc caracteristice. Ceea ce mă face să mă îngrijorez şi mai tare.

Afară se înserează când ajungem într-un final la destinaţie, o clădire cu trei etaje din cărămidă maronie, în mijlocul căreia tronează o uşă roşie ca focul, dată cu lac. Nu zăresc niciun nume pe cutia poştală, dar Alex urcă cele trei trepte şi sună la sonerie fără ezitare. Mă aşez pe ultima treaptă, în ideea de a-i acorda spaţiul necesar pentru a negocia intrarea noastră în clădire. Dar se pare că nu are nevoie de negocieri. După toate aparenţele, femeia cu ochi căprui migdalaţi care apare în prag îl cunoaşte chiar foarte bine. Atât de bine, încât îl întâmpină cu un sărut lung în colţul gurii, lipindu-se cu tot trupul de el. Alex îmi aruncă o privire jenată, dar nici măcar nu clipesc. Femeia ne invită înăuntru şi am sentimentul vag că nu putem avea încredere în ea. Nu pot pune degetul pe rană, dar parcă n-a părut suficient de surprinsă să-l vadă pe Alex la uşa ei. Să fi ştiut din timp despre sosirea lui? Şi dacă da, atunci de unde?

Femeia ne conduce într-o sufragerie decorată cu mobilă stil, catifea vişinie şi o grămadă de antichităţi răspândite pe toate suprafeţele plane. În aer se simte miros de lumânări

parfumate și mosc. Mă întreb dacă nu cumva ne aflăm într-un bordel. Alex nu se deranjează să facă prezentările, ceea ce mă lasă rece, dar gazda noastră nu pare să fie mulțumită. Îmi întinde o mână cu unghii lungi, date cu ojă roșie precum sângele. Îmi evocă un vampir, cu rochia ei neagră din dantelă, tenul exagerat de alb și părul roșcat ce-i cade în valuri pe umeri.

–Bună, eu sunt Gabrielle, spune într-o engleză acceptabilă, cu un puternic accent franțuzesc.

Îi strâng mâna, dar nu-i ofer numele meu. Până la urmă, nu ne aflăm aici pentru o vizită de curtoazie. Îi arunc o privire elocventă lui Alex, care o ia de braț și-o conduce câțiva pași mai încolo.

–Trebuie neapărat să dau de Otto, îi explică grăbit. Cât mai repede. Am nevoie de informații.

Ochii lui Gabrielle strălucesc aproape erotic. E destul de atractivă, în stilul ei Galic, complet cu buze pline conturate perfect cu ruj de un roșu aprins. Înclină capul, fixându-l pe Alex cu privirea.

–Ai nevoie de informații? În seara asta?

Alex încuviințează din cap.

–Regret, ma cher, dar Otto nu e aici.

Mie nu mi se pare că regretă de nicio culoare.

–Spune-mi unde pot să-l găsesc, îi cere Alex cu o expresie neutră.

Gabrielle îmi aruncă o privire, indicându-mi clar că e deranjată de prezența mea. O privesc fix, indicându-i la rândul meu că mă doare fix în cot.

–Poți vorbi fără grijă, o liniștește Alex. Ea e cu mine și asta ar trebui să fie o garanție suficientă.

–Nu știu sigur, dar cred că Otto e la Nitrate în seara asta.

Alex se încruntă.

–Un club?

Gabrielle își dă ochii peste cap, ca și cum ar vrea să spună: 'La ce altceva te-ai fi așteptat?'

Alex se întoarce spre mine.

–Se pare că în seara asta mergem să dansăm.

Ridic indiferentă din umeri. După câte se pare, Otto deține informațiile de care avem nevoie. În punctul ăsta, sunt dispusă să-i fac o vizită și la ghena de gunoi. Un club pare o alternativă mult mai plăcută.

–Hei, e show-ul tău, remarc pe un ton ironic. Eu nu sunt decât a cincea roată la căruță.

Gabrielle mă studiază cu o privire curioasă, probabil întrebându-se cine naiba sunt. Îi întorc privirea cu una complet opacă și mă abandonează cu câteva bătăi iritate din gene. Nu pare să fie prea încântată despre faptul că Alex a apărut la ușa ei cea roșie ca focul cu o altă femeie.

–Știi ceva, te aștept afară, îi spun lui Alex, observând zâmbetul încântat de pe buzele Gabriellei.

–Nu e nevoie, se grăbește Alex să-mi răspundă. Plecăm.

–Dar, Alex! se grăbește la rândul ei Gabrielle să protesteze. De-abia ai ajuns.

Drept pentru care, e taxată cu faimoasa privire impenetrabilă marca Alex, la fel de glacială pe cât mi-o amintesc. Însă pe Gabrielle nu pare s-o deranjeze. Se agață de el, punând botic.

–Îți place să mă chinuiești. Ești foarte crud, ma cher.

–Iar tu ești soția lui Otto, comentează Alex, cu toate că, judecând după comportamentul lor, e o justificare pe care-au ignorat-o în trecut.

Gabrielle îmi confirmă bănuielile, oferindu-i un zâmbet insolent.

–Contează?

Deschid ușa și pășesc afară, inhalând cu nesaț aerul rece. Toate aromele alea grețoase mi-au provocat o durere de cap. Afară e deja noapte și mă bucur de aerul proaspăt, ignorând șoaptele de rămas bun din spatele meu. Ninsoarea s-a oprit, lăsând în urmă doar un praf alb și uscat pe care-l răscolește vântul ici-colo. Pare că cineva a presărat zahăr prin tot orașul.

–Întoarce-te în curând, Alex, și adu-o și pe… prietena ta, spune Gabrielle din pragul ușii, tonul vocii ei intrând în conflict direct cu cuvintele pe care le rostește.

În mod clar, are impresia că eu sunt motivul pentru care Alex refuză o tăvăleală în prag de seară pe canapeaua îmbrăcată în catifea vișinie. Fără să mă întorc, îi fac un semn de adio cu mîna peste umăr și mă îndrept spre metrou. Alex mă prinde rapid din urmă.

–Înainte să mergem după Otto, vreau să-l contactez pe Roger.

Mă opresc și-l privesc încruntată.

–Ești nebun? Suntem în Cod Gri! Nu putem contacta pe nimeni înainte de-a ne îndeplini misiunea.

–Am spus Roger, nu Elite.

–Și care-i diferența? Roger e CIA. În momentul ăsta, n-am încredere în niciun fel de organizație.

–Roger e de încredere. Marius are încredere în el, doar tu mi-ai spus asta. Chiar și eu mi-am pus viața în mâinile lui de câteva ori și nu mi-a dovedit niciodată că ar fi o greșeală. Plus că în conformitate cu alianța dintre Elite și CIA, Brett e obligat să-l informeze ori de câte ori agenții lui operează pe teritoriu american. Roger poate deține informații cheie de care avem nevoie.

Mă așez în fața lui, forțându-l să se oprească. E cea mai proastă idee din seara asta și n-am chef să mă las ucisă, ori dusă înapoi cu forța la sediul Elite, înainte să-l găsesc pe Marius.

–Nimeni nu e de încredere, nici măcar noi nu avem încredere sută la sută unul în celălalt. Ceea ce e foarte bine.

–Nu avem altă soluție, declară Alex pe un ton grav, ca și cum ar fi un decret Dumnezeiesc pe care l-a primit azi-dimineață în cutia poștală.

–Ba avem, îl contrazic, iritată la culme de raționamentul acela extrem de limitat. Sursele tale ne pot furniza toate informațiile de care avem nevoie, nu trebuie să-l implicăm

pe Roger. Mai ales că există riscul să-i toarne totul lui Brett. Vorbesc foarte serios, Alex, nu cred că e o idee prea bună.

Privirea lui îmi alunecă peste umăr.

–Dacă lucrăm împreună, o facem în felul meu.

–De acord, îi spun cu un zâmbet orbitor.

Alex își reîntoarce privirea la mine și clipește, singurul indiciu că schimbarea mea rapidă de atitudine îl lasă fără replică. Poate sunt mai inteligentă decât credea. Sper din suflet să fie așa.

–Și cum ajungem la Roger, muntele de virtute care oferă încredere la kilogram?

–Știu o cale, admite Alex, ignorându-mi sarcasmul.

Găsim un telefon public și Alex formează un număr. Urmează o conversație de cel mult zece cuvinte. Nu mă mai deranjez să cer detalii, îl urmez tăcută până ajungem în fața unui bloc de locuințe în apropiere de Times Square. Liftul e defect, așa că urcăm pe scări până la etajul șapte și urmăm un labirint de coridoare strâmte și întunecate. În momentul ăsta, apreciez enorm greutatea Glock-ului de la spate.

Ne oprim în fața unei uși albe cu vopseaua cojită. Cifrele din metal montate strâmb ne informează că ne aflăm la apartamentul cu numărul șaizeci și șapte. Aștept ca Alex să sune la sonerie, dar el se mulțumește să rămână nemișcat, privind înainte. Mă întreb dacă pune în aplicare ultimele vrăji Vodoo învățate în biroul lui Brett pentru a convinge ușa să se deschidă singură. Îmi trag o palmă mentală când aud torsul camerei de supraveghere de deasupra noastră. O voce izbucnește în boxa minusculă de lângă sonerie.

–Hei, omule, nu-mi vine să cred! Ești chiar tu?

Arcuiesc o sprânceană, încercând să-mi dau seama unde am mai auzit-o.

–Eu, răspunde Alex, ridicându-și privirea la camera de supraveghere.

Urmează zgomotul a cel puțin zece încuietori și ivăre.

–E și bestiala de Alina cu tine?

Rămân cu gura căscată, reușind să pun un nume la voce. Webb Manning deschide ușa, privindu-mă cu un rânjet complet sincer. La un metru nouăzeci și o sută de kilograme, e la fel de impozant pe cât mi-l amintesc, mereu ras în cap, ceea ce îi pune în evidență fruntea lată și ochii căprui pătrunzători. Înainte să devină agent CIA în cadrul Diviziei Antitero, Webb a activat jumătate din viață în trupele speciale Black Ops, conducând operațiuni sub acoperire pentru armata americană.

–Ce naiba e asta? îl întreb contrariată pe Alex.

Până la urmă, Webb e CIA. Chiar dacă aș înclina să am încredere în Roger, asta nu înseamnă că sunt dispusă să mai adaug și alte nume pe listă, în ciuda faptului că Webb e fostul partener al lui Marius și unul dintre puținii prieteni apropiați.

–O să vezi, îmi răspunde Alex fără să mă privească.

–Ei, haide, Alina, mi se adresează Webb cu o mină rănită. Sunt eu, îți amintești? Prietenul tău. Apropo, e foarte drăguț să văd că, în ciuda informațiilor verificate de Elite, ești vie și la fel de sexi ca întotdeauna.

Oricum, e prea târziu să mai dau înapoi. Îi arunc o privire iritată lui Alex și păşesc în apartament. Micul hol se termină într-o sufragerie nesperat de spațioasă. O bucătărie deschisă se zărește în partea dreaptă și în stânga un alt hol ce duce către dormitor și baie. Mobila e simplă și funcțională, fără decorații inutile, în afara câtorva postere cu formații de muzică rock. În partea din spate a sufrageriei tronează o consolă uriașă înțesată cu monitoare și o varietate șocantă de echipamente electronice. Având în vedere unde lucrează Webb, asta n-ar trebui să mă mire deloc. Probabil ne aflăm într-o casă de siguranță a CIA-ului.

Îi arunc o privire încruntată lui Webb și el îmi răspunde cu același rânjet satisfăcut.

–Hei, relaxează-te! Jeez! Pune mâna și respiră, că-mi leșini pe-aici și n-am apă rece.

Îmi dau ochii peste cap a exasperare.

–Și dacă n-ai încredere în mine, măcar ai încredere în omul tău, mi-l indică pe Alex cu o mișcare a bărbiei. Doar el te-a ținut în viață până acum, nu?

Îmi întorc privirea la Alex. Da, asta cam așa e. Și, oricum, Webb nu pare prea surprins să ne vadă, ceea ce e ciudat. Continui să-l privesc pe Alex, așteptând o explicație, dar mă ignoră cu desăvârșire.

–Trebuie să-l contactez pe Roger, i se adresează lui Webb. La negru, fără nicio urmă în vreo bază de date.

Mă aștept ca Webb să-i râdă în nas la o asemenea cerere, ori măcar să pară puțin surprins. Dar nu. Webb dă din cap în semn că a înțeles, ca și cum ar fi obișnuit ca Alex să-i apară la ușă cu tot felul de pretenții ridicole.

–Sigur, omule, nicio problemă. Îi trimit un mesaj pe un server securizat. Avem o interfață privată de care ne putem folosi.

–După câte înțeleg, nu e prima oară când vă strecurați prin spatele unei misiuni oficiale, comentez ironic.

Webb ridică din umeri cu o mină de înger nevinovat.

–Las-o baltă, Alina, îmi sugerează Alex pe un ton surprinzător de amuzat.

Webb începe să tasteze de zor și stabilește conexiunea în câteva minute. Alex mă asigură că doar Roger va putea citi comunicatele noastre. Sper să aibă dreptate. De fapt, sunt de-a dreptul șocată de toată colaborarea asta la negru dintre Alex și CIA. Dar înainte să am timp să aprofundez ideea, Roger răspunde la mesajul lui Webb.

–Bagă mare, spune Webb, ridicându-se de pe scaun pentru a-i face loc lui Alex.

Alex tastează rapid un sumar al evenimentelor recente, după care-l întreabă pe Roger care e statutul misiunii.

"MISIUNE ANULATĂ. ECHIPELE ALFA ȘI BETA AU DISPĂRUT. STATUT NECUNOSCUT. ELITE SUSPECTEAZĂ O BREȘĂ DE SECURITATE."

–Brett are impresia că am dat bir cu fugiții? întreb cu ochii la ecran. Și echipa lui Leisher? N-au intrat și ei în Cod Gri?

–Nu. Au fost chemați înapoi la bază după ce Brett a dat ordinul de anulare a misiunii, îmi răspunde Alex pe un ton scăzut. Fie au evadat, fie sunt morți.

–Ori câte puțin din amândouă. E posibil ca Leisher să-i fi lichidat pe toți înainte să evadeze.

Alex îi trimite încă un mesaj lui Roger, cerându-i informații în legătură cu locația actuală a familiei Leisher. În câteva momente, Roger îi trimite o adresă exactă, ceea ce e absolut surprinzător. Asta nu poate decât să însemne că au fost plantate dispozitive de urmărire, cel mai probabil în mașină. E un început bun pentru a încerca să aflăm dacă Leisher a evadat după misiunea eșuată, întâlnindu-se apoi cu familia într-un loc dinainte stabilit.

"DOUĂZECI ȘI PATRU DE ORE PÂNĂ CÂND BRETT TRIMITE ECHIPE DE RECUPERARE", ne avertizează Roger.

Minunat! Avem doar douăzeci și patru de ore la dispoziție înainte ca Brett să ne declare dezertori și să trimită o echipă de asasini pe urmele noastre. Mă aștept ca Alex să încheie aici, dar mă surprinde atunci când tastează:

"CARE E STATUTUL ECHIPEI SECUNDARE?"

Însemnând echipa fantomă pe care am descoperit-o din întâmplare de pe acoperiș. Răspunsul întârzie pentru câteva momente.

"ECHIPA SECUNDARĂ COMPROMISĂ. AGENȚII OPERATIVI DECEDAȚI."

Inspir adânc, amintindu-mi împușcăturile pe care le-a auzit chiar înainte de ordinul de anulare.

–Au fost lichidați? De către cine?

Alex rămâne tăcut, cu ochii la ecran.

–Alex, întreabă cine i-a lichidat, îi dau un ghiont.

Își pune degetele pe tastatură și scrie fără tragere de inimă:

"IDENTIFICĂ AGENȚII OPERATIVI."

Aștept cu ochii la ecran, cuprinsă de o teamă nejustificată. Alex pare că radiază neliniște prin toți porii, corpul îi e încordat ca un arc. Treizeci de secunde trec cu încetinitorul. Un minut. Simt un tremur nervos în toți mușchii. Alex pare că nici nu mai respiră. Când trec două minute, deschid gura să-i spun să mai trimită mesajul încă o dată, dar răspunsul lui Roger apare pe ecran:

"MUNTZ. WALTER."

Oftez din greu. Îi cunoșteam bine pe amândoi, am lucrat împreună de multe ori pe teren. Agenți operativi de excepție. Acum morți. Al treilea nume apare pe ecran.

"JENKA."

Alex își pune o mână la ochi, părând să se dezumfle ca un balon. Rămâne complet nemișcat, încercând să-și recapete controlul. Știu cât de mult ține la Jenka, mi-a povestit destule despre agenta care l-a spionat la ordinele lui Brett, numai pentru a-i deveni un prieten de încredere.

Îmi strecor mâinile pe lângă el pentru a tasta:

"SUNT ALINA. TOȚI AGENȚII CONFIRMAȚI DECEDAȚI?"

Alex se ridică brusc de pe scaun, aproape împleticindu-se. Îl văd cu coada ochiului cum se sprijină greoi cu spatele de un perete. Dar înainte să-i pot oferi o privire, ori un cuvânt, răspunsul lui Roger se afișează pe ecran:

"CONFIRMAT."

Tastez din nou cu degete tremurânde:

"IDENTIFICĂ TRĂGĂTORII."

Răspunsul e cel la care mă așteptam.

"OAMENII LUI LIAM MCPHERSON. SE PARE CĂ BRETT N-A FOST IMPLICAT ȘI ORDINELE N-AU VENIT DIN PARTEA CONSILIULUI. LIAM A ACȚIONAT SINGUR.

AGENDĂ PERSONALĂ. CONSILIUL L-A EXPULZAT ȘI L-A DECLARAT TRĂDĂTOR."

"VREAU DOSARUL LUI LIAM. TOATE DATELE. TOATE INFORMAȚIILE DE ULTIMĂ ORĂ", îi cer lui Roger, fără să-mi mai pese dacă putem avea cu adevărat încredere îl el, ori în Webb.

Pierderea lui Alex e parte din pierderea mea. O parte din fața lui Marius, zărită într-o fracțiune de secundă de pe un acoperiș. Și parte din pierderea fiicelor mele.

Roger îmi trimite toate datele cerute, după care încheie atipic, cu un mesaj personal.

"ÎMI PARE RĂU, ALINA, MI-AȘ FI DORIT CA TU ȘI MARIUS SĂ PUTEȚI FI LIBERI ȘI FERICIȚI. AM FĂCUT TOT CE MI-A STAT ÎN PUTERE ÎN SENSUL ĂSTA. DAR N-A FOST SUFICIENT. ÎNAINTE DE-A FI CAPTURAT, MARIUS M-A INFORMAT CĂ FIICELE VOASTRE SUNT ÎN SIGURANȚĂ. FĂ CE TREBUIE SĂ FACI ȘI DĂ-MI DE VESTE CÂND TERMINI. E IMPERATIV SĂ STĂM DE VORBĂ."

Închid ochii, încercând să-mi controlez lacrimile.

"MULȚUMESC", răspund câteva momente mai târziu.

Webb își mută privirea de la mine la Alex, care rămâne nemișcat, cu o expresie indescifrabilă.

–Ok, spune Webb pe un ton neutru, dar văd îngrijorarea din ochii lui.

–Nu ne-ai văzut în seara asta, îi spun pe un ton scăzut.

Webb dă din cap în semn că a înțeles și ne descuie ușa.

Pășesc afară, observând cu ușurare că Alex mă urmează. Nu știu la ce să mă aștept din partea lui în punctul ăsta. Când ajungem în stradă, mă întorc spre el cu o expresie calmă, pregătită să înfrunt orice. Dar pare că și-a recăpătat complet controlul rece, comportându-se de parcă nici n-ar fi aflat acum câteva minute că o persoană dragă a fost ucisă. La naiba cu toată porcăria asta! Ce-a devenit? Ce-am devenit împreună? Dar furia mă părăsește treptat atunci

când răspunsurile îmi încolțesc în minte. Îngeri întunecați. Asasini. Asta am fost dintotdeauna.

Alex mă ia prin surprindere atunci când spune cu voce joasă:

–Leisher primul.

Inspir adânc. Uitasem despre Leisher. Numai că el e biletul nostru de intrare în Elite și nu mai am cum să-l ajut. Cuvintele Barbarei îmi răsar în minte: "Important e să fim împreună." Nu, din păcate, asta nu mai e posibil.

Mă apropii cu un pas de Alex, întâlnindu-i privirea. Rămânem ochi în ochi pentru câteva secunde ce par o eternitate suspendată în timp și spațiu, căzând tacit de acord că de acum înainte nu mai suntem constrânși de regulile după care ne-am ghidat în Elite. Alegem în mod conștient să pășim pe tărâmul răzbunării nesancționate, o pereche de îngeri războinici însetați de sânge. Știm amândoi că nu ne vom da înapoi de la absolut nimic în luptă, pregătiți oricând să plătim prețul suprem pentru ca celălalt să trăiască. Elite a încercat dintotdeauna să distrugă legătura puternică dintre noi, reușind doar s-o șlefuiască tot mai tare, până a devenit rezistentă precum o sabie de samurai turnată în cel mai fin oțel. Sunt complet conectată la bărbatul pe care am încercat să-l uit atâta amar de vreme. Alex o conștientizează și el; sentimentul i s-a infiltrat prin armură, împletindu-i-se cu agonia și disperarea din suflet. Ochii îi strălucesc cu același întuneric ce se oglindește în ochii mei.

–Leisher primul, repet cuvintele solemn ca pe un jurământ.

Și astfel, suntem uniți pentru vecie.

⌖

Informațiile primite de la Roger nu erau suficiente pentru a-l localiza pe Leisher, dar Alex știa cum să remedieze acea problemă. Așa că se îndreptară către clubul indicat de Gabrielle ceva mai devreme.

Nitrate era de fapt situat în subsolul imens al unui zgârie-nori din Manhattan. Ușa de la intrare era destul de îngustă, păzită de un bodyguard feroce de dimensiuni industriale, cu un smoc de păr de culoarea vaniliei în creștetul capului, îmbrăcat într-un costum Armani și cu ochelari de soare la ochi, în ciuda faptului că strada era aproape scufundată în beznă. O coadă lungă formată din petrecăreți aspiranți se încolăcea pe după clădire. Alina ignoră privirile ostile ce se îndreptară spre ei în timp ce Alex păși în față cu o expresie gravă. Îi șopti ceva la ureche bodyguardului, care le făcu semn să intre.

Interiorul clubului fusese decorat într-un lux opulent, ceea ce se reflecta și în clientelă. Alina nu știa care era conexiunea lui Otto cu locul acela, dar dacă făcea parte dintre investitori, atunci trebuia să fie un tip destul de rafinat. Aerul condiționat funcționa la maxim, ceea ce probabil era benefic pentru mulțimea de dansatori îmbrăcați în uniforme ciudate cu jachete pe gât în stil asiatic și pantaloni negri din piele. Alina zâmbi amuzată, gândindu-se că arăta ca o petrecere la care participau doar agenți operativi Elite. Numai că Elite nu organiza petreceri.

Ritmul muzicii tehno încuraja viermuiala de pe ringul de dans să treacă peste toate barierele anduranței. Femei și bărbați se ondulau sub laserele colorate, dar în ciuda efectelor de lumină de ultimă generație, clubul părea scufundat în întuneric. Umbre prelungi se scurgeau pe pereții de un cărămiziu închis, inundând separeurile pline ochi cu tineri îmbrăcați în tot felul de creații din piele. Culoarea predominantă era negrul și băutura preferată era Martini-ul servit în pahare supradimensionate, pe care ospătarii la bustul gol le plasau cu îndemânare pe mesele din plexiglas iluminate pe dedesubt.

Alina și Alex se strecurară prin mulțime spre centrul clubului, unde barul principal trona pe un podium, o viziune de sticlă colorată din altă lume, alcătuită din

milioane de stele de toate mărimile. Unul dintre barmani îl urmări îndelung pe Alex cu privirea și Alina se îndoia că era doar un efect spontan al atractivității lui de mascul. După umflătura revelatoare din tocul de la subraț, trase concluzia că probabil Nitrate nu era un simplu club de dans din Manhattan.

O masă de dimensiuni sporite se afla într-un colț îndepărtat din spatele clubului, ascunsă după un zid de bogyguarzi îmbrăcați în costume Armani. Un singur bărbat se afla la masă, urmărindu-i în timp ce se apropiau cu o privire indiferentă rezervată traficului rutier într-o oră de maximă aglomerație. Alex și Alina se opriră în fața zidului de mușchi și materiale scumpe. Bărbatul de la masă făcu un semn cu mâna și zidul se despărți chiar în centru pentru a le înlesni trecera. Bărbatul nu se ridică de pe canapeaua din piele și nici nu oferi cuvinte de bun venit. Alex se opri în fața mesei, părând amăgitor de relaxat.

–Otto, salută cu voce joasă, în tonul lui ghicindu-se un amestec ciudat de respect și camaraderie, ca și cum cei doi erau în relații bune și în același timp circumspecți unul în prezența celuilalt.

Alina îl studie cu interes pe Otto, întrebându-se de ce avea nevoie de atâția bodyguarzi. Era îmbrăcat într-un costum scump, la fel ca și oamenii săi. Și era la fel de masiv. Sigur, dispunea de un croitor excelent, dar nici cel mai mare maestru din lume n-ar fi putut ascunde gâtul gros și încheieturile masive ale mâinilor, ori lățimea exagerată a umerilor. Otto îi amintea de gorilele îndopate cu steroizi băgate în față cu mândrie de către Sovietici la paradele Jocurilor Olimpice. Numai că ochii nu-i sticleau cu efectele secundare ale drogurilor și nici nu păreau opaci datorită unui intelect redus. Privirea îi era la fel de agilă și pătrunzătoare ca cea a lui Alex.

–Am auzit un zvon că ai fi în oraș, spuse Otto într-o engleză destul de bună, cu un ușor accent slavic.

Sârb?, se întrebă Alina. *Slovac, poate ucrainean?*

–Pari supărat, amice, continuă Otto pe un ton amuzat.

Alex chiar nu părea supărat deloc, dar era clar că Otto era la curent cu ultimele noutăți de pe acoperișuri și, în general, de prin toate locurile întunecate.

–Am nevoie de informații.

Otto zâmbi mulțumit.

–Bineînțeles că ai nevoie. Și ai venit la mine pentru că informația e regatul meu. Îți apreciez loialitatea, Alex.

Ok. Ceva era în neregulă, cu toate că Alina nu-și putea da seama ce anume. Tonul lui Otto nu se potrivea cu cuvintele și nici cu zâmbetul. Din contră, tonul conținea o notă amenințătoare. O alarmă de pericol iminent i se declanșă în creier, dar Alex părea în continuare relaxat.

–Produsul tău e întotdeauna superior, comentă pe un ton neutru, dar extrem de politicos.

Zâmbetul lui Otto se transformă într-un rânjet. Alina era de părere că semăna cu o hienă. *Ăsta nu-i rânjet, e circumferința unei eventuale mușcături.* Otto își îndreptă atenția spre ea, de parcă i-ar fi putut citi gândurile.

–Ah, de data asta ai venit cu un coleg. Și încă unul foarte atractiv.

Oricât de inocent păruse comentariul, Alex se tensionă instant.

–Ea n-are nicio legătură.

Otto adoptă o mină surprinsă.

–Și cu toate astea, e aici cu tine. Îi zâmbi larg Alinei. Cu noi.

Alex întoarse capul s-o privească.

–Plecăm.

Alina îi aruncă o privire incredulă înainte ca Brigada Italiană de Modă să pășească înainte pentru a le bloca retragerea. Habar n-avea cine erau oamenii aceia și nici ce însemna subtextul întunecat al discuției, dar realiza că se aflau pe un teritoriu advers și nu se puteau întoarce pur și simplu pe călcâie ca să plece.

Otto chicoti.

–N-a fost decât o glumă, Alex. Ne mai amuzăm și noi puțin, nu? Ce înseamnă o glumă între prieteni?

Alex îi aruncă o privire pe care Alina n-o înțelese și se întoarse din nou cu fața spre prietenul său. Sau dușman. Sau ce naiba era. Nu era prea sigură de ceea ce tocmai se întâmplase, dar simți o ușurare imensă. Până la urmă, se părea că nu aveau să fie nevoiți să distrugă o jumătate de duzină de costume Armani de cea mai bună calitate. Criza trecuse și toată lumea era încă în viață. Iar ea și Alex erau încă împreună, ceea ce era suficient pentru moment.

Otto le făcu semn să ia loc la masă, și, fără să-i întrebe, îi ordonă unui bodyguard să le aducă ceva de băut. Două Vodka Martini se materializară aproape magic pe masă, dar Alina și Alex le lăsară neatinse.

–N-am prea mult timp la dispoziție, începu Alex. Caut doi bărbați. Primul e un agent operativ Elite.

–Thomas Leisher, completă Otto.

Alinei îi căzu falca. Dar își reveni rapid.

–L-am ajutat să evadeze din Elite în seara asta, continuă Otto fără să pară că a observat.

Falca Alinei avu parte de o recidivă și de data aceea își reveni mult mai greu. Îi aruncă o privire lui Alex, observând că nu părea deloc surprins.

–E deja în afara sferei tale de acțiune? întrebă Alex după câteva momente.

Otto ridică din umeri.

–Nu pot spune cu certitudine. Ceea ce în traducere liberă însemna că încă nu decisese dacă urma să-l trădeze sau nu. Și celălalt?

Alex aruncă o privire plină de înțeles în direcția trupei de asalt îmbrăcată ca pentru o prezentare de modă.

–Băieții mei ori sunt muți, surzi și orbi, ori sunt morți, comentă Otto suficient de tare încât să poată fi auzit de bodyguarzii lui.

Niciunul dintre ei nu părea să fi auzit ceva. Alina întoarse capul să-l privească pe Alex. *Ai grijă,* îl avertiză tacit.

–Liam McPherson.

De data aceea, Otto îl privi cu o uluire sinceră. Clipi de două ori, apoi izbucni într-un râs nervos.

–Irlandezul? Vorbești serios? Vrei să te pui cu fanaticii ăia? De ce, amice? Te credeam mai inteligent de-atât!

Continuă să râdă pentru câteva momente, după care se opri brusc, realizând că Alex era îngrozitor de serios.

–Liam McPherson e un gigant, admise cu o urmă de invidie. Sper că știi ce faci.

Alex rămase tăcut, cu o expresie impenetrabilă. Otto făcu o grimasă.

–Dacă mă bag în chestia asta, atunci prețul se triplează, anunță insolent.

–Dublu, îl contră Alex.

Otto clătină din cap cu o expresie serioasă.

–Nu, amice, nici măcar pentru tine. Îmi asum un risc enorm, înțelegi? Trebuie să merite cu adevărat.

–Și Leisher?

Otto oftă cu dramatism, ca și cum Alex negocia până îl aducea în sapă de lemn.

–Leisher intră în preț. Oricum, el m-a plătit deja.

Așadar, Otto - oricine și orice ar fi fost - fusese plătit de Leisher pentru a-i aranja evadarea. Și acum că-i luase banii, îl trăda mai departe. Următorul gând i se întipări Alinei pe față.

–Crezi că o să vă trădez și pe voi, *devenka*? Otto îi zâmbi afabil. Nicio grijă, drăguță, sunt un om de cuvânt. În ciuda ocupației și ocazionalului… cum să zic? Schimb de mărfuri? Izbucni în râs, mulțumit de jocul de cuvinte. Așa că nu-ți face griji, frumoaso, Alex și cu mine suntem prieteni vechi. Nu-i așa, Alex? îl bătu pe umăr ca pentru a-și întări cuvintele.

–Prieteni foarte vechi, aprobă Alex pe un ton solemn.

Alina îl sfredeli cu privirea, încercând să domolească zecile de îndoieli ce-i treceau prin minte. Otto era periculos,

asta se vedea cu ochiul liber. Și acum Alex îi era dator, fie în bani, ori serviciu contra servicu, habar nu avea. Dar știa că prețul era foarte mare și că, în ciuda asigurărilor lui Otto, datoria lui Alex devenea automat și a ei. Ar fi fost bine ca informațiile obținute să-și merite prețul din plin. Din câte își dădea seama, Alex era convins de acel aspect. Ceea ce era bine, pentru că tocmai făcuseră un pact cu diavolul și nu mai puteau da înapoi. Moartea avea să-și intre în drepturi înainte de răsăritul soarelui. Liam, în mod sigur. Posibil și Leisher. Alex și ea? Șansele erau destul de mari.

⌖

Thomas Leisher se ascundea împreună cu familia într-o casă de siguranță oferită de Otto. Trei bodyguarzi îi înghesuiră pe Alina și Alex într-o mașină și, în ciuda faptului că li se permise să-și păstreze armele, drumul se desfășură într-o tensiune palpabilă. Chiar și înarmați, faptul că se suiseră într-o mașină alături de băieții lui Otto putea fi considerat un adevărat gest sinucigaș. Dar supraviețuiră experimentului. Noaptea era plină de surprize.

Vila se afla într-un cartier suburban foarte asemănător cu cel în care locuise familia Leisher până atunci. Unul dintre bodyguarzi îi informă că în casă se aflau șapte oameni: Leisher împreună cu familia, plus trei băieți de-ai lui Otto.

–O să avem nevoie de-o dubă, ceru Alex.

Bodyguardul emise un mârâit în semn de aprobare. La ușă fură întâmpinați de un alt munte biped îmbrăcat într-un trening gri deschis, cu un monstru de Desert Eagle 50AE ieșindu-i din betelia pantalonilor. Își recunoscu colegii, dar se încruntă la vederea celor doi agenți operativi Elite.

–Voi cine sunteți? îl întrebă încruntat pe Alex.

–Asta nu contează, răspunse Alex fără să clipească. Important e că ne-a trimis Otto.

Bărbatul îi aruncă o privire colegului său, care încuviință din cap, așa că păși într-o parte, îngăduindu-le să intre.

Sufrageria era mobilată doar cu o canapea, două scaune și o masă pe care se aflau două veioze. Draperii plușate de culoare vernil acopereau ferestrele. Un televizor imens trona lângă un perete, pe cutia în care fusese ambalat. Un al doilea bodyguard stătea pe un scaun cu fața spre ușa de la intrare, cu o armă automată în poală. Doi adolescenți, un băiat și o fată, stăteau pe canapea, cu privirile pierdute la ecranul televizorului. Thomas Leisher își făcu apariția din bucătărie, urmat de Barbara și cel de-al treilea bodyguard. Thomas dădu cu ochii de Alex și Alina și păli vizibil.

–Trebuie să veniți cu noi, spuse Alex pe un ton ce nu admitea vreun comentariu.

Thomas își îndreptă privirea spre cei doi copii ai lui.

–Cu toții, confirmă Alex.

Barbara își întoarse privirea spre soțul ei.

–Thomas?

–Luați-vă lucrurile, o îndemnă el pe un ton blând.

Femeia era îngrijorată și curioasă, dar complet încrezătoare. Alina privi într-o parte, simțind că i se pune un nod în gât.

Șoferul discută ceva pe un ton scăzut cu bodyguardul care deschisese ușa. Bodyguardul încuviință din cap și dispăru în bucătărie. Alina auzi ușa din spate deschizându-se, apoi închizându-se la loc.

Membrii familiei Leisher se îmbrăcară și își strânseră cele câteva bagaje. Alex nu-și scosese Glock-ul, dar geaca îi era desfăcută și nu făcea niciun efort să ascundă arma. Alina se sprijini de un perete, cu mâna pe Glockul de la spate. În aer plutea o tensiune prevestitoare de rele. Oamenii lui Otto erau alerți, pregătiți să riposteze la cea mai mică provocare.

Otto probabil sunase între timp, pentru că duba apăru în zece minute. Bodyguardul în trening gri se apropie de Alex și-i întinse patru saci din material negru. Aliniară

familia și Alex îi făcu un semn Alinei să se apuce de treabă. Copiii păşiră în spate cu expresii temătoare, dar Thomas îi liniști, spunându-le că e pentru protecția lor. Alina se mișcă repede, încercând să nu se gândească la Marius înconjurat de asasinii lui Liam. Din păcate, erau nevoiți să rezolve problema creată de Leisher înainte să poată ajunge la Liam. Un compromis, și încă unul cumplit, dar nu exista altă cale.

Se ocupară mai întâi de copii și soție, în ideea că, văzând asta, Thomas nu avea să facă vreo mișcare greșită. Când Alex se apropie de el, Thomas îi șopti ceva la ureche. Alina nu auzi ce anume, dar observă ezitarea lui Alex. Privi în direcția oamenilor lui Otto, după care îi trase sacul negru pe cap. În câteva minute, familia Leisher se afla în dubă. Alex se sui la volan, în timp ce Alina ocupă scaunul pasagerului.

–Ce ți-a șoptit Thomas? întrebă după ce demarară în trombă.

Alex îi aruncă o privire fulgerătoare și Alina înghiți în sec, realizând ce greșeală făcuse. Mai mult ca sigur, duba fusese echipată cu microfoane și dispozitive de urmărire. Rămaseră tăcuți până când Alex parcă într-un loc retras. Descoperiră microfonul ascuns în sălașul destinat luminii de interior, dar niciun dispozitiv de urmărire. Alina smulse microfonul și i-l întinse lui Alex, care-l sfărâmă sub talpa bocancului. Deschiseră ușile din spate ale dubei și-l ajutară pe Thomas Leisher să coboare. Alex îi scoase sacul negru ce-i acoperea capul.

–Cine? întrebă cu voce scăzută.

Alina se încruntă. Despre ce naiba vorbea? Ocoli duba și se postă lângă cei doi bărbați. Alex părea furios, în timp ce Thomas clătina din cap cu o expresie temătoare.

–Habar n-am! Știu doar că e o agentă Elite și nu vor să afli că e încă în viață.

–Despre ce vorbește? întrebă Alina.

Însă Alex o ignoră și își scoase Glock-ul pentru a i-l pune lui Thomas la tâmplă.

–Alex, îl avertiză Alina pe un ton calm, scoțându-și propriul pistol.

Nu avea de gând să-i permită să-l execute în fața familiei. Thomas îi aruncă o privire rugătoare.

–I-am auzit pe oamenii lui Otto discutând în bucătărie, spuse grăbit, știind că nu avea prea mult timp. Vorbeau despre un agent operativ Elite, a cărui moarte a fost înscenată în New York. O femeie… asta e tot ce știu. Elite o crede moartă, dar de fapt a fost doar răpită. Otto știe, dar nu vrea ca *ceilalți* să afle. Cred că prin *ceilalți* se refereau la voi.

–Jenka, murmură Alina. E vie?

–Poate fi o capcană, spuse Alex pe un ton sec.

Thomas clătină din cap cu înfrigurare.

–Nu, îți jur! Vă spun unde e, dar îmi eliberați familia. Cu mine faceți ce vreți, mă puteți ucide, dar pe ei lăsați-i în pace. Vă rog… vă spun tot ce știu.

Alex îi ajută pe Barbara și cei doi copii să coboare din dubă, iar Alina se grăbi să le scoată sacii de pe cap. În punctul acela, era pregătită pentru orice, inclusiv pentru o eventuală trântă cu Alex, în ideea de a-l împiedica să le facă vreun rău.

–Unde e și cine a răpit-o? întrebă Alex în timp ce scotea bagajele din mașină.

–Un irlandez… Liam McPherson. Ai auzit de el? Circulă zvonul că ar face parte din conducerea Consiliului.

Alex rămase tăcut, studiindu-l cu o expresie impasibilă.

–Are o vilă undeva prin East River, lângă un depozit părăsit, continuă Thomas. Nu știu ce legătură are Otto cu el, dar e clar că știe ce s-a întâmplat, din moment ce i-am auzit pe oamenii lui discutând despre asta. Ezită pentru un moment, apoi oftă și întrebă cu teamă: Cine e, o persoană importantă?

Importantă pentru Elite, la asta se referea Thomas. Și, probabil, răspunsul era că nu. Dar Alex îi răspunse sincer:

–Da, e foarte importantă. E prietena mea.

–Atunci e un schimb echitabil? insistă Thomas, dorind o confirmare verbală că familia lui se afla în siguranță.

Alex înclină din cap. Din doi pași, ajunse lângă el. Barbara scoase un țipăt îngrozit. Alex îi descheie geaca lui Thomas dintr-o singură mișcare, după care îi smulse ceva de la gât.

–Dacă aud că apari din nou pe vreun radar, oriunde în lume, te găsesc și-și pun un glonț în cap, îi spuse cu voce joasă, privindu-l drept în ochi. Mă crezi, Leisher?

Thomas făcu ochii mari și Alina nu reuși să ghicească dacă uimirea lui provenea de la faptul că Alex îl lăsa să plece împreună cu familia lui, ori datorită promisiunii propriei morți oglindită în ochii gri-verzui. Probabil ambele.

–Te cred, reuși Thomas să șoptească într-un târziu.

Alex se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre dubă.

–Repede, plecați cât mai repede, îndemnă Alina familia Leisher înainte să-l urmeze.

În oglinda laterală, văzu cum Thomas și Barbara se îmbrățișară, în timp ce le făceau semn și copiilor să li se alăture. Alex porni motorul și demară în trombă. După câteva momente, Alina întoarse capul să-l privească.

–Ce i-ai smuls de la gât?

Alex scoase un medalion din buzunar și i-l întinse. Alina îl studie în lumina palidă a bordului mașinii.

–Sfântul Cristopher, comentă după câteva secunde. Protectorul călătorilor. Din câte știu, legenda spune că cel care-l poartă la gât, va primi ajutor din partea Sfântului să-și găsească drumul înapoi acasă.

–În dosarul lui Leisher, scrie că nu și l-a scos niciodată de la gât de când a fost recrutat în Elite, o informă Alex pe un ton neutru.

–Și de ce i l-ai luat?

Alex îi aruncă o privire rapidă.

–Drept dovadă că l-am lichidat. Pentru Brett…

Alina dădu din cap în semn că a înțeles. În fața lor începeau să se zărească luminile orașului. Știa că se

îndreptau spre bârlogul lui Liam. Își coborî privirea la medalionul din mâna ei. După o călătorie foarte îndelungată, Thomas Leisher își găsise într-un final drumul înapoi acasă. Se întrebă în treacăt dacă Sfântul Cristopher avea să le acorde aceleași privilegii. Probabil că nu.

–Te iubesc, Alex, declară cu blândețe.

Nu primi niciun răspuns.

⌖

Bazându-se pe informațiile primite de la Otto și confirmate de Thomas Leisher, găsiră vila lui Liam relativ ușor. Însă se dovedi cu mult mai greu să se infiltreze în perimetru fără să fie descoperiți. Dacă Otto era bine păzit, Liam se afla pe o treaptă superioară. Nu mai puțin de zece gărzi patrulau zona, înarmați cu arme automate, părând gata de acțiune. Șansele de reușită erau foarte slabe.

Parcaseră duba la o distanță considerabilă, parcurgând restul drumului pe jos. Chiar și așa, fuseseră nevoiți să se ascundă în niște tufișuri la aproximativ cinci sute de metri de vilă. Ceața ce se ridica de pe râu nu era încă suficient de densă și zona era prea bine iluminată. Gărzile erau în mod clar în stare de alertă maximă. Liam ori se aștepta la un atac, ori era pe cale să declanșeze unul. Oricum ar fi fost, era aproape imposibil ca cineva să-l ia prin surprindere.

Alex și Alina ocoliră zona prin spate, menținând o distanță sigură. Datorită faptului că vila avea ieșire la apă, nu mai rămâneau decât trei rute de acces și nu reușiră să identifice vreo fisură de securitate pentru a se putea infiltra. Alina începu să realizeze că era foarte posibil să nu existe decât o singură modalitate de-a pătrunde în perimetru: aceea de a fi invitați înăuntru. Și la un anumit nivel, intuia că și Alex se gândea la același lucru.

–Nu mai avem timp pentru chestia asta. Ce-ar fi să batem pur și simplu la ușă?

–E sinucidere curată, răspunse Alex, continuând să scaneze zona cu privirea.

–Da, dar dacă ne iese, măcar avem o șansă să-i găsim pe Marius și Jenka. Nu ajungem nicăieri dacă rămânem aici, ghemuiți în umbre.

Știa că are dreptate, o știa și Alex, dar dintr-un motiv sau altul, părea că nu vrea s-o accepte.

–Haide, Alex, cine naiba vrea să trăiască la infinit?

Alex își întoarse privirea la ea, cu un zâmbet în colțul gurii. Alina fu invadată de o senzație bruscă de căldură de parcă o lampă imensă o ilumina pe dinăuntru. Zâmbi și se ridică în picioare. Alex îi întinse mâna ca pentru a-l ajuta să se ridice și ea i-o apucă strâns. Dar el se ridică cu grația unei feline și-o trase aproape. Alina îi simți respirația și atingerea buzelor pe tâmplă.

–Și eu te iubesc, Alina.

Probabil aveau să fie uciși, dar măcar mureau luptând. Gestul lui plin de tandrețe îi umplu inima cu o căldură ciudată ce i se răspândi prin tot corpul sub forma unui entuziasm fără nicio legătură cu circumstanțele grave în care se aflau. Poate era simpla acceptare a inevitabilului. Până la urmă, toți agenții operativi știau că vor muri într-o zi pe câmpul de luptă. Fu cuprinsă de o satisfacție efervescentă la gândul că avea să moară pentru familia ei. Desigur, conta și onoarea de-a muri alături de Alex. Îl îmbrățișă strâns, apoi se trase în spate pentru a-i zâmbi. Un zâmbet sincer, din categoria celor rezervate pentru Marius și fiicele ei. Expresia lui Alex se îmblânzi pentru o fracțiune de secundă și, în acel moment, îl zări pe bărbatul de care era încă îndrăgostită. Se mai priviră în ochi pentru o ultimă oară, apoi păși în lumină cu mâinile sus.

Numai că gărzile care fuseseră acolo cu câteva minute mai înainte nu se mai vedeau nicăieri.

–Lasă-te jos, șopti Alex și Alina se execută imediat.

Alex îi făcu semn în direcția magaziei din partea dreaptă a vilei. Ușile fuseseră deschise larg și gărzile își făceau de

lucru înăuntru. Se auzi zgomotul unui motor și un camion militar își făcu apariția. Prelatele laterale erau rulate până sus și în spate se vedeau câțiva oameni.

–Fugi! șopti Alex, făcându-i semn spre un maldăr de lăzi din apropiere.

Se ascunseră după ele, lăsându-se pe vine. Camionul trecu prin dreptul lor, îndreptându-se spre poarta principală, suficient de aproape încât să poată zări șoferul și trei gărzi înarmate, plus un bărbat și o femeie, amândoi cu mâinile imobilizate la spate. Alina nu o cunoștea pe Jenka suficient de bine încât să-i poată confirma identitatea, dar nu avea nicio îndoială în legătură cu identitatea bărbatului. Adrenalina i se împrăștie prin vene cu viteza fulgerului, electrizându-i părul de pe ceafă. Își întoarse privirea la Alex, care se mulțumi să încline din cap, confirmând ceea ce tocmai văzuse. Rămaseră pe loc până când camionul ieși pe poartă. Acum nu-și mai doreau să fie descoperiți.

Când Alex dădu semnalul, alergară ca doi nebuni până ajunseră înapoi la dubă. Ceața era mult mai densă acum, făcând ca asfaltul să devină alunecos. Nerăbdarea o copleși pe Alina și totul se transformă într-un film mut, zgomotele din jur fiind reduse la tăcere de pulsul asurzitor din urechi. Fuseseră incredibil de norocoși până în acel moment. Dar era deja prea târziu pentru a analiza toate coincidențele și modul inedit în care se legaseră toate lucrurile de-a lungul serii. Gărzile din camion le lăsaseră impresia unui pluton de execuție și era esențial să-i ajungă din urmă pentru a spera la o șansă să-i salveze pe Marius și Jenka.

Alex conduse cu viteză, dar fără să exagereze. Nu-și puteau permite să atragă atenția. Chiar și așa, avea să fie extrem de dificil să urmărească camionul fără să se dea de gol. Alina se propti cu ambele mâini de bordul mașinii, forțându-se să-și controleze emoțiile. Se abținea din greu să nu-l sâcâie cu tot felul de sfaturi, în ciuda faptului că nu avea ce să-i reproșeze. Însă de fiecare dată când pierdeau

camionul din vedere, simțea că inima i se oprește în piept. Îi aruncă o privire, încercând să-i copieze atitudinea calmă.

Camionul o coti la dreapta pe un drum secundar, chiar în momentul în care un tir apăru dintr-un depozit, făcând manevre cu spatele chiar în fața lor. Camionul dispăru din raza lor vizuală și Alina scăpă un mârâit frustrat printre buze. Alex claxonă prelung, dar șoferul tirului își văzu mai departe de treabă.

–Haide, haide odată, șopti Alina, dorindu-și să poată muta tirul din drum cu mâinile goale.

Pierdeau secunde prețioase și realiză că-și scosese Glock-ul. Îl băgă la loc cu un oftat; doar nu avea să împuște soferul pentru simplul fapt că se afla în drumul lor.

Într-un final, tirul se urni din loc, îndreptându-se în direcția docurilor. Alex înfipse piciorul în accelerație, demarând în scrâșnete de cauciucuri. O cotiră la dreapta, dar camionul nu se mai zărea pe nicăieri. Alex încetini, evaluându-și opțiunile. Alina tresări, amintindu-și silueta întunceată a podului pe care o zărise la venire.

–Podul, Alex! De acolo pot arunca cadavrele în apă!

Dar Alex deja o luase în direcția indicată. Conducea cu furie acum, în timp ce Alina scana cu privirea străzile și aleile pustii, în căutarea camionului. Duba încetini și Alex oftă cu exasperare. În lumina farurilor se zărea o răscruce de drumuri. Opri și studie drumul în căutare de urme de roți, dar pavajul ud nu-i oferea niciun indiciu. Șoseaua era perpendiculară cu râul, ceea ce însemna că pe orice drum ar fi apucat-o, ar fi ajuns într-un final tot la pod.

Alex alese drumul din stânga și acceleră. După aproximativ un kilometru, încetini și stinse farurile. Drumul era presărat cu gropi și asfaltul era crăpat, ceea ce indica faptul că nu era circulat. Alex parcă duba și amândoi săriră afară la unison, lăsând portierele deschise. Alina își scoase Glock-ul, îndreptându-se în direcția râului.

După câteva minute, deslușiră silueta podului în fața lor. Ceața densă și lipicioasă părea că învelește luminile străzii în tifon umed, reducându-le strălucirea și transformându-le în mici sfere pulsânde. Alina fu cuprinsă de presimțiri sumbre, amintindu-și coșmarul de la hotel. Docurile pentru mărfuri se aflau destul de departe și zona era complet scufundată în întuneric, neatinsă de lumina și forfota din sectorul comercial. Înaintară pe marginea drumului, unde tufele înalte le-ar fi oferit o oarecare protecție în cazul în care ar fi fost nevoiți să se lase la pământ pentru a nu fi văzuți. Alinei i se păru că aude voci în fața lor. Ceața devenea tot mai opacă, îmbrățișându-i până la nivelul genunchilor. Alina se încruntă, încercând să străpungă cu privirea bezna din jurul lor. Alex devenise o umbră în dreapta ei, părând că alunecă fără niciun zgomot pe deasupra pământului.

Înaintau rapid, în ciuda terenului denivelat și a vizibilității extrem de scăzute. În câteva minute, ajunseră la pod, dar camionul tot nu se zărea pe nicăieri. Alina îi aruncă o privire lui Alex, care își duse un deget la buze pentru a-i indica să rămână tăcută și-i indică zona de la baza podului. Coborâră cu grijă panta acoperită cu iarbă sălbatică. Oare camionul părăsise asfaltul pentru a ajunge sub pod, astfel încât oamenii lui Liam să-și poată duce treaba la bun sfârșit fără să riște să fie văzuți? Era o ipoteză foarte plauzibilă. Dar când ajunseră pe terenul cu pietriș de la baza podului, nu găsiră nici camionul, nici oamenii lui Liam. Alina scrută malul râului cu privirea, dar nu putea vedea mare lucru datorită vălătucilor de aburi plutind pe deasupra apei întunecate. Podul părea că plutește în mod straniu în aer, stâlpii de susținere complet scufundați în ceață. Apele râului clipoceau amenințător pe fundal, părând să le comunice promisiunea tacită a morții.

Alina întoarse capul să-l privească pe Alex.

–Unde au dispărut? îl întrebă în șoaptă. Trebuie să…

Dar Alex îi făcu un semn brusc să tacă, înclinând capul o idee, ca și cum ar fi auzit ceva. Alina închise gura și

ascultă cu atenție. La început, nu auzi decât clipocitul apei. Apoi, din dreapta lor, un vaiet înăbușit. Se întoarse în direcția sunetului. O pală de vânt anemic se infiltră în spirală prin ceața aproape fosforescentă, despărțind-o chiar în mijloc ca pe o cortină, pentru a dezvălui un alt pod la aproape o sută de metri în josul râului. Camionul era parcat chiar sub el, părând că se materializase direct din ceață. Inima începu să-i bată cu putere și pe limbă simți gustul metalic al fricii. Moartea pândea nerăbdătoare, ascunzându-se în umbrele camionului. Un bărbat și o femeie fuseseră aliniați pe buza podului, cu fața spre ei. Două dintre cele trei gărzi păși în spatele lor, punându-le țeava pistolului la ceafă. Briza slabă se încolăci în jurul cuvintelor pe care Marius le rosti pe un ton cumplit de calm, purtându-le până la ea.

–Închide ochii.

Prima împușcătură răsună imediat ce cuvintele se topiră în noapte.

⌖

Urlu cât mă țin plămânii la prima împușcătură. Un sunet involuntar, smuls din adâncul ființei mele cu aceeași violență cu care moartea își intră în sfârșit în drepturi. Dar valul de împușcături ce urmează îmi acoperă strigătele disperate. Trupurile cad în apă cu un plescăit sinistru. Nu-mi amintesc când am ridicat Glock-ul în poziție de tragere, dar pun degetul pe trăgaci, țintind tâmpla asasinului care l-a ucis pe Marius. Alex mă doboară la pământ, punându-mi o mână la gură. O parte din mine realizează că nu încearcă decât să mă protejeze, împiedicându-mă să deconspir locul unde ne aflăm, dar mă zbat sub el ca o fiară turbată. Continui să urlu pe sub mâna lui înmănușată și mă lupt să mă eliberez de sub greutatea corpului său, dar Alex e mult mai puternic decât mine.

Zvârcoleala nu durează mai mult de câteva minute, ceea ce e un timp îndelungat atunci când te lupți cu toată ființa ta. Într-un final, renunț și zac întinsă pe pământul umed și rece, respirând din greu pe nas. Alex gâfâie și el deasupra mea, dar continuă să mă imobilizeze. Îi fac semn că am înțeles mesajul și mă întorc pe o parte, în poziție fetală. Alex mă îmbrățișează pe la spate, cu genunchii plasați ferm în spatele genunchilor mei, brațele înfășurându-i-se în jurul meu ca două bariere din metal. Mai mult o îmbrățișare constrictivă decât una reconfortatnă, dar mă leagănă ușor, șoptindu-mi "Șșșșșș, șșșșș" fără oprire în ureche. Oamenii lui Liam se întorc la camion. Marius și Jenka nu se mai văd pe nicăieri. Privirea îmi coboară la apele întunecate ale râului, dar nu reușesc să văd nimic. Au dispărut.

Rămânem nemișcați pentru un timp îndelungat. Treptat, respirația îmi revine la normal. Îmi forțez mintea să colecteze date neutre pentru a o împiedica să deruleze la nesfârșit filmul execuției de pe pod. Mă concentrez pe mirosul ierbii și al mâlului, puternic și înțepător, dar ciudat de plăcut. Aud un clipocit în apă, poate saltul jucăuș al unui pește. Vapoarele ancorate la docurile din depărtare se ciocnesc unul de altul în apele crescânde ale fluxului, emițând scrâșnete de metal abuzat. Alex respiră calm, dar continuă să mă strângă cu putere în brațe. Îi simt căldura trupului pe spate, ignorând durerea surdă din zona șoldului, unde pistolul lui mi s-a înfipt în carne.

Probabil a amorțit la fel ca și mine, pentru că îl simt cum se mișcă și mă trag din brațele lui, ridicându-mă în șezut. Dintr-o dată, noțiunea de-a fi atinsă de o altă ființă umană pare de neîndurat. Mă îndepărtez cât pot de mult de el, fără să mă ridic în picioare. Alex nu face niciun gest să mă oprească, doar stă acolo, cu privirea pierdută în apele râului și mâinile atârnându-i fără vlagă între genunchii îndoiți. Mă cuprind cu brațele și-mi întorc la rândul meu privirea către apă.

Stăm acolo... habar n-am cât timp. Poate o oră, poate pentru o eternitate. Niciunul dintre noi nu scoate o vorbă. Ce-ar mai fi de spus? Mi-e frig și hainele mi s-au udat, dar nici măcar n-o simt cu adevărat. N-am mai dormit de vreo treizeci de ore, amândoi suntem frânți de oboseală. Stăm nemișcați pe malul râului ca doi zombi care nu mai dispun de energia necesară pentru a merge mai departe.

Continui să interzic materializarea oricărui gând despre Marius, exilând imaginea lui în colțul cel mai îndepărtat al minții. Mă mulțumesc să privesc apa, ceața, cerul și apropierea zorilor. Orice, numai să nu simt absolut nimic. Ocazional, cuvintele lui Marius îmi răsună în ureche:

Închide ochii... Închide ochii...

Tonul vocii îi sunase atât de controlat, fără nicio urmă de frică. Mă bântuie. Mă va bântui pentru totdeauna.

Până la urmă, Alex se ridică în picioare. Se apropie de mine și-mi pune o mână pe umăr.

–Sunt ok, îi spun, trăgându-mă din mâna lui.

Vocea îmi sună incredibil de calmă și puternică, dar când dau să mă ridic în picioare, genunchii îmi cedează sub mine. Alex îmi ia mâna și mi-o pune pe umărul lui pentru a mă sprijini. Îmi ridic privirea la el. Ochii îi sunt complet goi de orice emoție. Marius nu mai există și, într-un fel, nu mai există nici Alex. Dar intuiesc o resemnare în atitudinea lui ce mă face să-mi doresc să pot urla din nou. Alex îmi susține privirea cu o expresie la fel de impasibilă ca întotdeauna, ochii lui analizându-mă cu atenție, încercând să-mi determine capacitatea de auto-control. Mă întreb dacă arăt la fel cum mă simt: învinsă, sătulă de viață, goală pe dinăuntru.

–Hai să mergem, îmi spune, întorcându-se pe călcâie pentru a urca panta înapoi spre drumul unde am abandonat duba.

Îl urmez fără comentarii inutile. Măcar aici gândim la unison. Mergem să-l ucidem pe Liam.

Ne întoarcem la vilă și găsim camionul parcat pe aleea ce duce spre magazie. Grilajul de la intrarea principală e închis, dar un Hyundai Elantra albastru închis se îndreaptă spre noi. Când poarta se deschide complet, Alex manevrează duba în partea stângă și ne strecurăm pe lângă Hyundai pentru a pătrunde în perimetru. Doi bărbați coboară din mașină, strigând la noi și gesticulând cu armele prin aer. Îi împușc pe amândoi prin geamul pasagerului și Alex nici măcar nu încetinește.

Afară s-a luminat complet și disting detalii care mi-au scăpat noaptea trecută. Spre exemplu, Liam și-a decorat grădina cu pitici și felinare. Câtă sensibilitate… aproape că mi-aș dori un glonț vopsit în roz cu care să-i zbor creierii. La nevoie mă descurc cu orice.

Alex parchează duba în fața vilei și sare jos, îndreptându-se cu pas hotărât spre intrare. Eu întârzii câțiva pași, datorită unui idiot care apare alergând pe după colțul vilei.

–Hei! strigă, părând contrariat de prezența noastră acolo.

Îl împușc în cap, fără să clipesc.

Înăuntru, gărzile reacționează cu întârziere la apariția noastră. Se pare că sunt mai puțini decât azi-noapte și ucidem patru dintre ei în doar doi pași. La un moment dat, rămân blocată după o masă din fier forjat răsturnată, încasând gloanțe din două direcții. Dar Alex apare de niciunde și-i ucide pe ambii trăgători, după care-mi face semn să-l urmez la etaj. Îi acopăr spatele, urcând câte două trepte odată, schimbând încărcătorul Glock-ului cu unul nou.

Liam nu ne așteaptă fumând arogant un trabuc, așa cum îmi imaginam, ci se ascunde ca un laș în spatele ultimei gărzi, care apasă pe trăgaci o idee cam prea devreme atunci când dăm ușa de perete. De fapt, Alex se eschivează brusc într-o parte și evită glonțul, o chestie pe care pot să jur cu mâna pe inimă că n-am mai văzut-o niciodată în atât de mulți ani de experiență pe teren. Bărbatul nu mai apucă

să tragă al doilea glonț, pentru că Alex pășește în încăpere și-i plantează unul din mers chiar între ochi. Impresionant, extrem de eficient. Dacă aș trăi să mă întorc la Elite, aș include scena exactă în raportul meu.

Liam țipă ca o muiere isterică, plânge și imploră. La un moment dat, am impresia că ne oferă și bani, dar nu ascultăm ce ne spune. Nu mai e nevoie de explicații și nici măcar de scuze. Mă apropii de colțul în care s-a făcut mic de tot și privesc în jos la el. Arată exact la fel ca la briefing-ul de acum câteva zile, dar pare o idee mai bătrân și deloc periculos. Ochii aproape i-au ieșit din orbite de frică. Nu-i spun ceva dramatic de genul: "Asta e pentru Marius și familia mea! Pentru că mi-ai distrus viața!" Nici gând. Pur și simplu îi bag țeava Glock-ului în față și apăs pe trăgaci. De trei ori, în succesiune rapidă. Capul îi explodează, împroșcându-mă cu sânge, fragmente de os și bucăți de creier. Le simt pe mână, haine, chiar pe obraz. În mod clar, e cel mai sângeros asasinat pe care-l am la activ. Dar nu simt absolut nimic. Pur și simplu mă aplec și mă folosesc de hainele lui pentru a-mi curăța Glock-ul. După care îi întorc spatele și părăsesc încăperea, fără să arunc nici măcar o privire în direcția lui Alex.

Dau o tură prin vilă, timp în care Alex aduce camionul la intrarea în vilă și-l transformă într-un Cocktail Molotov imens, îndesând câteva cârpe în rezervorul cu benzină. Le dă foc și alergăm cât ne țin picioarele spre dubă. Camionul explodează chiar în momentul în care ajungem la poarta principală, strecurându-se din nou pe lângă Hyundai-ul albastru pentru a o coti pe șosea.

Abandonăm duba într-o parcare părăsită. Alex îi dă foc și ne îndreptăm pe jos spre locuința lui Gabrielle. De data asta, nu e prea fericită să-l vadă pe Alex. De fapt, nici măcar nu cred că ne-ar fi lăsat să intrăm dacă nu i-aș fi vârât Glock-ul sub bărbie. Se aruncă la picioarele lui, plângând în hohote.

–Nu-l ucide, Alex, te rog!

Dar Alex trece peste ea și se îndreaptă spre dormitor. Gabrielle urlă și se repede după el, așa că-i pun o mână pe umăr și-o întorc cu fața la mine pentru a-i trage un pumn. Nu prea tare. Gabrielle se prăbușește ca o jucărie căreia i s-au terminat bateriile. Mă rog, poate i-am dat-o puțin mai tare decât mă așteptam.

Mă întorc să stau de pază la ușa de la intrare. În casă se aude zgomot de mobile zdrobite, strigăte în rusește și în engleză. Apoi liniște pentru aproximativ trei minute. O singură împușcătură înfundată. Alex apare câteva secunde mai târziu. Otto e mort. Cam atât despre prietenii vechi.

Părăsim locuința din SoHo în momentul în care Gabrielle începe să-și revină. Nu ne mai sinchisim să închidem ușa de la intrare. Suntem deja la colțul străzii când îi auzim vaietele.

E puțin trecut de nouă când ajungem la garsonieră. Ne suim în lift, fără să întrerupem tăcerea ce s-a așternut între noi încă de când am părăsit malul râului Hudson. Când ajungem la etajul nostru, Alex ridică grătarul din metal și eu mă strecor pe sub el, pășind în garsonieră. Mă îndrept direct spre colțul cu bagaje, scotocind în rucsacul meu după un tricou curat. Îmi scot geaca, bocancii și pantalonii de camuflaj, apoi îmi trag tricoul negru și plin de sânge peste cap.

–Trebuie să plec puțin, spune Alex din spatele meu.

Întorc capul și-l privesc peste umăr. A rămas tot în pragul liftului, ținând grătarul sus cu o mână. Îi evit privirea, n-am chef să-i văd compasiunea din ochii verzi ca jadul.

–Pleacă, răspund pe un ton neutru.

Nu întreb unde se duce și nici dacă se mai întoarce. În momentul ăsta, chiar nu-mi pasă. Dar el ezită. Îmi pun tricoul curat și mă întorc cu fața la el.

–Ce e? îl întreb, fără să mă sinchisesc să-mi ascund iritarea.

Privirea lui îmi alunecă peste umăr, ceea ce e foarte bine. Chiar nu vreau să văd ce se oglindește acum în ochii lui.

–Ești ok? mă întreabă pe un ton blând, dar lipsit de orice urmă de emoție.

Îi întorc spatele.

–O să fiu. Vreau să dorm.

Închid ochii și aștept până aud grilajul cum se închide, urmat de zgomotul liftului care se pune în mișcare. Deschid ochii numai când liniștea își reintră în drepturi. Mă așez turcește pe podea și-mi plec capul. Trupul mi-e amorțit de oboseală.

Afară aerul e rece și proaspăt. Soarele strălucește, dar draperiile de la ferestre păstrează întunericul relativ constant în încăpere. Însă soarele a descoperit micul spațiu unde se îmbină materialul plușat, strecurându-și degetele înăuntru pentru a desena un mozaic de umbre și lumini pe podeaua din lemn. Observ că un deget luminos îmi atinge piciorul, iluminându-mi pielea ca pe o sculptură de alabastru. Mă trag înapoi, refugiindu-mă în cel mai îndepărtat colț al camerei, acolo unde lumina nu mă poate ajunge din urmă. Îmi strâng genunchii la piept și-mi sprijin fruntea de ei. Nu scot niciun sunet, doar mă legăn ușor, căutând consolare în ritmul antic al agoniei. Și pe măsură ce soarele descoperă alte porți secrete pentru a se strecura în încăpere, împletindu-și lumina cu umbrele pe podea și pereți, continui să șoptesc o litanie din care izvorăsc valuri pulsânde de durere.

–Închide ochii… Închide ochii…

⌖

Alina se trezi încet, surprinsă să simtă o căldură plăcută. Era acoperită cu o pătură moale și în aer se simțea miros de mâncare. Realiză că-i era îngrozitor de foame. Pentru câteva momente, nu reuși să-și dea seama unde se află.

Era întuneric și suprafața pe care dormise era tare și rece. O umbră se mișcă pe peretele de lângă ea. Își aminti că se afla în garsonieră. Întoarse capul și zări o lumânare albă foarte groasă pe o tăviță din metal. Flacăra forma o aură de lumină ce ținea cu greu piept întunericului în care era scufundată încăperea. Alex turna conținutul unei conserve într-o oală pusă pe focul aragazului, mirosul de tocăniță de vită devenind tot mai puternic. O movilă de conserve se afla pe jos, la picioarele lui desculțe. Într-un colț al camerei apăruse un teanc de pături împachetate cu grijă. Alex era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de trening și un tricou, ambele negre. Privea în jos, amestecând ritmic conținutul oalei cu o lingură de lemn. Lumina difuză se juca cu trăsăturile lui, transformându-le într-o mască a tristeții.

Alina își reaminti că și Jenka era moartă. Erau morți cu toții.

Foamea i se transformă în greață. Se ridică brusc în șezut, cuprinsă de un sentiment ambiguu. Cum de nu se trezise la sosirea lui, în ciuda zgomotului infernal al liftului? Alex întoarse capul s-o privească, iluzia tristeții evaporându-se de pe fața lui, înlocuită cu eterna mască a controlului absolut.

Alina se ridică în picioare și se frecă la ochi, încercând să scuture amorțeala plăcută a somnului. Rămase acolo, simțindu-se ciudat de stângace și o idee rușinată. Dormise toată ziua, afară era deja întuneric. De cât timp se întorsese Alex și cum era posibil să nu-l fi auzit?

–Echipa de recuperare ne așteaptă mâine seară lângă aeroport, o informă Alex, ceea ce o trezi instant.

–Ai contactat Elite?

–Da, răspunse el, menținându-și privirea la mâncarea de pe aragaz.

–Și ne recuperează așa pur și simplu?

–Da.

–Ce le-ai spus?

–Că ne-am îndeplinit misiunea și l-am lichidat pe Leisher.

–Și Liam?

Alex își ridică privirea la ea.

–N-am pomenit nimic despre el.

Întinse mâna după un castron și-l umplu cu tocăniță fierbinte, după care i-l întinse. Alina îl acceptă fără să mai comenteze și se îndreptă spre colțul în care dormise. Luă o gură de mâncare și nu simți niciun gust, dar era conștientă că trebuia să mănânce. Nu mai mâncase nimic de… *Când?* se întrebă în gând. *Ieri dimineață,* își aminti. Trecuseră aproape patruzeci de ore de la ultima ei masă, cu toate că părea cu mult mai mult. Părea că trecuse o viață. De fapt, trecuseră două vieți: cea a lui Marius și cea a Jenkăi.

Îi aruncă o privire lui Alex, întrebându-se ce era în sufletul lui… dacă mai avea unul. Probabil se simțea la fel de amorțit ca și ea. Ori poate trecuse deja peste. Intuiția îi spunea că probabil n-o va ști niciodată, iar asta o scotea din sărite. Își aminti reacția lui în momentul în care Roger îi informase despre moartea Jenkăi. Alex simțise ceva atunci. După care îi permisese lui Leisher să fugă împreună cu familia lui, semn că era capabil să simtă compasiune. Cu toate astea, ea fusese cea care clacase nervos atunci când asistaseră neputincioși la execuția lui Marius și a Jenkăi. Masca impasibilă a lui Alex nu suferise nici măcar o zgârietură. Pe de altă parte, reușiseră să rămână în viață numai și numai datorită auto-controlului său de excepție.

Alina puse castronul pe podea în fața ei. Pofta de mâncare îi dispăruse cu desăvârșire. Alex îi întinse o farfurie cu biscuiți sărați și cașcaval, dar ea clătină din cap.

–Mănâncă, spuse el pe un ton ce nu admitea alte comentarii.

Alina luă farfuria, mult prea extenuată pentru a se mai împotrivi. Mai târziu, când Alex îi oferi un borcan cu compot din piersici, nu se mai obosi să refuze. Însă rămase surprinsă atunci când Alex scotoci în rucsacul cu provizii pentru a scoate o sticlă cu vin roșu. Alcoolul nu era o

idee prea bună în timpul unei misiuni, nici măcar atunci când socializarea era inclusă în meniu. Marea majoritate a agenților operativi învățaseră să tolereze un pahar sau două, fără ca performanțele de pe teren să le fie afectate în vreun fel, dar în cazul unei misiuni ce implica participarea la o petrecere, recepție, ori cină, era de preferat să ofere doar iluzia că ar consuma băuturi alcoolice. De fapt, una dintre tehnicile cele mai folosite era aceea de-a îndopa un informator cu băutură până cădea sub masă, extrăgând între timp informații prețioase. Numai că misiunea lor luase sfârșit, realiză Alina.

Îl privi tăcută cum scotea dopul cu ajutorul unui cuțit de buzunar, turnând apoi lichidul vișiniu în două pahare din carton. Acceptă paharul pe care i-l întinse, mulțumindu-i cu un zâmbet slab.

–*Salud*, spuse Alex cu voce joasă.

Alina sări peste toast și luă două înghițituri zdravene. Licoarea catifelată îi alunecă lin pe gât, declanșându-i o căldură plăcută în stomac. Termină paharul din alte două înghițituri și Alex îl umplu la loc fără comentarii. Continuară să bea în tăcere, vibrația din aer transformându-se treptat din solitară în una deschisă, alungătoare de singurătate. Alina începu să se relaxeze. Aerul din încăpere nu mai părea chiar atât de rece. Alex îi umplu paharul pentru a treia oară, după care se ridică în picioare și se apucă să strângă vasele murdare. Alina dădu se se ridice la rândul ei, dar el clătină din cap.

–Mă descurc.

Alina luă două pături din teancul apărut ca prin farmec. Nu avea niciun rost să-l întrebe de unde scotea tot felul de provizii și alte necesități ca un magician dintr-un joben imens. În cel mai bun caz, probabil i-ar fi dat un răspuns evaziv. Își făcu un culcuș sub una dintre ferestre, aranjând o pătură pe jos, după care își înfășură cealaltă pătură în jurul umerilor și se așeză, sprijinindu-se cu spatele de perete. Spre

surprinderea ei, Alex îi urmă exemplul, făcându-și propriul culcuș lângă ea. Se așeză și o privi întrebător, arătându-i noua sticlă de vin din mână.

–Am aruncat paharul, se înmuiase de tot, îi spuse Alina.

–Atunci bem din sticlă, replică Alex pe un ton solemn.

Puse sticla la buze și luă câteva înghițituri zdravene, după care i-o întinse. Alina ezită pentru câteva secunde, apoi o acceptă. Încercă să ignore nodul din gât și luă o gură de vin, sperând să-și revină, dar nu reuși decât să se înece. Alex se întinse și șterse vinul ce-i alunecase pe bărbie cu un colț al păturii de pe umeri. Fața îi era foarte aproape de a ei. Îi simțea respirația pe obraz și, în mod ciudat, asta o duse cu gândul la scena de pe malul râului, când Alex o legănase în brațe pentru ceea ce păruse o eternitate. Apoi ochii aceia de culoarea pietrelor prețioase îi pătrunseră adânc până în suflet, atingând un loc secret pe care evitase să-l mai conștientizeze după ce asistase la execuția lui Marius.

–Mulțumesc, șopti Alina. Mi-ai salvat viața… din nou.

Alex se îndepărtă brusc de ea.

–Nu e nevoie de mulțumiri.

Conexiunea dintre ei fu astfel zdrobită cu maximum de eficiență. Alina simți brusc că amețește, incapabilă să-și explice de ce se simțea dint-o dată atât de singură. Pierdută. Și incredibil de prostuță. Cu câteva ore în urmă, rămăsese oarecum împietrită, incapabilă să mai simtă durere, frică, ori furie, reacții absolut normale pentru o femeie care fusese martora execuției cu sânge rece a soțului său. Acum, însă, barierele pe care le ridicase în fața oricărei emoții începeau să se topească precum ceara lumânării ce se scurgea lent pe tăvița din metal. În curând, ceara topită și fierbinte avea să cotropească părțile laterale ale lumânării, modificându-i forma inițială, făcând-o de nerecunoscut. Rămase cu ochii la flacără, întrebându-se cu ce transformări avea să se aleagă sufletul ei după ce se termina totul.

–Ți-am povestit vreodată cum am început? întrebă, știind prea bine că n-o făcuse. Eu și cu Marius, adică.

–Nu, sunt ferm convins că am evitat amândoi subiectul pe cât posibil, răspunse Alex cu o mină neutră.

–La început, am făcut-o mai mult în ideea de-a mă răzbuna pe tine. Și, recunosc, să-l irit pe Brett. Am vrut să-i demonstrez că-mi pot face treaba impecabil, în paralel cu o viață personală pe care n-o poate controla. O idee super-tâmpită. Alina clătină din cap, ca pentru a accentua absurditatea raționamentului aceluia. Pe vremea aia mă consideram o rebelă. Nu și Marius. Avea suficientă experiență să anticipeze consecințele, dar a ales să meargă pe mâna mea. Făcu o pauză scurtă pentru a-și ține emoțiile sub control. Eu l-am ucis, declară apoi cu voce fermă. L-am ucis cu rebeliunea mea idioată.

Alex o scrută cu o privire pătrunzătoare, vrând parcă să înlăture prăpastia dintre ei pentru a-i putea eradica gândurile acelea din minte.

–Ce ți-a spus Otto înainte să-l împușți? îl întrebă brusc Alina.

Privirea lui o evită pe a ei.

–Ce te face să crezi că mi-a spus ceva?

Alina își sprijini capul de peretele din spatele ei, urmărind jocul umbrelor de pe tavan.

–L-am auzit țipând ceva. Și tu ai țipat la el.

Alex rămase tăcut. Alina întoarse capul să-l privească.

–L-ai întrebat dacă Marius și Jenka au fost uciși cu adevărat pe podul ăla. Făcu o pauză, așteptându-i reacția, dar nu văzu niciuna. Cine erau oamenii de pe pod, Alex?

Alex își lăsă capul să-i cadă în față, ca și cum și-ar fi dorit să se ascundă de întrebările ei.

–Nu știu, răspunse într-un târziu.

–Erau ei? insistă Alina. Era și Marius acolo?

Alex se întoarse s-o privească și, în lumina difuză a lumânării, nuanțele de verde și albastru din ochii lui se amestecară cu slipirile amețitoare ale unor bijuterii fabuloase.

–Nu știu, repetă cu calm.

–Am înțeles asta, dar spune-mi măcar ce crezi, fir-ar să fie!

–Cred că sunt morți, replică el pe cel mai trist ton cu putință.

Spre oroarea ei, Alina izbucni în plâns. Își trase genunchii la piept, înfășurându-și brațele în jurul lor, încercând să se controleze. Tremura de parcă i-ar fi fost foarte frig și se simțea îngrozitor de slabă și rușinată. Când Alex îi puse timid o mână pe spate, încercând s-o consoleze, simți că ceva se rupe înăuntrul ei. Oare când își permisese ultima oară luxul de-a jeli tot ce pierduse? Atunci când fusese nevoită să-și părăsească fiicele? În prima noapte înapoi la sediul Elite? În dimineața primei misiuni? Nu-și putea aduce aminte decât că gheața din jurul inimii amenința să-i anihileze orice urmă de sentiment. Acum, însă, toate emoțiile reprimate se răzvrăteau împotriva controlului forțat cu o forță de neoprit. Așa că-și permise să plângă, făcând abstracție de bărbatul care rămase tăcut lângă ea.

Treptat, furtuna trecu și lacrimile secară. Controlul, acel instrument atât de șlefuit pe tot parcursul vieții de agent operativ, își reintră în drepturi. Și în momentul acela, deveni din nou conștientă de mâna lui Alex ce continua s-o mângâie delicat pe spate, comunicându-i condoleanțele lui tacite. Se întoarse spre el, dorindu-și în mod instinctiv căldura și confortul atingerii lui. Alex se tensionă o idee atunci când își puse capul pe pieptul lui, după care se relaxă și-o trase mai aproape pentru a o putea cuprinde cu un braț. O mângâie pe păr cu blândețe și Alina se lăsă vrăjită de bătăile puternice ale inimii lui. Rămaseră așa până când lumina lumânării pâlpâi firav pentru o ultimă oară, după care se stinse, scufundând încăperea într-un întuneric iertător de păcate.

✦

RECVIEM PENTRU UN ASASIN

Milano, Italia

M-ai chemat?

–Ia loc, îi făcu Brett semn spre scaunul din fața biroului său. Avem nevoie de ajutorul tău. Având în vedere faptul că Marius a lucrat cândva sub comanda lui, Roger s-a simțit obligat să trimită o echipă de scafandri la New York. Au scotocit râul Hudson în sus și-n jos, până au găsit cadavrele lui Marius și Jenka.

Alex simți cum stomacul i se contractă dureros la auzul veștilor acelora.

–Ai informat-o pe Alina?

–Încă nu. Pentru asta te-am chemat. Îmi pot imagina ce efect o să aibă vestea asta asupra ei, așa că aș prefera să fii și tu prezent când îi spun.

–Ce te face să crezi că prezența mea ar avea vreun impact asupra ei?

Brett zâmbi cu o tristețe ciudată.

–Nu cred nimic, e un fapt de la sine stabilit.

–Ce vrei să fac?

–Nu vreau decât să fii aici. Am chemat-o deja, trebuie să apară în câteva minute. E extrem de important să gestionăm situația asta cu mare grijă. Pierderea lui Marius e o lovitură foarte dură pentru ea și nu ne putem aștepta să-și revină imediat. Alina nu se poate compara cu tine.

–Nu. O pauză. Alina e cu mult mai bună decât mine.

⌖

Alina deschise ușa biroului lui Brett și înțepeni în prag la vederea expresiei de pe fața lui Alex. Pupilele i se dilatară o idee, dar în rest nimic din atitudinea ei nu-i trădă îngrijorarea.

–Alina, spuse Brett și ea își întoarse privirea la el, pășind în încăpere și închizând ușa în urma ei.

Alex se apropie de ea și îi luă mâinile în ale lui. Brett îi dădu veștile pe un ton cât mai neutru, dar tensiunea din aer deveni aproape sufocantă. Alex nu primi nicio avertizare, nicio mișcare bruscă, nicio tresărire de mușchi nu prevesti ceea ce urmă. Pur și simplu stătea acolo tăcută lângă el și, în secunda următoare, îi înfipse o mână lui Brett în reverul sacoului, cu cealaltă vârându-i țeava Glock-ului sub bărbie.

–De ce-a trebuit să-l ucizi? îi șopti la ureche. N-a fost suficient că mi-ai sacrificat mie viața pe altarul Elite?

–Elite n-a cerut sacrificiul ăsta, Alina. N-am avut nimic de-a face cu moartea lui Marius.

Degetul Alinei se tensionă pe trăgaci. Alex îi puse o mână pe umăr.

–Îl cred. Elite n-a fost implicată, Roger ți-a confirmat același lucru. Dacă n-aș fi fost convins că e adevărat, l-aș fi ucis eu cu mâna mea.

Alina inspiră adânc și lăsă arma jos. Alex îi luă mâna rece ca gheața în a lui.

–Hai să mergem la Marius, îi spuse pe un ton blând.

O conduse afară din birou și ea îl urmă ca o păpușă mecanică pe coridoarele întortocheate. Agenții cu care se intersectară pe drum se dădură instinctiv la o parte din drumul lor. Veștile circulau cu viteza fulgerului în Elite.

Se opriră în dreptul sălii folosite pe post de morgă și priviră înăuntru pe geam. Cadavrele lui Marius și Jenka zăceau întinse pe două tărgi cu rotile, pielea lor având o nuanță albăstruie datorită apelor râului în care fuseseră descoperite. Alex își întoarse privirea, nedorind să vadă rănile produse de gloanțe. Alina deschise ușa și intră. Alex rămase afară, instinctul șoptindu-i că avea nevoie de intimitate pentru a-și lua rămas bun de la bărbatul pe care-l iubise atât de mult. La un moment dat, aruncă o privire pe geam și o văzu lângă targa lui Marius, ținându-l de o mână.

După două ore, deveni suficient de îngrijorat pentru a risca să-și atragă furia ei, așa că intră în camera rece. Alina nu se mișcase de lângă Marius, continuând să-l țină de mână.

–E timpul să-i dai drumul, îi spuse pe un ton blând.

Alina își ridică ochii la el.

–Desigur, îi răspunse cu o expresie neutră.

Dar când încercă să o facă să-i dea drumul mâinii lui Marius, ea îl ținu tot mai strâns. Alex mai încercă de câteva ori, cu același rezultat.

Jason își făcu apariția, trăgându-și un scaun pentru a se așeza lângă ea. Alina îl ignoră cu desăvârșire.

–Bună, scumpete, pot să stau și eu aici lângă tine? Știu că ești obosită, Alina. De ce nu mă lași pe mine să mă ocup de toate?

–Desigur, răspunse Alina, dar tot nu se clinti din loc.

–Alina, promit să am grijă de Marius. Știi că poți avea încredere în mine. Uite, Alex e și el aici. Nu vrem decât să te ajutăm, scumpete. Suntem aici, cu tine și cu Marius. E timpul să ne lași pe noi să ne ocupăm de toate. Ai nevoie să te odihnești puțin.

Vocea plină de blândețe a lui Jason păru că reușește să pătrundă până în locul întunecat unde se retrăsese și Alina întoarse capul să-l privească.

–Elite nu are dreptul să-l aibă. Marius nu e o bucată de material pe care o poate arunca la gunoi. E soțul meu și vreau să-l îngrop cu mâna mea.

–Sigur că da, scumpete, și noi o să te ajutăm cu tot ce trebuie. Nu-i așa, Alex?

–Da, Alina, interveni Alex. Îți promit.

Alina se lăsă în sfârșit convinsă să dea drumul mâinii lui Marius. Jason îl acoperi imediat cu un cearceaf de un alb imaculat.

–Du-o acasă, mă ocup eu de restul, îi șopti lui Alex.

Alex încuviință din cap și o luă de mână pe Alina, conducând-o afară din încăpere. Era nesigură pe picioare,

împiedicându-se la fiecare doi pași. Alex o susținu cu grijă, aproape forțând-o să accepte din puterea lui.

–O să fie bine, Alina, te ajut eu să treci și prin asta, o încurajă cu voce joasă.

O conduse prin labirintul de coridoare, fără să vorbească. Afară era frig și stelele străluceau pulsânde pe cerul senin. În aer se simțea miros de zăpadă. Alex o ajută să se suie în mașina lui și porni motorul, îndreptându-se spre casa lui.

–Vreau să fiu singură. Du-mă acasă.

–Lasă-mă să te ajut, Alina. Ai încredere în mine.

Resemnată, Alina închise ochii și-și sprijini capul de tetieră. Alex conduse tăcut, aruncându-i periodic priviri fugare. Începuse să tremure violent. Realiză că era în șoc și dădu drumul la căldură.

–Trage pe dreapta, spuse Alina pe un ton urgent.

Alex puse o frână bruscă. Alina deschise portiera și sări pe trotuar încă înainte ca mașina să se oprească complet. Vomită îndelung lângă rigolă, continuând să icnească și după ce stomacul îi era complet gol. Alex coborî și ocoli mașina, apropiindu-se de ea pentru a o ține de frunte, masându-i circular zona abdomenului cu cealaltă mână. Îi simțea stomacul contractându-se sub mână, de parcă încerca să elimine furia și agonia ce o măcinau pe dinăuntru.

Ușor, ușor, masajul calmant își făcu efectul și spasmele se opriră. Alex luă un șervețel din mașină și-l umezi cu apă dintr-o sticlă de plastic, folosindu-l pentru a o șterge pe față. Îi întinse sticla cu apă să-și clătească gura, apoi o ajută să se suie din nou în mașină.

–E ok, Alina. Ajungem imediat acasă.

Conduse cât putea de repede până acasă. Cand ajunseră, Alina deschise ochii, privind dezorientată în jur. Alex o luă de mână și o ghidă pe treptele de la intrare. Genunchii îi cedară la ultima treaptă. Alex o luă în brațe și o duse înăuntru. Sufrageria era scufundată în întuneric, singura lumină provenind de la o lampă de citit aflată pe o măsuță laterală.

O puse cu grijă pe canapea. Alina închise ochii, cearcănele de sub ochi părând și mai vinete în contrast cu pielea palidă. Alex îi scoase bocancii și o înveli cu o pătură. Aprinse un foc în șemineu, după care prepară ciocolată caldă în bucătărie. O turnă în două căni și le puse pe o măsuță joasă din fața șemineului. Îi aruncă o privire Alinei. Ochii îi erau deschiși, două piscini verzi strălucind cu lacrimi ce încă nu fuseseră vărsate. Îi puse o mână pe obraz și-i întoarse puțin capul pentru a-i întâlni privirea. Mișcarea făcu ca primele lacrimi să-i alunece pe obraji. Alex i le șterse cu podul palmei. Alina îl privi fără să clipească, alte lacrimi evadând din adâncimile ochilor ei verzi.

–Bea, îi spuse Alex, întinzându-i cana cu ciocolată caldă.

Alina îl prinse strâns de mână.

–Mi-e frică, Alex. Cum să mai continui să trăiesc?

Alex îi șterse din nou lacrimile.

–Dacă am învățat ceva până acum despre tine, e că întotdeauna reușești să treci peste orice. Ești cea mai puternică persoană pe care o cunosc. Și eu voi fi mereu aici să te ajut.

Îi puse o mână sub cap și o ajută să ia câteva guri de ciocolată caldă. Alina oftă și închise ochii. Respirația i se calmă. Alex îi dădu părul de pe frunte, realizând că se refugiase în somn din calea durerii.

Se așeză pe jos și se sprijini cu spatele de canapea, rămânând cu privirea pierdută în focul din șemineu. Îl fură somnul la un moment dat, dar fu trezit de un țipăt răgușit. Alina avea un coșmar. Din nou. De data asta, însă, era cumva diferit. Țipetele crescură în intensitate, până aproape o lăsară fără voce. Alex îi cuprinse fața în mâini.

–Alina! Trezește-te! Trezește-te acum! E doar un vis!

Ochii ei se deschiseră, fără să-l vadă, probabil încă scufundată în coșmar. Continuă să țipe. Alex știa că avea s-o trezească la o tragedie încă și mai îngrozitoare decât cea din vis, dar nu avea încotro. Îi trase două plame, zmucindu-i

capul dintr-o parte în alta. Alina îi interceptă mâna la ceea ce urma să fie cea de-a treia, strângându-l cu putere de încheietură. Alex văzu în ochii ei momentul în care își aminti ce se întâmplase. Țipetele încetară abrupt, dar liniștea ce urmă era absolut devastatoare. Gura i se deschise într-un urlet mut, trăsăturile dizolvându-i-se într-o mască a agoniei. Se ridică în șezut și-și înfășură brațele în jurul taliei lui, strângându-l cu putere de parcă încerca să i se strecoare pe sub piele. Hohotele de plâns puseră stăpânire pe tot trupul ei, scuturând-o cu putere. Alex o ținu în brațe, legănând-o ușor și șoptindu-i cuvinte de alinare. Dar trecu și furtuna aceea, lăsându-i în urmă extenuați pe amândoi.

–Alina? șopti Alex.

Tăcere. Dar o simți cum se încordează o idee și știu că-l ascultă.

–Sunt aici. Vreau să știi că voi fi mereu aici, indiferent ce s-ar întâmpla, îi șopti în păr.

⌖

Ninsoarea densă continuă să cadă peste noi, contrastând puternic cu echipamentul negru de teren. E o minune că nu suntem descoperiți. Privesc prin luneta puștii, îngăduind fulgilor de nea să se aștearnă peste mine și peste extensia mea neînsuflețită. Îmi controlez respirația, așteptând ordinul de atac din gura bărbatului ce-mi poate încălzi trupul doar cu o privire, chiar și pe frigul ăsta.

La douăzeci de pași de mine, Marius se află într-o poziție similară cu a mea. Știu că probabil îi e frig, din moment ce eu am înghețat complet, dar n-ar recunoaște niciodată asta. Nu. Marius ar sta acolo în zăpadă, așteptând răbdător ca toți teroriștii, până la ultimul jeg, să-și facă apariția din bârlogul de la poalele muntelui. Ar rămâne acolo până ar îngheța Iadul. Sau ăsta e Iadul? Ne aflăm în mijlocul sălbăticiei și elicopterul de evacuare nu poate ajunge până

la noi. Brett ne face viața și mai ușoară, cerându-ne să mergem pe jos doi kilometri pentru a elimina o altă țintă. Aș putea spune că lucrurile nu pot sta mai rău de atât, dar viața în Elite te învață repede că totul se poate transforma din rău în letal, și asta în doar câteva secunde.

Un tremur fin mi se răspândește prin corp și mă lupt să mă controlez înainte să-mi clănțăne dinții. Dispozitivul de comunicație din ureche mă informează că alți agenți operativi au pierdut deja lupta asta. Apoi, dintr-o dată, totul devine foarte tăcut. Opt perechi de ochi, aflate în diferite puncte ale perimetrului, se concentrează pe ușa care se deschide. Mă relaxez și privesc prin lunetă, așteptând apariția subiectului.

–Alina, fii pregătită.

Vocea lui Marius îmi pare catifelată în ureche și-mi trimite o căldură plăcută în abdomen. Doar câteva cuvinte, îmi cere atenție și concentrare maximă, nu doar în ideea misiunii, ci și în sensul pasiunii arzătoare dintre noi. Plănuisem să petrecem seara împreună, dar am fost nevoiți să amânăm. Un zâmbet îmi plutește pe buze atunci când subiectul pășește afară. Poate nu e prea târziu și reușim să mai salvăm ceva din noaptea asta dacă terminăm misiunea la timp.

Degetul mi se tensionează pe trăgaci, timpul se oprește în loc. Ninsoarea plutește lin prin aer, reducând considerabil vizibilitatea. Dar nimic nu poate ascunde ținta de luneta mea. Expir tot aerul din plămâni și apăs pe trăgaci. Subiectul cade secerat pe neaua proaspăt așternută.

Imediat ce ecoul împușcăturii se pierde printre munți, suntem atacați. Liniștea perfectă e alungată de zeci de împușcături. Inamicul se apropie rapid și brutal, fără să se gândească la nimic altceva în afară de moartea pe care o împrăștie în drumul lui. În ureche aud ordinul de acoperire și evacuare. Apoi îmi aud colegii de echipă cum cad unul câte unul. În câteva secunde, jumătate dintre ei

sunt morți, ori pe moarte, iar restul ne luptăm din răsputeri să supraviețuim.

Marius ajunge cumva lângă mine și luptăm împreună, acoperindu-ne spatele unul altuia în timp ce fugim către copaci. Aproape am ajuns. Speranța îmi dă puteri reînoite și-mi întorc capul către Marius. Privirile ni se întâlnesc. Apoi speranța mi-e redusă la jumătate cu primul glonț ce mi se înfige în pulpă și distrusă cu cel de-al doilea, ce se îngroapă sub omoplatul drept.

Cad, dar Marius mă ridică din nou în picioare și mă ajută să mă deplasez către copaci. Ne împiedicăm amândoi prin zăpada de aproape jumătate de metru și simt sângele lipicios, crezând în mod greșit că e doar al meu.

Privirea mi se întunecă, dar continui să merg, știind prea bine că trebuie să ne îndepărtăm cât mai mult de inamicul care ne-a ucis deja toată echipa dacă vrem să avem vreo șansă de supraviețuire. Cad în genunchi de câteva ori, mi-e frig și sunt atât de obosită, dar Marius e mereu acolo să mă ajute, iubirea lui dându-mi puterea să merg mai departe. Întunericul pune stăpânire pe mine și-mi pierd cunoștința, căzând în zăpada moale. Ultimul gând coerent se îndreaptă către Marius, care-mi șoptește cât de mult mă iubește.

Îmi revin în simțiri după câteva ore. Sunt în același loc, doar că acum simt o presiune pe rana din pulpă și pe cea din spate. Mă ridic pe coate și mă uit la picior, pentru a descoperi că a fost bandajat.

–Ma…Marius! strig cu voce răgușită.

Întorc capul, căutându-l din priviri, frica punând stăpânire pe mine așa cum n-a mai făcut-o niciodată. La câțiva pași de mine, acolo unde s-a prăbușit după ce-a avut grijă de rănile mele, Marius zace cu fața în jos în zăpada îmbibată cu sânge de acum rece. Mă târâsc până la el, întorcându-l cu fața în sus, pentru a-i căuta pulsul. Dar frumoșii lui ochii negri sunt opaci și lipsiți de viață, privirea

înghețată în direcția unde am zăcut inconștientă. Îmi cuprind corpul cu brațele și urlu ca un lup a moarte. Gâtul mă doare de parcă ar fi sfâșiat de o gheară invizibilă, dar continui să urlu chiar și atunci când aud elicea elicopterului Elite.

Și cu urletul acela, deschid ochii în prezent.

✦

PARTEA A DOUA

ÎNGER ÎNTUNECAT

Uită-ți trecutul. De acum înainte, nu ești decât un Înger Întunecat. Nimic altceva nu mai contează.

Robert Grenier - Director Operativ Filiala CIA Islamabad, Pakistan

VIITOR ÎN FAZĂ TERMINALĂ

Timpul pare să ezite, răbdător, încercând parcă să-mi facă pe plac. Scopul nu mi-e încă foarte clar, dar mă umple de consternare. Spațiul din jurul meu a rămas tot pe punctul de-a deveni sufocant. Tăcere. Mult prea multă tăcere. Și prea mult timp de gândit. Inspir adânc și simt cum transpirația îmi devine brusc rece pe piele. Stomacul mi se contractă dureros. Vinovăția pune din nou stăpânire pe mine, ademenind trupul și mintea pe drumul extrem de uzat al învinovățirii. N-am fost în stare să-l salvez.

Sunt înconjurată de tăcere. Singură pe un câmp de luptă mut, unde învinșii zac fără tragere de inimă într-un abis al uitării, suflete furate și transformate în trofee ale unui război mârșav. Probabil toate sacrificiile de până acum n-au fost o plată suficientă. Dar ar fi trebuit s-o fi știut deja; nu e niciodată suficient. Lumea mea îți ia totul, până când nu mai rămâne nimic. O umbră, devastată și goală. Și tot nu e suficient.

Însă în spatele acestor subterfugii și jocuri irelevante de putere, se află adevărata bătălie. Cea care ne-a adus pe toți aici. În lumea asta. În realitatea asta. Acum. Aici. Lupta binelui acaparează sufletele și mințile unor soldați imperfecți, anonimi și nedoriți din punctul de vedere al lumii reale. Mă străduiesc să înțeleg legile lumii secrete din care fac parte. Propriul destin nu mi-a aparținut niciodată, astfel încât e dificil să-i găsesc vreun înțeles, ori scop. Dar continui să caut răspunsul unei întrebări ce mă tot bântuie. Cine sunt? Căutarea m-a sfâșiat pe dinăuntru. Și de fiecare dată când îi îngădui atingerea letală, răspunsul alunecă tot mai departe. Jocul ăsta morbid îmi definește întreaga viață, consumându-mă puțin câte puțin. Pășesc mereu de-a lungul barierei dintre cele două lumi, delimitarea atât de acută, încât îi simt suflul înghețat cu fiecare respirație. Bariera aproape invizibilă dintre bine și rău.

Tăcere. Catifelată și sigură. O tăcere în care mă pot regăsi, ori pierde pentru totdeauna. O tăcere în care mă pot înțelege. Unde iubirea nu primește calificări și nu e măsurată, unde mai pot încă percepe binele din oameni. Lumea mea a fost definită de sunete, cuvinte și promisiuni pe care tăcerea nu le putea învinge niciodată. Acum tăcerea mă consumă pe dinăuntru, hrănindu-se cu disperarea, devorându-mi binele. Asta e noua mea viață. M-am angrenat în jocul de-a hărțuiala dintre bine și rău, chiar dacă mă sfâșie bucată cu bucată, până nu va mai rămâne nimic.

Și în timp ce zac pe fundul abisului, mintea mi se cațără către lumea din afară. Oare ce se întâmplă acolo, în timp ce eu sunt îngropată aici, ocupându-mă de afacerile morții? Bine și rău. Probabil soarele strălucește afară și copiii se întorc acasă de la școală, pășind peste covorul de frunze moarte. Îndrăgostiții discută despre nimicuri, fără să fie forțați să ia decizii radicale. Nu le cere nimeni să facă alegeri imposibile, cea mai dificilă fiind poate doar filmul pe care urmează să-l vizioneze în seara asta. Cineva citește ziarul în metrou, pe drum spre casă după o zi plictisitoare la birou. Gândurile mele despre lumea din afară se îndreaptă mereu către lucrurile normale, de zi cu zi. Pregătirea cinei. Joaca cu copiii. Planurile pentru weekend. Eu n-o să mai am parte niciodată de așa ceva. Și nici nu mai vreau. Am avut totul la un moment dat și s-a transformat în cenușă.

Tăcerea. Ca un drog. În tăcere pot găsi armistițiul fragil dintre gând și acțiune. O șansă să-mi ling rănile sufletului distrus, bălăcindu-mă în iluzia libertății și a răscumpărării de păcate. O șansă să caut binele, chiar dacă e o călătorie lipsită de bucurii. Nu pot identifica prea multe lucruri bune în viața mea. Nicio logică, oricât de imbatabilă, nu-mi mai poate spăla sângele de pe mâini. Sângele amestecat cu distrugere, duplicitate și secrete bine păstrate. Se agață de mine, însemnând cu o dâră întunecată orice și pe oricine ating.

Dar în tăcere îmi pot imagina că sunt cine și ce mi-am dorit să fiu, nu produsul unei vieți scăpate de sub controlul personal. Și, chiar, cine sunt? Acum și aici.

Sunt speriată.

Speriată de cine sunt și încerc să mă lupt cu noțiunea depresivă că probabil nu voi deveni niciodată mai mult. Sunt speriată de ceea ce mi se cere să fac și de ușurința cu care reușesc să-mi îndeplinesc fiecare misiune în parte, cât de ușor mă las convinsă să respect absolut toate ordinele. Câteodată, am îndoieli că sunt suficient de puternică pentru a continua să-mi fac treaba la modul superlativ. Mă simt ca un năvod ros pe la colțuri, menținându-mă cu greu întreagă, îngrozită de ce anume ar putea aluneca înăuntru dacă aș ceda și m-aș rupe câtuși de puțin. Așa că mi-e bine să mă ascund în tăcere, hrănindu-mi vinovăția și durerea fără supravegherea strictă a speranței.

Tăcerea. Câteodată e la fel ca moartea. Și mă ajută să ascund ce-a mai rămas din sufletul meu, ca o mamă ce-și protejează copilul de un pericol letal. Tăcerea e ca un scut, o proiecție a unui vis interior. Ține-i la distanță și dă-le suficient cât să fie mulțumiți de performanțele pe teren. Dar nu-i lăsa niciodată înăuntru. Lasă-i să-și pună mereu întrebări la care să nu intuiască niciodată vreun răspuns. În tăcere îmi îngrop adânc sufletul ce mi-a mai rămas și-l încui departe de căutările interminabile ale stăpânilor mei distructivi.

Sunt un Înger Întunecat. Nimic altceva nu mai contează.

⌖

Alina era în mijlocul unui antrenament draconic, un fel de refugiu din calea emoțiilor și a agoniei ce o măcinau pe dinăuntru. Fiecare lovitură de pumn și de picior în parte îi ofereau o alinare temporară, oferindu-i iluzia că se află în control.

Lovitură cu piciorul prin răsucire. Eschivare laterală. Blocaj. Lovitură de pumn. Blocaj. Croșeu de dreapta.

Se mișca conform unui ritm interior doar de ea auzit, fără să realizeze că avea audiență. Alex o privea nemișcat, admirându-i mișcările ce emanau o eleganță letală. Alina lucra întotdeauna cu o acuratețe de neegalat. Mișcările erau extrem de clare, finalizate cu o forță precisă, ce putea oricând să sfărâme oase. Era capabilă să-i rupă cuiva gâtul cu grația unei lebede plutind pe un lac de un verde fără sfârșit. Dar în spatele execuției aceleia de excepție, Alex întrezărea teama, neliniștea și izolarea.

Se apropie de ea, surprinzându-i privirea. Alina întoarse capul și păru să-și întețească loviturile împotriva unui dușman imaginar. Alex nu se lăsă descurajat. La următoarea ei mișcare, păși pe tatami și luă poziția de luptă. Primele lovituri pe care le blocă îl surprinseră prin precizie și forță. Nu schimbară niciun cuvânt. Nici nu era nevoie. Alex știa prea bine că Alina nu-și putea exprima furia și agonia prin cuvinte. Avea suficient de multă experiență încât să intuiască deja trăirile interioare adaptate la realitatea lumii Elite. Un drum pe care agentul operativ trebuia să-l parcurgă singur. Și cunoștea din proprie experiență singurătatea rezultată din actul acela de percepție și cunoaștere a noului eu interior. Dar el avea să fie mereu alături de ea, la fel cum și ea fusese mereu alături de el în trecut. Simpla ei prezență reprezentase un factor stabilizator, la fel cum prezența lui tăcută avea să biruiască la un moment dat demonii din sufletul ei. Nu putea decât să aștepte. Decizia îi aparținea Alinei.

O șuviță de păr bălai fu dată la o parte cu o mână tremurătoare. Gestul comunica mult mai multe decât ar fi putut s-o facă cuvintele. În trecut, Alex îi putea vedea toate gândurile oglindite în ochii verzi pe care-i adora. O asociase dintotdeauna cu o carte. Descriptivă și întotdeauna extrem de precisă. Acum, însă, ochii Alinei erau mereu opaci. Expresia feței de nepătruns. Devenise un adevărat

maestru în prezentarea unei atitudini neutre în orice context, fie profesional, fie social. Cu excepția unui gest scăpat din neatenție, ce-i trăda adevărata stare de spirit.

Acum, în privirea ei nu se oglindea decât determinarea. Poate că de asta avea nevoie. O viziune proaspătă a adevăratului eu interior, o amintire de care se putea agăța în momentele în care nu mai știa cine e cu adevărat. Alina se năpusti cu forțe reînoite asupra lui, fără grija de a-l cruța în vreun fel. Alex pară și răspunse cu aceeași monedă. În curând se pierdură unul în mișcările celuilalt. Deveniră unul singur.

În agonie. În neliniște. În teama de singurătate.

Se abandonară în mod inconștient dialogului tacit ce se impunea ori de câte ori se aflau unul în apropierea celuilalt. Cuvintele le prisosiseră dintotdeauna. În cel mai rău caz, reprezentau doar un obstacol. Conexiunea aceea unică era adevărul absolut de care dispuseseră încă de la prima privire. Nu putea fi falsificată, ori manipulată. Pe Marius și Jenka îi îngropaseră împreună, timp în care își reamintiseră cum să perceapă conexiunea aceea demult uitată. Era singurul gest de o sinceritate absolută pe care-l mai puteau împărtăși în Elite. Singurul lucru pentru care mai merita să trăiască.

Alina își șterse transpirația de pe frunte cu mâneca și aruncă o privire la ceas. Distras de pierderea ei temporară a concentrării, Alex făcu o greșeală pe care Alina o transformă într-un avantaj. Detaliile acelea invizibile pentru cineva din afară îi permiteau să se simtă complet conectat cu ea, anticipându-i următoarea mișcare înainte ca ea s-o gândească măcar. Chiar și așa, se trezi pe spate pe tatami. Înainte să poată sări din nou în picioare, Alina îl imobiliză cu propriul trup. Răsuflările lor întretăiate se împletiră. Masca impasibilă a Alinei se dizolvă sub efectul privirii lui pătrunzătoare.

Ușa sălii de antrenamente se deschise și Mark își făcu apariția.

–Ăăăăă… îmi cer scuze că vă întrerup… ăăăă… antrenamentul, dar Brett m-a trimis după voi, se bâlbâi încurcat. Avem un briefing de urgență. Vorbim despre Cod Omega, ceea ce înseamnă implicarea tuturor agenților operativi disponibili. Filialele din Europa, Asia și America de Sud sunt online în timp real. Rusia, Australia și America de Nord se conectează în zece minute.

Mark le mai aruncă o privire curioasă, după care se grăbi să părăsească sala, închizând ușa după el.

Alex se ridică în picioare, agil ca o felină. Cod Omega însemna mobilizarea tuturor resurselor umane de care dispunea Elite. Dacă ar fi fost Departamentul Apărării al Statelor Unite ale Americii, nivelul de alertă ar fi fost setat la DEFCON1. Cu alte cuvinte, la doar un pas de război.

⌖

Brett apăsă un buton al telecomenzii din mâna lui și pe ecran apăru ceea ce părea a fi un tabel organizatoric cu fețele celor mai importanți jucători din lumea subterană a crimei organizate.

–În ultimii cinci ani, Elite a avut de-a face într-un fel sau altul cu acești indivizi. Până acum, s-a crezut că acționează separat, dar informațiile de ultimă oră contrazic cam tot ce știam. Se pare că cinci dintre ei au creat de curând un fel de corporație a crimei organizate, pe nume Sinodul. Fiecare dintre cei cinci membri fondatori au adus la pachet câte un grup de mercenari extrem de bine antrenați, precum și oameni de știință și analiști din toate domeniile. Pe scurt, fiecare divizie în parte e la fel de perfect structurată, competentă și bine susținută din punct de vedere financiar ca și noi.

Brett făcu o pauză, studiind fețele agenților operativi prezenți de parcă ar fi vrut să se asigure că înțeleg gravitatea informațiilor dezvăluite.

–Ling Tran, Arriane Kreddough, Gregory Collingsworth, Victor Armouf and Carlos Santiago. Ei sunt fondatorii Sinodului. Fiecare divizie are specialitatea sa. Carlos Santiago controlează, monitorizează și guvernează toate cartelurile de droguri din America de Sud. Ling Tran e liderul Triadei din Orient și controlează toate activitățile lor de peste ocean. Arriane Kreddough, singura femeie din grup, controlează transporturile de armament sub egida IRA-ului, precum și conexiunile lor pe piața neagră. Victor Armouf este liderul unei noi organizații extremiste Islamice, numită Națiunea Arabă, al cărui principal obiectiv este instaurarea legii Sharia pe întreg globul. În sfârșit, ajungem și la Gregory Collingsworth, specialist în sisteme nucleare și de recunoaștere, sateliți și tot tacâmul. Studiați-le dosarele și familiarizați-vă cu fețele lor. Reprezintă cel mai crunt coșmar al lumii civilizate.

–Cod Omega înseamnă că atacăm întreg Sinodul? întrebă Alex fără să-și ia privirea de la fețele de pe ecran.

–Suntem buni, Alex, dar nu chiar atât de buni. Roger și echipa lui lucrează împreună cu noi pentru misiunea asta, la fel ca multe alte organizații guvernamentale din toată lumea. Ținta noastră e Gregory Collingsworth și avem misiunea de-a anihila organizația pe care o conduce, numită Sfera. Din informațiile primite, se pare că au filiale la Bruxells, Sydney, Washington, Kiev și Seul, dar sediul central se află în estul Sudanului. Avem indicații de la surse de încredere că există posibilitatea să descoperim un depozit de arme chimice, așa că va fi nevoie de o echipă HAZMAT.

Brett se întoarse către Mark.

–Informațiile necesare pentru profilul tactic, necesarul de agenți operativi și asocierile pe eșaloane sunt încărcate deja în interfața ta. Obiectivul nostru principal e anihilarea totală a Sferei, dar totul trebuie executat conform anumitor standarde. Nu pot dezvălui toate detaliile, de data asta nu lucrăm singuri. Atacul nostru va coincide cu alte patru atacuri simultane asupra diferitelor divizii ale Sinodului.

Brett zâmbi superior, văzând întrebările oglindite în ochii tuturor. *Cine? Cum?* Elite era una dintre cele mai puternice organizații în acest domeniu, însă nu se putea pune de una singură cu un mamut precum Sinodul.

–La sediul central al Sferei se află în jur de șaizeci, până la o sută de mercenari. În mod normal, asta n-ar fi o problemă, dar sunt extrem de bine organizați, chiar dacă o idee cam arhaici atunci când vine vorba despre ideologia organizației. Totul e plănuit la perfecție, după un orar foarte bine stabilit. Am identificat o fereastră de atac la miezul nopții, când doar aproximativ cincisprezece mercenari se află la bază. Nu au nevoie de mai mulți, datorită unui sistem avansat de securitate bazat pe lasere, ce poate fi activat din șase zone aflate în interiorul clădirii. Dacă laserele sunt activate, nu există nicio șansă de supraviețuire. Chiar dacă ideologia și operațiunile conduse de către Sferă sunt arhaice, tehnologia de care dispun e de ultimă generație. Centrul de date din inima bazei e obiectivul nostru principal. Alex va penetra interfața centrului, timp în care restul echipelor vor planta dispozitivele cu explozibil. Aveți treizeci de minute pentru infiltrare și evacuare.

–Și cum rămâne cu sistemul de securitate? întrebă Alex. Nu e o problemă?

–Nu, răspunse Mark pe un ton ferm. E relativ ușor să dezactivez alarma primară. Infiltrarea n-ar trebui să fie o problemă, evacuarea va fi adevărata provocare.

–Informațiile sunt deja încărcate pe PDA-uri. Roger și echipa lui sunt deja pe poziții. Mai așteptăm un ultim calup de informații înaintea atacului general. Studiați toate datele, nu ne putem permite greșeli. Mark e disponibil pentru profilul tactic al misiunii, încheie Brett.

⌖

Scott tocmai terminase de încărcat profilul misiunii pe PDA-uri, când își ridică privirea pentru a-l descoperi

pe Alex lângă el. Tresări, înjurându-l în gând pentru felul acela enervant de-a se apropia de cineva fără să facă nici cel mai mic zgomot.

–Spionezi mereu oamenii, ori doar pe mine? îl întrebă, furios pentru faptul că fusese prins cu garda jos.

Alex îl privi cu o expresie glacială, dar nu-i răspunse.

–Ce vrei? întrebă Scott, oftând exasperat.

Alex îi întinse PDA-ul său.

–Vrei să-mi spui și mie de ce-ai făcut schimbări în profil și ne-ai lăsat descoperiți în timpul evacuării?

–E profilul reactualizat. Cel vechi nu dispunea de toate datele.

–Nu aveam nevoie de date adiționale pentru evacuare, îl contră Alex pe un ton ferm. Alina e vârf de lance și are nevoie de acoperire în flancul din stânga, asta n-are nicio legătură cu datele noi. Echipa secundară e mult prea departe pentru a ne putea ajuta în vreun fel dacă întâmpinăm rezistență.

–N-am nevoie de critica ta la schimbările pe care le-am făcut. Dacă ai vreo problemă, n-ai decât să te duci la Brett, din moment ce el e cel care a aprobat profilul nou. Și din câte am văzut, Alina știe să-și poarte și singură de grijă.

–Probabil nu m-am exprimat foarte clar, replică Alex cu răceală. Puse PDA-ul în fața lui Scott. Nu era o critică și nici o sugestie. Am făcut deja modificările necesare, treaba ta nu e decât să le încarci. Și ești invitatul meu să-i faci o vizită lui Brett. Se pare că și-a schimbat opinia în legătură cu profilul tău și l-a aprobat pe-al meu.

Scott îl privi încruntat.

–Asta e tot?

Alex îi întoarse spatele și se îndepărtă, fără să-i mai răspundă.

⌖

Brett se învârti ca un leu în cușcă prin fața monitoarelor, în timp ce Mark se ocupa de ultimele pregătiri. Conexiunile video fură stabilite și coordonatorii fiecărei organizații participante la coaliția înpotriva Sinodului, precum și liderii de echipe apărură pe rând pe câte un ecran.

–Webb, odată ce primiți undă verde, echipele CIA se ocupă de Santiago. Mercenarii lui sunt impecabil antrenați, o sa vă dea ceva de lucru.

–Confirmat, suntem pe poziție.

–Davenpot, la cinci minute după primul contact, oamenii tăi vor ataca sediile Triadului din Asia și America.

–S-a înțeles, nici nu vor ști ce i-a lovit.

–Hernandez, odată ce primim confirmarea în legătură cu atacurile echipelor lui Davenport, ai undă verde pentru a ataca Națiunea Arabă. Ține minte, nu omite posibilitatea armelor biologice.

–Toți agenții sunt deja pe poziții, așteptăm numărătoarea inversă.

–La cincisprezece minute de la începerea primului atac, Forțele Elite se vor infiltra succesiv în bazele Sferei. Anihilare totală. Alex?

–Suntem pregătiți, așteptăm ordinul de atac, răspunse Alex cu voce fermă.

–Bun, atunci fiecare știe ce are de făcut. O'Maley, echipele tale intră ultimele în acțiune. Îl atacați pe Kreddough. Elite va fi încă activă în ultima fază a misiunii, după ce vă activați. Rolul vostru e să vă asigurați că anihilarea Sinodului e completă.

–Toate echipele sunt pe poziție. Confirmați coordonatele.

–Coordonate confirmate, răspunse Mark. Conectăm comunicațiile, toate echipele recepționează în timp real. Interfața auxiliară e pregătită pentru transmisiunile de pe serverul Sinodului.

Brett se apropie de terminalul lui Scott.

–Ai ajustat parametrii? îl întrebă pe un ton scăzut.

–Da, răspunse Scott la fel. Alex a făcut ca trenul în gară și-a insistat să introduc modificările lui.

–Perfect. Schimbă totul ca în profilul inițial și șterge orice urmă că parametrii au fost alterați. Asta e tot. Sunt convins că Departamentul Tactic va avea nevoie de tine cât de curând.

Scott dădu din cap în semn că a înțeles. Brett se reîntoarse la monitoare. În câteva ore, avea să contacteze Consiliul pentru a raporta că Alex și Alina fuseseră uciși în mod tragic la datorie în timpul unei misiuni scăpate de sub control. Le va explica cu părere de rău că nu Elite e de vină pentru eroarea tactică, din moment ce Alex insistase să schimbe profilul misiunii în ultimul moment. Consiliul avea să demareze o investigație, fiind nevoit să accepte că Alex făcuse o eroare fatală ce-l costase viața lui și cea a Alinei.

Pentru prima oară după mult timp, Brett își permise să zâmbească satisfăcut.

Undeva deasupra Mării Roșii

Zgomotul elicelor elicopterului îi induseră o stare ca de transă Alinei, fiecare ciclu în parte unic și totuși identic, imitând parcă gândurile ce i se învârteau prin minte. Oftă, sprijinindu-și capul de metalul rece din spatele ei. Detesta elicopterele. Un avion avea cât de cât o șansă să aterizeze cu bine în cazul unei defecțiuni, dar un elicopter s-ar fi prăvălit ca o stâncă din cer. *Sunt o idioată,* îi trecu prin minte, abținându-se cu greu să nu izbucnească în râs. *Mă arunc cu capul înainte într-o nouă misiune din Iad, fără să am habar cine sunt oamenii care-mi acoperă spatele, și eu îmi fac griji pentru siguranța transportului cu elicopterul.* Poate n-ar fi fost rău ca Brett să se îngrijească de conceperea unei broșuri cu reguli elementare pentru pasagerii Elite. Își putea imagina cum ar fi sunat:

1. Vă rugăm să nu vă panicați. Sunteți deja morți, așa că o eventuală prăbușire nu poate durea prea tare.

2. Vestele de salvare nu sunt incluse în preț. În caz de urgență, folosiți un agent operativ mort. Merge și unul inconștient.

3. Vă rugăm respectuos să nu vă faceți iluzii deșarte de supraviețuire în cazul în care elicopterul intră în picaj liber. Ar fi mult mai simplu pentru toată lumea dacă ați lua-o drept o lichidare cu stil.

4. Toate dispozitivele electronice sunt rezistente la apă. Voi, nu. Atenție! Toate dispozitivele, de orice fel, sunt indispensabile! Voi, nu. Vă rugăm să mențineți cu orice preț sistemul de comunicații deasupra apei. În felul acesta, putem recepționa semnalul în timp ce vă înecați.

5. În eventualitatea în care vă prăbușiți într-un perimetru ostil, vă sugerăm cu drag să înghițiți cu încredere pilula cu cianură, dar numai după ce distrugeți absolut toate sistemele și echipamentele de natură critică. Ar fi păcat să cadă în mâna dușmanului. După care priviți cerul și relaxați-vă! Nu-i așa că vă simțiți cu adevărat norocoși? Sunteți printre primii subiecți care se bucură de noul program de anihilare voluntară! Departamentul Medical vă urează sinucidere plăcută!

Alina studie din nou profilul misiunii încărcat pe PDA, concentrându-se pe rutele de infiltrare și evacuare, încercând să facă abstracție de tensiunea crescândă din aer în timp ce restul agenților operativi se pregăteau pentru rapel. Pe măsură ce se apropiară de punctul zero, echipele își pregătiră echipamentul de teren, verificându-și din nou armele pentru a se asigura că erau în bună stare de funcționare. Alina aștepta semnalul lui Alex pentru a stabili legătura cu Mark.

–Un minut până la punctul zero, îi informă Alex.

–Încarc acum schematica clădirii și mă ocup de sistemul de securitate, răspunse Mark. Aveți doar cinci minute pentru infiltrare până la reciclarea automată. Pornește cronometrul în șaizeci de secunde.

Alex își ridică privirea la Alina și înclină din cap. Agenții operativi își începură rapelul către pământ, cu Alina și Alex la urmă.

Milano, Italia

Brett se plimba nervos prin spatele lui Mark și Scott, ascultând în căști vocile agenților operativi. Cu toate că era deja obișnuit ca Brett să-i sufle în ceafă, Mark oftă iritat în timp ce scana cu privirea monitoarele din fața lui. Ajustă o idee imaginea, după care tastă o comandă. Variația de date afișată pe un monitor îi atrase atenția.

–Alina, ești la plus Bravo șapte. Modulează la minus două grade.

–Minus două grade, confirmat, răspunse Alina câteva secunde mai târziu. Echipa Alfa pregătită pentru inserție. Echipa Beta e pe poziție.

–Undă verde în câteva minute, o anunță Scott.

–Confirmat.

Scott se sprijini de spătarul scaunului, amintindu-și comportamentul lui Alex după misiunea falsă de lichidare a Alinei… ostilitatea clară față de Elite și tendința suicidală de pe teren. Fusese o perioadă dificilă. Chiar foarte dificilă. Desigur, totul devenise extrem de confuz odată ce Alina reapăruse pe radarul Elite și fusese adusă înapoi.

Scott alesese să perceapă legătura dintre cei doi prin prisma tiparului mentor-discipol. Faptul că Alina alternase între a-l urî de moarte pe Alex și a-și dori din tot sufletul afecțiunea lui nu reprezenta o surpriză. Cel mai bun agent operativ Elite avea un dar anume să fascineze oamenii cu care intra în contact. Problema era că Alina avea exact același efect asupra lui. Cu toate astea, Alex și Alina formau o pereche extrem de eficientă pe teren. Împreună erau o adevărată forță. Complet sincronizați și conectați la un nivel primar, astfel încât putea să jure că în anumite situații erau

capabili să-și citească gândurile unul altuia. Păcat că Brett luase decizia să-i lichideze pe parcursul misiunii curente. După părerea lui Scott, pierderea celor doi avea să reprezinte o lovitură majoră pentru Elite. Dar ordinul fusese deja dat, iar el nu avea de gând să-l contrazică pe Brett.

–Echipa Alfa, aveți undă verde, anunță Mark.

–Inserție în șaizeci de secunde, îi răspunse vocea lui Alex.

–Confirmat.

Estul Sudanului

Clădirea cu două etaje abia dacă se zărea printre copacii denși. Agenții operativi Elite își conectară dispozitivele de vedere pe timp de noapte. Alex o urmări pe Alina în timp ce dădea semnalul echipelor să-și ocupe pozițiile din lateralele clădirii. Patru mercenari patrulau pe acoperiș, cu armele pregătite în poziție de tragere.

–Echipa Alfa, convergeți, le ordonă vocea lui Mark în ureche.

Umbre întunecate se desprinseră de copaci, îndreptându-se fără niciun zgomot spre baza Sferei, așteptând ordinul de inserție pentru Alex și Alina.

–Echipa Alfa, aveți undă verde.

–Inserție în șaizeci de secunde, comunică Alex cu voce joasă.

–Confirmat.

Alex și Alina decupară o fereastră laterală fără niciun sunet și se strecurară în clădire. În căști auziră vocile liderilor de echipe în timp ce coordonau plantarea dispozitivelor cu explozibil. Într-un mod cu totul paradoxal, cartierul general al Sferei fusese construit sub formă de stea cu cinci colțuri, fiecare colț în parte prelungindu-se cu câte un coridor descoperit. Un singur coridor ajungea la Centrul de Date, aflat în inima stelei, celelalte coridoare terminându-se cu scări din metal ce duceau către etajele superioare.

O platformă în aceeași formă de stea cu cinci colțuri era suspendată deasupra întregii structuri. Mult-temutele lasere erau montate din zece în zece metri de-a lungul grilajului de susținere al platformei. Design-ul construcției era deosebit de ingenios, permițându-le mercenarilor din tura de pază să patruleze de-a lungul scheletului metalic al platformei, având astfel acces liber la dispozitivul de apărare. Fiecare dintre ei dispunea de o telecomandă pentru activarea laserelor montate în segmentul de stea pe care-l superviza. Centrul de Date era singurul loc de unde laserele puteau fi activate la unison.

Alex și Alina studiaseră cu atenție schematica clădirii și dispunerea intricată a laserelor, ajungând la concluzia că cea mai puțin riscantă inserție putea fi executată doar cu doi agenți operativi. Mark urma să-l ghideze pe Alex către Centrul de Date, în timp ce Alina îi asigura spatele și activa pe post de intermediar în timp real cu restul echipelor.

–Suntem înăuntru, raportă Alex.

–Coridorul din stânga ta duce la Centrul de Date, îl informă Mark cu ochii pe cele două lumini roșii de pe ecran ce-i indicau poziția lui Alex, respectiv, pe cea a Alinei.

–Mercenarii din tura de pază?

–Tocmai au încheiat un ciclu de patrulare, din momentul ăsta aveți douăzeci de minute să activați interfața și să evacuați.

Alina și Alex de deplasară fără niciun zgomot de-a lungul coridorului, îndreptându-se spre Centrul de Date.

–Toate echipele pe poziție, auziră vocea lui Ford în căști.

–Suntem în Centrul de Date, raportă Alex peste câteva minute.

Se așeză la terminalul central și începu să tasteze, în timp ce Alina rămase de pază la intrare, cu arma pregătită.

⌖

Milano, Italia

Scott monitoriză interfața special stabilită, așteptând ca Alex să transmită datele din sistemul central al Sferei. Îi aruncă o privire lui Mark, pentru a se asigura că e ocupat cu coordonarea echipelor din teren și nu e atent la ce face el, după care anulă rapid o alarmă afișată pe ecran. Nicăieri în profilul misiunii nu se indica faptul că odată ce penetra sistemul de date, Alex declanșa și o alarmă secretă. Cu alte cuvinte, avea suficient timp să termine de încărcat toate datele în interfața securizată, dar nu să evacueze înainte de-a fi descoperiți. Brett venise cu ideea să se omită acel detaliu, bazându-se pe faptul că o astfel de eroare putea fi atribuită informațiilor insuficiente.

Scott aștepta cu privirea la ecran, zâmbind în colțul gurii atunci când Alex reuși să treacă de primul firewall. În secunda următoare, zece mercenari se îndreptară către Centrul de Date. Întoarse privirea spre Brett și înclină aproape imperceptibil din cap. Acum era treaba lui să-l îndepărteze pe Mark din Camera Sistemelor.

–Mark, vreau să faci o analiză amănunțită a datelor încărcate de Alex, pentru a ne asigura că nu sunt corupte și pot fi transferate în siguranță pe serverul nostru. Fă-o de pe serverul secundar. Scott și cu mine putem coordona misiunea fără probleme.

Mark păru o idee surprins, dar nu comentă. Încuviință doar din cap în semn că a înțeles și se ridică de la terminalul său pentru a părăsi încăperea. Scott își întoarse privirea la Brett pentru o confirmare, după care deconectă comunicațiile. Nu mai dura mult până când Alina și Alex erau descoperiți. Și de data asta, erau pe cont propriu.

Estul Sudanului

Alina aruncă o privire la ceas, știind că nu mai aveau decât câteva minute înainte ca patrula de pază să ajungă

din nou în zona Centrului de Date. Explozibilul fusese deja plantat, nu mai rămânea decât ca Alex să termine de tranferat informațiile extrase de pe serverul Sferei și să evacueze amândoi clădirea fără să fie detectați.

–Cât mai durează? întrebă, ridicându-și privirea la platforma de deasupra lor.

–Aproape am terminat, răspunse Alex cu ochii la monitorul din fața lui.

–Hai mai repede, nu mai avem decât câteva minute.

Alex urmări cu calm cum transferul fișierului elecronic ajunse la final, ceea ce însemna că toate informațiile extrase fuseseră transmise cu succes.

–Avem vizitatori, anunță Alina o secundă mai târziu.

Alex își ridică privirea în momentul în care auzi zgomot de bocanci îndreptându-se în direcția lor.

–Mark, ce se întâmplă? întrebă cu voce joasă.

Niciun răspuns.

–Mark?

Își mută privirea la Alina, care ridică din umeri. Îi făcu semn să i se alăture, scanând încăperea cu privirea în căutarea unui loc unde se puteau ascunde. Se îndreptară rapid către o nișă aflată în peretele opus față de terminalul cu monitoare. Alex își scoase Glock-ul și-l ținu cu ambele mâini, cu țeava în jos.

–Mark, ne recepționezi? încercă din nou Alina. Ford, raportează. Ne aude cineva?

Din nou, zgomotul static fu singurul răspuns pe care-l primi.

–Toate comunicațiile sunt întrerupte. Cum naiba ajungem la punctul de extracție, fără să fim prăjiți de laserele alea?

Privirea lui Alex fu atrasă de un grilaj din metal îngropat în podea. Îi făcu semn și se lăsară pe genunchi lângă el, știind că probabil ducea către rețeaua de tunele de sub clădire. Poate chiar spre o ieșire. Încercară să clintească grilajul, dar nu reușiră să-l miște decât câțiva centimetri înainte să

audă primele împușcături. Se ascunseră după niște dulapuri din metal și ripostară, spate în spate. Împușcăturile inamice începură să se audă tot mai aproape, semn că mercenarii înaintau tot mai mult către poziția lor.

⌖

În afara perimetrului, echipele Elite încercau frenetic să restabilească comunicațiile cu sediul Elite și unii cu alții. Într-un mod cu totul și cu totul inexplicabil, dispozitivele de comunicație începuseră să transmită zgomot static la câteva minute după exfiltrarea către punctul de extracție. Ford își aruncă o privire la ceas și se lăsă pe vine, ros de incertitudine. Încercă să scruteze întunericul cu privirea, sperând să-i zărească pe Alex și pe Alina. Trecuseră douăzeci și cinci de minute de la inserția lor în clădire. Nu mai aveau decât cinci minute de așteptat, după care, conform profilului misiunii, trebuiau să arunce în aer cartierul general al Sferei. Obiectivele misiunii trebuiau îndeplinite cu orice preț. Sperând din tot sufletul că nu avea să fie pus în situația de a fi nevoit să ia acea decizie înainte de a ști cu certitudine că Alex și Alina părăsiseră clădirea în siguranță, încercă din nou să contacteze sediul Elite.

–Mark, ne recepționezi? Pauză. Mark?

Niciun răspuns.

–Ce naiba facem? întrebă Roman din stânga lui.

–Toate echipele, evacuarea la punctul secundar de extracție.

Roman se topi în noapte pentru a da ordinele de rigoare.

Când ultimele minute se scurseră și Roman îi confirmă faptul că toate echipele se aflau pe pozițiile de extracție, Ford închise ochii și activă dispozitivele cu explozibil, spunând în gând o mică rugăciune pentru Alex și Alina. De acum nu mai putea decât să spere că părăsiseră clădirea și se aflau pe drum spre ei.

Milano, Italia

Mark dădu colțul coridorului, întorcându-se la terminalul său, încă nevenindu-i să creadă că Brett îi ceruse să-și părăsească postul în timpul unei misiuni critice pentru a îndeplini o sarcină ce putea aștepta fără probleme până după inițierea exploziei. Când ajunse în Camera Sistemelor, fu încă și mai surprins să vadă că Brett și Scott analizau fișierul de date transferat de Alex, ignorând cu desăvârșire alarmele declanșate pe monitoarele din dreapta lor. Alex și Alina erau în mare pericol. Realiză cu îngrijorare faptul că Brett îl îndepărtase de la pupitrul de comandă pentru a putea altera în liniște parametrii misiunii. Se opri brusc și păși încet cu spatele, până ieși din Camera Sistemelor înainte să fie văzut.

O rupse la fugă către serverul secundar și se așeză la primul terminal, degetele zburându-i pe deasupra tastaturii. Când reuși să intre în interfața misiunii pe rol, realiză că toate comunicațiile fuseseră deconectate. Introduse codul de anulare a comenzii și deschise un canal de comunicație securizat.

–Echipa Beta, raportează. Mă recepționează cineva?

–Era și timpul! răspunse vocea furioasă a lui Ford. Unde morții mă-sii…

–Ford, ascultă-mă, n-avem prea mult timp, îl întrerupse Mark. Care e statutul Echipei Alfa? Nu-i pot contacta pe canalul principal.

–Habar n-am, Mark, motiv pentru care tot încercăm să dăm de tine de aproape zece minute! Comunicațiile au picat total și-am activat explozibilul. Două minute până la punctul zero. Trebuie să-i scoatem de acolo!

–Recepționat. Rămâi pe canalul ăsta.

Mark încercă să-i contacteze pe Alex și Alina pe toate canalele disponibile, dar nu auzi decât zgomot static. Începu să tasteze frenetic, știind că trebuia să anuleze dispozitivele cu explozibil. Transpirația îi alunecă pe spate în timp ce săpa

tot mai adânc în sistemul de securitate Elite. Reuși să intre în serverul principal și activă fereastra cu numărătoarea inversă. Treizeci de secunde până la detonare. Tastă rapid codul de anulare și așteptă. Zece secunde. Își ținu respirația, urmărind cifrele de pe ecran.

Nouă… opt… șapte… șase… cinci… DETONARE ANULATĂ.

Își aduse aminte să respire și-și șterse transpirația de pe frunte cu mâneca hanoracului negru. Făcuse tot ce putea pentru Alex și Alina. Acum trebuia să spere că reușesc să iasă din clădire și să reactiveze dispozitivele cu explozibil.

Estul Sudanului

Alerg și mă ascund după un stâlp din beton, trăgând orbește în direcția mercenarilor care ne urmăresc. Prin vene îmi circulă adrenalină pură, inducându-mi o stare de euforie. Luptăm până murim, ori murim luptând, am uitat care e diferența dintre cele două. În dreapta mea, Alex trage fără oprire.

Suntem depășiți numeric într-un mod cât se poate de grav, dar mă forțez să nu mă gândesc la urmări și continui să apăs pe trăgaci. Facem destule victime, dar nu e suficient, inamicul continuă să se apropie tot mai mult. Ejectez încărcătorul gol și-l înlocuiesc cu unul nou. Trag în tot ce mișcă, ignorând urletele de durere. Un glonț ricoșează în ciment chiar în dreptul capului meu. Alex îmi face semn să-i acopăr spatele, în timp ce se întoarce la grilajul din podea. Dau din cap în semn că am înțeles și-i indic ceasul, amintindu-i că probabil dispozitivele cu explozibil au fost deja activate. Timpul ni se scurge printre degete. Cu un efort supraomenesc, Alex reușește să mute grilajul atât cât să ne permită să ne strecurăm în spațiul de sub podea. O ia înainte, după care-mi face semn să-l urmez.

O luăm la fugă prin tunelul întunecat, auzind zgomot de

pași grăbiți deasupra noastră. O ploaie de gloanțe spulberă cimentul din dreapta mea. Mă arunc pe burtă, izbindu-mă cu umărul de peretele pe jumătate surpat. Îmi ridic încet capul, încercând să văd ceva în bezna din jurul meu. O umbră înaintează spre noi, alunecând de-a lungul peretelui. Schimb din nou încărcătorul, ignorând durerea din umăr. Întind un picior și împing în peretele putred, care cedează într-o ploaie de moloz. Umbra se oprește și-și îndreaptă arma spre zgomot. Scrâșnesc din dinți și ridic Glock-ul cu două mâini, apăsând de trei ori pe trăgaci. Zgomotul trupului prăbușindu-se la pământ răsună cu ecou prin tunelul întunecat.

Mă ridic în picioare și-o iau din nou la fugă, auzind pașii lui Alex în spatele meu. Dar ne oprim brusc după ce trecem de o cotitură și descoperim un grup de mercenari așteptându-ne zece metri mai în față. Știm prea bine că suntem încercuiți, dar nu ne prea vine să ne predăm de bunăvoie. Ne așezăm spate în spate, cu armele pregătite, atenți la mercenarii care ne înconjoară din toate părțile.

E surprinzător de greu să te lași capturat atunci când instinctul îți dictează: eschivează, luptă, lichidează. Mă uit în jur în timp ce suntem escortați înapoi spre Centrul de Date. Pereții sunt umezi și plini de igrasie, emanând un miros de stătut. Totul pare pe jumătate putrezit, ca și cum un virus invizibil distruge sistemul nervos al clădirii. Mercenarii rămân tăcuți pe tot parcursul drumului. Îmbrățișez din tot sufletul alinarea oferită de simpla prezență a lui Alex. Măcar o să murim împreună. Poate.

Suntem duși într-o zonă delimitată de garduri înalte din metal, în apropierea Centrului de Date.

–Puneți-i în cuști.

Posesorul vocii e un bărbat înalt cu păr grizonat, îmbrăcat cu pantaloni negri de doc și un pulover maro închis. Gregory Collingsworth. Din felul în care-l ascultă, e clar că mercenarii îl respectă și-i îndeplinesc toate ordinele.

Collingsworth se apropie de Alex, un zâmbet sec plutindu-i pe buze. Se încruntă atunci când nu obține nicio reacție, izbindu-se de binecunoscuta mască impasibilă. Îl studiază cu interes, după care-și întoarce privirea la mine, o mie de întrebări oglindindu-se în ochii căprui închis ce se asortează perfect cu puloverul pe care-l poartă. Face un gest scurt din mînă și mercenarii ne împing în cele mai stranii celule pe care le-am văzut vreodată, un fel de cuști suspendate cu lanțuri în aer. Degetele mi se împletesc instinctiv cu structura metalică, testându-i rezistența. Ușa e închisă cu un lacăt masiv.

Collingsworth se apropie de cușca lui Alex.

–Cine v-a trimis?

Alex nu-i răspunde, continuând să-l privească impasibil.

–Foarte impresionant. Collingsworth ne studiază cu interes, încercând să găsească un sens în lipsa noastră totală de reacție. Amândoi atât de puternici, atât de… dedicați.

Îl urmăresc cu coada ochiului cum se apropie de o masă pentru a umple o seringă cu un lichid de un roșu închis. N-am nici cea mai mică îndoială că drogul cu care plănuiește să ne injecteze e cel puțin letal.

–O să vă umplu mințile cu nebunie pură, iar voi o să-mi răspundeți la toate întrebările. Chestia asta e Iadul vostru personal, spune Collingsworth, indicându-ne seringa din mâna lui.

Are dreptate, dar nici nu-și imaginează în ce fel.

–Bagă mare, comentez pe un ton ironic. Iadul nu mă sperie câtuși de puțin, l-am vizitat de prea multe ori. Oricum, n-o să afli nimic.

–Sunt convins că asta vrei să crezi, îmi zâmbește cu un aer superior.

–De ce nu ne omori, pur și simplu? Ai câștiga o grămadă de timp.

Collingsworth mă privește cu o expresie gânditoare.

–Poate că am s-o fac.

Ne întoarce spatele și părăsește zona, urmat de mercenarii lui. Dintr-o dată, se aude un zornăit ciudat și privim deasupra noastră pentru a vedea un fel de cub din metal ce coboară peste cuștile în care ne aflăm. Când ajunge la pământ, o lumină roșie se aprinde în dreptul a ceea ce pare a fi o ușă laterală. Liniștea ne învăluie. Alex privește în jur, apoi își întoarce capul la mine.

–Ce facem? îl întreb.

–Așteptăm.

Mă întind cu mâinile deasupra capului, încercând să-mi relaxez mușchii tensionați.

–De ce nu ne-a omorât deja?

–Nu știu.

Timpul trece și renunț să încerc să număr minutele. Ce mai contează? La un moment dat, auzim un zgomot cel puțin ciudat. Pentru o fracțiune de secundă, am impresia că Elite ne vine în ajutor, dar ușa nu se deschide și sunetul continuă. În tăcerea ce ne înconjoară, vuietul acela ciudat pare amplificat cu puterea unei erupții vulcanice. Alex își întoarce privirea spre mine.

–Cred că ți-a ascultat sfatul. Ne gazează.

Își strecoară degetele printre gratiile cuștilor, străduindu-se să-mi atingă mâna. În ochi i se oglindește iubirea și regretul. N-am putut trăi niciodată împreună, dar măcar ne e dat să murim împreună. Îmi împletesc degetele cu ale lui și mă strânge cu putere. Îi simt pulsul, complet sincronizat cu al meu. Rămânem tăcuți și ne privim în ochi, în timp ce aerul din jur capătă treptat un miros dulceag.

Sediul CIA – Langley, Virginia

Sunetul strident al telefonului aproape îl făcu pe Roger să tresară. O singură persoană deținea acel număr și Roger așteptase apelul acela de zile întregi. Răspunse imediat.

–Cod, ceru cu voce calmă.

–Elite e punctul zero. Linia e securizată, răspunse o voce de bariton.

–Care-i situația? întrebă Roger, ignorând fiorul rece de pe șira spinării.

–Avem o problemă majoră.

–Ascult.

–N-am prea mult timp. Folosesc o linie securizată pentru că e urgent, dar o să fie reperată în câteva minute. Alex și Alina au fost capturați în timpul inserției.

–Cum e posibil așa ceva? Amândoi au executat misiuni mult mai dificile decât asta.

–Dacă e să-l credem pe Mark, Brett a așteptat până a primit transferul de date de la Alex, după care i-a ordonat lui Scott să întrerupă comunicațiile. Misiunea a fost sabotată și Brett a ordonat deja evacuarea echipelor.

–Ignoră ordinul. Vreau să-i salvezi.

–O să fie Iadul pe pământ la întoarcerea la sediul Elite. O să fiu nevoit să încalc protocolul în mod flagrant pentru chestia asta. Brett o să vrea să-mi mănânce ficații.

–Nu-ți face griji în legătură cu Brett, o să ne ocupăm de el cât de curând.

–Am înțeles.

Roger nu mai avu timp să mai spună ceva înainte ca legătura să fie întreruptă. Închise telefonul mobil și-l strecură în buzunar. Stomacul i se strânse de îngrijorare. Momentul confruntării finale cu Brett se apropia cu pași mult mai rapizi decât s-ar fi așteptat.

Estul Sudanului

Ford aștepta în pădurice din apropierea bazei Sferei, cu ochii la ecranul PDA-ului ce procesa variațiile de date, extrăgând în același timp un profil adecvat pentru misiunea spontană. Mark transfera informațiile în timp real de la

sediul Elite. Cu câteva minute înainte, Ford deconectase toate comunicațiile cu sediul, păstrând activ doar canalul lui Mark.

Pe partea lui, Mark intrase în baza de date a Sferei, folosindu-se de datele extrase de Alex ceva mai devreme. Dezactivă sistemul cu lasere și anulă întregul sistem de securitate. Echipele Elite n-ar mai fi trebuit să aibă vreo problemă să se infiltreze pentru a-i salva pe Alex și Alina. Cu ocazia asta, realiză că Brett le ascunsese informații vitale. Era clar că ar fi putut face același lucru de la bun început. Confirmând faptul că toate alarmele fuseseră anulate, echipele se infiltrară în clădire înainte ca personalul Sferei să-și dea seama că au o breșă de securitate. Două echipe își concentrară eforturile pentru a anihila opoziția, în timp ce Ford își conduse echipa către Centrul de Date.

–Ne apropiem de portalul sudic.

–Doi mercenari se îndreaptă spre tine, îl informă vocea lui Mark în ureche. Contact vizual în aproximativ un minut.

Ford le făcu semn agenților operativi din spatele său și se ascunseră cu toții după stâlpii din ciment. Fără zgomot, își scoase cuțitul din teaca de pe picior. Îi tăie gâtul unuia dintre mercenari în momentul în care trecu de poziția lui, în timp ce un alt agent operativ procedă la fel cu cel de-al doilea.

–Liber, îl informă Mark, continuând să scaneze imaginile în infraroșu pentru a descoperi alți potențiali inamici. Ia-o la stânga când ajungi la capătul coridorului. O să dai de un spațiu deschis cu un cub din metal în mijloc. Acolo îi găsești pe Alex și Alina… sau, cel puțin, asta mă informează dispozitivele lor de urmărire.

–Am înțeles.

–Încă doi mercenari în apropierea cubului.

Ford le făcu semn agenților operativi să-l urmeze.

–Avem nevoie de ceva care să le distragă atenția, șopti, știind că nu-și puteau permite greșeli.

–Nicio problemă, răspunse Mark pe un ton calm. Spune-mi când și sting toate luminile.

Agenții operativi își conectară dispozitivele cu vedere pe timp de noapte. Ford le indică prin semne să se ocupe de mercenari, în timp ce el se îndreptă spre ușa laterală a cubului.

–Acum!

Clădirea fu scufundată în beznă. Ford trânti ușa de perete, strecurându-se înăuntru.

⌖

Împușcături. Pentru un moment, Alina fu convinsă că o luase razna. Ori poate avea halucinații, datorită gazului. Dar sunetele se auziră din nou. Împușcături clare. În secunda următoare, luminile se stinseră. Alex se tensionă ca un arc, gata de luptă. Gazul fu oprit și ușa se deschise brusc. Luminile se aprinseră la loc. Ford păși înăuntru, ridicându-și dispozitivul cu vedere pe timp de noapte de pe ochi pentru a le oferi un rânjet satisfăcut.

–Hei, nu păreți chiar atât de surprinși! Mă simt insultat, ce naiba! Bănuiesc că n-aveți nimic împotrivă dacă vă scot din coliviile astea, nu? Dați-vă înapoi câțiva pași, băieții răi n-au vrut să ne dea cheile înainte să le punem câte un glonț în cap.

Ridică Glock-ul cu două mâini și trase în lacăte, după care se așeză pe un genunchi pentru a scoate Glock-urile de rezervă din rucsacul de teren.

–Cred că o să aveți nevoie de astea. Hai să ieșim naibii din cocina asta.

–Și laserele? întrebă Alina, verificând încărcătorul Glock-ului.

–Mark a anulat tot sistemul de securitate.

–Parcă Brett spunea că nu e posibil, comentă Alex pe un ton sec.

Ford ridică din umeri.

–Da, păi Brett spune multe. Mark tocmai a făcut-o. Și v-a salvat fundurile între timp. După ce-au picat comunicațiile, v-am tot așteptat, dar am activat explozibilul cand a expirat timpul. Am sperat că reușiți să ieșiți la timp, n-ar fi pentru prima oară. Mark a fost nevoit să anuleze manual detonarea. Tipul a făcut niște acrobații incredibile să saboteze toată misiunea pe la spatele lui Brett. Un adevărat rebel. Îmi pare rău să vă dau vești proaste, dar se pare că Brett a aranjat toată porcăria asta numai ca să scape de voi. Fapt pentru care i-am încălcat ordinele de evacuare. Probabil o să-mi rupă capul când ajungem înapoi la sediu.

Alex dădu din cap în semn că a înțeles. Nu mai era nimic de spus. Întoarse capul s-o privească pe Alina cu o expresie gravă.

–Collingsworth? întrebă Alina.

–Mort. L-am împușcat cu mâna mea.

–Atunci hai să ieșim odată de aici.

Părăsiră cubul din metal, cu armele pregătite. Roman îi aștepta la câțiva metri depărtare, păzind coridoarele cu arma în poziție de tragere. Le aruncă o privire peste umăr, făcându-le cu ochiul.

–Numai probleme cu voi doi, sunteți o pacoste la casa omului.

Alina îl bătu pe umăr.

–Mulțumesc.

Ford o luă înainte spre ieșire, cu Alex la un pas în spatele lui și Alina în dreapta lui. Restul agenților operativi îi încercuiră protectiv. În câteva minute, ajunseră la punctul de extracție. Elicopterul îi aștepta deja. Ford dădu ordinul:

–Mark, fă-ți de cap.

O explozie uriașă ilumină pădurea în dreapta lor, dar niciunul dintre agenții operativi prezenți nu răsuflară ușurați la succesul acela nesperat al misiunii. Nici n-ar fi avut cum, știind ce-i așteaptă la întoarcerea la sediul Elite.

⌖

Milano, Italia

Alerg alături de Marius, amândoi în echipament complet de teren, materialul negru ascunzând rănile acumulate. Dintr-o dată, pământul se surpă sub noi și cădem în gol, simțind aerul cum ne șuieră pe la urechi. Impactul aduce cu sine durere și întuneric. Deschid ochii și întorc capul pentru a-l descoperi pe Marius cu privirea fixată pe fața mea. E foarte palid datorită sângelui pierdut. Lacrimile îi alunecă pe obraji, știind că sfârșitul e aproape.

Razele lunii se infiltrează prin spărtura de deasupra noastră, alinându-ne pe măsură ce moartea e tot mai aproape. Particule de praf dansează furibund în lumina albă ca de neon. Tremur tot mai tare pe măsură ce pierd tot mai mult sânge și mi se face foarte frig. Mă întreb cât timp ne-a mai rămas. Privirea mi se fixează pe luna plină. Întunericul se luptă pentru a câștiga controlul și tâmplele îmi zvâcnesc dureros, dar nu mai contează. Aud ultimele respirații ale lui Marius și nu-mi mai pot stăpâni lacrimile atunci când privirile ni se întâlnesc din nou. Îmi sărut vârfurile degetelor cu toată puterea ce mi-am mai rămas și i le așez pe buzele întredeschise.

–Te iubesc, îi șoptesc cuvintele pe care știu că vrea să le audă înainte ca întunericul să pună stăpânire pe el pentru totdeauna.

Lumina din ochi i se stinge treptat și rămân doar cu luna și moartea să-mi țină de urât.

Tresar și deschid ochii. Oftez, uitându-mă la ceas. Timpul trece mult prea repede, fiecare kilometru parcurs aducându-ne tot mai aproape de sediul Elite. Către inevitabil. Închid din nou ochii și încerc să nu mă gândesc la nimic. Fără succes. Ce-o să se întâmple la întoarcerea la sediu? Oare Alex va fi de acord cu decizia mea de a-l ajuta pe Roger să preia controlul, ori se va crea o ruptură definitivă între noi?

Elicopterul aterizează într-un final, dar nu mă ridic în picioare până când nu coboară toți agenții operativi. Alex

mă așteaptă lângă ușă și mă îndrept spre el, încercând să-mi compun o mască neutră. Nu-i văd prea bine ochii în lumina difuză, dar simt cum mă mângâie cu privirea de parcă m-ar atinge cu degetele. Mă abțin de la cuvintele pe care vreau să le rostesc, știind că nu e nici momentul, nici locul pentru o astfel de discuție. La rândul lui, Alex rămâne tăcut, continuând să mă privească în timp ce-și scoate mănușile de teren pentru a le pune în buzunar. În ochi i se oglindește regretul pentru ce-ar putea fi. Întinde mâna spre mine, tandrețea gestului făcându-mă să tresar. Îmi conturează linia maxilarului cu degetul mare, atingerea trimițându-mi fiori pe șira spinării și aprinzându-mi o căldură plăcută în abdomen.

–Ești pregătită? mă întreabă cu blândețe.

Continui să-i susțin privirea, încercând cu disperare să-mi calmez bătăile nebune ale inimii. Scrâșnesc din dinți și dau din cap în semn că da. Ochii i se întunecă și simt un curent electric prin toate terminațiile nervoase. Îmi forțez inima să înghețe. Dintr-o dată, am nevoie să-i simt căldura și puterea. Îl iau în brațe, simțind cum i se tensionează toți mușchii. Respirația îi devine ușor greoaie, atingându-mi urechea. Apoi cedează și-și înfășoară brațele în jurul taliei mele, trăgându-mă mai aproape. Inimile ne bat la unison și ne strângem în brațe de parcă am vrea să intrăm unul în altul.

–Facem asta împreună, îmi șoptește cu voce răgușită.

Ford, Roman și restul agenților operativi ne așteaptă la intrarea în sediu. Când pășim în terminalul de sosiri, realizez fără surprindere că suntem așteptați cu nerăbdare. Jumătate din personalul Elite pare să se afle acolo. Scanez fețele din jur și-l zăresc pe Scott. Îl fixez cu privirea până întoarce capul într-o parte. Lângă el, Brett fumegă de nervi, urmărindu-l cu privirea pe Alex. Mark e într-o parte. Înclin din cap în direcția lui și primesc un zâmbet minuscul.

Alex îi susține privirea lui Brett, masca impenetrabilă din nou la locul ei. Îi urmez exemplul. Vrei să scapi de noi? Mai încearcă.

Ford, Roman și restul agenților operativi se așează în jurul nostru. Mesajul e mai mult decât sugestiv: ne sunt loiali nouă, nu comandantului care-i privește cu dispreț. După câteva momente, Alex se întoarce pe călcâie și se îndreaptă spre lifturi. Îl urmez, fără să privesc înapoi.

Mesajul a fost trimis și recepționat. Nu mai e nimic de spus.

✦

DIVIZIA COBALT

Geaca neagră din piele îi flutura cu furie în briza rece a serii. Se aplecă pe ghidonul motocicletei Ducati 750 Sport și își încleștă mâna dreaptă pe accelerație. Motocicleta zbură pe șosea, trecând ca o nălucă pe lângă alei scufundate în întuneric și magazine închise. Curând, părăsi orașul, mărind viteza pe șoseaua rurală. Copacii și tufișurile de la marginea drumului deveniră linii continue estompate, oglindindu-se în vizorul ce-i acoperea complet fața. O coti pe o șosea secundară și acceleră, continuând să fugă. Nici el nu știa prea bine de ce anume. Dar torsul motorului îi transmitea o vibrație adâncă în piept, inducându-i o stare de relaxare. Urletul mecanic devenise plânsetul tăcut al sufletului său.

O coti din nou pe un drum lăturalnic, roata din spate derapând pe pământul uscat, aruncând pietricele în aer. Fără să încetinească, Alex compensă, aplecându-se și mai mult pe ghidon. Controlă monstrul metalic de sub el cu mișcări minuscule ale pulpelor și bazinului, de parcă ar fi fost o prelungire a trupului său. Acceleră, forțând motorul până aproape de limita distrugerii, lăsând în urmă vălătuci imenși de praf. Însă neliniștile și temerile îl urmară fidel, refuzând să fie ignorate. Nu le mai putea evita. Înjură printre dinți, detestând pierderea controlului. În ultimul timp, se întâmpla tot mai des.

Se afundă tot mai mult în sălbăticie, urmând o hartă mentală către destinația finală. Încetini atunci când zări o pată argintie în depărtare și părăsi drumul rudimentar, strecurându-se cu abilitate printre copaci. Opri și descălecă, scoțându-și casca. Sări peste câțiva copaci căzuți la pământ și se afundă în umbre. Abia acum se afla în elementul lui. Când ajunse pe malul râului, se lăsă pe un genunchi, scufundându-și mâinile în apa rece ca gheața. Se spălă pe

față, dorindu-și să poată șterge orice urmă a lacrimilor interzise. Se întinse pe iarba umedă, îngăduindu-și să se bucure de frumusețea cerului înstelat. Și de faptul că era încă viu, chiar dacă viața lui aparținuse mereu altcuiva. Organizației Elite în primă fază, însă acum doar Alinei. Era legat de ea pe vecie, iubirea pentru ea neputând fi învinsă nici măcar de către moarte. Erau conectați într-un mod cu totul și cu totul inexplicabil. Pentru totdeauna.

Un sunet strident întrerupse magia momentului. Își scoase telefonul mobil din buzunarul gecii din piele și-l duse la ureche.

–Da.

–Alex…

Vocea ușor răgușită a femeii pe care o iubea mai presus decât propria viață păru să-i electrizeze toate terminațiile nervoase. Situația în care se aflau luase o întorsătură complet haotică, lurcurile scăpând de sub control. Și de data asta, habar nu avea cum să reacționeze.

–Alina, șopti în noapte.

–Vreau să te văd. Trebuie neapărat să stăm de vorbă.

–Unde?

Răspunsul ei îl luă pe nepregătite.

–Ajung într-o oră.

Alex se ridică în picioare și se reîntoarse la motocicletă. Își puse casca și încălecă, pornind motorul. Mai aruncă o ultimă privire în jur, după care demară în trombă. Pe buze îi pluti umbra unui zâmbet. Se aflau într-o situație imposibilă, ce impunea o discuție foarte serioasă. Era momentul să ia niște decizii. Dar aveau să fie împreună, chiar dacă numai pentru câteva ore. Un motiv suficient pentru a fi fericit.

Parcă motocicleta la o jumătate de kilometru de destinație și părăsi drumul pentru a se afunda neauzit în pădure, scanând zona cu privirea și ascultând cu atenție în căutarea pericolelor ascunse. Anii de experiență pe teren îl transformaseră într-un prădător natural. Era deja o a doua

natură. Chiar și într-o pădure pustie, se transforma automat în ceea ce fusese antrenat să devină: mașinăria ce nu rata niciodată. Soldatul perfect. Îi fusese inoculat în sânge, devenind parte integrantă din el.

Într-un final, zări cabana printre copaci. Lumina slabă a lumânărilor arzând la ferestre îl atrase ca un magnet. Prezența Alinei îl ademenea ca un cântec de sirenă, încălzindu-i sângele în vene. Părea că trecuse o viață de când fuseseră acolo împreună, profilul misiunii impunând capturarea Alinei. Numai că Alex modificase totul în ultimul moment, luându-i locul. Urmase o sesiune de tortură destul de greu de îndurat, dar îngerul lui întunecat îl salvase.

Deschise ușa, scanând încăperea cu privirea. Căldura focului din șemineu alungă amintirile acelui moment din timp și spațiu în care sacrificase totul pentru ea. Aici se puteau întâlni fără pericolul unui teren minat cu trădările și minciunile ce urmaseră.

–Alina? spuse cu voce joasă.

Un băț de chibrit scăpără într-un colț întunecat al camerei și aprinse o lumânare. Lumina se reflectă în ochii ei verzi. Era așezată pe un balansoar din lemn, legănându-se ușor în timp ce-l urmărea pe sub gene cum pășește înăuntru, închizând ușa după el. Inima începu să-i bată cu putere pe măsură ce se apropia de ea. Lumina focului din șemineu dezvălui emoția pură oglindită în ochii verzi-albăstrui. Alex își scoase mănușile, aruncându-le pe o măsuță, după care se lăsă pe un genunchi în fața ei.

–Trebuie să vorbim…

Alex îi puse un deget pe buze, oprind-o. Clătină ușor din cap, indicându-i că nu sosise încă momentul. Discuția putea să mai aștepte. Înainte să poată reacționa în vreun fel, o luă în brațe și se ridică cu ea în picioare. Se întoarse cu o mișcare fluidă și se așeză pe balansoar, strângând-o la piept ca pe o păpușă fragilă din porțelan. Împinse cu un picior în pământ, legănându-se lin în lumina difuză a lumânărilor.

Alina își ridică fața spre el, descoperind cu surprindere lacrimile interzise din ochii lui. Dorința se transformă în necesitate. Buzele li se atinseră, tentativ la început, apoi cu o frenezie crescândă. Se izolară din nou în lumea lor alcătuită din dorință și pasiune arzătoare. Lumina se reflectă pulsând în ochii lui Alex, acum verzi ca jadul. Alina se cuibări la pieptul lui, dorindu-și să-i poată intra pe sub piele. Se pierdu în paradisul erotic plină de căldură, trupurile lor împletindu-se în unul singur.

Mușchii lui Alex se tensionară cu dorința acută de-a o poseda. Era doar a lui, fusese dintotdeauna, doar că trebuise să aștepte răbdător până când acceptase și ea acel adevăr de necontestat. O sorbi prin toți porii, delectându-se cu gustul ei unic pe care-l asociase întotdeauna cu condimente exotice și aer proaspăt de munte. O combinație ce-l bântuise în fiecare moment petrecut fără ea, regăsind-o doar în vise. Cât de tare duruse despărțirea și agonia certitudinii că se află în brațele altui bărbat. Nu-l invidiase pe Marius, fiindu-i clar de la bun început că se angajase într-o luptă deja pierdută. În mod paradoxal, timpul era cel mai de temut dușman al lui Alex, dar tot timpul aranjase fiecare lucru la locul lui. Marius incomplet fără Alina, ea fiind jumătatea lui Alex, astfelt încât nu se simțise niciodată completă în lipsa lui. Dar timpul anulase acea dramă, scutindu-i pe toți trei de a fi nevoiți să privească adevărul în față.

Alina își dezlipi buzele de pe ale lui, trăgându-se o idee în spate ca să-l privească. Îi admiră ochii mereu schimbători, genele lungi și trăsăturile cizelate. Era atât de tulburător de frumos, încât l-ar fi putut admira pentru vecie. Așa își dorea să și-l amintească, vulnerabil în fața atingerilor ei, trupul lui emanând o pasiune erotică aproape hipnotizantă. Bărbatul pe care-l iubise încă înainte de a-l cunoaște, intuindu-l la un nivel primar. Îi urmări degetele abile în timp ce-i descheiau nasturii cămășii. În curând, lumina lumânărilor îi străluci arămie pe piele.

Alex rămase cu ochii la ea, mișcat până în adâncul sufletului de frumusețea dureroasă a momentului. Femeia pe care o adora era goală în brațele lui. Afrodita lui proprie și personală. Vânătăile și semnele războaielor trecute fură sărutate aproape cu pioșie. Părul mătăsos îi acoperea umerii, atingându-i sânii. Continuând să legene lin balansoarul, Alex îi oferi ceea ce știa că-și dorește. Buzele îi atinseră pielea sensibilă, limba trasând cercuri ca de foc în jurul unui sfârc ce se întări instant sub răsuflarea lui fierbinte. Alina gemu, împingându-se cu șoldurile în el. Alex închise ochii, încercând să-și controleze nevoia acută de-a o penetra chiar acolo, posedând-o sălbatic până când îi ștergea orice urmă de amintire a atingerii altui bărbat din minte. S-o audă gemând prelung, implorându-l să nu se oprească niciodată. Avea nevoie să o simtă pulsând în extaz în jurul lui, să-i strige numele în timp ce se prăbușeau amândoi în abis. Avea nevoie de ea pentru a fi cu adevărat viu. Fără Alina nu mai rămânea nimic din el, în afară mașinii perfecte de ucis. Era atât de simplu și în același timp atât de complicat.

Alina se ridică în picioare și-i întinse mâna, conducându-l în fața șemineului. Se întoarse cu fața la el și-i atinge părul în care focul se juca cu reflexe roșiatice. Ochii i se întunecaseră într-o nuanță nedefinită, în ei oglindindu-se o dorință sălbatică. Alina oftă, acceptând resemnată ceea ce refuzase ani de-a rândul. Alex era un bărbat creat pentru sex și iubire, un bărbat creat special pentru a o înnebuni de dorință. Era focul lichid ce i se strecura pe sub piele ori de câte ori îl privea. Îl dezbrăcă încet de haine, atingându-l cu degete tremurânde ca și cum și-ar fi dorit să-și întipărească în minte fiecare curbură a trupului lui.

Alex îi contură cu un deget vânătaia neagră de pe umăr, încercând parcă s-o vindece mental, luând asupra lui toată durerea. Nu fusese în stare s-o protejeze în Sudan, îi înșela mereu așteptările. Faptul că supraviețuiseră pentru a se afla acum împreună era un adevărat miracol.

Alina îi intui gândurile și clătină ușor din cap. Îi interzicea agonia vinovăției, înțelegea acum grija lui permanentă, câteodată chiar cu riscul pierderii propriei vieți. Cu mult timp în urmă, fuseseră mentor și discipol. Acum erau parteneri, suflete pereche. Se protejau unul pe celălalt cu orice risc, de multe ori fiind nevoiți să ridice ziduri care să-i despartă. Nu mai era loc de blamări între ei, doar de momente prețioase.

Mâinile ei îl atinseră cu lăcomie, conturându-i mușchii bine definiți ca cei ai unei statui, alunecând tot mai jos, cuprinzându-l în palme, măsurându-i dorința pulsândă tot mai acută. Alex își lăsă capul să cadă pe spate, un suspin scăpându-i printre buze. Îi îngădui să-l dezmierde pentru câteva momente, apoi o privi cu un mârâit înfundat. Avea să-și amintească pentru vecie focul oglindit în ochii ei verzi atunci când se îngropă complet în ea. Adâncimile ei se strânseră spasmodic în jurul lui, trăgându-l tot mai adânc, făcându-l să-și piardă răsuflarea. Sunetele erotice ale plăcerii le plutiră la unison pe buze. Trupurile li se sincronizară într-un ritm vechi de când lumea, focul împrumutând nuanțe de arămiu închis pielii sclipind de transpirație. Se iubiră cu sălbăticia primară a două animale de pradă.

–Alex… te iubesc, îi mărturisi Alina cu voce răgușită.

Alex gemu prelung, știind că avea să prețuiască pentru vecie cuvintele acelea pe care le așteptase de atâta vreme. În curând, sufletele li se contopiră pe culmile extazului, anticipând momentul dureros în care aveau să fie nevoite să se despartă. De data aceasta, posibil pentru totdeauna. Fiecare nor argintiu era brodat pe margini cu întuneric; plăteau mereu prețul întreg al fiecărei clipe de fericire în parte. În lumea lor, visele nu se materializau decât în momente trecătoare precum ploaia de Perseide.

⌖

Deschid ochii și mă întind, realizând că m-am lăsat furată de un somn lin cum n-am mai experimentat de multă vreme. Întind instinctiv mâna după motivul acelui moment de respiro, dar patul e gol. Mintea mi-e cuprinsă de o panică confuză. L-am pierdut deja? Întorc capul pe pernă și rămân cu privirea la el.

Alex stă în picioare lângă fereastră, privind gânditor afară în noapte. E complet gol, la fel ca și mine. Respirația mi se îngreunează și mă înfrupt cu nesaț din priveliștea aceea de o eroticitate aproape dureroasă. Îi trasez cu privirea fiecare curbă a mușchilor, focul declanșându-mi-se în pântece. Parcă l-aș vedea pentru prima oară, chiar dacă am petrecut ore întregi explorând fiecare milimetru al trupului aceluia sculptat. Încă îi mai simt pielea sub degete și gustul masculin pe limbă. Privește pierdut în gânduri pe fereastră, ca și cum ar căuta răspunsuri la întrebări știute numai de el. Sufletul mi se umple de tristețe. Știu cu siguranță că e bântuit de gânduri negre. La fel ca și mine.

Cu toate că-mi doresc cu disperare să-l ating, îi intuiesc nevoia de singurătate. Dumnezeu știe că e o nebuloasă totală în mintea mea… îmi pot imagina cum se simte Alex. Oare regretă noaptea asta și ceea ce s-a întâmplat între noi? Privește afară în noapte, dorindu-și să nu fi venit niciodată? Știe ce urmează să-i cer și ce am de gând să fac? Neliniștea mi se încolăcește în stomac. Oare se minunează, la fel ca și mine, de ușurința cu care ne regăsim? Am trecut prin atâtea grozăvii împreună, am făcut tot posibilul să-l îndepărtez, l-am părăsit pentru un alt bărbat, l-am forțat să fie martorul poveștii mele de iubire cu Marius. Și cu toate astea, ne regăsim mereu. Cutreierăm mările și oceanele vieții ca două corăbii cu busola defectă, întotdeauna găsind drumul unul spre celălalt.

Închid ochii la pulsul familiar al dorinței din abdomen. Sângele începe să-mi curgă fierbinte precum lava prin vene când îmi aduc aminte cum m-a posedat cu sălbăticie,

tremurând înainte să intre în mine de parcă nu-i venea să creadă că e adevărat ce se întâmplă. Extazul m-a învăluit cu o asemenea forță, încât aproape n-am mai putut îndura. Dar nu e vorba doar despre sex cu noi doi, oricât de incredibil ar fi mereu.

În ciuda tuturor reticențelor pe care le-am avut, Alex mi-a furat inima împreună cu trupul și toate simțurile. Din nou. Habar n-am cum e posibil așa ceva. Tot ce știu cu siguranță e că nu mai am puterea și nici dorința de-a mă lupta împotriva sentimentelor pe care le am pentru el. În seara asta, am uitat de agonie. După ce-am plutit prin propria viață precum o nălucă, am reușit să-mi deschid din nou inima și să simt cea mai pură formă de iubire. Pentru Alex. Nu mai pot îndura gândul de-a fi departe de el.

Mă ridic din pat și mă apropii de el. Lumina palidă a lunii îi dansează pe piele cu o nuanță de alabastru. Stăm umăr la umăr, fără să ne atingem, privind afară la pădurea întunecată. Alex întinde o mână să mă atingă, dorindu-și parcă să restabilească conexiunea dintre noi. Degetele lui alunecă pe piele, desenându-mi cercuri concentrice pe umăr. Întorc capul să-l privesc.

–Ani de zile n-am făcut nimic altceva decât să visez cum ar fi dacă aș reuși să ies din Elite. Numai că atunci când mi s-a îndeplinit dorința, n-a fost așa cum mi-am imaginat.

Alex mă privește cu tristețe, asaltat de amintiri dureroase. Mi-a oferit libertatea cu prețul distrugerii propriului său suflet.

–Am vrut să fii fericită… și liberă.

–N-am fost liberă, Alex, îi șoptesc, admițând în sfârșit ceea ce Marius și cu mine am negat întotdeauna.

Ochii mi se umplu de lacrimi, dar încerc să mă controlez, întorcându-mi privirea înapoi spre pădure. Nu vreau să încep să plâng. Mi-e teamă că n-o să mai știu cum să mă opresc. Dar Alex nu-mi mai dă voie să mă ascund de el. Degetele lui mi se strecoară în păr și disperarea pune din

nou stăpânire pe mine. Dacă ceea ce-am avut cu Marius nu mi-a adus fericirea, atunci cum mă mai pot privi în oglindă? Ce fel de monstru am devenit, încât să nu mă mai satisfacă nimic?

Alex mă trage cu blândețe în brațele lui, tandrețea gestului său așezându-se ca un balsam peste inima mea rănită. Rămânem așa un timp îndelungat. Alex nu vorbește, nu mă întreabă nimic, doar mă mângâie pe păr și pe spate. După un timp, îmi ia fața în mâini și mă forțează să-l privesc. Iubirea oglindită în ochii gri-verzui îmi face inima să-mi bată tot mai tare. Își apleacă capul pentru a-mi atinge buzele cu ale lui, strângându-mă apoi din nou în brațe.

–Îmi pare rău, Alina, îmi șoptește la ureche.

Îmi îngrop fața în umărul lui, strângându-l cu putere în brațe.

–Pentru ce? Mi-ai salvat viața de nici nu mai țin minte câte ori. Și mi-ai redat libertatea, indiferent cât te-a durut.

Alex nu-mi răspunde și mă trag puțin înapoi ca să-l pot privi. Trăsăturile lui par ca sculptate în lumina lunii. Îmi susține privirea și văd vinovăție în ochii lui. Întind mâna și-l ating pe obraz, conturând aproape cu reverență chipul pe care credeam că nu am să-l mai văd niciodată.

–Mi-ai redat viața, Alex. Nu e vina ta că n-a fost ce m-aș fi așteptat să fie.

Alex mă studiază cu atenție.

–Și ce te-ai fi așteptat să fie?

Ridic din umeri, inspirând adânc.

–Nu știu… credeam că o să pot fi fericită.

–Și n-ai fost?

Degetele lui îmi alunecă din nou pe spate, declanșându-mi un fior pe șira spinării. De data asta, atingerea nu mai e menită ca o alinare. Alex parcă vrea să-mi comunice tacit că am fost o nebună să cred că-i pot uita atingerea. Clatin din cap, luptându-mă împotriva impulsului de a-l implora să facă din nou dragoste cu mine. Însă trebuie să-i spun

anumite lucruri, îi datorez măcar atât după tot ce-a făcut pentru mine. Mi-e greu să-mi exprim sentimentele prin cuvinte, dar trebuie să încerc.

–Am avut momente de fericire. Momente în care viața părea că e ceea ce mi-am dorit. Dar știam în adâncul sufletului că nu era. N-am fost niciodată liberi cu adevărat. Am privit în permanență peste umăr, temându-ne mereu de ce-i mai rău. Nu eram nicăieri… nu aparțineam de Elite și nu mai simțeam că aparțin nici de lumea reală. N-am aparținut niciodată de nimeni și de nimic… în afară de tine. Am fost a ta încă dinainte să te cunosc, Alex. Nu știu dacă înțelegi exact cam ce vreau să spun, dar…

Alex îmi întrerupe cuvintele cu un sărut tandru, oftând încet în gura mea. Se trage înapoi să mă privească cu o înțelegere tacită, conturându-mi buzele cu un deget. Stomacul mi se strânge la resemnarea tristă din ochii lui, o tristețe atât de adâncă, pe care încearcă s-o ascundă. Știm amândoi că au rămas multe lucruri nespuse. Mă sărută din nou, de data asta cu sălbăticie, înfigându-mi aproape dureros degetele în carnea de pe umeri. Mă ia brusc pe sus și mă duce la pat, unde ne așezăm în genunchi, față în față. Îl împing în șezut și-l încalec. Maxilarul i se tensionează când încep să-mi mișc ușor șoldurile deasupra lui. Dar nu mai am răbdare, dorința mă face să mă presez în el tot mai tare, smulgându-i un geamăt de pe buze. Mă ridic puțin și-l las să mă pătrundă, înfășurându-mă în jurul lui, dorindu-mi să-i intru sub piele. Dar nu e suficient. Niciodată nu e suficient. Am avut dreptate la început să-mi fie frică de atingerea lui adictivă. Nu de el mi-a fost frică, ci de propriile mele sentimente. Și de dimineața după noaptea petrecută împreună. Mi-a fost frică de certitudinea că am să-l pierd din nou.

Alex mă atinge peste tot, încet, deliberat, ca și cum ar vrea să mă scoată complet din minți. Îi înfig mâinile în păr, vrând să opresc timpul în loc. Mă privește cu o undă de

regret și știu că o simte și el, timpul se scurge mult prea repede. Îi pun o mână pe piept și mă mișc ritmic deasupra lui. Inima îi bate cu putere sub mâna mea. Mă prinde de șolduri și mă targe tot mai adânc în el, tot mai repede. Fierbințeala îmi crește în pântece cu furia unei erupții vulcanice, lava mi se răspândește prin tot corpul. Alex respiră sacadat, degetele lui mi se înfig în carne. Mă aplec să-l sărut, ametită de dorință, simțindu-l tare și fierbinte înăuntrul meu.

Și, în sfârșit, timpul pare să-mi asculte rugămintea și se oprește într-un moment de plăcere copleșitoare. Ne mișcăm împreună pe un ritm creat din pasiune. Mai repede, tot mai repede. Alex mă sărută cu o disperare crescândă și se arcuiește în mine aproape violent, trăgându-mă în el tot mai adânc. Scânteia orgasmului se declanșează în amândoi la unison, pulsându-ne prin vene, explodând prin toate terminațiile nervoase. Alex murmură ceva și geme prelung, pierzându-se fierbinte în mine. Ne agățăm unul de altul, lumea dezintegrându-se în jurul nostru.

Afară cerul e atins de primele nuanțe ale răsăritului, pe măsură ce noaptea se dizolvă în zi. Alex mă privește cu regret și în ochii lui văd promisiunea unei vieți împreună ce nu va fi să fie. Prea devreme… prea târziu… prea mult… niciodată suficient. Oboseala mă doboară și închid ochii, bucurându-mă deja de amintirea somnului lin în brațele lui.

⌖

Alex se trezi și inhală adânc aroma cafelei proaspete. Alina dispăruse din brațele lui, dar amintirea atingerii ei încă îi stăruia pe piele. Și-ar fi dorit să se refugieze din nou în somn, să poată invoca umbrele nopții. O căută cu privirea și o descoperi la fereastră, îmbrăcată cu tricoul lui negru, sorbind dintr-o cană cu cafea aburindă. Părul ud îi atârna în dezordine pe un umăr, ascunzându-i fața de privirea lui.

–Alex, îi rosti numele ca pe o vrajă secretă, intuindu-i privirea.

Alex se ridică din pat și se apropie încet de ea, atingându-i buzele cu ale lui atunci când întoarse capul să-l privească.

–Vorbim după ce ies din duș, îi șopti pe buze.

Alina îi zâmbi trist, urmărindu-l cu privirea în timp ce se îndrepta spre baie.

Zece minute mai târziu, Alex găsi camera goală. Hainele îi fuseseră aranjate cu grijă pe pat. Alina era afară pe prispă, îmbrăcată acum în propriile ei haine, cu privirea pierdută printre copacii din jurul cabanei. Alex se îmbrăcă în grabă și i se alătură. Rămaseră tăcuți o perioadă.

–Spune-mi totul, îi ceru Alex cu voce joasă într-un târziu. Orice ar fi, o rezolvăm împreună.

Alina întoarse capul să-l privească.

–Ar fi mai bine pentru tine să nu știi nimic. Dacă dăm greș, ai fi mult mai în siguranță.

–Nu mă interesează să fiu în siguranță dacă nu putem fi împreună.

Alina se așeză pe banca din spatele lor, aplecându-se în față pentru a-și sprijini coatele pe genunchi.

–E foarte posibil să fim uciși.

Alex își întoarse privirea în direcția pădurii. Ca de obicei, Alina nu-l menaja atunci când venea vorba despre adevăr. Moartea nu-l mai speria de mult, ceea ce nu putea accepta sub nicio formă era ideea de-a o pierde din nou.

–Știu. Mai există o variantă… putem fugi.

–Nu, răspunse Alina pe un ton ferm. A fost suficient de rău când m-au crezut moartă. Elite se ascundea în fiecare umbră, fiecare persoană îmbrăcată în negru era un potențial agent operativ. Refuz să mai trăiesc în felul ăla.

Alex știa prea bine că se săturase de o viață pe fugă. Era chiar mai rău decât conformarea la standardele Elite. Nu, Alina nu mai putea accepta un astfel de compromis.

Iar ceea ce urma să-i spună complica și mai tare lucrurile, dar nu-i mai putea ascunde ceea ce simțea.

–După ce-ai dispărut din viața mea, nu mi-am mai dorit să trăiesc.

O simți cum se tensionează, dar între ei nu mai puteau exista secrete. Era singura modalitate de-a încerca să meargă înainte.

–Când te-ai întors, am revenit la viață. E foarte simplu, Alina, nu mai pot îndura să te pierd. Dacă eșuăm, măcar murim împreună.

Alina oftă, părând să abandoneze o luptă interioară.

–Roger ne vrea pe amândoi.

–Pentru ce?

–Pentru a ne declara loialitatea CIA-ului. Asta implică să trădezi Elite.

Alex întoarse capul s-o privească.

–Am făcut-o deja cu mult timp în urmă, Alina. Pentru tine.

Londra, Marea Britanie

Doi agenți CIA sosiră odată cu instalarea amurgului. Unul dintre ei rămase afară, celălalt intră în Hotelul Millenium, aflat la trei sute de metri de Hyde Park, și urcă scările până la etajul doi, oprindu-se în fața camerei cu numărul nouă. Ciocăni la ușă și aștepta. Alex deschise ușa, cu Alina la un pas în spatele lui. Bărbatul le făcu semn să-l urmeze.

–Unde mergem? întrebă Alex.

–O să vedeți când ajungem.

Agentul îi escortă afară. Alina se înfioră în aerul rece și umed, strângându-și geaca în jurul ei. Un Mercedes negru aștepta cu motorul pornit la colțul străzii. Cel de-al doilea agent deschise portiera din spate și le făcu semn să urce. Mașina demară imediat ce portierele fură închise, rulând prin conurile portocalii de lumină provenite de la stâlpii de iluminare.

Regală şi elegantă, modernă şi liberă în expresie, intensă, relaxantă, cosmopolită, uriașă, uneori senină, alteori înnorată, cu străzile-i forfotind de sute de limbi și dialecte ale lumii, Londra li se înfățișă în toată splendoarea ei. O metropolă globală de la modernul London Eye, până la istoricul Turn al Londrei și faimosul Big Ben. Oferta era deosebit de variată, de la spaţiile deschise și podurile vechi și moderne, toate splendid arcuite peste Tamisa, la bătrânul West End, cel mai important centru financiar al lumii, unde zgârie norii se ridicau trufaș la cer printre catedrale gotice și străzi medievale.

Alina rezistă eroic tentației de a-și imagina o vacanță alături de Alex în locul acela atât de plin de viață. Mercedesul urmă o curbă strânsă, coborând pe Lower Robert Street pentru a se opri în fața unei clădiri din cărămidă roșie aflată la intersecția dintre Robert Street and Adelphi Terrace. Cei doi agenți coborâră, îndreptându-se către ușa din lemn masiv. Unul dintre ei tastă un cod pe panoul de securitate. Alex își ridică privirea la camera video de deasupra.

Intrară într-o recepție de dimensiuni reduse. Peretele din dreapta era ticsit cu însemnele companiilor ce se presupunea că dispun de birouri în clădire. Unele existau cu adevărat, altele nu, conexiunea dintre ele și CIA la fel de complexă precum labirintul de coridoare din inima clădirii. Roger îi aștepta pe o terasă protejată de geam antiglonț, deghizată sub forma unei capsule futuriste cu vedere la Tamisa. Vântul încrețea apele de un gri închis, ridicând umezeala rece din aer la cote alarmante.

–Timp de mulți ani, am operat dintr-o clădire de pe Edgware Road, explică cu voce monotonă, continuând să privească apele întunecate. O construcție teribilă a erei de după război, unde nu fucționa nimic niciodată. Cele mai multe companii cu care împărțeam locul se axau pe tranzacții imobiliare. Apăreau și dispăreau peste noapte, niciodată nu știai cu cine ai de-a face. Ceea ce era un avantaj.

Până la urmă, clădirea a fost demolată. N-a rezistat mai mult de o jumătate de secol, o adevărată risipă. Și așa am ajus aici. Vă spun asta pentru că dacă Elite devine o divizie a CIA-ului și începeți să lucrați pentru noi, e util să fiți la curent cu istoria celei mai sigure locații de care dispunem în Europa. E cunoscută sub codul Cobalt. Dacă lucrurile merg așa cum trebuie, Elite va deveni Divizia Cobalt.

Roger se întoarse să-i privească.

–Sfârșitul Războiului Rece a creat o iluzie falsă a siguranței globale. Politicienii au argumentat cu succes nevoia de transparență, care a venit la pachet cu tăierile drastice de buget. Și a fost doar începutul. Acum e mai rău ca niciodată. Serviciile de informații au fost expuse în mod public într-o perioadă în care avem o nevoie acută de secretivitate. În era isteriei corectitudinii politice, e absolut imperativ să creăm o divizie complet invizibilă. Fiecare țară ce se respectă are nevoie de servicii performante de informații care să fie secrete, nicidecum jucării teleghidate la discreția politicienilor. Multe dintre misiunile pe care le avem de executat sunt extrem de neplăcute, dar cineva trebuie s-o facă și pe asta. Ideologia noastră nu ține de națiuni, steaguri, președinți și monarhi, ci de protejarea valorilor ce îngăduie populației civile să-și trăiască viața în liniște și pace.

Roger se sprijini de fereastra imensă din spatele său și întoarse capul pentru a urmări înaintarea anevoioasă prin apele învolburate a unei barje încărcate până la refuz.

–Când trebuie să vă întoarceți la Elite?

–În douăsprezece ore, răspunse Alex.

–Perfect. Sunt convins că aveți multe întrebări, la care vă voi răspunde treptat. Roger se dezlipi de fereastră și se apropie de ei. Dar înainte de-a intra mai adânc în subiect, vreau să știu dacă v-ați hotărât să vă alăturați nouă.

–De asta ne aflăm aici, răspunse Alina pe un ton neutru.

–Pot să întreb ce v-a făcut să luați decizia asta?

–În primul rând, pentru că am încredere în tine. Am lucrat împreună și știu cu siguranță că ești un om de onoare. Alina ridică din umeri. Și recunosc că-mi doresc ca Elite să redevină ce-a fost odată: prima barieră în calea abuzurilor, corupției și crimei de orice fel. Chiar cred în idealurile astea, am învățat să-mi placă. Nu asasinatele, desigur, dar răul chiar există în lume și menirea noastră e să luptăm împotriva lui. Problema e modalitatea în care o facem. Ne-am pierdut drumul, deraiați de jocurile și abuzurile de putere.

Roger zâmbi.

–Idealurile Elite… Sunt absolut șocat că, după tot ce ți s-a întâmplat, le-ai rămas loială.

–Ai spus-o tu singur, interveni Alex. Elite e un rău necesar. Sau Divizia Cobalt, sau cum vrei s-o numești. Eu aș vrea să știu cum s-a ajuns la finalul ăsta de joc.

–Din mai multe motive. Roger făcu o pauză, începând să se plimbe prin fața lor cu o mină preocupată. Vă studiem cu atenție de ceva timp. Suntem la curent cu războiul dintre Elite și Consiliu. La început, l-am atribuit unei simple rivalități, după care am descoperit o breșă în securitatea Consiliului prin care se scurgeau informații strict secrete ce mereu aveau legătură cu Elite. Acum știm că trădătorul era Liam McPherson și e singurul motiv pentru care Brett încă mai stă în picioare.

–Și crezi că dispariția lui Brett va însemna sfârșitul războiului intern?

–Consiliul e pe cale de dispariție. Dacă reușim ce ne-am propus, Elite devine anexa noastră. Razboiul intren nu mai face parte din peisaj. V-ați făcut datoria extrem de eficient și cu mult curaj de-a lungul anilor, singura problemă e că în ultimul timp s-a pierdut din vedere cine e adevăratul dușman. Brett și-a pierdut claritatea în gândire. Conduce Elite de mult prea mult timp, ceea ce a produs o alterare a regulilor și idealurilor inițiale ale organizației. Lupta continuă pentru putere i-a distras atenția. Rezultatul e că lucrurile au început să meargă

tot mai rău. Agenții operativi își pierd viața complet inutil în ultimul timp, și asta nu doar datorită misiunilor de pe teren. Avem indicații clare de asasinate plănuite de Brett împotriva propriilor agenți, într-un plan de curățire a organizației de toate elementele care-i sunt potrivnice. Asasinatul pus la cale împotriva voastră n-a reușit datorită faptului că l-am anticipat, stabilind un protocol de urgență împreună cu Ford. Fără voi, procentajele Elite ar scădea dramatic. Brett o știe prea bine și tot a încercat să vă lichideze în Sudan.

–Procentajele Elite au rămas constante de-a lungul anilor, punctă Alex.

–Dacă nu v-ați fi pierdut timpul și energia în mod inutil cu războaiele interne, probabil Al'Qaeda nici n-ar mai fi existat în acest moment. Chiar dacă nu sunt de acord cu unele dintre metodele voastre, e clar că eficiența Elite a scăzut dramatic în ultimul an. Dar eu sunt de părere că lucrurile se pot îndrepta sub o nouă conducere. După ce Brett a preluat puterea, idealurile originale au fost respectate o lungă perioadă de timp. Dar lucrurile au început să se schimbe și Elite a început să-și servească propriile interese.

–Nu înțeleg, interveni Alina pe un ton surprins. Ce fel de interese?

–Când dispui de capabilitățile și puterea unei astfel de organizații, e posibil să nu te mai mulțumești doar cu îndeplinitul ordinelor primite. Cel puțin, Brett nu se mai mulțumește doar cu atât.

–Și ce are de câștigat din toată nebunia asta?

–Nici nu mai contează. Important e că nimeni nu poate dispune de o asemenea influență. Am văzut de prea multe ori cum puterea totală corupe total, indiferent cât sunt de bune intențiile de la care s-a pornit.

–Sunt curioasă, Roger, spuse Alina, studiindu-l cu atenție. De ce vreți să ne anexați tocmai acum? Și de ce ne-ai ales pe noi? Până la urmă, sunt convinsă că există o grămadă de alte variante mult mai comode.

–Datorită vouă. Ție și lui Alex, clarifică Roger, oprindu-se pentru a o privi. Tu, pentru că nu ți-ai pierdut complet conștiința. Ești loială și încă mai ai un suflet.

–Nu înțeleg…

–E foarte simplu. Datorită calităților pe care le-am enumerat, e foarte clar că nu ești cea mai bună alegere pentru conducerea noii Divizii Cobalt.

–Dar sunt un secund ideal, ghici Alina.

–Exact.

–Nu cred că sunt pregătită pentru o astfel de responsabilitate.

–E posibil să nu vrei s-o accepți încă, dar îți garantez că ești mai mult decât pregătită, o contrazise Roger. Ceea ce mă aduce la voi doi împreună. În ciuda tuturor greutăților prin care ați trecut, legătura dintre voi a devenit tot mai puternică. Aveți încredere deplină unul în celălalt. Conexiunea extrem de specială dintre voi v-a ajutat să treceți cu bine peste niște momente foarte dificile.

–Și eu, ce caut aici? întrebă Alex cu obișnuita-i mască impasibilă.

–Te urmărim cu mare atenție de ceva timp, Alex.

–Urmărim? arcui Alex o sprânceană.

–Da. CIA și cu mine, explică Roger cu răbdare. Ai ieșit mereu în evidență, ca să spun așa. Ești unic, cel mai bun agent operativ Elite. Și, în timp, ai trecut cu brio toate testele noastre.

–Ca spre exemplu? întrebă Alex, părând o idee iritat. Politică de culise? Jocuri psihologice? Manipulare? Persecuții?

–Nu ești prea optimist în ceea ce privește CIA-ul, nu-i așa?

–De ce-aș fi? De când lucrez pentru Elite, nimeni, nici măcar CIA-ul, n-a intervenit vreodată în favoarea mea. De ce tocmai acum?

–Admit că ai avut o viață mult mai dificilă decât marea majoritate a agenților Elite, dar poate tocmai din cauza asta

ai ajuns atât de sus, deasupra tuturor. Poate Brett a fost o idee cam prea aspru cu tine. Pe de altă parte, asta te-a format în agentul care ești azi.

–Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce caut azi aici?

–E timpul să urci pe scara ierarhică.

–Până unde? întrebă Alex surprins. Nu știam că insubordonarea e un motiv suficient de bun pentru o promoție.

–Nu este. Ești aici pentru că a sosit momentul să preiei funcția pentru care ai fost pregătit. Tu ești cel care-l va înlocui pe Brett. Ai fost mereu adeptul cuvintelor puține, continuă Roger, văzând expresia sceptică de pe fața lui. Perfect, e foarte simplu. Avem nevoie de cineva care să-l înlăture pe Brett și sunt convins că doar tu ești acela. Brett te-a pregătit pentru asta de-a lungul anilor, fără ca măcar să-și dea seama. Și la final, rezultatul e cu mult mai extraordinar decât și-ar fi imaginat vreodată.

Alex îl privi aproape șocat. La asta chiar nu se așteptase. Luase în considerare o mulțime de variabile, dar nu se gândise că-i va fi oferită conducerea noii Divizii Cobalt. Roger zâmbi, părând plăcut surprins de faptul că reușise să-l scoată din legendara lui impasibilitate.

–Mai ai și alte întrebări?

–Nu ești îngrijorat că Brett ne-ar putea suspecta pe vreunul dintre noi? interveni Alina.

–Deocamdată n-are niciun motiv. Probabil nici n-o să-i treacă prin minte până când lucrurile nu vor începe să se precipite. Și noi trebuie să-i alimentăm starea falsă de siguranță.

–Și care e rolul tău în toată povestea asta? îl presă Alina, studiindu-l cu atenție.

–Sunt noul comandant al Centrului Internațional de Informații.

–N-am auzit de el.

–E nou, o informă Roger pe un ton neutru. La fel ca Divizia Cobalt.

–Tot nu înțeleg de ce m-ați ales pe mine, reluă Alex.

Din discuția pe care o avusese cu Alina, ajunsese la concluzia că Roger le cerea ajutorul în ideea de a-l înlătura pe Brett. Dar nu se așteptase că avea să i se ofere conducerea unei organizații nou create.

–Pentru că mă bazez pe talentele tale multiple, plus că ai demonstrat nu o dată calitățile de lider necesare. Mi-ar fi plăcut să facem schimbarea asta treptat, dar se pare că prăbușirea lui Brett e iminentă, așa că va trebui să ne descurcăm cu timpul pe care-l avem la dispoziție. E un nou început, îți poți alege propriul personal, cu toate că-ți recomand ca deocamdată să-l lași pe Scott în poziția pe care o ocupă acum. Îți va fi foarte folositor la început, până te obișnuiești cu noul tău rol. Iar Alina îți va fi alături pe post de secund, sau mâna ta dreaptă, spune-i cum vrei.

–Înțeleg, spuse Alex, aproape zâmbind la ironia aceea a sorții.

Se luptase toată viața pentru Alina, iar acum Roger i-o oferea pe tavă. Pur și simplu.

–Sper să fii convins de faptul că dacă n-aș avea încredere în abilitatea ta de-a conduce Divizia Cobalt, nu ți-aș oferi poziția de lider.

–Sunt convins că ești un om de onoare și asta e suficient.

–Am ordonat implementarea unor reguli noi de operare. Anticipăm că Brett se va opune, dar dacă plănuim totul până la ultimul detaliu, n-ar trebui să avem probleme.

–Chiar și așa, vrei să lucrăm la niște variabile în caz contrar? întrebă Alina.

–Da, poate ar fi prudent să avem și câteva planuri alternative.

–O să analizăm opțiunile.

–Vreau să vă informez că Președintele a aprobat personal această fuzionare, drept pentru care toate protocoalele de misiuni au fost reevaluate. Au fost eliminate toate punctele sensibile și s-au stabilit criterii de recrutare pentru a umple

eventualele goluri. Toți agenții operativi au posibilitatea de-a alege să rămână, sau nu. Statutul activ nu e obligatoriu. Oricine alege să plece, va primi o identitate nouă și va fi reintegrat în societate.

–Vreau să știu dacă Anjolie și Sage vor fi în siguranță, ceru Alina, privirea alunecându-i la apele întunecate ale Tamisei.

–Crezi că Brett ar fi în stare de ceva atât de oribil, încât să se răzbune pe fiicele tale? făcu Roger o grimasă.

–Poate că nu, dar vreau să fiu sigură.

–Am înțeles. Ce vrei să fac?

–Protejează-le. De Divizia Cobalt și de mine.

–Alina…

–Crede-mă, Roger, așa e cel mai bine. Nu vreau să le mai folosească nimeni niciodată împotriva mea.

–Bine, fu de acord Roger, oarecum surprins de încrederea ei absolută. Dă-mi patruzeci și opt de ore și-ți promit că nu le va mai găsi nimeni. Eu o să fiu singurul care va ști unde sunt. Ți se pare acceptabil?

–Da, mulțumesc, îi zâmbi Alina cu tristețe.

–Atunci așa rămâne.

–Și acum?

–Acum vă întoarceți la Elite și faceți rost de Codex. Dacă vrem să preluăm toate filialele Elite, avem nevoie de listele complete cu toți agenții operativi, inclusiv identitățile duble și locațiile celor sub acoperire, plus profilurile psihologice. Dacă ajunge în mâinile cui nu trebuie, ne putem aștepta la un atac global asupra întregului personal Elite.

Alina îl privi cu uimire.

–Codexul e la Nivelul Cinci de securizare. Asta înseamnă că e restricționat și eu nu am autorizarea necesară.

–Alex te poate ajuta. Brett e încolțit și știu sigur că e dispus să lupte până la moarte. Dacă nu ne ocupăm de fiecare detaliu în parte, e posibil să susținem pierderi colaterale masive. În momentul ăsta, Elite trece printr-o criză majoră

de autoritate. Comandantul e corupt și agenții operativi încep să privească în jur, tot mai sceptici în legătură cu ordinele pe care le primesc. Am discutat cu Președintele și i-am promis că pot negocia o capitulare pașnică a întregului personal Elite. M-a crezut pe cuvânt și a aprobat acordarea de imunitate și identități noi imaculate pentru reintegrarea în societate a tuturor celor care vor să plece.

–De unde știm că imediat ce predăm armele n-o să ne omorâți pe toți? întrebă Alex cu voce joasă. Se sprijini de un perete, studiindu-l pe Roger cu atenție. În mod legal, Elite nici măcar nu există. E foarte ușor să faci curățenie generală într-un asemenea caz.

–Tocmai de aceea, lucrurile se vor schimba radical. Nu mai sunteți invizibili, vă oferim o existență legală. Una extrem de secretă, dar reală.

–Vrei să spui că Elite are și o față umană? întrebă Alina cu amărăciune.

–Nu. În momentul ăsta, în mod sigur nu. Dar poate avea cu Alex la comandă și cu tine pe post de secund. Când ți-au antrenat abilitățile de asasin, ți-au oferit și posibilitatea de a proteja. Dacă nu crezi în acest adevăr fundamental, ești liberă să pleci.

–Unde?

–Acasă.

Alina îl privi pe sub gene.

–Nu știu ce înseamnă cuvântul ăsta, Roger. Am crescut în Elite, tot ce știu am învățat acolo. M-am îndrăgostit în Elite. Oamenii de acolo merită o șansă și poate tu ești cel care le-o poate oferi.

–Alege cu grijă, Alina. E un moment unic în viața ta, nu vei mai avea parte de unul la fel niciodată, declară Roger cu o expresie gravă.

Alina își întoarse privirea către singura persoană din lume în care avea încredere deplină.

–Alex, vreun sfat înțelept? Acum ori niciodată.

Ca de obicei, Alex îi răspunse cu o altă întrebare:

–Ce-ai văzut tu cu ochii tăi? Sunt crimele comise de Elite mai îngrozitoare decât crimele pe care le previne? E lumea un loc mai bun și mai curat după fiecare misiune îndeplinită cu succes?

–Da, răspunse Alina fără ezitare.

–Atunci ai răspunsul.

Milano, Italia

A doua zi, Alina coborî din lift și se uită în jur. Coridorul se afla la un nivel marcat cu securitate maximă, cu mult sub cele accesibile personalului obișnuit, drept pentru care era complet pustiu. Alex o aștepta în capătul îndepărtat, un înger întunecat păzind poarta către Iad.

–De ce ne întâlnim aici?

–Pentru că azi extragem Codexul, îi răspunse el pe un ton calm. Ești sigură că ești pregătită pentru chestia asta?

Alina încuviință din cap.

–Atâta timp cât mă ghidezi.

Alex întinse mâna pentru a-i introduce o un dispozitiv de comunicație în ureche.

–O să fiu cu tine la fiecare pas. Așteaptă până ajung în biroul meu, după care întoarce-te în Camera Sistemelor și abordează-l pe Mark. Fii atentă, îi ordonă cu voce joasă.

–Întotdeauna, răspunse Alina. Și tu la fel.

–Întotdeauna.

Alex zâmbi și o trase mai aproape pentru a o săruta.

–Trebuie să zic chestia asta, nu mă pot abține, îi spuse Alina cu o sclipire de amuzament în privire. Cred că avem cea mai complicată, întortocheată și disfuncțională relație de care am auzit vreodată.

–Poate, dar nu ți-ai dori să fie altfel.

–Probabil ai dreptate.

–Probabil.

Alex îi mai atinse încă o dată buzele cu ale lui, după care se întoarse pe călcâie și o lăsă singură pe coridorul pustiu. Alina clătină din cap și se sprijini de peretele din spatele ei, urmărindu-l cu privirea până când dispăru după un colț.

⌖

Cincisprezece minute mai târziu, Alina intră în Camera Sistemelor, apropiindu-se de Mark.

–Am nevoie de codul de acces pentru Nivelul Cinci, îi ceru, sprijinindu-se cu un șold de terminal.

–Nu ai autorizare pentru asta, îi răspunse Mark fără să-și ridice privirea de la monitorul din fața lui.

–Să verifice fișierul Jad, spuse vocea lui Alex în urechea ei.

–Verifică fișierul Jad, repetă Alina cu voce fermă.

Mark își ridică privirea la ea, părând uimit că știa despre existența acelui fișier super-secret. După care ridică din umeri și accesă fișierul. Datele actualizate îl luară prin surprindere.

–Când s-a întâmplat asta?

–*Hayes și Sijin sunt sub acoperire în Sud…*

–… America. Am primit autorizare azi-dimineață.

Alina îi întinse PDA-ul lui Mark, care-l conectă la serverul principal pentru a încărca codurile de securitate. Când termină, îl deconectă și i-l întinse.

–Mulțumesc, îi zâmbi Alina și părăsi încăperea.

Mark privi pentru câteva momente în urma ei, după care se întoarse la ale lui.

Alina străbătu labirintul de coridoare până ajunse la lift. Apăsă un buton și privi în jur pentru a fi sigură că n-o vede nimeni, apoi păși înăuntru imediat ce se deschiseră ușile.

–Sunt în lift.

–*Tastează codul ăsta… nouă… nouă… trei… șapte… șapte… trei.*

Alina introduse numerele pe panoul din metal. Ușile se închiseră și liftul începu să coboare. La un moment dat, se opri între etaje. Mai introduse codul de câteva ori, dar nu se întâmplă nimic.

–S-a oprit la șapte.

–Folosește-ți PDA-ul. Conectează-l în partea dreaptă a panoului.

Alina se execută și PDA-ul se activă.

–Încearcă acum.

Alina introduse din nou codul. De data asta, liftul își reluă coborârea. După aproximativ zece secunde, se opri și ușile se deschiseră într-o anticameră mică și pustie.

–Sunt înăuntru.

Alina păși afară și privi cu grijă în dreapta și-n stânga în timp ce ușile liftului se închideau în spatele ei.

–Ești într-o zonă în care n-au acces decât câteva persoane. N-ar trebui să fie nimeni prin jur.

–Nu e.

–Ia-o la dreapta.

Alina făcu ce i se cerea, deplasându-se pe un coridor scufundat în semi-întuneric, iluminat doar de LED-urile verzi și albastre incorporate pe margini, de-a lungul podelei. Inspectă în treacăt zecile de ecrane aliniate pe pereții laterali.

–Care-i treaba cu locul ăsta?

–Fiecare segment reprezintă o misiune. Cele aprinse sunt misiunile pe rol. Ai ajuns în capăt?

–Da.

–Caută Q699. Uită-te doar la ecranele inactive.

–L-am găsit, spuse Alina după câteva secunde.

–Bun. Deschide-l.

–Cum?

–E un mâner jos.

Alina apăsă mânerul și paravanul din metal se rulă imediat pentru a descoperi un ecran.

–Ar trebui să vezi un port replicator, unde-ți poți conecta PDA-ul. Îl vezi?

–Da.

Alina conectă rapid PDA-ul.

–Și acum?

–Nimic. Așteaptă.

Pe ecran se deschiseră câteva ferestre, ultima dintre ele afișând: ÎNCĂRCARE CODEX. O bară verde indica progresul, pe măsură ce informațiile erau transmise din PDA-ul ei către terminalul din biroul lui Alex. Alina oftă și se plimbă prin fața consolei, uitându-se în jur pentru a se asigura că nu vine cineva. După ceea ce păru o adevărată eternitate, auzi din nou vocea lui Alex în ureche.

–Gata. Ia-ți PDA-ul, închide totul la loc și ieși de acolo.

Alina deconectă PDA-ul și coborî paravanul, după care se îndreptă rapid către lift. Apăsă butonul de câteva ori, nerăbdătoare să plece de acolo înainte de a fi descoperită. Dar când ușile se deschiseră, dădu nas în nas cu Scott.

–Bună, spuse Alina cu răceală, incapabilă să se gândească la altceva.

–Ce cauți aici? întrebă Scott, privind-o cu suspiciune.

Alina păși în lift și apăsă un buton, fără să-i răspundă.

–Cum ai ajuns la nivelul ăsta? insistă Scott.

–Am codul de autorizare.

–De la cine?

–Nu-i poți răspunde la întrebarea asta. Spune-i exact așa.

–Nu-ți pot răspunde la întrebare, repetă Alina, păstrând o expresie neutră.

–De ce?

–Spune-i că investighezi…

–… o modulare suspectă a variațiilor de date dintr-o misiune activă.

–De unde?

–Filiala Elite…

–… din Norvegia.

–Și de ce te-ar folosi pe tine pentru asta?

–Nu pot să-ți spun mai multe.

Ușile liftului se deschiseră și coborîră amândoi la nivelul principal. Alina se întoarse cu fața la Scott, privindu-l drept în ochi.

–Dacă vrei să afli alte detalii, n-ai decât să-l întrebi pe Brett. Bineînțeles, o să vrea să știe ce naiba căutai la un nivel cu acces restricționat.

–Ce Birou Operativ? încercă Scott pentru o ultimă oară.

–Nu-i răspunde, știe că n-ai voie s-o faci.

Alina zâmbi și-i întoarse spatele, îndepărtându-se alene ca și cum nu avea nicio grijă pe lume.

✦

PERIMETRU INACCESIBIL

Alex intră în biroul lui Brett.

–M-ai chemat?

Brett își ridică privirea de la ecranul din fața lui, făcându-i un semn să ia loc.

–Am primit misiunea de-a interveni într-o situație cu un potențial catastrofal creată de Interpol, spuse cu o expresie disprețuitoare, întorcând ecranul spre el.

Alex studie imaginea unui bărbat de vârstă medie.

–Gabriel Vincent e un fost membru al organizației IRA, dar a colaborat masiv și cu Sinn Fein, explică Brett cu o mină serioasă. După ce-a părăsit Irlanda, a început să opereze pe cont propriu și-a dispărut de pe radarele noastre. Până acum patru săptămâni. Se pare că în urmă cu doi ani, Sinodul l-a recrutat pentru a conduce filialele Europene. Pentru asta avea nevoie de fonduri, așa că a reluat colaborarea cu un prieten mai vechi. Jonathan Stiles, investitor cu experiență în domeniul crimei organizate. Prin Jonathan, Vincent a cunoscut un chimist ceh, pe numele lui Hynek Miloslav. Hynek e expert în materiale explozibile și se pare că a inventat un polimer ce nu poate fi detectat prin mijloacele tradiționale. Interpolul l-a ridicat pentru a investiga atât polimerul, atestându-i valabilitatea, cât și legăturile lui cu o paletă largă de organizații teroriste. Din nefericire, ori poate doar datorită incompetenței, convoiul Interpolului a fost atacat de oamenii lui Vincent și Hynek a fost răpit. Acum patru săptămâni, un avion comercial de pe ruta Tel Aviv - Sarajevo a explodat în aer la numai patruzeci de minute după decolare. Cum aeroportul din Tel Aviv dispune de cele mai sofisticate proceduri de securitate, e clar că ne confruntăm cu un material explozibil nedetectabil. Analizele confirmă faptul că e vorba despre polimerul lui Hynek, ceea ce înseamnă că Vincent l-a pus deja la treabă.

De atunci îl tot căutăm pe Vincent, dar abia ieri am putut confirma o potențială locație survenită prin informatorii noștri locali. Misiunea implică lichidarea tuturor celor implicați și distrugerea polimerului. Mark îți va transfera profilul misiunii după ce va fi gata. Vreau eficiență maximă, nu ne putem permite greșeli cu o situație ce poate scăpa de sub control, reprezentând un risc de securitate la nivel global. Scott a selectat deja cei șase agenți operativi care vor participa la misiune. Tu vei coordona operațiunea de la fața locului, împreună cu echipa mobilă constând din Ford și Roman.

Alex simți un gol în stomac. Asta însemna că echipa mobilă avea să rămână în dubă și era cel puțin suspect faptul că Ford și Roman nu aveau să activeze drept lideri pentru echipele de pe teren. Brett îi confirmă temerile.

–Datorită situației grave, profilul misiunii e conceput în așa fel încât să elimine absolut orice risc de nereușită. Doar tu și echipa mobilă vă întoarceți la sediu, agenții operativi de pe teren vor fi sacrificați.

Sacrificați. Cuvântul i se învârti lui Alex prin minte, declanșând un val de suspiciune.

–Nu cred că mai e nevoie să te informez despre faptul că tu ești singurul care va fi la curent cu acest aspect.

Alex îl privi cu o expresie glacială.

–Dacă Alina face parte dintre agenții care urmează să fie sacrificați, trebuie să fi cel puțin nebun să-ți imaginezi că o să stau deoparte și-o să asist la uciderea ei. Nu mai ai niciun as în mânecă, nimic cu care mă mai poți șantaja. Ian e mort și știm amândoi prea bine că nu dau doi bani pe viața mea.

Brett zâmbi, părând sicer amuzat.

–Sunt convins că vrei să crezi asta din tot sufletul. Din păcate pentru tine, se întâmplă să am un mic as în mânecă. Unul pe care mi l-ai oferit chiar tu. Continuând să zâmbească, Brett apăsă un buton pe tastatura din fața lui. Chiar credeai că n-o să aflu despre Leisher?

Alex își îndreptă din nou privirea la ecran, urmărind tăcut un video realizat în ceea ce părea un restaurant. Imaginea se concentră pe o masă dintr-un colț, unde soții Leisher cinau la lumina lumânărilor.

–Nu-mi pasă de Leisher și soția lui, comentă pe un ton neutru. N-ai decât să-i lichidezi, dacă asta-ți dorești.

–Îmi pare rău să aud asta. Bănuiesc că și copiii familiei pot fi trecuți la pierderi colaterale acceptabile?

Alex se încruntă.

–N-ai îndrăzni să faci așa ceva. E mult prea demonic chiar și pentru tine.

Brett chicoti satisfăcut.

–O, crede-mă că nu m-aș da în lături de la nimic pentru a scăpa de Alina. E absolut inacceptabil felul în care îți afectează judecata prin simpla ei prezență. A fost o greșeală enormă să-i cruț viața după episodul din Australia. Ar fi trebuit să-i trag un glonț în cap cu mâna mea imediat ce-a pășit în sediu. Chiar acolo la intrare, de față cu toată lumea. În felul ăsta, s-ar fi înțeles foarte clar că nu există o a doua șansă pentru trădători.

Alex rămase tăcut.

–Cum așa, nu mai ai și alte discursuri în legătură cu libertatea de alegere? întrebă Brett cu o mină sarcastică. Fără dezbateri și declarații publice? Așa mă gândeam și eu, ar fi cazul să-ți vină odată mintea aia la cap. Și acum ai face bine să te grăbești cu pregătirile pentru misiune, indiferent cine sunt agenții operativi care urmează să fie sacrificați. În caz contrar, îți jur cu toată seriozitatea că-ți trimit un colet ce va conține patru capete ale unei anumite familii. Sper să mă crezi, Alex, pentru că de data asta nu mai glumesc.

–Te cred, replică Alex cu voce joasă.

Se ridică de pe scaun fără alt comentariu și părăsi biroul. Se simțea de parcă tocmai ar fi primit un pumn în plexul solar. Cuvintele lui Brett i se învârteau fără oprire prin minte.

... de data asta nu mai glumesc... de data asta nu mai glumesc...

Când ajunse în biroul lui, accesă fișierul personal al Alinei, dar nu reuși să descopere nimic. Statutul ei rămăsese neschimbat, cu singura mențiune că avea două zile libere. Nicio referire la misiunea de pe rol, ceea ce era suficient să-l aducă în pragul nebuniei. Absența totală a informațiilor reprezenta o informație în sine.

Închise fișierul și părăsi biroul, îndreptându-se spre Camera Sistemelor. Din fericire, Mark era singur la terminalul lui.

–Vreau profilul preliminar al misiunii Hynek, îi ceru pe un ton ferm.

Mark îl privi încurcat.

–Îmi pare rău, Brett mi-a interzis să-l transfer oricui până mâine dimineață.

–Acum, Mark. Transferă-l pe PDA-ul meu.

–Dar dacă află Brett…

–Te rog, spuse Alex cu voce joasă.

Mark îl privi năucit. Era pentru prima oară când detecta o notă de disperare în vocea lui Alex. De obicei, tipul era un adevărat robot insensibil. În mod clar, se petrecea ceva cu adevărat îngrozitor pentru a provoca o astfel de reacție din partea lui. Știind cum mergeau lucrurile, probabil acel ceva avea legătură cu Alina.

–Îl primești în două minute.

Alex înclină din cap cu o expresie recunoscătoare, după care se îndepărtă fără niciun zgomot, ca și cum ar fi plutit pe deasupra pământului.

Înapoi în biroul lui, deschise fișierul cu profilul misiunii pe PDA. Ignoră detaliile tehnice și strategice, căutând cu înfrigurare lista cu numele agenților operativi. Numele Alinei nu se afla printre ele. Alex se sprijini de spătarul scaunului, răsuflând ușurat. Căzu pe gânduri, cu privirea în gol.

Și totuși, ceva nu era în regulă.

⌖

–Alina.

Alina se încruntă la auzul vocii necunoscute.

–Da.

–Briefing de urgență într-o oră.

–Am înțeles.

Închise telefonul mobil și-l aruncă în capătul opus al patului cu un oftat exasperat. Cam atât despre cele două zile libere. Aruncă pătura de pe ea și se ridică din pat, întrebându-se de ce n-o sunase Alex pentru a o informa despre briefing-ul surpriză.

Când ajunse la sediul Elite, descoperi cu surprindere că era trimisă într-o misiune de urgență, împreună cu alți cinci agenți operativi cu care nu mai lucrase niciodată până atunci. Alex nu era prezent. Briefing-ul debută fără el, iar ea se luptă cu sentimentul că ceva era în neregulă. Se forță să fie atentă la ceea ce spunea Brett.

–Nu știm dacă Vincent l-a forțat pe Hynek să-i dezvăluie formula polimerului, ori s-a mers pe ideea de colaborare, dar nici nu mai contează. Este de neconceput ca acest tip de explozibil să cadă în mâinile Sinodului. Depozitul folosit de Vincent pe post de cartier general trebuie incinerat complet. Nu vreau să mai rămână nimic din el și nu vreau supraviețuitori. S-a înțeles?

–Și care e planul de evacuare? întrebă Alina.

Brett își întoarse privirea la ea, părând vizibil iritat de întrebare.

–Alex vă comunică la fața locului.

Răspunsul o liniști întrucâtva. Inițial crezuse că Alex nu avea să participe la misiune.

–Detaliile sunt deja încărcate pe PDA-uri. Ford și Roman sunt echipa mobilă și vă pot răspunde la orice alte întrebări aveți. Nu accept greșeli, vreau o misiune impecabilă. Alex vă așteaptă deja la terminalul de plecări. Succes.

Alex îl privi pe Scott, abținându-și un oftat exasperat. Recapitulaseră profilul misiunii de atât de multe ori, încât era convins că-l poate recita deja ca pe o poezie. Când încercase să scape sub pretextul briefing-ului, Scott îl informase cu calm că Brett se ocupa deja de asta. Ceea ce declanșase din nou suspiciunea în mintea lui.

Alina nu e pe lista agenților operativi. Are două zile libere.

Verificase deja de sute de ori numele respective și tot nu reușea să scape de sentimentul că ceva îngrozitor avea să se întâmple. Din proprie experiență, știa că în Elite nimic nu era ceea ce părea a fi.

Într-un final, Scott își coborî privirea la ceas.

–E timpul să te îndrepți spre terminalul pentru plecări, echipele sosesc în zece minute.

Alex încuviință din cap, continuând să recite cuvintele în gând ca pe o mantră.

Alina nu e pe lista agenților operativi. Are două zile libere.

Însă sentimentul că timpul îi fusese ocupat în mod deliberat nu-i dădea pace.

Terminalul pentru plecări era pustiu, dar zgomotul îndepărtat al bocancilor pe podeaua din metal îl avertiză în legătură cu sosirea iminentă a agenților. Alex se sprijini de poarta de acces, simțindu-se în mod ciudat fără suflare.

Rowe.

Corrado.

Gibbs.

Pierre.

Vlasov.

Transpirația rece îi alunecă pe spate în timp ce aștepta să apară și ultimul agent operativ. Frica pură i se instală în stomac cu un nod dureros. O apariție cu păr bălai și ochi verzi îi opri inima, transformând coșmarul în realitate.

Alina.

Alex se forță să respire. Lumea se înclină pe axa ei, în timp ce Alina își continuă drumul cu capul în jos, ajustând chingile tocului de pe picior.

Restul de șase agenți vor fi sacrificați.

Incapabil să formuleze vreun gând coerent, Alex nu putu decât să privească cu oroare tăcută cum se apropia de el.

–Alex? se opri ea în fața lui, îngrijorarea oglindindu-se în ochii verzi. Ce s-a întâmplat?

Întrebarea îi strânse inima ca într-un pumn. Se forță să-și dreagă vocea.

–Nimic, reuși să răspundă.

Totul.

Alina îi zâmbi și-l luă în treacăt de mână. Căldura trupului ei se infiltră prin materialul mănușilor negre pentru a-i atinge mâna rece precum gheața. Apoi se îndreptă spre duba ce-i aștepta cu motorul pornit.

Alex simți cum i se ridică părul pe ceafă, intuind faptul că era privit. Strânse pumnii, cuprins de o furie devastatoare. Întoarse capul și-i întâlni privirea lui Brett. Greutatea zdrobitoare a anilor în care servise Elite fără a pune la îndoială ordinele primite îl izbi în plină forță. Continuă să-i susțină privirea lui Brett, ura fierbinte oglindită în ochii verzi ca jadul determinându-l pe șeful lui să-și întoarcă capul. Alex se întoarse pe călcâie, îndreptându-se spre dubă cu sângele fierbându-i în vene.

Periferia orașului Tallinn - Estonia

Mă foiesc neliniștită pe scaun, aruncându-i priviri pe furiș lui Alex și tot încerc să-mi dau seama ce naiba se întâmplă cu el. S-a izolat de toată lumea, așezându-se în spatele dubei, evitând orice fel de contact vizual. Pe drum spre aeroport a stat doar cu nasul în laptop, la fel și în avion, indicând foarte clar prin atitudinea rigidă că nu dorește să fie deranjat. Ce s-a întâmplat în terminalul pentru plecări?

Arăta de parcă tocmai văzuse o stafie, palid și cu privirea pierdută. Aproape că am avut impresia că a fost șocat să mă vadă. Ceea ce n-are niciun sens… Nu, în mod sigur e altceva la mijloc. Mi-aș dori să pot vorbi cu el, dar nu pot face o scenă de față cu toată lumea.

Îmi mut privirea de la el la Ford, care inspectează pentru o ultimă oară toate dispozitivele cu explozibil pe care le vom folosi. Lângă mine, Vlasov se agită cu arma automată și habar n-am ce încearcă sa facă. Oftează exasperat și-și ridică privirea la mine.

–Nu pot să fixez dispozitivul de ochire!

Ridic o sprânceană, abținându-mă de la un comentariu acid.

–Pentru că nu așa se montează, îi spun pe un ton cât se poate de calm.

Îi iau arma din mână și rezolv problema într-o secundă.

–Aaaaa, corect, am uitat că au schimbat mecanismul, comentează Vlasov pe un ton tâmp, uitându-se la armă de parcă n-a mai văzut-o în viața lui. Știi, eu n-am mai fost pe teren de aproape un an.

Un an?! N-am mai auzit până acum ca un agent operativ să aibă parte de o vacanță atât de prelungită.

–De ce? îl întreb pe un ton neutru.

–Păi, nu știu… poate pentru că am făcut varză o misiune în Zair.

Mă uit în direcția lui Alex, întrebându-mă ce naiba caută Vlasov într-o misiune de top dacă n-a mai fost activ de un an. Dar Alex îmi evită privirea cu orice preț și se ridică de la locul lui pentru a păși în fața noastră.

–Fiecare dintre voi va primi câte două dispozitive cu explozibil. Mark vă va transmite în timp real coordonatele punctelor unde trebuie plasate.

Ford își ridică privirea de la dispozitivele din fața lui.

–Imediat ce terminați, îmi dați un semnal. Ridică două degete. Două pulsuri în căști.

Corrado face o grimasă.

–Nu exagerăm puțin? Vrem să aruncăm în aer toată zona? Se încruntă la Ford. Cum ieșim de acolo?

Interesantă întrebare.

–O să primiți instrucțiuni, intervine Alex înainte ca Ford să apuce să deschidă gura.

Duba se oprește lin și adrenalina începe să-mi pompeze prin vene.

–Punctul Alfa, anunță Alex.

Îmi controlez încărcătorul Glock-ului pentru a mă asigura că totul e în ordine și-mi ridic privirea pentru a-l surprinde pe Alex cum mă studiază cu o intensitate ciudată. Îmi iau rucsacul de teren și mă apropii de ușă, știind că e ultima mea șansă de-a putea schimba câteva vorbe cu el. Dar Alex mi-o ia înainte, apucându-mă de mână și trăgându-mă afară, în lateralul dubei.

–Dacă se întâmplă ceva și comunicațiile pică, fii cu ochii pe ăsta, îmi spune cu voce joasă, punându-mi în palmă un PDA minuscul față de cele standard. Mă apucă de brațe și mă strânge cu putere. E foarte important, Alina, ai grijă să nu-l pierzi. În felul ăsta putem comunica de oriunde... în afara rețelei Elite.

Ok, de data asta chiar mă cuprinde frica. Pulsul mi-o ia la goană la auzul disperării din vocea lui. O să putem comunica de oriunde. În afara rețelei Elite. Ce naiba vrea să însemne asta? Îmi cobor privirea la micul dispozitiv din palma mea, după care întorc capul să privesc depozitul imens pe care trebuie să-l distrugem. Neliniștea mi se încolăcește în stomac cu fiori de gheață.

–Alex, spune-mi ce se întâmplă.

Alex îmi dă drumul la brațe și aproape îmi pierd echilibrul.

–Du-te, îmi spune cu voce răgușită.

Mă îndrept către gardul din sârmă ghimpată pe care urmează să-l tăiem, întorcând capul peste umăr să-l privesc.

Alex a rămas în același loc, urmărindu-mă cu privirea de parcă ar fi ultima oară când mă vede. Tensiunea dintre noi pare că e gata să scoată scântei. Panica îmi paralizează toate simțurile și, în momentul acela, o știu cu siguranță.

Ceva absolut îngrozitor e pe cale să se întâmple.

⌖

Alina se strecură prin tăietura din gardul ghimpat, după care o luă la fugă în direcția desemnată. Agonia puse stăpânire pe inima lui Alex, dorința de-a o opri devenind tot mai puternică cu fiecare pas cu care se îndepărta de el. Își strânse pumnii, înfigându-și unghiile în carne. Continuă s-o urmărească cu privirea în timp ce escalada pe coardă laterala depozitului, ca și cum și-ar fi dorit să-și imprime imaginea ei pe retină pentru totdeauna.

Nu pot s-o pierd tocmai acum. Ea e tot ce am pe lumea asta.

Pulsul îi bătea asurzitor în urechi și fu nevoit să apeleze la toată puterea lui de stăpânire pentru a nu anula misiunea pe loc. Logica se luptă să învingă panica. Nu. Trebuia să urmeze profilul misiunii cu sfințenie pentru a evita să atragă atenția. Alina avea PDA-ul. Mesajul de avertizare era deja programat, ceea ce avea să-i acorde un avans de două minute pentru a putea părăsi clădirea. Era periculos să-i dea mai mult timp, Brett i-ar fi putut descoperi strategia. Dar Alina era un agent operativ impecabil. Putea s-o facă.

Se urcă înapoi în dubă, închizând ușa după el. Ford și Roman monitorizau mișcările agenților operativi pe ecranele panoului de comandă.

–Alina, ești pe poziție? izbucni vocea lui Mark în boxe.

Urmă o mică pauză, timp în care Alina își termină escaladarea și păși pe acoperiș.

–Aproape.

Alex închise ochii și așteptă.

–Sunt înăuntru.

–Primul tău punct e la trei grade nord-vest.

–Trei grade, confirmă Alina. Treizeci de secunde.

–Plantează explozibilul și dă-mi un semn pentru al doilea punct.

–Am înțeles.

Sunetul împușcăturilor izbucni în boxe.

–Am fost descoperiți, spuse Alina cu voce tensionată.

–Nu contează, interveni vocea lui Brett. Plantează explozibilul.

Alex simți cum frica îi urcă pe șira spinării cu degete de gheață. Dar era deja prea târziu, nu mai putea da înapoi.

–Explozibil plantat, raportă Alina.

Ford se întoarse spre Alex.

–Care e strategia de evacuare?

–Comunică-le tuturor agenților să rămână pe poziție.

Ford îl privi cu surprindere. Roman întoarse și el capul, cu o expresie uimită.

–Fă-o, ordonă Alex cu o mină opacă.

–Rămâneți pe poziție, spuse Ford în microfon, continuând să-l privească pe Alex.

Închise sistemul de comunicație și-și scoase căștile.

–Alex, încărcăturile sunt deja armate. Scoate-i naibii de acolo, îi spuse pe un ton urgent.

–Evacuarea nu face parte din profilul misiunii.

–Nu face parte… Ford clătină năuc din cap. Ai înnebunit total?! Alina e printre ei!

–Ford, ce morții mă-sii mai facem aici? Scoate-ne naibii afară! explodă vocea panicată a lui Gibbs în boxe.

Ford scrâșni din dinți, întinzând mâna spre detonator. Alex își scoase Glock-ul din tocul de la subraț, îndreptându-l spre capul lui. Ford îngheță, privindu-l cu groază.

–Ce naiba faci, vrei să mă împuști?

–Am spus că evacuarea nu face parte din profilul misiunii, repetă Alex pe un ton calm. Ordinul a fost dat și trebuie

respectat. Dacă trebuie, pot să te și împușc, dar sper să nu fie nevoie să ajungem la asta.

⌖

Plantez primul dispozitiv cu explozibil și-i semnalez lui Mark ca sunt gata s-o iau către cel de-al doilea punct. Împușcăturile mă iau prin surprindere. Unul dintre noi a fost descoperit. La naiba, asta complică lucrurile! Raportez pe un ton cât mai calm ce se întâmplă și nu mai aștept indicațiile lui Mark, ci plantez și cel de-al doilea dispozitiv cu explozibil. Aud cele două pulsuri în căști, semn că și restul agenților operativi și-au îndeplinit obiectivele. Bun, și atunci de ce nu se dă ordinul de evacuare? Ce mai așteptăm? Ca răspuns, Ford ne comunică să rămânem pe poziții, ceea ce e cel puțin ciudat. Numărătoarea inversă a început deja și ar trebui să fugim mâncând norii din locul ăsta, care va sări în curând în aer. Îmi părăsesc poziția, făcând abstracție de ordine. Mă scurg pe lângă pereți, folosindu-mă de instinct pentru a găsi o rută de evacuare. Ajung într-o hală imensă și privesc în jur. Până acum n-am întâlnit niciun singur oponent, ceea ce ar trebui să fie un semn bun, dar ceva îmi spune că totul nu e ceea ce pare a fi.

Cu coada ochiului, văd mișcare în stânga mea. Gloanțele încep să zboare în jurul meu. Mintea îmi procesează parcă cu încetinitorul faptul că trăgătorul e chiar Vincent. Simt o fierbințeală în brațul drept, urmată de o durere ascuțită și realizez că am fost împușcată. Valul de adrenalină acționează pe post de morfină și uit de durere. Știu că Vincent e undeva în stânga mea. Dacă mă concentrez puțin, îi pot auzi respirația întretăiată. Mă forțez să funcționez și țintesc arma cu două mâini, ascuțindu-mi toate simțurile. Vincent apare brusc în dreptul unui stâlp de susținere, dar nu are timp să apese pe trăgaci înainte să-mi descarc tot încărcătorul Glock-ului în el fără nicio umbră de ezitare.

Durerea din braț îmi radiază prin tot corpul. Pierd câteva secunde prețioase până realizez că PDA-ul pe care mi l-a dat Alex îmi vibrează în buzunar. Îl activez și nu-mi vine să cred ce citesc.

MISIUNE SINUCIGAȘĂ. FUGI. DU-TE LA ROGER ȘI PUNEȚI ÎN APLICARE OPERAȚIUNEA DE ÎNLĂTURARE A LUI BRETT. ȘTIE DESPRE LEISHER ȘI MĂ ȘANTAJEAZĂ CU VIAȚA COPIILOR.

Mâinile încep să-mi tremure. Mă uit în jur panicată. Îmi cobor din nou privirea la PDA, așteptându-mă... habar n-am la ce. Să dispară cuvintele? Să se transforme în ceva ce are un sens? Să primesc un alt mesaj care să confirme că nu e decât o glumă proastă? Numai că Elite nu glumește niciodată.

Fugi.

Misiune sinucigașă? Sensul cuvintelor mă izbește ca o tonă de cărămizi. Nu există niciun plan de evacuare, Brett nu vrea să mai iasă nimeni viu de aici. Bag PDA-ul la loc în buzunar și-o rup la fugă. Brațul mă doare, dar nici nu-l bag în seamă. Plămânii încep să-mi ardă în timp ce fug pentru viața mea.

Fugi.

Ieșirea îmi apare dintr-o dată în față și trântesc ușa de perete, țâșnid în aerul rece al nopții. Durerea îmi zvâcnește în braț, dar reușesc să mă îndepărtez destul de mult înainte ca bezna să fie transformată în ziuă și întreagul univers să sară în aer.

⌖

Cincisprezece secunde.

Cum era posibil ca un timp atât de scurt să treacă atât de încet? După ordinul de detonare, fiecare secundă păru cât o oră. Alex lăsă Glock-ul jos, punându-l la loc în tocul de la subraț. Ford și Roman rămaseră cu privirea la ecran, numărând în gând secundele.

Alex rămase cu privirea în gol, fără să vadă nimic. *A avut suficient timp.*

Ford își plecă capul, ascunzându-și fața în mâinile tremurânde.

00:00

Duba se legănă ușor de la suflul exploziei. Simțindu-se curios de amorțit, Alex putu să jure că aude vuietul focului în timp ce devora depozitul. Ceva sfârâi înăuntrul său, de parcă flăcările i se împrăștiau prin vene. Tăcerea din dubă deveni asurzitoare, punctată doar de respirația întretăiată a lui Ford. Alex schimbă canalul de comunicație.

–Secvență completă, raportă pe un ton surprinzător de calm.

Răspunsul lui Brett avu efectul unui cuțit răsucit în rană.

–Ai făcut o treabă excelentă.

Rămas fără grai datorită furiei ce-l cuprinse ca un val imens de foc, Alex închise canalul fără să răspundă.

N-a avut decât câteva minute să iasă din clădire… n-a fost suficient. Nu. O cunosc prea bine. Alina e cel mai capabil agent operativ cu care am lucrat vreodată. S-a descurcat.

Ford și Roman îl priveau șocați, în ochii lor oglindindu-se o mâhnire profundă. Dorința de a le spune tot adevărul deveni dintr-o dată mult prea acută pentru a o putea controla. Le făcu semn să rămână tăcuți, indicându-le să-l urmeze afară din dubă.

⌖

Mă doare tot corpul, până și unghiile de la mâini. Poate o să rămân aici o vreme, mă gândesc amețită. Fierbințeala pulsândă din braț mă readuce la realitate și încep să tremur. Mi-e frig. Ridic capul și gem la durerea surdă din tâmple, dar mă forțez să deschid ochii.

Sunt întinsă cu fața în jos pe iarba umedă. Ce naiba s-a întâmplat? În gură am un gust oribil… sânge, praf și Dumnezeu știe ce altceva. Scuip și rămân nemișcată, inspirând cu nesaț aerul rece. Treptat, îmi mai trece amețeala, dar odată cu claritatea minții, realizez adevărul sinistru. Încerc să mă ridic în picioare, dar nu reușesc decât să mă întorc pe spate.

Brett a încercat din nou să mă omoare? Mă ridic încet în șezut, răspunsuri și întrebări asaltându-mă ca un roi de viespi turbate. Alex. Alex știa. Dar cum? Când a aflat? Simt că mă sufoc și durerea din braț e aproape insuportabilă. Cercetez rana și răsuflu ușurată când realizez că glonțul a ieșit pe partea cealaltă, trecând doar prin carne. Și acum? Ce naiba fac acum?

Mesajul… Mă scotocesc prin buzunare, oftând a ușurare când zăresc PDA-ul în iarbă, la câțiva pași de mine. Îl deschid cu mâini tremurânde, citind din nou cuvintele incredibile de pe ecran.

MISIUNE SINUCIGAȘĂ. FUGI. DU-TE LA ROGER ȘI PUNEȚI ÎN APLICARE OPERAȚIUNEA DE ÎNLĂTURARE A LUI BRETT. ȘTIE DESPRE LEISHER ȘI MĂ ȘANTAJEAZĂ CU VIAȚA COPIILOR.

Când a aflat? Închid ochii, bucățile de puzzle începând să se așeze încet la locul lor. O voce necunoscută, nu Alex, mi-a ordonat prin telefon să mă prezint la sediu. Absența lui suspectă de la briefing. Expresia de pe fața lui atunci când m-a văzut în terminalul pentru plecări. Dispoziția ciudată pe tot parcursul drumului. Disperarea din ochii lui atunci când mi-a dat PDA-ul. Am intuit că se întâmplă ceva, dar nu mi-aș fi putut imagina asta. N-a putut să mă avertizeze în mod direct, de teamă că suntem supravegheați.

Dar m-a salvat. Singur. A găsit o modalitate de a-l bate pe Brett la propriul său joc, în ciuda faptului că-l șantajează cu copiii lui Leisher. Realizez dintr-o dată că Elite crede că sunt moartă, ceea ce înseamnă că n-o să mă

caute nimeni. Asta chiar e o libertate în sine. Alex a riscat atât de mult… Închid ochii și strâng PDA-ul la piept. Mi-a salvat viața. Din nou.

Milano, Italia

Scott și Brett își ridicară privirile la Alex, atunci când apăru în pragul ușii. Scott se retrase imediat, părând mai mult decât mulțumit să nu fie de față la discuția ce urma.

–Rapoartele inițiale arată că toate obiectivele misiunii au fost îndeplinite cu succes, spuse Brett cu o mină satisfăcută. Se pare că am reușit din nou să curățăm un dezastru de proporții creat de Interpol.

Un impuls violent îl străbătu pe Alex din creștet și până în tălpi. Își prinse mâinile la spate, luptându-se cu dorința de a-i rupe gâtul pe loc. Își înfipse unghiile în carne, temperându-și furia, însă era doar o soluție temporară ce nu avea să dureze prea mult. Trebuia să iasă de acolo înainte să facă ceva nesăbuit.

–Asta-i tot? întrebă pe un ton glacial.

Brett își drese vocea.

–Vreau să știi că familia Leisher e în siguranță. Atâta timp cât îți vezi de treabă, nu trebuie să-ți faci griji pentru ei.

Luptându-se din toate puterile să rămână calm, Alex înclină din cap și părăsi încăperea, ura arzându-i mocnit în plexul solar.

⌖

Apa era suficient de fierbinte încât să-i topească carnea de pe oase, dar Alex avea impresia că nu se va mai putea încălzi niciodată. Se sprijini cu brațele de faianța rece și-și plecă capul sub jetul de apă, dorindu-și durerea fizică cu disperare atâta timp cât îi distrăgea atenția de la neliniștea ce-l decima pe dinăuntru.

Restul agenților operativi vor fi sacrificați.

Opri brusc apa, incapabil să mai facă față propriilor gânduri. Se șterse cu un prosop și se îmbrăcă pe pilot automat. Nu mai putea îndura, trebuia să afle dacă Alina reușise să supraviețuiască.

Te rog, Alina… te rog...

Se gândi la laptop-ul din biroul lui, scrâșnind din dinți a frustrare. Nu putea s-o facă… nu încă. Era mult prea devreme. Orice anomalie, oricât de mică, îi putea oferi un indiciu lui Brett că nimic nu era ceea ce părea a fi. Știa prea bine că e supravegheat cu strictețe. Își asuma un risc imens dacă încerca s-o contacteze acum, dar certitudinea aceea pălea în fața agoniei de a nu ști.

Trebuie să știu.

Se îndreptă spre birou, forțându-se să n-o rupă la fugă. Încuie ușa și anulă sistemul de securitate.

Două minute de libertate.

Gândul îi realimentă furia. Deschise laptop-ul și tastă cu degete rigide.

ALINA, EȘTI PE RECEPȚIE?

Rămase cu privirea la ecran, inima bătându-i frenetic în momentul în care apăsă pe Send. Vizualiză cu ochii minții cum mesajul dispare în eter, copleșit de un sentiment de inevitabilitate aproape morbidă.

Dacă a pierdut PDA-ul? Dacă zace pe undeva, grav rănită?

Scutură din cap pentru a-și limpezi gândurile, forțându-se să se concentreze pe alternativa pozitivă.

A reușit să iasă la timp. N-avea cum să piardă PDA-ul.

Continuă să privească ecranul, nerăbdarea instalându-i-se ca un vârtej în stomac. Faptul că mesajul nu se întorsese înapoi era un semn destul de bun. Asta însemna că PDA-ul și, implicit Alina, erau întregi și scăpaseră din infernul creat de explozie. Dar ideea aceea nu era suficientă pentru a-l calma. Avea nevoie să comunice cu ea pentru a se asigura

că înțelege de ce fusese forțat să o pună în pericol.

Nimic.

Niciun răspuns. Ecranul continuă să rămână gol. Alex își ascunse fața în mâini, forțându-se să nu urle a disperare. Un clinchet înfundat îl făcu să-și ridice din nou privirea la ecran pentru a descoperi în sfârșit răspunsul mult visat.

DA.

✦

ȘAH MAT LA REGE

Nimeni, nici măcar Roger, n-a putut anticipa viteza fulgerătoare cu care se vor desfășura lucrurile odată ce se implementă operațiunea de înlăturare a lui Brett. Echipa formidabilă formată din Alex și Alina, combinată cu o doză zdravănă de Jason și Mark, deveni o combinație letală pentru Brett și suporterii lui. Desigur, contribuția din umbră a lui Roger puse punctul pe i. Timpul pe care-l petrecuse lucrând alături de Brett îi oferise o vedere de ansamblu a modului său de operare, completă cu calități și puncte slabe. Aliațele se înșiruiră precum verigile unui lanț din oțel, creând o mașinărie de război cu adevărat formidabilă, ce mătură totul în cale cu o subtilitate remarcabilă. Mark lucră multe ore peste program, încercând să fie cât mai invizibil cu putință. Adună astfel informații vitale pentru Alex, în timp ce Brett trăia cu impresia că-și pierde timpul cu jocuri video.

Toate părțile implicate căzură de acord că sabotajul direct ar fi bătut la ochi mult prea tare. Era nevoie de o manipulare subtilă a misiunilor, în așa fel încât eșecurile să pară iminente datorită conducerii defectuoase. Cu ajutorul planurilor intricate dezvoltate de Roger, combinate cu geniul strategic și tactic al lui Alex, reușiră să mențină acea direcție atât de delicată.

Desigur, n-ar fi putut reuși fără ajutor din afară. Alex cultivase loialitatea multor informatori de-a lungul timpului, despre existența cărora Elite habar nu avea. Roger îi dădu mână liberă, având totală încredere în deciziile lui. Unii dintre noii aliați aveau în sfârșit ocazia să-și plătească datoriile față de Alex, care-i ajutase la un moment dat într-un fel sau altul, fără să ceară absolut nimic în schimb. Alții erau pur și simplu onorați să lucreze alături de el. Cei care își afișau din prima prețul pentru serviciile lor erau tăiați

rapid de pe lista lui personală; o listă foarte scurtă, alcătuită numai din persoane dotate cu un simț al loialității suficient de dezvoltat încât să nu-și vândă colegii primului venit.

Alex își mobiliză echipele în doar douăzeci și patru de ore. Se interveni în mod discret pentru alterarea a cincisprezece misiuni diferite, în așa fel încât Brett să nu poată identifica un anumit tipar. Zece misiuni fuseseră conduse de Brett, cinci de Scott. O împărțeală onorabilă, fără o țintă anume. Cinci echipe operaseră sub comanda lui Alex, trei sub Ford și restul sub Roman. Ford și Roman se alăturaseră imediat cauzei după conversația secretă de la finalul misiunii din Estonia.

Eșecurile operațiunilor vizate erau și ele foarte variate, de la obiective ratate, la funcționarea deficitară a echipamentului și până la îndeplinirea misiunii fără atingerea tuturor standardelor scontate. Unele misiuni suferiră datorită informațiilor eronate, altele fură anulate din cauza unor anomalii ce nu fuseseră anticipate. O misiune eșuă total datorită nefuncționării armamentului din dotare. Jason bombăni zile întregi calitatea îndoielnică a noilor achiziții. Oricât de buni erau agenții operativi Elite, nu puteau face față profilelor alternative geniale create de Roger, ori abilității de neegalat a lui Alex de a implementa schimbări tactice majore în mijlocul unei misiuni.

La o lună de la presupusa moarte a Alinei, Alex formă un număr pe un telefon securizat.

–Undă verde, anunță cu voce joasă.

⌖

O oră mai târziu, Alex și Jason se întâlniră într-o locație secretă. Cu o expresie gravă, Jason îi înmână un dispozitiv special de comunicație. Restul agenților operativi participanți primiseră deja câte unul și își așteptau ordinele.

–Hai să-i dăm drumul, spuse Alex.

Jason dădu din cap în semn că a înțeles și-l contactă pe Mark, care stabili legătura cu restul agenților.

–E timpul ca Brett și Scott să fie înlăturați de la putere, începu Alex pe un ton ferm. Amândoi au abuzat de funcțiile pe care le dețin, anulând regulile simple ale respectului și demnității umane. Întreaga lor activitate din ultimul timp s-a bazat pe minciuni și manipulări abjecte. Totul se încheie aici. Elite a fost creată pe niște percepte juste, care între timp s-au alterat datorită halucinațiilor irațională de putere absolută. Noi, ca o divizie unită, trebuie să rămânem fermi în lupta de a recâștiga controlul pentru a reinstala regulile morale după care ne vom ghida în acțiunile de protejare a populației civile. Și trebuie să facem asta înainte ca Brett să distrugă Elite pentru totdeauna. Pentru asta am nevoie de ajutorul vostru. Înainte să terminăm de curățat elementele corupte, veți auzi tot felul de zvonuri contradictorii. Nu mă îndoiesc că Brett va încerca să vă cumpere, ori șantajeze pentru a rămâne de partea lui. Avantajul nostru e că am fost antrenați până aproape de perfecțiune și cu toții am avut de suferit într-un fel sau altul datorită modului mârșav în care operează comandantul Elite. E timpul să nu uităm toate umilințele la care am fost supuși și să ne folosim de toată experiența acumulată în anii în care am activat ca agenți operativi. Cine nu e de acord cu ce-am spus, e liber să facă un pas înapoi. Singurul lucru pe care vi-l cer e să nu ne stați în cale. Operațiunea debutează într-o jumătate de oră. Aș dori să știu ce decizie ați luat înainte de asta. Pregătiți-vă din toate punctele de vedere, e posibil să avem parte de cea mai dificilă misiune de până acum.

Jason respiră ușurat pe măsură ce afirmațiile de aderare începură să curgă în căști.

⌖

Brett își aruncă o privire la ceas. 6:00 pm. Întinse mâna după registrul cu misiunile pe rol și se apropie de peretele cu monitoare. Apăsă un buton, pe un ecran apărând imaginea terminalului pentru plecări. Se aștepta să vadă activitate intensă, dar terminalul era complet pustiu.

Era ceva în neregulă cu ceasul lui? Nu. Pentru o fracțiune de secundă, contemplă chiar probabilitatea ca mintea să-i fi jucat o festă. Nu i se mai întâmplase niciodată așa ceva, dar trebuia să accepte posibilitatea ca, la un moment dat, să devină vulnerabil în fața vârstei. Dar nu, realiză după o analiză amănunțită. Nu era cazul. Era convins că două misiuni erau programate să debuteze în mai puțin de o oră.

Furia îl cuprinse treptat, făcând să-i fiarbă sângele în vene. Aruncă registrul cât colo și părăsi biroul, coborând la nivelul principal cu o determinare născută din ani de aruncat ordine în dreapta și stânga, fără a-și face vreodată probleme că s-ar putea întâmpla să nu fie respectate. Tot personalul prezent își încetă imediat orice activitate, privindu-l într-o liniște asurzitoare. Îl zări pe Alex în Camera Sistemelor.

–Sunteți în întârziere. Explică-mi de ce.

–În întârziere pentru ce?

În mod clar, se confrunta cu o glumă proastă. Și Brett n-avea răbdare pentru așa ceva.

–Ai înnebunit total? Sau te ții de glume cretine?

Alex arcui o sprînceană. Dacă Brett nu l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi putut jura că abia se abținea să nu izbucnească în râs.

–Am glumit eu vreodată cu tine?

Fără altă explicație. Alex pur și simplu continuă să-l privească cu o expresie vag amuzată. Restul agenților și personalului de serviciu rămaseră nemișcați ca niște statui. Făcu un pas amenințător către Alex.

–Am vaga senzație că suferi de o pierdere a memoriei, așa că dă-mi voie să ți-o împrospătez. În mai puțin de o oră,

pleci împreună cu echipa ta într-o misiune la Beijing. Sunt foarte curios să aflu de ce nu vă aflați în pregătiri.

Expresia amuzată a lui Alex se transformă în una opacă.

–Pentru că nu mergem nicăieri.

E clar, a înnebunit total, se gîndi Brett. *Sau am înnebunit eu*.

–Cred că n-am auzit bine ce-ai spus. Poți să repeți?

–Nu mergem nicăieri, repetă Alex pe un ton sfidător. Refuz să mai primesc ordine de la un descreierat. În cazul în care ți-a mai rămas o brumă de rațiune, ai face bine să te retragi. În caz contrar, te ajut eu.

Cu coada ochiului, Brett observă că marea majoritate a agenților prezenți ocupară tăcuți poziții strategice. Alex avea aliați. Absolut remarcabil. Clătină din cap, chicotind amuzat.

–Măi, măi, măi… un *coup d'état*. Ce chestie curajoasă. Dar și puțin cam riscantă, nu crezi?

–Nu, îl contrazise Alex cu calm. Îți ofer o singură șansă să te salvezi. Ai de gând să te retragi?

–Tocmai ți-ai semnat propriul ordin de lichidare. Păcat. Am crezut mereu că o să ai un viitor strălucit.

Alex își scoase Glock-ul și-l îndreptă spre inima lui.

–Atunci mi-e teamă că nu am de ales. Din momentul ăsta, preiau comanda Elite.

În jurul lor erupseră strigăte contrariate, câțiva agenți din tura de securitate scoțându-și armele pentru a le îndrepta spre Alex. Dar restul agenților prezenți le puseră pistoalele la tâmplă. Brett rămase uimit la numărul mare de oponenți. La asta chiar nu s-ar fi așteptat. Zâmbi disprețuitor.

–N-aș fi zis până acum că ești înclinat spre melodaramă. Îți ordon să-ți revii și să pui punct teatrului ieftin.

–Nu mai ai puterea de a-mi da ordine, răspunse Alex fără să clipească.

–Ce vrei, mai exact?

–Elite.

–Pun pariu, răspunse Brett pe un ton sarcastic. Și de ce ți-aș oferi-o pe tavă?

–Pentru că n-ai încotro.

Tăcere. Transpirația îi alunecă lui Brett pe la tâmple. Auzi zgomote în partea lui dreaptă și întoarse capul pentru a da cu ochii de Alina, care-și făcu apariția de pe un coridor adiacent, însoțită de câțiva agenți operativi înarmați până în dinți. Agenții se așezară în dreptul tuturor căilor de acces, în timp ce Alina se îndreptă spre ei, oprindu-se lângă Alex.

–Totul e pregătit, îl informă, privind drept înainte.

Brett clătină șocat din cap.

–Pentru numele lui Dumnezeu, parcă terminasem cu tine! Văd că ai făcut o adevărată obsesie să tot învii din morți.

Alina nu-i răspunse, privirea ei mutându-se la agenții din tura de securitate, care continuau să-și țină armele îndreptate către Alex.

–Lăsați armele jos și vă promit că nu veți păți absolut nimic, le spuse pe un ton calm. Dacă decideți să vă alăturați nouă, sunteți bineveniți. Dacă nu, puteți opta pentru retragere.

Unul câte unul, susținătorii lui Brett își lăsară armele jos. Ford, Roman, Jason și Mark își făcură apariția, înconjurându-i pe Alex și Alina într-un gest simbolic de front comun.

–Să nu aveți impresia că lucrurile vor rămâne așa, declară Brett, spumegînd de furie. Habar n-aveți ce faceți, tocmai v-ați semnat propriile ordine de executare.

Ușile liftului se deschiseră fără zgomot și Scott păși afară cu o postură rigidă, dar demnă, escortat de doi agenți. Scană împrejurimile cu privirea, trăgând concluziile de rigoare. Maxilarul i se tensionă la privirea gravă pe care i-o aruncă Alex, dar își mască surpriza de proporții atunci când dădu cu ochii de Alina. Se opri lângă Brett, așteptînd ca Alex să înceapă negocierile unui armistițiu. Capitularea era de neconceput.

–Încă mai aștept un răspuns, spuse Alex fără să mai piardă vremea.

–Nu, replică Brett cu un rânjet slab. N-am de gînd să mă retrag.

–Retragerea e egală cu lichidarea, completă Scott.

–Nu ți-am cerut ție să te retragi, Scott, răspunse Alex. De tine avem nevoie, cel puțin pentru moment.

–Vreau să știu ce se va întâmpla cu Brett, ceru Scott.

–E posibil să-i pot oferi o slujbă.

–Ce fel de slujbă? întrebă Brett, iritat de atitudinea impasibilă a lui Alex.

–Analist de top, poate chiar o funcție administrativă. A existat un timp, nu demult, când ai fost un om de onoare. Dar te-ai lăsat corupt de lupta pentru putere și-ai uitat de perceptele morale pe care a fost creată organizația Elite. Îmi amintesc că obișnuiam să-ți admir abilitățile de lider și determinarea. Ceea ce-ți ofer e un viitor, îți sunt dator măcar cu atât.

–De ce? întrebă Brett cu uimire.

–Contează?

–Pentru mine, da.

–Pentru că așa e corect.

–Din moment ce e clar că toată chestia asta a fost plănuită din timp, sunt convins că ai anticipat un transfer oficial de putere, interveni Scott.

–Da. Cred că e potrivit să aibă loc chiar aici, la nivelul central.

–Pentru o vizibilitate cât mai amplă.

–Pentru o tranziție pașnică, contră Alex.

–Și când îmi iau în primire noile atribuții? întrebă Brett.

–Roger trebuie să sosească dintr-un moment în altul. El e cel cu care trebuie să discuți în sensul ăsta.

Brett izbucni în râs.

–Roger. Ar fi trebuit să-mi dau seama de la bun început. Se apropie de Alex, doi oponenți care se priviră în mod deschis. Ai comanda, spuse pe un ton complet lipsit de emoție.

–Am comanda, repetă Alex în același fel, după care scoase telefonul mobil și formă un număr.

–Misiune îndeplinită.

–Perfect, auzi vocea lui Roger. Ai comanda noii Divizii Cobalt.

–Domnia ta în Elite a luat sfârșit, i se adresă Alina lui Brett pe un ton sec. Singurul lucru care mai rămâne e să vedem ce naiba facem cu tine până te preia Roger. Poate vii cu sugestii de bun simț. Escortați-l în biroul lui, le ceru agenților din tura de securitate, care se executară imediat. Tot personalul, vă rog să terminați de securizat toate terminalele, după care vă prezentați la post. Din momentul ăsta, Elite a trecut sub comanda CIA-ului. Ne continuăm activitățile în mod normal, sub un nou nume. De acum înainte, ne numim Divizia Cobalt. Nume nou, identitate nouă, reguli noi. Reguli decente. Vieți decente. Asta e promisiunea mea personală către voi toți. Dacă aveți întrebări, ori nelămuriri, Alex și cu mine vă stăm oricând la dispoziție.

–Și pe tine cum te numim de acum înainte? îl întrebă Scott pe Alex, știind că răspunsul lui avea să dezvăluie foarte multe despre noile seturi de reguli.

–Puteți să-mi spuneți Alex, sosi răspunsul, stârnind râsete în jur.

Alex știa prea bine de ce pusese Scot acea întrebare și știa răspunsul pe care-l aștepta toată lumea. Era singurul răspuns pe care l-ar fi dat vreodată. Nu-și dorea ca noua sa poziție să vină la pachet cu un anumit titlu. Și, cel mai important, nu-și dorea să fie comparat vreodată cu predecesorul său. Lipsa unui titlu anume avea să-l mențină incoruptibil și cu picioarele pe pământ. Nu avea de gând să uite cine era și ce căuta acolo, așa cum făcuse Brett spre final. Nu intenționa să forțeze absolut niciun agent operativ să treacă prin Iadul emoțional și fizic prin care trecuse el de-a lungul anilor datorită lui Brett. Alex fusese întotdeauna un lider care-și conducea echipa prin prisma respectului reciproc și

intenționa să rămână la fel. Știa că urma o bătălie lungă și grea, din moment ce viața și munca sub un regim al fricii și intimidării își puseseră amprenta pe marea majoritate a agenților operativi. Respectul deplin pentru comandant, încrederea și mândria la sfârșitul unei misiuni reușite nu aveau să vină de la sine în cazul personalului mult încercat pe care-l conducea acum. Dar deveniseră cu toții responsabilitatea lui și avea să facă tot ce-i stătea în putere pentru a-i mulțumi.

Știa deja ce schimbări avea să implementeze, le plănuise de ceva timp. Și mai ales știa că lucrurile nu vor merge mereu ca unse. Avea de luat multe decizii dificile. Dar își jură că nu avea să facă niciodată nimic pentru a pierde respectul oamenilor săi.

⌖

Agentul din tura de securitate descuie ușa pentru Roger, care înclină din cap în semn de mulțumire și intră în birou. Brett stătea pe un scaun, privind în gol la carpeta gri.

–Roger, salută fără să-și ridice privirea.

–Brett, replică Roger. Vreau să știi de la bun început că n-a fost o decizie ușoară. Vorbesc în numele tuturor colegilor mei, când declar că avem tot respectul pentru activitatea ta în Elite, dar…

–Te rog, scutește-mă, îl întrerupse Brett pe un ton glacial, ridicându-și privirea la el. E foarte clar ce se întâmplă. Măcar fă-mi favoarea să nu divaghezi de la subiect.

–Alex mi-a sugerat că ar fi o idee bună să-ți oferim o funcție de analist de top, poate chiar una administrativă. Adevărul e că eu personal mi-aș dori să te pensionezi.

–Ce implică asta?

–O pensie generoasă și o echipă care să te ajute în ce vrei să faci mai departe. Poate n-ar fi rău să te implici în proiecte caritabile.

–O *echipă* care să mă ajute, repetă Brett sfidător. Vrei să spui gardieni care să se asigure că nu încerc să recapăt comanda Elite.

Roger zâmbi amuzat.

–Nu e absolut necesar ca cele două noțiuni să se excludă una pe alta.

–Cu alte cuvinte, o să fiu prizonier, nu-i așa? De ce n-o spui în mod direct?

–Depinde cum alegi să privești situația în care te afli. În timp, sper să percepi totul într-o lumină ceva mai pozitivă.

Roger se debarasase de atitudinea colegială, dar păstrase totuși ceva ce aducea cu simpatie. Poate chiar era sinceră. Cumva, pentru Brett asta era mai rău decât o atitudine condescendentă.

–Și acum? Ce se va alege de organizația mea?

–Mai întâi, va trece printr-o restructurare.

Brett izbucni în râs.

–Dă-mi voie să ghicesc. Elite va fi preluată de către CIA.

–Consiliul s-a auto-distrus, explică Roger pe un ton răbdător, așa că alternativa era o epurare definitivă. Ce preferi? Preluarea de către CIA elimină excesele de orice fel, ceea ce e mult mai eficient în cazul unui plan cu bătaie lungă. Bineînțeles, integrarea va prezenta o provocare administrativă, motiv pentru care s-a creat un al treilea nivel organizatoric, ce va acționa pe post de tampon. Se numește Divizia Q. Și Elite devine Divizia Cobalt.

Brett zâmbi cu tristețe.

–Ce nume inspirat. Cine s-o conducă mai bine decât Alex?

Roger îl studie cu o mină gravă pentru câteva momente.

–Ar trebui să-i mulțumești.

–Ha! Pentru ce?

–Pentru că ți-a ținut partea, enumerând numai calitățile de care dispui. Datorită lui, mă gândesc să-ți ofer un rol de consultant în noua Divizie Q. Spune-mi, Brett, ce preferi?

Să rămâi în domeniu, ori un plan drăguț de pensionare pe o insulă tropicală?

Brett rămase cu privirea la Roger, luând în considerare opțiunile. Adevărul era că o funcție de consultant în Divizia Q reprezenta o rază minusculă de speranță. Poate nu era prea târziu și nu pierduse chiar totul. Plus că-i oferea mai mult timp. Timp de gîndire. Timp de reflecție asupra greșelilor. Și de regrupare. Plănuire. Timp pentru resurse umane și financiare. Pentru luptă. Și, da, pentru renaștere. De data asta, triumfător. Zâmbi, mulțumit de perspective.

–Mulțumesc, Roger. M-am gândit la oferta ta și-am decis să accept. Aștept cu nerăbdare să-mi încep noua carieră la Divizia Q.

✦

DEFINIȚIA NORMALITĂȚII

Lion, Franța

Trei luni mai târziu, lucrurile intraseră pe un făgaș normal. Divizia Cobalt fusese relocată într-o bază nou nouță din apropierea Golfului Lion. Alex fusese invitat la trei ședințe ale Diviziei Q, unde i se ceruse părerea în legătură cu situații foarte grave implicând securitatea internațională. Încet, încet, se obișnuia să fie ceva mai comunicativ și începea să se resemneze cu securitatea sporită din jurul său. Scott se dovedise un aliat de neprețuit. Jason și Mark antrenau recruți pentru secțiunile pe care le conduceau, amândoi descoperind că rolul de mentori le venea ca o mănușă, mai ales că aveau o adevărată pasiune pentru a da ordine în dreapta și în stânga. Ford preluase vechea funcție a lui Alex, aceea de manager al Departamentului pentru Strategie și Analiză, în timp ce Roman fusese promovat în funcția de manager al Departamentului Tactic. Brett se descurca de minune la Divizia Q, mai ales datorită lui Roger, care-l convinsese până la urmă să uite de jocurile de putere în favoarea îndeplinirii responsabilităților aferente noii sale funcții. Divizia Cobalt avea nevoie de recruți, dar metoda recrutării împotriva voinței fusese anulată. Noii agenți operativi știau în ce se bagă și erau de acord s-o facă, fără să fie amenințați sau șantajați pentru a rămâne. Brett era șocat de numărul mare de persoane care doreau să servească siguranța internațională, dispuși să facă sacrificiul suprem pentru asta. Alex și Alina implementaseră schimbări majore și erau foarte mândri de rezultate.

Într-un apartament aflat la nivelele superioare ale noii baze, Alex stătea pe podea, curățându-și Glock-ul cu o mină concentrată. Pielea încă îi strălucea de transpirația antrenamentului de mai devreme. Alina se tot fâțâia prin fața lui, îmbrăcată doar cu o pereche de bichini negri și un maieu negru, exersând lovituri de picioare cu o carte pe cap.

Pas, lovitură, pas, lovitură. Șase repetiții până la ușă. Întoarcere și înapoi.

La a cincea rundă, încercă să facă combinația cu ochii închiși. Cartea se rostogoli pe carpeta moale. Alina se aplecă după ea și o puse la loc pe cap.

Pas, lovitură, pas, lovitură…

–Mă întreb cum arătăm în momentul ăsta pentru lumea reală. Sunt aproximativ convinsă că asta nu e o chestie normală în lumea lor, comentă, pășind peste picioarele lui Alex.

–Nu, răspunse el, fără să-și ridice privirea de la pistol.

Cartea îi căzu din nou Alinei de pe cap. Cu o mișcare fluidă, Alex o prinse înainte să ajungă pe jos. Se întinse pe spate și i-o oferi cu un zâmbet satisfăcut. Alina o potrivi din nou pe cap, pășind peste el cu un oftat exasperat.

–Nu te mai da mare, murmură.

Pas, lovitură, pas, lovitură…

–Am tot vrut să te întreb ceva, dar n-am avut niciodată ocazia, spuse Alex, urmărind-o cu privirea. Ce-ai făcut în perioada în care Brett ți-a acordat temporar libertatea?

–Te referi la perioada de după moartea ta înscenată cu care ai fost de acord fără să-mi spui nimic? răspunse Alina cu o altă întrebare.

–Da.

–M-am mutat de colo-colo, ca să nu am timp de gândire.

–Și-ai petrecut mult timp exersând lovituri cu o carte pe cap?

–Nu, asta e o reprezentație specială doar pentru tine.

–Mulțumesc.

–Cu plăcere.

–Și cum ți-ai petrecut timpul?

–Păi, nu știu… Am făcut tot felul de chestii.

–Ca spre exemplu?

–Am lucrat pe vapoare de croazieră, am fost la cumpărături, m-am uitat mereu peste umăr…

–Asta chiar sună normal.

–Definește normalitatea, șopti Alina, făcând referire în mod intenționat la un moment în timp și spațiu, în urmă cu o eternitate, când amândoi evadaseră din SSO.

Lăsă să-i cadă cartea de pe cap și păși peste el, încălecându-l. Alex își trase genunchii în sus pentru a-i sprijini spatele, punându-i mâinile pe coapse.

–S-S-O, intră în jocul ei, amintindu-și.

–Greșit. Mai încearcă.

Alina îi luă o mână și îi linse seductiv degetul arătător, după care îl mușcă. Alex nici nu clipi.

–D-u-r-e-r-e, îi șopti.

–Greșit. Alina sărută urmele dinților de pe deget. Ești un caz pierdut, Alex, ai nevoie de ajutor. Încearcă din nou.

–Noi doi, împreună, repetă Alex răspunsul pe care i-l dăduse în urmă cu o veșnicie.

–Așa-i mai bine.

Alina întinse mâna după Glock-ul proaspăt curățat și-l dezmembră din câteva mișcări, punând bucățile pe carpetă. Alex zâmbi amuzat.

–Definește normalitatea, Alina.

Alina îi oferi un rânjet, montând arma la loc. Alex se ridică în picioare pentru a se îndrepta către o măsuță joasă, de unde luă un plic voluminos.

–Ce-i asta? întrebă Alina când i-l înmână.

–Ajutorul nostru.

–Adică? Văd că nici nu l-ai deschis.

–Nu. M-am gândit că ai vrea să faci tu onorurile.

Alex se așeză din nou lângă ea. Alina întoarse capul să-l privească.

–Ești sigur?

–Da, Alina, sunt sigur. Fără secrete.

Alex o trase mai aproape și o luă în brațe, închizând ochii.

–La ce te gândești? îl întrebă ea, observându-i zâmbetul din colțul gurii.

–Că am făcut schimb de închisori. În fine, aproape.

–Și asta te face fericit?

–Da, foarte.

–Nu ești normal.

–Nu. Probabil n-o să fiu niciodată, dar nici nu m-ai iubi dacă aș fi altfel.

–Bănuiesc că nu, șopti Alina, surprinsă de adevărul acela.

–Sunt doar cuvinte, Alina. În închisoarea asta, tot ce trebuie să facem e să supraviețuim pe teren. Aici ne putem crea orice lume ne dorim. Putem fi noi pur și simplu, tu și cu mine… orice ar însemna asta. Și, da, asta mă face fericit.

Alina zâmbi, simțind cum brațele lui se strâng în jurul ei.

–Noi, tu și cu mine, repetă cuvintele lui. Sună ca un vis de-al meu mai vechi.

–Câteodată, visele devin realitate.

–Rar, dar se mai întâmplă, îi zâmbi Alina, strecurându-și degetele în părul lui. Deci, vrei să vedem ce comori găsim în plicul ăsta?

Alex încuviință din cap, privind-o cu o expresie serioasă. Alina desfăcu plicul și scoase niște chei.

–Chei, remarcă pe un ton sec, plus o hartă cu drumul până la o adresă de lângă Marea Mediterană. Și… o listă. Cred că e ghidul nostru pentru normalitate.

–Bun, asta e ceea ce-am cerut, spuse Alex cu voce joasă.

–Ce-ai cerut, Alex? De la cine am primit plicul ăsta? N-are niciun nume pe el.

–De la Roger.

Alina arcui o sprânceană și începu să citească.

Normalitatea e un concept iluzoriu format din piese multiple. Integrarea presupune aprecierea fiecărei piese în parte, chiar dacă întregul pare lipsit de sens. Lasă filozofii să-și facă griji în legătură cu asta.

Normalitatea se atinge cu pași mărunți. Nu te strădui prea tare, dacă nu vrei să atragi atenția. Începe cu lucrurile

simple, restul se completează pe parcurs. De fapt, e foarte simplu; caută tiparele și adaptează-te la ele.

Normalitatea înseamnă să te îmbraci cu hainele cumpărate special pentru muncă și să stai ore întregi în trafic într-o mașină la care încă plătești ratele lunare, pentru a ajunge la un serviciu de care ai nevoie ca să poți plăti hainele, mașina și casa pe care o lași goală toată ziua ca să-ți poți permite să locuiești în ea. Oamenii normali au o anumită vocație ce nu include lichidarea băieților răi.

Normalitatea necesită o doză bună de spontaneitate. Nu-ți fie frică să asculți de instincte și emoții. Există momente în care prudența îți impune limite inutile.

Normalitatea e imprevizibilă, cu bune și cu rele. Nu există certitudini, indiferent cât ai fi de pregătit. Comportă-te cu naturalețe. De obicei, lucrurile se rezolvă de la sine.

Alina oftă. Poate chiar era atât de simplu. Simplu precum respirația, cel mai normal lucru din lume.

–Mai e ceva și vreau s-o auzi de la mine, spuse Alex cu o mină serioasă. Anjolie și Sage vor crește în siguranță și vor avea parte de fericirea pe care o merită.

Alina întoarse capul să-l privească.

–Chiar crezi asta?

–Da. Alături de tine, răspunse Alex pe un ton ferm.

Alina clătină din cap.

–Nu, nu, nu… o să le fie mult mai bine fără mine. Fiicele mele merită o mamă care să le poată iubi fără să le pună viața în pericol.

–Vino cu mine, îi ceru Alex, știind prea bine că toate cuvintele din lume n-o puteau face să-și schimbe părerea.

–Unde?

–Vreau să-ți arăt ce înseamnă realitatea și normalitatea.

Se îmbrăcară în tăcere și folosiră un tunel secret pentru a părăsi noua bază a Diviziei Cobalt. Ford îi aștepta afară, cu motocicleta lui Alex deja pregătită. O privi pe Alina cu un zâmbet ciudat. Alex îi întinse o cască, făcându-i semn să

încalece în spatele lui. Conduse cu o viteză ce implica o bătălie personală cu niște demoni interiori. Drumul nu dură prea mult.

Vila dispunea de o vedere absolut impresionantă a Golfului Lion. Făcând abstracție de heliport, nu exista decât o singură cale de acces. Apele mării aveau o nuanță verde-albăstruie ce o duse pe Alina cu gândul la ochii lui Alex. Din afară, vila părea complet normală, chiar dacă o idee mai modernă și mai extravagantă decât proprietățile din jur. Vecinii n-ar fi bănuit niciodată faptul că dispunea de scuturi masive din titaniu și de un buncăr impenetrabil pe două nivele sub pământ, în fapt o replică în miniatură a noului centru de comandă al Diviziei Cobalt, ori că toate cablurile electrice se aflau sub apele cristaline ale golfului. Sistemul de securitate de ultimă generație și depozitele cu armament erau complet invizibile, dar eficient de letale în cazul în care era nevoie de ele.

Alex opri în fața porților duble din oțel. Un agent înarmat se apropie de ei, un altul rămânând în interiorul postului de control. Alex descălecă de pe motocicletă și-și scoase casca. Agentul îl recunoscu, îngăduindu-i accesul la dispozitivul de securitate dotat cu scanare de retină și analiza amprentei palmare. Identitatea îi fu confirmată cu un clinchet vesel.

Alina privi în jur. Din ceea ce se vedea și ceea ce se putea ghici, vila era o fortăreață demnă de noul sediu central al Diviziei Cobalt.

Porțile se deschiseră. Alex încălecă la loc pe motocicletă și conduse de-a lungul unei alei pentru a se opri în fața vilei. Un alt agent apăru de niciunde. Alex îl salută cu o înclinare a capului și descălecă. O luă de mână pe Alina și-i făcu semn să-l urmeze spre grădina imensă din spatele vilei.

–Ce-i cu locul ăsta? întrebă ea după câteva momente. Unde suntem?

–Acasă, răspunse el cu simplitate, scoțând din buzunar cheile pe care le găsiseră în plic.

–*Acasă*, repetă Alina, privindu-l cu uimire. Cum adică, *acasă*?

–Adică aici locuim de acum încolo. Doar doi oameni au autorizație de acces fără escortă.

Alina auzi zgomot de pași în spatele lor și întoarse capul.

–Bună, scumpete, o salută Jason, îndreptându-și apoi atenția spre Alex. Era și timpul s-o aduci odată aici.

–Jason! exclamă surprinsă Alina. Ce cauți aici?

–Păi, Alex a fost de părere că noile mele jucării n-ar trebui expuse în mod public, așa că-mi dă voie să mă joc cu ele aici. Am un laborator trăznet în buncărul de sub pământ. Tocmai am terminat de testat dispozitivul ăla nou cu explozibil pe care mi l-ai cerut, i se adresă lui Alex. Te aștept să vezi rezultatele. Acum, fie vorba între noi, îl născocisem de mult, dar pur și simplu n-am vrut să încapă pe mâinile lui Brett. Mă bucur că am așteptat.

Alex îi puse o mână pe umăr.

–Perfect, o să trec ceva mai târziu pe la laborator. Acum am puțină treabă.

Jason își întoarse privirea la Alina, zâmbindu-i enigmatic.

–Ok, încetați cu misterele, îi apostrofă Alina pe un ton iritat. Despre ce naiba e vorba aici?

–Despre tine. Mereu a fost vorba doar despre tine, îi răspunse Alex, făcându-i semn spre intrarea din spate a vilei.

Roger își făcu apariția, ținând de mână două fetițe. Alina inspiră adînc, ochii umplându-i-se de lacrimi. Anjolie și Sage crescuseră atât de mult, iar ea pierduse un an din viața lor. Se lăsă pe genunchi lângă ele și le cuprinse în brațe. Rămase așa un timp îndelungat, după care întoarse capul să-l privească pe Alex.

–Nuanțe de gri? îl întrebă cu tristețe.

Alex se lăsă în genunchi lângă ea și o sărută ușor pe buze. Ochii lui căpătară o nuanță de verde întunecat ca o pădure de brazi la miezul nopții. Buzele i se întredeschiseră ca pentru a spune ceva, dar mai întâi le luă pe fete în brațe, încercând să găsească cuvintele potrivite.

–Vreau să cred că poate fi orice nuanță ne dorim, Alina. Le putem proteja, nu e nevoie să-și piardă și mama. Imposibilul tocmai a devenit posibil.

✦

EPILOG

Vântul șuieră în jurul meu, amețind ninsoarea în spirale turbate. Haina lungă și neagră pe care o port ar trebui să mă protejeze de aerul înghețat, dar n-o face. Frigul îmi pătrunde pe sub piele, îngropându-se adânc în inimă. Mi-o ia la goană prin vene, înghețând emoțiile ce riscă să mă sufoce. Mă opresc în fața mormântului lui Marius, jelind tacit partea din mine care a murit. Partea care trăia în el. A trecut un an de la moartea lui. S-au produs schimbări majore în viața mea, care acum e legată pentru totdeauna de Divizia Cobalt. Schimbări bune. Știu că Marius ar fi foarte mulțumit, chiar mândru de mine. Și-a dorit mereu să creadă că așa ceva ar fi posibil. Timp... nu avem niciodată suficient. Regrete... mereu mult prea multe. Minciuni... suficient cât să-mi ajungă pentru încă o viață. Dar am făcut mereu ceea ce-am crezut că e mai bine. Măcar asta nu-mi pot reproșa.

–Îmi amintesc tot ce m-ai învățat, Marius. S-au schimbat multe. M-am schimbat și eu. Pentru cei care nu mă cunosc, sunt secundul lui Alex la Divizia Cobalt. Umblă vorba că aș fi invincibilă și rece, cu o expresie mereu impasibilă. Dar tu știi mai bine. Până la urmă, nu sunt decât mama fetelor tale. Anjolie și Sage sunt bine... Roger a aranjat totul împreună cu Alex și le pot crește fără să le pun în pericol. Am venit să-mi iau la revedere. Te-am iubit și nu te voi uita.

Mă îndepărtez, fără să mai privesc înapoi. Nici nu e nevoie, pentru că Marius nu e acolo, ci pășește lângă mine. Un înger întunecat, la fel ca și mine. Întunericul face parte din mine, dar nu mă mai ascund în umbre. Mai avem încă multă treabă de făcut și mi-am asumat rolul pe care trebuie să-l joc. Merg foarte dreaptă, mereu cu capul sus, mă folosesc de metodele expresiilor opace și mențin controlul. Roger mi-a spus odată că în lumea noastră

cel mai bine e să fii necruțător. Dar dacă nu ești, măcar trebuie să pari așa. Câteodată joc atât de bine, încât încep s-o cred și eu. Sunt forțată să iau decizii dificile în fiecare zi în lumea mea, decizii pe viață și pe moarte. Dar încep să învăț că sunt capabilă s-o fac. Ceea ce nu înseamnă că e ușor să trimit agenți operativi pe teren, știind prea bine că e foarte posibil să nu se mai întoarcă, dar o fac cu gândul la miile de oameni pe care am responsabilitatea să-i protejez. Abordez frontal toate problemele și mă străduiesc să-mi fac treaba cât mai bine. Sunt extrem de competentă și sunt mândră de eficiența mea. Numai că munca noastră e la fel de dificilă în fiecare zi. Nu există noțiunea de rutină și lucrurile nu devin mai simple pe măsură ce trece timpul. Pe vremea când eram doar un simplu agent operativ, aveam posibilitatea să-mi șterg din minte o misiune odată ce-i îndeplineam obiectivele. Acum mintea mea e mereu ocupată cu diferite profile de misiuni, cu tot cu variabile, încât uneori mă întreb dacă mai încape vreun gând personal.

Un bărbat îmbrăcat în negru se apropie de mine. Se deplasează rapid, dar fără să pară că se grăbește, cu pași fermi și în același timp neauziți. Mersul acela al lui de felină, ce mereu mi-a evocat un animal de pradă la vânătoare. E aproape acum, suficient de aproape încât să-i pot inhala cu nesaț aroma unică de aftershave, combinată cu mirosul gecii din piele. Dar el nu se grăbește. Mă privește cu o expresie relaxată. Nu, Alex nu se grăbește niciodată, nici măcar atunci când mi-o doresc, disperată după atingerea lui. În ochii gri-verzui se oglindește pasiunea sălbatică mereu prezentă între noi. Un zâmbet îi plutește pe buze în timp ce înclină din cap, aproape imperceptibil. Închid ochii pentru un moment. Când îi deschid, e deja lângă mine. Ridică mâna și-mi conturează buzele cu un deget, atingerea lui aproape electrizantă. Probabil datorită energiei statice. Zăpada? Da, asta trebuie să fie. Un truc al legilor fizicii, nimic mai

mult. Ce naiba caută aici? Încântarea mi se materializează în pântece cu o fierbințeală plăcută.

–Nu mă așteptam să vii, îi spun cu sinceritate.

–Nu puteam să te las să treci singură prin asta. Toată lumea are nevoie de cineva care să le acopere spatele. Chiar și tu.

Continui să-l privesc, provocându-l în mod tacit să mai spună ceva, orice, dar, bineînțeles, Alex n-o face. N-a făcut-o niciodată. E insuportabil de frumos și emană o aură de putere masculină ce-ar trebui declarată ilegală, fără să afișeze emoțiile care știu bine că-l macină pe dinăuntru. Domnul Tăcere. Cavalerul Față de Granit. Alex, salvatorul meu pentru eternitate, m-a învățat de-a lungul timpului că cele mai importante lucruri pe care le avem în viață sunt îngropate adânc în sufletul nostru, ascunse de intemperiile lumii din afară. Nu ni le poate lua absolut nimeni și nimic nu le poate schimba. Așa că-l privesc cum mă privește și mă delectez cu fiecare trăsătură în parte a feței lui, cu nuanța schimbătoare a ochilor, atingerea mereu intoxicantă și aroma unică ce-mi alimentează focul din pântece. În ochi îi apare treptat speranța. Lui Alex nu-i e frică de absolut nimic pe lumea asta, dar speranța îl îngrozește pentru că știe că-l pot distruge din doar câteva cuvinte. Și cu toate astea, a riscat mereu totul pentru mine. Dar m-am schimbat. Am acceptat realitatea că Divizia Cobalt face parte din familia mea. E locul de care aparțin. O apăr cu toată ființa mea și din toată inima. Am descoperit modalități noi de-a face față minciunilor și decepțiilor, și prin asta am realizat că Alex e uman. Cuvintele pe care mi le șoptește sunt purul adevăr. Din momentul acela, am învățat să fim împreună.

Pot face parte din viața fiicelor mele pentru simplul motiv că-l am lângă mine pe Alex Therein. Timp de ani de zile, rapoartele Elite i-au acordat un statut aparte, misiunile pe care le-a îndeplinit cu o precizie sfidătoare de moarte aflându-se mereu în prim plan. Un super-erou cu alură de înger întunecat. Alex... agentul operativ perfect... o

adevărată legendă... asasinul care ucide fără milă. Sau cel puțin așa obișnuiam să cred. Acum, însă, îi văd lumina din ochi ori de câte ori mă privește, ori se află în preajma fetelor noastre. Ne e complet devotat, în ciuda sufletului torturat ascuns în reflexiile adânci ale ochilor cu nuanțe de furtună. Acum cred din tot sufletul că e cel mai generos om pe care am avut privilegiul să-l cunosc vreodată. Văd mereu grija și atenția permanentă pentru Anjolie și Sage și percep iubirea lor pentru el. Zilnic descopăr noi semne ale conexiunii adânci ce s-a format între ei. Și cred cu tărie că Alex le va fi mereu aproape. Pentru totdeauna.

Acum știu că-i sunt suflet pereche. Restul femeilor pe care le-a avut înainte și după mine n-au putut să-i ofere decât confort și plăcere. Eu îl completez. Îl susțin, îl încurejez, îl admir din tot sufletul. Eu sunt el. Restul femeilor n-au cunoscut decât un bărbat misterios și plin de tandrețe, cu un trecut plin de secrete. Eu îl cunosc pe Alex asasinul și iubitul, războinicul și tatăl, strategul și soldatul. Restul femeilor n-au văzut decât bucățele. Eu îl cunosc în mod intim, pe de-a-ntregul, în toată complexitatea lui. Îl iubesc pe Alex. Îl iubesc chiar și peste limitele convenționale. N-am încotro, pentru că noi doi n-am putut fi niciodată convenționali.

Primul lui dar pentru mine a fost un pistol. Primul meu dar pentru el a fost să-i salvez viața, luând viața altei persoane. Niciunul dintre noi n-a câștigat în acea primă rundă. Amândoi am devenit tot mai puternici, dar asta nu ne-a adus mai aproape. Îl iubesc pe Alex. E inutil să încerc s-o mai neg. Îl iubesc. E un suflet defect, la fel ca și mine, dar îmi place să cred că ne-am ajutat unul pe altul să vindecăm cele mai cumplite răni. Am învățat să ne bazăm unul pe celălalt, să supraviețuim chiar și în situații imposibile. Avem încredere unul în celălalt, în ciuda faptului că am trecut împreună prin Iad. Știm cine suntem și ce avem împreună. Știm ce-am fost odată și de unde am plecat. Nu

știm încotro ne îndreptăm, dar asta nici nu mai contează. Am supraviețuit. Și vom supraviețui mereu.

Acum știu că planul lui Roger va continua să funcționeze. Divizia Cobalt va urma un drum drept, fără jocuri inutile de putere. Am contemplat împreună viitorul și ne-am dat seama că, în timp ce poate nu e chiar drumul pe care ni l-am fi ales în viață, Divizia Cobalt reprezintă locul unde e nevoie de noi doi împreună. Cu Alex la comandă și cu mine la dreapta lui, nu va mai exista niciodată posibilitatea ca agenții noștri să-și desfășoare activitatea într-o atmosferă opresivă și lipsită de speranță. Întunericul nu mai apasă pe umerii tuturor, chiar dacă am rămas la fel de letali atunci când suntem trimiși în prima linie pe teren. Suntem agenți operativi și asta vom rămâne întotdeauna, Divizia Cobalt e a doua noastră familie. Singura familie pe care am avut-o un timp atât de îndelungat. E locul unde am învățat ce înseamnă dragostea și loialitatea. Și voi lupta pentru ea, pentru că sunt secundul lui Alex și împreună veghem asupra unei lumi subterane ce nu doarme niciodată.

Am coborât amândoi în Iad și ne-am întors. După o astfel de călătorie, detaliile devin irelevante. Viața noastră n-a fost și nu va fi niciodată de poveste, dar nimeni niciodată nu va mai reuși să rupă legătura dintre noi. Ne-am împotrivit destinului și-am ieșit învingători. Restul poveștii o scriem împreună pe parcurs. Fără promisiuni și fără declarații pompoase, doar sinceritate și lumina caldă a adevărului. Nu ne mai putem întoarce acum din drum; la un moment dat, am trecut de un anumit prag pe un drum fără întoarcere. Nu sunt prea sigură unde și când, dar nici nu-mi doresc să mă mai întorc înapoi. Ceea ce e o libertate în sine. Ori poate doar un anumit tip de moarte.

Nu mai contează. Am murit amândoi de atât de multe ori… cât de greu ar fi s-o mai facem încă o dată?

SFÂRȘIT

NOTĂ EXPLICATIVĂ

Pe care eu, autorul, aleg să n-o traduc în limba română, pentru că informațiile cu caracter secret se împacă mai bine cu limba engleză.

A TRUE SPY STORY THAT NEVER HAPPENED

The most successful spies are those
who live the role that is assigned to them.
The fewer the lies, the less the chance of a mishap.

Ross Newland – CIA Station Chief
Bucharest, Romania

Escorted by Pakistani policemen, the burly American spy was brought into a crowded interrogation room. Amid a clatter of ringing mobile phones and cross talk among the cops speaking a mishmash of Urdu, Punjabi, and English, the investigator tried to decipher the facts of the case.

"America, you from America?"

"Yes."

"You're from America and you belong to the American embassy?"

"Yes," the anxious voice boomed above the chatter. "My passport… At the site, I showed it to the police officer… It's somewhere. It's lost."

On the jumpy video footage of the interrogation, the American reached beneath his checkered flannel shirt and produced a jumble of identification badges from a lanyard around his neck. It was one of the few things he had managed to hold on to after the chaotic scene at the traffic circle.

"This is an old badge. This is Islamabad."

He showed the badge to the man across the desk and then flipped to a more recent badge proving his employment in the American consulate in Lahore. A telephone rang and one of the officers in the crowded room dispatched with the call quickly.

"We arrested an American. An embassy man. I will call you back." The interrogation resumed. "You are working at the consulate in Lahore?"

"Yes."

"As a…?"

"I just work as a consultant there."

"Consultant?" The man behind the desk was skeptical. He paused for a moment and then shot a question in Urdu to another policeman. "And what's his name?"

"Raymond Davis," the officer responded.

Another policeman walked into the room and asked for an update.

"Is he understanding everything? He knows he just killed two men?"

No, this is not a fragment on one of my new espionage novels. This is the real deal.

Raymond Allen Davis—former high school football and wrestling star from western Virginia, retired Army Green Beret and onetime private soldier for Blackwater USA, now a clandestine CIA operative in Pakistan—had hours earlier been navigating dense traffic in Lahore, his thick frame wedged into the driver's seat of a white Honda Civic. A city once ruled by Mughals, Sikhs and the British, Lahore is Pakistan's cultural and intellectual capital, and for nearly a decade had been on the fringes of America's secret war in Pakistan. But by 2011, the map of Islamic militancy inside Pakistan had been redrawn and factions that once had little contact with each other had cemented new alliances to survive the CIA's drone campaign in the western mountains. Groups that had focused most of their energies dreaming up bloody attacks against India had begun aligning themselves closer to Al'Qaeda and other organizations with a thirst for global jihad. Some of these groups had deep roots in Lahore, which was the very reason why Raymond Davis and a CIA team had set up operations from a safe house in the city.

But now Davis was sitting in a Lahore police station, having shot two young men who had approached his car with guns drawn while riding a black motorcycle, at a traffic circle

congested with cars, bicycles and rickshaws. Davis had taken his semiautomatic Glock pistol and blown a handful of bullets through the windshield, shattering the glass and hitting one of the men in the stomach, arm and elsewhere on his body. As the other man fled, Davis got out of his Honda and shot several rounds into his back. He radioed the American consulate for help and within minutes a Toyota Land Cruiser was in sight, careering in the wrong direction down a one-way street. As it happened, the car struck and killed a young Pakistani motorcyclist and then left with Davis still standing in the middle of the road.

An assortment of bizarre equipment was scattered at the scene, including a black mask, approximately one hundred bullets and a piece of cloth with an American flag. The cell phone inside Davis's car contained photos of Pakistani military installations, taken surreptitiously.

Within days of the debacle at the traffic circle, the CIA director would lie to Pakistan's spymaster during a phone call and private meeting, denying that Davis worked for the CIA. President Barack Obama was vague during a press conference about Davis's role in the country, calling for the release of "our diplomat in Pakistan ". The CIA's station chief in Islamabad, who had arrived in the country just days before the shootings, fought openly with the American ambassador there, insisting that the United States give no ground and cut no deals to secure Davis's release. The game in Pakistan had changed, he said, and the time of friendly relations between the CIA and Pakistan's spy service had passed. From now on, things would be handled according to Moscow Rules —the unwritten and unforgiving ways of spycraft practiced between enemies during the Cold War. In an instant, the bloody affair seemed to confirm all the conspiracies ginned up inside crowded bazaars and corridors of power in Pakistan: that the United States had sent a vast secret army to Pakistan, men and women who sowed chaos and violence as part of a covert American war in the country.

But the Davis affair also told a bigger story. The former Green Beret hired by the CIA for a manhunt in Pakistan was the face of an American spy agency that has been transformed after a decade of conflicts far from declared war zones. No longer a traditional espionage service devoted to stealing secrets of foreign governments, the Central Intelligence Agency was now a killing machine, an organization consumed with man hunting. And just as the CIA has come to take on tasks traditionally associated with the military, with spies turned into soldiers, so has the opposite occurred. The American military has been dispersed into the dark spaces of American foreign policy, with commando teams running spying missions that Washington would never have dreamed of approving in the years before 9/11.

Prior to the attacks of September 11, the Pentagon did very little human spying and the CIA was not officially permitted to kill. In the years since, each has done a great deal of both and a military-intelligence complex has emerged to carry out the new American way of war. The historical contours of the wars in Afghanistan and Iraq are by now well known. But for more than a decade, a separate and parallel war has been waged, a dark reflection of the "big wars" that America began after the September 11 attacks. In a shadow war waged across the globe, America has pursued its enemies using special-operations troops. The war has stretched across multiple continents, from the mountains of Pakistan to the deserts of Yemen and North Africa, from the simmering clan wars of Somalia to the dense jungles of the Philippines. The foundations of the secret war were laid by a conservative Republican president and embraced by a liberal Democratic one, who became enamored of what he had inherited.

President Barack Obama came to see it as an alternative to the messy, costly wars that topple governments and require years of American occupation. In the words of John Brennan,

one of President Obama's closest advisers, whom Obama eventually tapped to run the CIA, instead of the "hammer" America now relies on the "scalpel." The analogy suggests that this new kind of war is without costs or blunders—a surgery without complications. This isn't the case. The way of the knife has created enemies just as it has obliterated them. It has fomented resentment among former allies and at times contributed to instability even as it has attempted to bring order to chaos. It has short-circuited the normal mechanisms for how the United States as a nation goes to war and turned the American president into the final arbiter of whether specific people in far-off lands live or die. This way of war has had many successes, including the eventual killing of Osama bin Laden and his most trusted followers. But it has also lowered the bar for waging war and it is now easier for the United States to carry out killing operations at the ends of the earth than at any other time in its history.

What follows is the beginning of an experiment that has lasted more than a decade.

Sir Richard Dearlowe saw a glimpse of the future just weeks after the September 11 attacks. The head of the British Secret Intelligence Service, MI6, Mr. Dearlove came to the United States with other top British intelligence officials to show solidarity with the United Kingdom's closest ally. He arrived at CIA headquarters in Langley, Virginia, to deliver the message personally that British spies were opening up their books, giving the CIA rare access to all the MI6 files on members of Al'Qaeda.

Shortly after his plane, carrying the call sign ASCOT-1, landed in Washington, Dearlove found himself inside the Counterterrorist Center at CIA headquarters. On a large screen, CIA officers were watching a video of a white Mitsubishi truck driving along a road in Afghanistan.

Dearlove had known that the United States had developed the ability to wage war by remote control, but he had never before watched the Predator drone in action. Several minutes went by as the Mitsubishi was framed by the crosshairs at the center of the video monitor, until a missile blast washed the entire screen in white. Seconds later, the picture clarified to show the wreckage of the truck, twisted and burning.

Dearlove turned to the CIA officers and cracked a wry smile.

"It almost isn't sporting, is it?"

Fast-forward to a cold, late-fall day in 2001, when the lights in the White House Situation Room dimmed and the CIA men began the slide show. The pictures had been taken in haste and were grainy and out of focus. Some were of men getting into a car, or walking down the street, men who the Central Intelligence Agency was proposing to kill. Gathered around the table were all the vice president's men, including legal adviser David Addington and chief of staff I. Lewis Libby. At the head of the table, Vice President Dick Cheney watched the images with intense interest. A few weeks before, President George W. Bush had signed a secret order giving back the CIA the power it had lost in the 1970s, after a series of grisly and sometimes comic revelations about certain assassination attempts that had led the White House to ban the spy agency from exterminating America's enemies. On that day in the Situation Room, the CIA was reporting back to the White House on how it intended to use its newly acquired license to kill.

The two CIA officers leading the presentation, Jose Rodriguez and Enrique Prado, told the group that the Counterterrorist Center was recruiting CIA officers for a highly classified new program: a project to insert small teams of assassins into other countries to hunt down and kill the people that the Bush administration had marked for death. Among the photographs was one of Mamoun

Darkazanli, a Syrian who the CIA believed had helped organize the September 11 attacks, who was living in the open in Germany. There was also a picture of Dr. Abdul Qadeer Khan, a hero in Pakistan for his work developing its atomic bomb, but a villain in the West for secretly transferring nuclear technology to Iran, Libya and other pariah states.

By shooting each photograph at close range, the CIA was making an eerie, unmistakable point: we can get close enough to take their pictures, so we can get close enough to kill. But behind the bravado were unanswered questions. How would the CIA hit squads slip unnoticed into Germany, Pakistan and other countries? Could a group of American assassins really set up a net of surveillance and then, at the appointed time, manage to put a bullet into the head of their target? The agency had figured out none of the logistics, but Rodriguez and Prado had not come to the White House prepared to answer detailed questions about the operations. They were just looking for permission.

Cheney told them to get to work.

The CIA was now running a secret war at the direction of the White House and the agency's once ignored Counterterrorist Center had become the war's frantic command post. The center had once been a backwater within the CIA, viewed by many at Langley as a collection of odd zealots who had ended up there after failing at more prestigious assignments. But after the September 11 attacks, the Counterterrorist Center began the most dramatic expansion in its history. Over the course of a decade, it would become the CIA's beating heart. Hundreds of clandestine officers and analysts were taken off the Asia and Russia desks and reassigned to the maze of hastily built cubicles jammed inside the CTC's operations hub. The layout became so complex that people had difficulty finding their colleagues. Cardboard street signs were erected to help find

cubicles located along "Osama Bin Lane" and "Zawahiri Way". A sign was eventually posted above the center's door—a constant, oppressive reminder that another terror attack could be days, or even minutes away.

The sign read, TODAY IS SEPTEMBER 12, 2001.

The CTC's new assignments involved inserting paramilitary teams into Afghanistan to ally themselves with Afghan warlords and fight the Taliban. Teams of CIA paramilitary officers, later joined by Army Green Berets, turned a ragged collection of Afghan militias into a conquering army. Riding on horses and in rusted Soviet-era armored vehicles, the Afghans drove the Taliban from Kabul and Kandahar. The strange new conflict had also upended how the United States waged war. The traditional wartime chain of command—passing from the White House to the secretary of defense to a four-star commander with a staff of hundreds to build and execute a war plan—had quietly been circumvented. The CIA director was now a military commander running a clandestine, global war with a skeleton staff and very little oversight.

There are great occasions in which some men are called to great services, in the doing of which they are excused from the common rule of morality.
Oliver Cromwell

Enter Blackwater USA that looks so much just like the Cobalt Division described in Requiem for an Assassin, doesn't it? Well, as it happened, Erik Prince, the founder of Blackwater USA, became indispensable to a CIA that was straining to meet the demands of multiple wars. Blackwater guards protected CIA officers in Iraq and Afghanistan. Prince himself was hired by the spy agency for an assassination program developed after the September 11 attacks.

Which gets us to the human factor. Being a CIA, Blackwater—Cobalt Division, or whatever you want to call it—operative isn't a normal nine-to-five profession; it's an all-consuming lifestyle. Working for one of the world's most secretive organizations means enduring dramatic sacrifices to your personal life. Operatives work two jobs: their cover jobs and their "real" ones. Espionage is stressful, dangerous and full of deceit — factors that put an unnatural strain on any relationship, if you ever chose to have one. In order to be an effective operative, you have to be willing to put your personal life on the back burner to focus on the job. You cannot compromise your commitment to your job, especially when the stakes are that high. If you fail, someone could die. Many could die. This particular job demands a great personal sacrifice of personal time, social life and public acknowledgement of your service.

As a result, the life of an operative is lonely — and that loneliness is palpable. At a certain level it gets exhausting to lie to everyone who's not a part of the covert world you live in, trying to remember the lies and then keeping all the lies straight. If to some point you would ask your mentor for advice, he would tell you that at the end of it, you leave the organization with a cardboard box. And that box will not keep you warm at night, it won't help you raise children, it won't give you comfort when someone from your family passes away. He would tell it to you keeping a stoical face, but with a tear flowing down his cheek. He would tell you stories of two failed marriages, children he wished he knew and the day he chose work over comforting his mother when his father passed away.

When you're working in the field, a sense of self-preservation takes over and doesn't allow you to be scared in the moment. The fear would hinder your effectiveness. However, once you get home from some assignments, you breathe deep sighs of relief. The covert intelligence world is

filled with some of the most intelligent, dedicated, talented and skilled men and women. Unfortunately, the public usually hears about their failures and not their successes due to the nature of the clandestine business.

Leading a double life can erode the foundations of an operative's former existence. All of the lies are rooted in truth. And the truth, especially when it comes to love, is often coated with a patina of lies. The grinding toll of constant vigilance, the limitations on personal life while operating clandestinely, the constant close contact with death leave scares over time. No one really considers the price these operatives pay, or examine the real struggles they face attempting to balance their jobs and personal lives. These are people with weaknesses, psychological damage and emotional deficits, men and women who have experienced the most extreme feelings while doing their duty in hostile environments. The covert organizations they work for use them up, squeeze them to the full, prevent them for years from developing ordinary lives. Their scars touch their souls and they keep on missing the deep sense of truth they left behind at the heart of their made-up lives.

It's odd. In this business, you lie all the time and live with false identities. The training never really stops. But somewhere along the way you realize that all the training is not just about learning how to shoot, but as much about building confidence in yourself, learning things you never thought you could. It's also about bonding, not a whole lot different from military basic training. They want to see if you can work in a group, follow orders, get along and think on your feet. It's all a safe way for them to see who has common sense and who doesn't. Better to find that out in training than in the field.

Spend enough time on the road and you learn to improvise. If you need a clean phone line, you grab a pair of alligator clips and a spare phone, go down in the apartment's basement

and borrow a neighbor's line. Or if you need a clean license plate for a car, you borrow it, returning it before the owner knows it's gone.

You also learn how to do things yourself. Even the hard ones. If a kitchen pipe breaks and you don't want a plumber to see the inside of your safe house, you fix it yourself. The operative's life is completely unplanned. One week you're in a fabulous five-star hotel, the next in a flophouse with a communal bathroom, or crawling your way through some muddy hellhole. There's no way to predict. Every job is different.

Operatives tend to be a close family. Although most of the time they don't stay in touch between assignments, and a lot of the time they are on opposite sides of the world, they know they can trust and count on each other. These are people constantly risking their lives side by side and there's nothing like the touch of death to bind people together. If they're in Singapore and agree to meet two weeks later at noon in the southwest corner of Piazza Navona in Rome, they'll be there. No matter what.

This isn't to say that all relations in this makeshift family are platonic. Affairs do go on, though they tend to be discreet. As the rumor goes, if you can't carry on a secret amorous liaison, you're not worth your salt as an operative. But some couples don't even bother hiding it. Sometimes there are no complains, especially if they work well together. There's nothing like a passionate embrace to cover up the fact that you're taking pictures with a concealed camera.

After all, relationships on the outside aren't easy. How long can you lie to your good friends when you plan a special diner, or event, and your phone rings, calling you to duty? How many times you can have a lie at the ready? Not too many. To some point, you just stand there in the middle of the room, while your friends are watching you closely, waiting for an explanation, and you feel drained.

There's no more lie coming to your mind. That's when you realize that maybe it's time to give up on the normal world and hang out with your own kind. It's easier, less messy.

Love is even more difficult. Imagine this type of scenario:

"I'm going to ask you to spend your life with me, but we can't talk about what I do, we'll always be separated in some way from people we know and at times it can be really hard. I will disappear and you won't know where I am, I won't be using the same name and won't tell you what I've done. This will be our life together."

In the end, it doesn't work. No matter how much you love each other.

In wartime, truth should always be attended by a bodyguard of lies.
Winston Churchill

A very important part of every operative's life is what the intelligence community calls cover. Cover is a mosaic, it's a puzzle. Every piece is important to protect, because you don't know which pieces the bad guys are missing. The term refers to the amalgam of lies and false names to phony front companies, which disguise an operative's true identity and purpose. There are distinct categories of cover and an almost endless list of components. Some cover is tissue-thin and disposable. Other arrangements are so layered and deep that they anticipate hostile probing of every facet of a person's life.

The vast majority of the operatives are under what is known as "official cover", which means they are posing as employees of another government agency, or diplomats. A rarer and more dangerous job category is the Non-Official Cover, or NOC, in which the operatives pose as employees of international corporations, as scientists, or as members of other professions. Such covers tend to provide a plausible reason to work long periods of time in foreign countries.

The "non-official" operatives are known for taking extreme risks as part of their work. If caught by a foreign intelligence service, they have no diplomatic immunity to protect them from prosecution under their host country's laws. Often, even close relatives have to be shielded from the truth.

To better understand, this isn't the sort of cover you read about in spy novels. In books, cover usually means a false identity. When an operative, who let's say happens to be an American named Nick Tanner, flies into Moscow with a passport and a whole batch of support documents saying he's an Irishman named Danny McDoodle, that's cover, and Nick Tanner had better hope his cover is real good. That sort of cover comes with a legend—a backstory—which may have to hold up to enormous scrutiny. So the legend is *backstopped* or *authenticated*, which means it's supported by falsified documents which are not only in the possession of the person working undercover, but have been inserted into the public record and all the records of all the places and organizations the legend specifies the operative has passed through in his entire fake life story.

There are all sorts of cover specialties: Official Cover, Diplomatic Cover, Non-Official Cover, Journalistic Cover, Commercial Cover, Military Cover, Cover for Status, Layered Cover, Documenting Cover, Aging the Cover. Fabricating and authenticating a cover can be a very elaborate exercise.

But the best cover of all is natural cover. Which means you're going to be who you are. There's no legend to authenticate. And the best thing about natural cover is that the person using it isn't worried about remembering his cover identity. Under interrogation, there's no alias or fake life story to remember. All an operative using natural cover has to remember is the story behind it, because even under natural cover, you need a cover story, or a cover operation, some way of misleading the target and the security services protecting the target as to what you're really doing.

Information is the heart of the matter. And sometimes, patience. A lot of patience.

Information gathering is another important part of espionage. We're talking recruiting your own assets, contacts and sources. There are normal and high value assets, like for example a high ranking officer in certain intelligence services, or even a politician in a foreign government.

Picture this: an operative is looking out a hotel window, let's say somewhere in Berlin, waiting for a call from a high value asset. The phone rings. There's been a complication. The asset was delayed. The operative could either wait for him another day or two, or meet him next week in New York. That's the opening move in the process of "tension and release", as named and practiced by a certain businessman's chief of staff, whose singular talent was creating a middle ground between schedule-driven Anglo-Saxons and the leader of a certain Arab tribe, to whom time was meaningless.

Sheikh Adnan bin Mohamed Al-Khasher— yes, the name is fake—typically arrived a couple of days to a week late in whatever place he was supposed to appear for his next business meetings. And, yes, we're talking oil business. Big oil business. This particular behavior was driving men in gray flannel suits to exasperation. Back home, they had wives and boards of directors and executive committees to report to. Budgets and calendars to follow. Promises to keep. They arrived eager, impatient, ready to deal. As postponements mounted, they grew tense and probably a bit insulted. But they waited nonetheless. Out of greed. Or a sense of destiny. They waited until they were numb with waiting. And when they finally saw the Sheikh, he quickly recharged them with his elaborate energy and charm, with his vision of the great things they could do together. They became putty in his hands. Tension and release. He got the

better of them that way.

Here's the story of an unknown covert operative, who had succeeded in recruiting a member of the House of Saud. In turn, his asset —we'll call him simply Muhammad— secured a top secret audience with King Fahd, in order to exchange certain pieces of intelligence:

"In Riyadh, I waited with Muhammad in King Fahd's palace for seventeen days before we saw the King. Each day a royal protocol officer informed us we should stay close at hand, because the King would likely see us within a matter of hours. And each night we watched in our lavish quarters the news about King Fahd's stately progress through Europe, meeting daily with a different head of state. Then the King's hunting vacation in Pakistan and his fishing trip in the Arabian Gulf, followed by his encampment in a black goat-hair tent in the desert of the Eastern Province. It seemed the King avoided Riyadh like death itself. When we finally saw him, he told us that when we'd arrived, I looked quite tired and so he had decided to give me some time to rest. While we waited for our appointment with His Majesty Fahd bin Abdul Aziz Al-Saud, King of Saudi Arabia and Custodian of the Two Holy Mosques, I wondered about in the *soukhs* and the cafes of Riyadh, wearing a billowing long white *thobe* and *ghutra* like Lawrence of Arabia, with a *mishwaq* in my mouth and prayer beads in my hand, learning patience and practicing the lingo.

'We have a saying here,' the King told me. '*Al sabru al muftaah al faraj.* Patience is the key to great victory.'

Then he told me that in the 1930s, when the British ruled the world and British petroleum companies had already sewn up all the oil rights in Kuwait, Bahrain and the other Gulf sheikhdoms, the Americans had beaten the Brits out of the vast Saudi concession. It was not a matter of national character, for as a whole the British are more skilled in courtly ways than Americans, who are an impatient

lot. But it so happened that the American agent was an uncommonly patient man, ideally suited to the slow sweet rhythms of Arabia. When the American agent arrived in Riyadh, at roughly the same time as the British agent, and they each announced to the appropriate authorities they were representing oil companies and they sought to meet King Abdul Aziz about obtaining exclusive rights to drill for oil in the Kingdom, nothing happened. Except that they waited. And waited some more. Until, after about eleven months of waiting around in their respective mud houses for word of an audience with the King, the Brit returned back home to London. While the American waited. Then waited some more. Until one fine day, when King Abdul Aziz Al-Saud sent for the American agent. And they hit it off. That was the beginning of the relationship that became the Arabian American Oil Company, later known as Aramco, the West's single largest source of oil."

Great reports are a plus. Make that two. Surveillance and escape routes? Priceless.

Another unknown covert operative tells the story of his trainer, Miles, and his teachings about how to write a field report. What to include, what not to include.

"Include: everything relevant about the target or situation being reported on. Who? What? Where? When? Why? Remain objective. Stick to raw information. Don't filter it, interpret it, massage it, evaluate it, or make assumptions. EEI means Essential Elements of Information. If you have your own evaluation of the raw facts you've collected, send it in a separate document. Do not include: confidential source identification. In all your reports, from the field or elsewhere, use a code name and no other characterization for every confidential source of information provided in the report. Identify and characterize such source only in a

separate document or message, then store and transmit that document or message separately. Such a separate report typically includes the collector's personal assessment of the credibility, reliability and usefulness of a source.

For now, assume your field reports won't be intercepted, that you and I will be the only persons ever to see them. We'll get to encoding, disguising and transmitting your field reports later. Today, learn to write them as cleanly as possible. Sit down and write me a field report on the conversation you've just had with me. Tell me about confidential source, writing field reports and protecting sources."

I did. Miles read it.

"Try again. Make it better this time."

I did.

Miles said, "Okay, this is marginally acceptable. But what about the source information? Who is this source of yours? Does he have any idea what he's talking about, and should we trust him? Sit down again. Write it up. Let me see it."

I did. Miles read it.

"This is great," he said. "Except your confidential source, Miles, will very likely soon be dead. You exposed him. Make me trust your source without throwing him out in the open. Let's start again. From the very beginning."

We did.

"Okay," Miles said hours later, "this field report isn't bad at all. Everything's there. Everything's objective. Now count the words."

I did.

"Nine hundred seventeen."

"Write it again," Miles said. "Say the same thing but cut it to six hundred words. Stick to the facts and don't go over the top."

I did.

"This is still too long," Miles said. "Try again. As you're working, count the words in your longer sentences. Cut

any sentence that's twenty-eight words or longer into two sentences. Once per page, I'll allow you a sentence longer than twenty-seven words, but less than forty words. Shorter sentences make shorter field reports. It matters. Eventually, you're going to have to encrypt your reports. Encryption is time-consuming. Try again."

I did.

"This is shorter," Miles said, "but some of the essential information is missing. Try again."

You get the picture. More than anything else, what Miles was teaching me that day wasn't just writing and typing, but an all-new way of thinking, acting and controlling myself. By the next day, he'd finally lowered my pride.

"The major intelligence services all used to give their agents extensive training," he told me. "But then they realized that it often did more harm than good. An agent who practiced counter surveillance measures every day on his way home from work, eventually was going to arouse suspicion. The KGB were the first ones to realize this and for years it gave them an advantage over the Western services. The Soviets actually taught their agents less rather than more. So when their agents came under spot surveillance—and almost everyone with access to sensitive materials or facilities is subject to routine spot surveillance—they didn't display mannerisms which betrayed them and subjected them to full surveillance. Almost no one can beat full surveillance. So all we're going to teach you is what you need to know to understand the process of collecting and communicating useful information, to recognize traps and get yourself and whatever you've got across borders or other checkpoints. The rest you're just going to have to accomplish with ordinary skills and common sense. You'll do fine."

So the next day, Miles took me to the street.

"I'd like to take you for a little walk," he said, then told me there were watchers covering us. "You lead. Wherever

you want to go, we'll go. Take your time. As long as you want to walk, we'll walk. Then, when we stop, I want you to point out all the watchers to me."

"How many of them are there?"

"That's what you have to tell me."

I walked for two hours, paying attention to people around me. Then I stopped.

"Keep going," Miles encouraged me. "I want to give you a fair chance."

So I kept going. Of course, several times along the way, I turned as if I'd changed my mind or forgotten something and scanned the whole crowd first before focusing on any individuals. Then I stopped again.

"Now, who's following us?"

"The woman with the brown leather jacket. And that guy over there, the one sitting on the bench," I pointed.

Miles touched his ear and said, "Raise your hands."

The woman with the brown leather jacket raised her hand. The man on the bench didn't. But four others did—three men, one woman. Miles pointed them out to me. Three of them were in front of us rather than behind us.

"How'd they do that?"

"I imagine they jumped the railings and crossed through the traffic. The point is, you'll never beat good watchers. That was just a straightforward tail job. I don't suppose you've ever heard of a *rolling tail*?" He stood there for a moment, drawing circles in the air. "It's something like a wheel. The watchers are watching from ahead of you. And I don't mean they're watching you over their shoulders. They're coming toward you, and when they've walked past you, they circle round and come at you from the front again, only this time in a different coat, with a different walking stick, or no walking stick this time. Different wig. Different way of walking. Different person entirely, by the look of them. That's the way it works, and we've got stationary

watchers too. You walk by them, they call in your location and direction. Pass you on to the next stationary watchers. So the point is that you're never going to be able to reliably spot every professional watcher that's been deployed against you. So don't ever believe you've managed that."

I knew he was right.

"And, of course, just standing here having this conversation isn't exactly secure. There's no one within fifty yards of us, so you might think we're secure talking quietly. But the truth is that a listener with a good microphone could be hearing every word we're saying. In fact, from now on, think of every room you're ever in as a potential recording studio. Never say anything you don't want anyone to hear on your telephone, in a hotel room, or in an office, in an elevator, or a car."

There's a secret world all around us. You just don't see it unless you know where to look.

Here's yet another story from the shadow world:

"One day, my trainer introduced me to a blond, crew-cut American guy."

"This is John," he said. "He's from Texas and he works in an embassy, somewhere in the world. You'd be amazed at the things John can do. He can do almost anything that needs to be done, except recruit an agent. He scares them all off."

Now, John was chewing gum and his jaw never stopped working. He was a twitchy son of a gun. Not too tall, not too short. Not handsome, or ugly. But twitchy. His skin was tanned, but mottled and his hair was short and blond, but patchy. He had the palest blue eyes, like certain Labrador retrievers. He seemed to run on higher-octane fuel than most of us humans.

"Your name's not really John, is it?" I asked him.

"Nah."

"You really from Texas?"

"Yeah."

"Mind if I call you Tex?"

"Whatever floats your boat." Tex stood up and moved toward the window. "Life is all about escape routes," he said. "Don't forget that. Ever." He didn't stay in front of the window for long. He turned around and said to me, "The moment I walked in here, I checked the doors, the windows, the street below us, took in every possibility. Escape routes are only escape routes if you know they're there. Plan. Prepare. Do your reconnaissance. I'm from West Texas, out near El Paso. But I once lived in the hills above San Diego. Of course, I studied all the roads leading in and out of my neighborhood and taught my wife to vary her routes every time she left. Which, I might add, she almost never did." He shook his head. "People are lazy. They grow complacent. But I did the homework and asked her to vary her routes, even if she didn't. I knew every road in and out of the neighborhood we lived in for miles, every twist and turn. Every option. Every shortcut. I always figured if someone came to get me, I'd know the roads out better than they did. And every morning that I lived there, I got up at first light and ran. Up the mountain. Around the mountain. Down the mountain. Of course, I was keeping myself fit. But I was also doing recon. Learning my environment better than anyone else would ever know it. Now, if you're wondering why someone might come to get me, don't ask. But the point is, I'm aware it's a possibility."

Something about Tex told you this wasn't just a nice story he'd made up to illustrate his theme. He'd lived on the run. Deep down, he was still running.

"I loved my house," he continued. "Really loved it. Old wood beams, barrel tiles, two acres all of my own. It was nicer than anything I'd ever thought I'd own. Looked for

all the world like something a Spanish conqueror had built there a hundred years earlier and it hadn't been changed since. Even the swimming pool looked old. So, of course, I was prepared to protect it if I could. I'm sure you've seen the fires they have out in Southern California. So as soon as I heard about them, I developed a plan for protecting my house. I kept emergency suitcases packed for my wife and kids. Clothes, food, medicines, plenty of money, even water. I kept the cases stored in a cabinet in the garage, where I could load them along with my wife and kids and dogs into the station wagon and send them down the road at a moment's notice. But if a fire came, I was going to stay as long as I could. Hosing my house, my trees, my brush, keeping everything wet and cool for as long as I could. Sometimes that's what it takes to keep a fire off, to make it choose your lazy neighbor's house instead of yours. You've got to recognize your own strengths and weaknesses. The unexamined life isn't worth living. Knowing how crazy I am, I realized I might get carried away up there protecting my house too long. Maybe by the time I was willing to leave, give up and let the fire take it, there'd be no safe route left for me to make it off the property. Which is why I kept four scuba tanks rigged together, a regulator and weight belt in the storage room beside my pool. I figured I could last underwater for a little more than four hours, just long enough for the fire to roll over the house, take it and then pass on. Life is all about escape routes." With that, he went to the window again and looked down on the street. "Let's get out of here," he said while he was already heading toward the door.

I followed.

"I know you already played some with the watchers. I'm sure those assholes did their best to impress upon you how unbeatable they are. They're good. There's no doubt about it. But you can bet they also stacked the deck against you

to make a point. True, you're not going to be able to beat six well trained men working as a disciplined surveillance unit. Let alone that fuckin' wheel type of surveillance they probably told you about. But did they tell you how many watchers it takes to run the wheel? Twenty minimum. More like forty to make it really work. What are the odds that forty watchers are ever going to be assigned to follow you?"

He answered his own question, "Slim. If you ever get into trouble, it almost certainly won't be because of an elaborate surveillance operation, but because someone happened to see you doing something suspicious. So, anything covert you might need to do, you have to plan it carefully first and use some simple principles every field man learns. To avoid casting suspicion on yourself, avoid suspicious meetings. An American consular officer bumping into a Soviet nuclear physicist in the men's room during intermission at the Bolshoi is one thing, and suspicious enough that it will likely cause stepped-up surveillance on both of them. But the same American chancing upon the same Soviet guy twice more in a year will lead the nuclear physicist to a charming little interrogation cell in the basement of Lubyanka, still warm with the blood of its last guest. I'm telling you all this because I want you to understand how important the principles are. If there were a standard way to teach you counter surveillance and escape and evasion, I would. That would make it easier for both of us. But if there were a standard technique, the other side would learn it and it would never work again. So what you have to do is learn to think through the problem. And then to improvise.

What I can do, is teach you how to live with watchers. First off, if you don't happen to have any surreptitious plans for the moment, you might want to make them show themselves, just so you know they're there. As long as what you're doing is innocent, let them watch. The more innocent things you do under the eyes of the watchers, the more brownie points

you build up. Don't ever get cute. Don't make eye contact with a watcher. Don't play cat and mouse with the watchers. Don't send a bottle of wine to their table across the room. Remain oblivious and go on doing whatever you're doing. If it becomes your task to create a dead drop and you're in an urban setting, site it someplace near where there are lots of busy people around for a courier to blend in and out. Make sure there are multiple routes in and out of the drop site and that at least one of them includes features suitable for flushing watchers into sight. Make sure the site is a logical place for both you and the courier to be. If you've got to elude a watcher or watchers, keep it natural. Create an innocent cover for every one of your actions and for every place you go. The longer the watchers aren't suspicious you're trying to lose them, the better off you'll be. When you want to suddenly reverse your direction on the sidewalk, do it next to a postbox. Drop something in the box just before you turn around. Or step into a phone booth like you're going to make a call, pat your pockets for a coin, swear at yourself for not having one, then walk back the direction you came from. If you want to look around, stop at a corner like you're momentarily lost, then do it. These are old tricks, but they also happen all the time in real life, and the watchers just won't be sure. Especially if you've built up points for good behavior in the past. Escape routes are everything. Walk into a department store, or a hotel lobby, or a movie theater, and while the watcher's floating outside—since he doesn't want to betray himself by following you right in—step out the back door and keep moving down the alley or up the street into another alley or doorway. Keep turning. Keep expanding the possibilities of where you may have gotten off to. It helps if you've scouted the area in advance. Whatever you do, keep it innocent-looking.

Next stop: brief encounters. Sometimes, when you need to pass out information, a dead drop isn't the solution. You

need to meet face-to face with a source or agent. Or maybe you've got to pass something to a certain contact and a dead drop hasn't been established. Whatever the reason, you resort to what's known in the trade as a brief encounter. The objective is to engineer the meeting so that it's unseen by the watchers, but to make it look so innocent that, even if it's seen and filmed, it looks entirely above suspicion. The meeting appears to be accidental and unplanned, but the key to the whole thing is meticulous planning. Objective. Where. When. Recognition signals. Bona fides. Abort signal. Contact procedure. Delivery method. Cover for action. Fallback schedule and site, or sites. Both participants have got to have every one of these elements down cold before they venture into a brief encounter. Do your recon. Plan. Prepare. Think it through. Be opportunistic. Know your escape routes. Act natural. Act like you own the place, in fact. Beneath your calm, be hyperaware. And when you're actually doing whatever it is you've planned, don't move fast. Move slow. So slow that you do it right the first time and you're sure of it. Because the way to get caught is to rush through it and when you're done, a tiny question nags at you, so you open the door again to make sure you turned off the lights, or you go back and check to make sure you shut the cabinet drawer all the way. And that's when your train wreck begins.

The three pure-intelligence functions of a modern intelligence organization are collecting information, only a small percentage of which is collected clandestinely; analyzing the information that's been collected; and shielding the organization and its secrets against penetration. Because of the culture of secrecy every intelligence organization fosters, there is a fourth function, which doesn't technically fall under the definition of intelligence, but for which modern nations tend to use their intelligence services: conducting covert operations. In other words, doing whatever a nation's

leaders feel must be done without fear of exposure. Any intelligence case begins with the target. The target could be an individual, an organization, a country, an intelligence service, a situation, anything really. What's important is to understand the target. Whoever or whatever the target is. Once your target has been identified, there's nothing you can do to further your case better than preparation. Study the target in advance. Read the files, whatever files are made available to you. Once you know the basic facts and all the available details, you'll start to see the nuances as you learn new facts. You'll develop an intuitive sense of what fits and doesn't fit. That's when you're ready."

"After that, Tex and I said goodbyes and I haven't seen him since. Except in my dreams."

The covert world of secret wars fought in the shadows, just out of view.

A recruitment scenario in the words of an unknown soldier:

"Well, you know, I'm from Tennessee. And I grew up on a farm. My daddy taught me to hunt. From the time I was twelve, if I was out in a field and a squirrel ran by two hundred yards away, I could pick up my rifle, take one shot and kill it. Hit the squirrel right in the head every time. I didn't miss. Shooting just came natural to me. In the Army, every time we had to go to the range to qualify with a rifle, I got an Expert rating. And I only got that because it's as high as the ratings go. The instructors always told me my scores were higher than anyone else on the post ever got.

I was sent to Germany, stationed at K-Town. One Saturday night, some of my buddies and I rode into Heidelberg to drink some beer. We were in a bar downtown. There was this drunk German guy and I got into an argument with

him. All of a sudden, all these Krauts were rooting him on, and my buddies were telling me not to take that shit, so we stepped outside and started fighting. I punched him right below his chin and I felt something in his neck give. Like his whole windpipe collapsed. Crumbled. He went straight down. Wasn't moving. Wasn't breathing. One of my buddies said, 'Let's get the fuck out of here!' and we booked. We drove back to K-Town.

Everything was normal for about a week or so. Then one morning the commanding officer came into the barracks, just like usual, yelling, 'Drop your cocks and grab your socks, gentlemen.' But then he told me to report to the captain's office, and the captain told me to report to the Intelligence office. The Intell officer told me I'd committed murder. And that the German police were looking for a tall, dark-haired GI, and they were closing in on me. He said the Army would give me up unless Intell protected me. He said, 'You've got two choices: you can go to a German prison for murder for the rest of your life, or you can volunteer to go out on a mission for us and be back here in less than a month, free and clear for the rest of your life.' I opted for the mission, of course.

Intell kept me isolated in Kaserne for a few days, then they put me on an Air Force plane set up with rows of seats and an aisle down the middle, like an airliner, but all the windows were covered so I couldn't see out. I was the only passenger and I was told not to talk to the crew. I was only allowed to stay in my seat, or go to the bathroom in the back. The plane landed a few times to take on fuel, but they made me stay onboard. After a day and a half of flying, we finally got somewhere in Southeast Asia. At my first briefing, they told me I owed them fifteen targets. After that, I would be free. That's all they ever called them. Targets. They never once referred to them as people, or gave them names. And they never called it killing. My job was hitting the targets.

It was always one target per operation. A couple hours before an op, they'd sit me down in front of a map and tell me something like: A Huey will drop you and your spotter here. You'll proceed to this point, which is atop a little hill overlooking this village. Your spotter knows the way. Set up and wait. At oh-eight-fifty, a blue Mercedes will arrive in the village. Other times, it was a jeep. Or no vehicle involved. The target will get out of the Mercedes. Or the jeep. Or come out of the front door of a house. Or the back door of a hut. This is a photograph of the target. The target will be wearing a military uniform with these markings on the shoulder boards. Or we don't know what the target will be wearing, but he will be accompanied by the woman in this photograph. Or by the man in this photograph. Or the target will be buck naked and taking a shower. Your spotter will help you identify the target. Hit the target. Then leave. You take one shot only. If you miss, leave anyway. Hoof it back to the insertion point and we'll extract you.

It went like clockwork every time. Except once, when the target didn't show. I hit fifteen targets in just under four weeks. After that, they kept their word and sent me back to K-Town. It was the same arrangement on the plane going back. Except this time, we were two passengers. We were told to stay apart and not to try to speak to each other.

Crew members stayed in the passenger cabin to make sure we didn't. But it was a long flight. And I had to pass the other passenger on bathroom trips. And the crew weren't as vigilant as they could've been. We managed to communicate with gestures and nods and established we've both been shooting people. Using the bathroom as our drop, we exchanged our real names and addresses. We did talk back home. Just once. And discovered we were both farm boys from the South, both crack shots, both had gotten into trouble and been offered the choice of a

foreign prison or wiping the slate clean by volunteering for a mission."

We, the few. We, the unknown few. We, band of brothers. For he who sheds his blood with me today shall forever be my brother.

Tragic choices are inevitable to some degree in intelligence work. The challenge, then, is to specify intelligence goals and manage operations in ways that recognize the myriad ethical issues at stake in order to minimize the occurrence of avoidable tragedy. People searching for some deeper, altruistic motive behind the actions of their intelligence services will be readily disabused of these notions when confronted with the reality of the profession. Intelligence services are the sub-conscious of the nation they serve and there's a tendency to only ask questions about methods when things go awry. The sources and methods of espionage, the goals and tactics of covert action and the professional conduct of intelligence officers are matters typically hidden from public scrutiny.

When a covert operative has a job to do, it must be done fast, accurately and efficiently. It is likely to be extremely complex, with many lives at risk and many unknown variables. Facing those conditions, people in these specialized units don't waste their time and effort expressing feelings. They are businesslike, always focusing on the mission at hand, looking especially for vulnerabilities that can be exploited to solve the problem in the cleanest, most complete way possible. The enemies will never see them coming. They can blend into any crowd, disappear before their eyes, hide in plain sight.

The training process is extremely complex and quite grueling. They are trained to crash cars into barriers at high speed, jump out of airplanes with cargo attached to

their bodies, transform any object into a weapon, survive interrogation, travel in alias, lose a tail. One thing they don't get taught, though, is how to keep friends, lovers, or even spouses while lying to them about what they do for a living.

That they have to figure out for themselves.

We are the ones who don't exist. Doing the things that never happened. Following orders that were never given.

✦